C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bujold_Lois_McMaster-Cordelia_Naismith_2-Barrayar.pdb

PDB Name: Bujold LM - CN2 - Barrayar
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.2.2009
Modification Date: 16.2.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lois McMaster Bujold
Cordelia Naismith 2
BARRAYAR

TALPRESS

Copyright © 1991 by Lois McMaster Bujold
Translation © 2008 by Marta Procházková
Cover © 2008 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-349-2

Pro Anne a Paula

KAPITOLA 1

Bojím se. Cordelia odsunula závěs na okně salonu ve třetím patře domu Vorkosiganů a hleděla na sluncem ozářenou ulici dole. Na půlkruhovou příjezdovou cestu vedoucí ke vstupnímu sloupoví právě vjelo dlouhé stříbrné pozemní vozidlo. Zabrzdilo za železným plotem s ostrými hroty a za křovím, dovezeným ze Země. Vládní vůz. Zadní dveře vozidla se otevřely a vystoupil muž v zelené uniformě. I přes zkreslený pohled shora Cordelia poznala velitele Illyana. Na hnědých vlasech jako obvykle neměl klobouk. Zašel pod arkádu a zmizel jí z očí. Asi si nemusím doopravdy dělat starosti, dokud pro nás Císařská bezpečnostní služba nepřijede uprostřed noci. Ale pozůstatky strachu, uhnízděné v jejím břiše, přetrvávaly. Proč jsem sem na Barrayar vůbec přišla? Co jsem si to provedla, co jsem to udělala se svým životem?

Z chodby se ozvaly kroky vysokých bot a dveře salonu zaskřípěly. Seržant Bothari strčil dovnitř hlavu a spokojeně zamručel, když ji spatřil. "Milady, je čas jít."

"Děkuji vám, seržante." Spustila závěs a otočila se, aby se naposledy prohlédla v zrcadle na zdi nad starodávným krbem. Bylo těžko k uvěření, že lidé zde stále ještě pálili organickou hmotu jen proto, aby uvolnili teplo, které v ní bylo chemicky vázáno.

Zvedla bradu nad tuhý bílý krajkový límec své blůzy, upravila si rukávy rezavě hnědého kabátku a podvědomě odkopla kolenem záhyb své dlouhé rozevláté sukně, povinného úboru barrayarské šlechtičny třídy Vor a stejně rezavě hnědé jako její kabátek. Barva jí byla příjemná, téměř se shodovala s rezavě hnědou její staré kombinézy z Beťanské astronomické průzkumné jednotky. Přejela rukama po svých rudých vlasech, uprostřed rozdělených pěšinkou a sepnutých dozadu dvěma emailovými hřebeny, a přehodila si je přes ramena, kde se mohly volně vlnit až do půli zad. Z bledé tváře, kterou viděla v zrcadle, na ni zíraly její šedé oči. Nos trochu moc kostnatý, brada nepatrně delší, než by měla být, ale jistě to byla slušná tvář a pro všechny praktické účely vyhovující.

Ovšem kdyby chtěla vypadat křehce, stačilo by, aby si stoupla vedle seržanta Bothariho. Se svými dvěma metry výšky se vedle ní truchlivě tyčil. Cordelia si myslela, že je vysoká, ale vrškem hlavy mu sotva dosahovala k ramenům. Bothariho obličej připomínal kamenný chrlič - byl uzavřený, ostražitý, se zobákovitým nosem a natolik zjizvený, že se svým hrubým vojenským sestřihem působil jako kriminálník. Ani elegantní tmavohnědá livrej hraběte Vorkosigana se stříbrně vyšívaným rodovým erbem nijak nevylepšila jeho úžasnou šerednost. Ale pro praktické účely to je opravdu velmi dobrá tvář.

Livrejovaný sloužící. Bože, to jsou nápady. Čemu slouží? Našim životům, našemu bohatství a naší posvátné cti, jen tak pro začátek. Srdečně mu v zrcadle pokývla na pozdrav a otočila se, aby ho následovala do bludiště domu Vorkosiganů. Musí se co nejdříve naučit vyznat se v této obrovské rezidenci. Je trapné ztratit se ve vlastním domě a muset se ptát na cestu kolemjdoucího strážce nebo sluhy - uprostřed noci, když všechno, co má na sobě, je ručník. Bývala jsem navigátorkou na skokové lodi. Vážně. Když dokázala zvládnout pět dimenzí tam nahoře, jistě by měla být schopná

zvládnout pouhé tři tady dole.
Došli nad velké točité schodiště, které se půvabně stáčelo tři poschodí dolů do haly, dlážděné černými a bílými kamennými dlaždicemi. Lehkými kroky následovala Bothariho uměřenou chůzi. V dlouhé sukni měla pocit, že se vznáší a neúprosně padá podél spirály schodiště dolů jako na padáku.
Dole u paty schodů stál vysoký mladý muž, opírající se o hůl. Když zaslechl jejich kroky, vzhlédl. Obličej poručíka Koudelky byl tak pravidelný a příjemný, jako byl Bothariho úzký a podivný. Usmál se na Cordelii. Ani vrásky bolesti v koutcích jeho očí a úst nečinily jeho obličej o nic starší. Měl na sobě císařskou polní uniformu, až na výložky stejnou jako velitel bezpečnostní služby Illyan. Dlouhé rukávy a vysoký límec kabátku zakrývaly tenké červené jizvy, kterými byla pokrytá polovina jeho těla, ale Cordelia je stejně v duchu jasně viděla. Nahý Koudelka by mohl stát modelem jako vizuální pomůcka struktury lidského nervového systému, kde každá jizva představovala mrtvý nerv, vyříznutý a nahrazený umělým ze stříbrného vlákna. Poručík Koudelka si ještě na svůj nový nervový systém úplně nezvykl.
Nevyhýbej se pravdě. Zdejší chirurgové jsou neschopní a hloupí řezníci. Práce, kterou odvedli, určitě nedosahovala beťanské úrovně, ale Cordelia si nedovolila projevit svůj soukromý názor ani náznakem.
Koudelka se trhaně otočil a kývl na Bothariho. "Nazdar, seržante. Dobré jitro, lady Vorkosiganová."
Její nové jméno jí stále ještě připadalo cizí a nepřiměřené. Usmála se. "Dobré jitro, Kou. Kde je Aral?"
"Šel s velitelem Illyanem do knihovny zkontrolovat, kde má být nainstalovaný náš nový, zajištěný monitor. Už by tu měli být. Jo." V klenuté chodbě se ozvaly kroky a Koudelka ukázal hlavou. Cordelia sledovala jeho pohled. Drobného, zdvořilého Illyana s bezvýraznou tváří prakticky zastiňoval asi pětačtyřicetiletý muž v nádherné císařské slavnostní uniformě po jeho boku. Ten muž byl důvodem, proč přišla na Barrayar.
Penzionovaný admirál lord Aral Vorkosigan. Až do včerejška penzionovaný. Včerejšek jejich životy doopravdy obrátil naruby. Ale nějak už přistaneme na nohou, to se vsaďte. Vorkosiganova postava byla podsaditá a silná, tmavé vlasy prošedivělé. Těžkou čelist mu hyzdila jizva ve tvaru L. Pohyboval se s potlačenou energií, a dokud se jeho šedé oči nerozsvítily při pohledu na Cordelii, měly intenzivní, do sebe obrácený výraz.
"Dobrého jitra ti přeji, má paní," řekl jí zpěvavě a vztáhl k ní ruku. Stavba věty byla poněkud neobratná, ale v očích jasných jako zrcadlo mu zářil upřímný cit. V tomhle zrcadle jsem dokonale krásná, uvědomila si Cordelia s hřejivým pocitem. Je daleko lichotivější než to nahoře. Občas se do něj musím podívat. Vítané, živé teplo Vorkosiganovy suché a silné ruky se uzavřelo kolem jejích chladných štíhlých prstů. Můj manžel. To sedělo stejně hladce a pevně, jako jeho ruka seděla v její, i když měla pocit, že její nové jméno, lady Vorkosiganová, jí stále ještě klouže z ramen.
Na krátký okamžik pozorovala Bothariho, Koudelku a Vorkosigana, stojící spolu ve skupině. Ranění, kteří jsou schopní chůze, jeden, druhý i třetí. A já, výpomocná lady. Ti, co přežili. Přežilo Koudelkovo tělo, Bothariho mysl a Vorkosiganův duch. V nedávné escobarské válce všichni utrpěli téměř smrtelné rány. Život jde dál. Pochoduj, nebo zemři. Začneme se všichni konečně zotavovat? Doufala v to.
"Jsi připravená, milá kapitánko?" zeptal se jí Vorkosigan. Barrayarský přízvuk v jeho barytonu byl hrdelní a vřelý.
"Asi tak, jak kdy připravená můžu být."
Cestou ven Illyan s poručíkem Koudelkou kráčeli před nimi. Vedle Illyanova čilého pochodového kroku Koudelka na svých nepevných kolenou spíše šmajdal a Cordelia se pochybovačně zamračila. Vorkosigan jí podal rámě a vyšli - Bothariho ponechali jeho domácím povinnostem.
"Jaký máme program na pár dalších dní?" zeptala se.
"No, nejdřív tahle audience, samozřejmě," odvětil Vorkosigan. "Potom moje schůzky s lidmi. To bude mít v režii hrabě Vortala. Za několik dní přijde výsledek volby - souhlas Shromáždění rad, a moje přísaha. Už jsme neměli regenta sto dvacet let. Bůhví, jaký protokol vyhrabou a opráší."
Koudelka seděl s uniformovaným řidičem v předním oddíle pozemního vozidla. Velitel Illyan vklouzl dozadu na sedadlo proti Cordelii a Vorkosiganovi, obrácené proti směru jízdy. Tohle je obrněný vůz, uvědomila si Cordelia, když si všimla, jak silný je průhledný poklop, který se nad nimi uzavřel. Zvenčí do vozu nepronikl téměř ani zvuk.
"Choť regenta," řekla Cordelia zkusmo. "Je to můj oficiální titul?"
"Ano, milady," řekl Illyan.
"Jsou s ním spojené nějaké oficiální povinnosti?"
Illyan se podíval na Vorkosigana a ten řekl: "Hm. Ano i ne. Budeš se muset účastnit spousty ceremonií - v tvém případě jako okrasa. Počínaje císařovým pohřbem, který bude pro všechny přítomné - snad kromě císaře Ezara - vyčerpávající. Čeká se na jeho poslední vydechnutí. Nevím, jestli to má naplánované, ale věřím, že by toho byl schopen.
Společenská stránka tvých povinností bude jen tak rozsáhlá, jak budeš sama chtít. Projevy a obřady, důležité svatby, svátky a pohřby, vítání delegací z okresů - krátce řečeno, vztahy s veřejností. Něco takového, co princezna vdova Kareen dělá s takovým citem pro věc." Vorkosigan se odmlčel. Všiml si jejího vyděšeného výrazu a rychle dodal: "Nebo, pokud budeš chtít, můžeš vést zcela soukromý život. Teď zrovna pro to máš dokonalou omluvu -" ruka, kterou ji objímal v pase, polaskala její stále ještě ploché bříško, "a po pravdě řečeno, byl bych raději, kdyby ses moc neunavovala.
Ale co je důležitější, je politická stránka věci… byl bych moc rád, kdybys mohla fungovat jako spojka mezi mnou a princeznou vdovou, a… tím dítětem, císařem. Spřátel se s ní, jestli to půjde - ona je velmi rezervovaná. Výchova toho chlapce je životně důležitá. Nesmíme opakovat chyby Ezara Vorbarry."
"Můžu to zkusit," povzdechla si. "Vidím, že to bude docela fuška, abych prošla jako barrayarská šlechtična."
"Nijak násilně se nepřizpůsobuj. Nerad bych viděl, že se dusíš. Kromě toho je tu ještě jedno hledisko."
"To mě nepřekvapuje. Povídej."
Přemýšlel nad volbou slov. "Když zesnulý princ Serg řekl, že hrabě Vortala je falešný pokrokář, nebyl to tak docela

nesmysl. Urážky, které člověka zasáhnou, v sobě vždycky mají kus pravdy. Hrabě Vortala se pokoušel vytvořit svou pokrokovou stranu pouze z vyšších tříd. Z lidí, na kterých záleží, jak by sám řekl. Vidíš tu nedůslednost v jeho myšlení?"
"Asi tak velkou jako Hogarthův kaňon u nás doma? Ano."
"Jsi Beťanka, žena dobře známá po celé galaxii."
"Ale no tak."
"Tak tě tady berou. Nevím, jestli si úplně uvědomuješ, jak tě lidé vnímají. Náhodou, je to pro mě velice lichotivé."
"Já jsem doufala, že budu neviditelná. Ale nemyslím si, že bych byla příliš oblíbená po tom, co jsme vám udělali na Escobaru."
"To je naše kultura. Naši lidé statečnému vojákovi prominou skoro všechno. A ty svou osobou spojuješ dvě opoziční frakce - tu aristokratickou, vojenskou, a progalaktický plebs. Skutečně si myslím, že bych s tvou pomocí mohl rozbít celou Lidovou ligu obrany, když budeš ochotná hrát moji hru."
"Dobré nebe. Jak dlouho už o tom přemýšlíš?"
"O tom problému už dlouho. O tobě jako o součásti řešení teprve ode dneška."
"Cože, chceš ze mě udělat představitelku nějaké konstituční strany?"
"Ne, to ne. To je přesně ta věc, kterou se ve své přísaze zavážu, že jí zabráním. Neodpovídalo by duchu mé přísahy, kdybych princi Gregorovi předal císařství zbavené moci. Co já chci… chci najít nějaký způsob, jak přitáhnout do císařských služeb nejlepší muže z každé třídy, z každé jazykové skupiny nebo strany. Třída Vor má prostě příliš malou zásobu talentů. Chtěl bych vytvořit vládu po vzoru armády v její nejlepší formě, kde budou schopní lidé povyšováni bez ohledu na svůj původ. Císař Ezar se pokusil o něco podobného tím, že posílil ministerstva na úkor hrabat, ale zašlo to moc daleko. Hraběcí třída je vykuchaná a ministerstva zkorumpovaná. Musí existovat nějaký způsob, jak nastolit rovnováhu."
Cordelia si vzdychla. "Asi se budeme muset dohodnout, že se nedohodneme, pokud jde o ústavu. Mě nikdo regentem na Barrayaru nejmenoval. Ale stejně tě varuju - budu se snažit tvůj názor změnit."
Když to Illyan zaslechl, zvedl obočí. Cordelia se unaveně opřela a pozorovala hlavní město Barrayaru, Vorbarr Sultanu, ubíhající za silným průhledným krytem. Před čtyřmi měsíci se neprovdala za barrayarského regenta. Vzala si obyčejného penzionovaného vojáka. Ano, říkalo se, že muži se po svatbě změní, obyčejně k horšímu - ale tolik? Tak rychle? K těmto povinnostem jsem se neupsala, pane.
"To bylo opravdu velké gesto důvěry, kterou ti císař Ezar včera prokázal, když tě jmenoval regentem. Já si nemyslím, že je tak bezohledný pragmatik, jak se mě snažíš přesvědčit," poznamenala.
"Ano, je to gesto důvěry, ale založené na nutnosti. To znamená, že jsi nepochopila význam toho, že přidělil kapitána Negriho k princezniné domácnosti."
"Ne. Je to důležité?"
"Ale jistě, je to velmi jasný signál. Negri bude pokračovat ve své dosavadní práci jako šéf Císařské bezpečnostní služby. Samozřejmě nebude podávat zprávy čtyřletému chlapci, ale mně. Velitel Illyan bude ve skutečnosti jen jeho asistentem." Vorkosigan a Illyan si vyměnili mírně ironické pohledy. "Ale nelze jakkoli pochybovat o tom, komu by byl Negri loajální, kdybych se jaksi, ehm, zbláznil a snažil se získat i císařskou moc včetně titulu, nejen tu faktickou. Pro takový případ má bezpochyby tajné rozkazy, aby se mě zbavil."
"Ach tak. No dobře. Zaručuju ti, že absolutně netoužím po tom, stát se barrayarskou císařovnou. Jen pro případ, že by tě to napadlo."
"Já jsem si to nemyslel."
Vozidlo se zastavilo před branou v kamenné zdi. Čtyři strážci je důkladně prohlédli, zkontrolovali Illyanovy propustky a odmávli je. Všechny ty stráže - tady i u domu Vorkosiganů -, proti čemu je střežily? Proti jiným Barrayaranům, pravděpodobně, jak se dalo čekat v tomto politickém prostředí rozdrobeném na frakce. Neklidně si připomněla typickou barrayarskou frázi, kterou jednou použil starý hrabě a která se jí tehdy líbila: "Se vším tím hnojem okolo tu přece musí být nějaký kůň." V Kolonii Beta byli koně prakticky neznámí, až na pár exemplářů v zoologických zahradách. Se všemi těmi strážemi kolem… Ale jestli nejsem ničí nepřítel, jak může někdo být mým nepřítelem?
Illyan, který se dosud jen vrtěl na sedadle, teď promluvil: "Navrhoval bych, pane," řekl Vorkosiganovi zkusmo, "dokonce bych vás prosil, abyste znovu uvážil možnost přestěhovat se sem do císařské rezidence. Existují bezpečnostní problémy - moje problémy -" mírně se usmál, což mu neslušelo, se svým zakřiknutým výrazem teď působil jako štěně, "- a ty by se daly mnohem snáz řešit tady."
"Který byt máte na mysli?" zeptal se Vorkosigan.
"No, až… Gregor nastoupí na trůn, nastěhuje se se svou matkou do císařovy rezidence. Potom budou Kareeniny pokoje volné."
"Pokoje prince Serga, chtěl jste říct." Vorkosigan se zasmušil. "Já… myslím, že bych měl raději svou oficiální rezidenci v domě Vorkosiganů. Můj otec teď tráví stále více času na venkově, ve Vorkosigan Surleau. Myslím, že by mu nevadilo, kdyby se tam přestěhoval natrvalo."
"Já tu myšlenku opravdu nemohu podporovat, pane, čistě z bezpečnostního hlediska. Je to ve staré části města, ulice tam jsou doslova bludiště. Pod tou čtvrtí jsou nejméně tři tunelové systémy, pozůstatky staré kanalizace a dopravního systému, a je tam příliš mnoho nových vysokých budov, odkud je, ehm, všechno vidět. Pro nejzákladnější ochranu bude potřeba nejméně šest hlídek na plný úvazek."
"Máte dost lidí?"
"Tedy - ano, mám."
"Tak dům Vorkosiganů." Vorkosigan viděl Illyanův zklamaný výraz a snažil se ho utěšit. "Možná to není tak dobré pro

bezpečnost, ale je to velmi dobré pro vztahy s veřejností. Novému regentství to dodá vynikající atmosféru takříkajíc vojenské skromnosti. Mělo by to i pomoci snížit paranoiu ohledně palácového převratu."
A teď právě tady byli, u paláce, o němž byla řeč. Ve srovnání s touhle horou architektury se dům Vorkosiganů zdál malý. Rozlehlá křídla byla dvě až čtyři patra vysoká a občas je zdobily věže. Nástavby z různých dob se křížily a vytvářely obrovské dvory i intimní zákoutí, některé se správnými proporcemi, jiné vypadaly spíš náhodné. Východní průčelí mělo nejjednotnější styl, těžký, s kamennými skulpturami. Severní strana byla členitější a navazovala na spletité formální zahrady. Západní strana byla nejstarší a jižní nejnovější.
Vůz dojel ke dvoupatrové verandě na jižní straně. Illyan je provedl kolem dalších stráží a nahoru po širokém kamenném schodišti do velkého apartmá ve druhém poschodí. Stoupali pomalu, aby udrželi krok s nemotornou chůzí poručíka Koudelky. Koudelka se na ně podíval s rozpačitým, omluvným výrazem a pak opět soustředěně - nebo zahanbeně? - sklopil hlavu. Copak tu nemají výtah? pomyslela si Cordelia podrážděně. Na druhé straně tohoto kamenného labyrintu v pokoji s výhledem do severních zahrad ležel vybledlý starý muž, vyčerpaný a umírající na obrovském loži po předcích…
V prostorné horní chodbě vybavené měkkým kobercem, obrazy na stěnách a stolečky přeplněnými tretkami - pravděpodobně uměleckými předměty, odhadovala Cordelia - našli kapitána Negriho. Tiše hovořil se ženou, která stála vedle něho se založenýma rukama. Cordelia se poprvé setkala s - chvalně či nechvalně - známým šéfem barrayarské Císařské bezpečnostní služby včera, po Vorkosiganově historickém pracovním pohovoru v severním křídle u umírajícího císaře Ezara Vorbarry. Negri měl tvrdou tvář, pevné tělo a hlavu jako kulku. Svému císaři sloužil tělem i krví téměř čtyřicet let. Byl zlověstnou legendou s nečitelnýma očima.
Teď se sklonil nad její rukou a oslovil ji "milady", jako kdyby to myslel vážně, přinejmenším v tom nebyla o nic větší stopa ironie než v jakémkoli jeho jiném projevu. Pozorná světlovlasá žena - dívka? - vedle něho měla na sobě obyčejné civilní šaty. Byla vysoká a hodně svalnatá. Podívala se na Cordelii s neskrývaným zájmem.
Vorkosigan a Negri se stroze pozdravili v telegrafickém stylu dvou mužů, kteří spolu jednají už tak dlouho, že všechny společenské fráze jsou stlačené do jakéhosi těsně spleteného kódu. "A tohle je slečna Droušnáková." Negri tu ženu ani tak nepředstavil, jako ji spíš Cordelii významně ukázal mávnutím ruky.
"A kdo je Droušnáková?" zeptala se Cordelia nedbale, ale poněkud zoufale. Každý kromě ní se tu ve všem vyznal, i když Negri poručíka Koudelku také nepředstavil. Koudelka a Droušnáková se na sebe potajmu podívali.
"Jsem služebnice Vnitřní komnaty, milady." Droušnáková sklonila hlavu v poloviční úkloně.
"A komu sloužíte? Myslím kromě komnaty."
"Princezně Kareen, milady. To je můj oficiální titul. Na výplatní listině kapitána Negriho jsem uvedena jako tělesný strážce první třídy." Bylo těžké říct, na který titul byla pyšnější a ze kterého měla větší radost, ale Cordelia ji podezírala, že to byl ten druhý.
"Jsem si jistá, že jste ve své práci dobrá, jinak by vás nezařadil tak vysoko."
Tím si vysloužila úsměv. "Děkuji vám, milady. Snažím se."
Negri je odvedl blízkými dveřmi do dlouhé, prosluněné žluté místnosti se spoustou oken na jižní stranu. Cordelia přemýšlela, jestli eklektická směs zařízení obsahuje neocenitelné starožitnosti nebo jen ošumělé věci z druhé ruky. Sama to nedokázala určit. Na žluté hedvábné pohovce na vzdáleném konci čekala žena a vážně je pozorovala, když se k ní společně blížili.
Princezna vdova Kareen byla hubená, nervózně vyhlížející třicátnice s pracným účesem z krásných tmavých vlasů. Její šedé šaty byly velmi prostě střižené, jednoduché, ale dokonalé. Asi čtyřletý tmavovlasý chlapec ležel na břiše na podlaze a něco tiše povídal své hračce, stegosaurovi, který mu stejně tiše odpovídal. Žena ho přiměla vstát a vypnout malého robota. Posadil se vedle ní, ale rukama si stále přidržoval hračku z umělé kůže na klíně. Cordelii se ulevilo, když viděla, že malý princ je na svůj věk rozumně oblečený v pohodlném oblečku na hraní.
Negri formálně představil Cordelii princezně a princi Gregorovi. Cordelia si nebyla jistá, zda se má uklonit, udělat pukrle nebo zasalutovat a skončila s mírným úklonem hlavy, podobným jako ten, který jí předvedla Droušnáková. Gregor se sice tvářil slavnostně, ale hleděl na ni velmi nejistě. Cordelia se na něj pokusila usmát a doufala, že ho to uklidní.
Vorkosigan před hochem poklekl na jedno koleno - jen Cordelia viděla, jak přitom polkl - a řekl: "Víte, kdo jsem, princi Gregore?"
Gregor se nepatrně přitiskl k matčinu boku a vzhlédl k ní. Povzbudivě mu kývla. "Lord Aral Vorkosigan," řekl Gregor slabým hláskem.
Vorkosigan ztišil hlas a uvolnil ruce, rozpačitě se snažil zmírnit jindy obvyklou intenzitu svého chování. "Váš dědeček mě požádal, abych se stal vaším regentem. Vysvětlil vám někdo, co to znamená?"
Gregor mlčky potřásl hlavou. Vorkosigan se zamračil na Negriho s mírnou výtkou. Negri výraz nezměnil.
"Znamená to, že budu vykonávat práci vašeho dědečka, dokud nebudete dost starý, abyste to dělal sám, až vám bude dvacet. Příštích šestnáct let se budu starat o vás a o vaši matku místo vašeho dědečka a dohlédnu na to, abyste dostal správné vzdělání a výcvik k tomu, abyste tu práci dělal dobře, stejně jako váš dědeček. Abyste dobře vládl."
Vědělo vůbec to dítě, co je to vládnout? Vorkosigan si dával pozor, aby neřekl místo vašeho otce, všimla si Cordelia věcně. Dával si pozor, aby se o princi Sergovi vůbec nezmínil. Serg byl na dobré cestě k tomu, aby byl úplně vymazán z barrayarské historie, zřejmě stejně důkladně, jako se vypařil v bitvě na oběžné dráze.
"Prozatím," pokračoval Vorkosigan, "vaší prací bude pilně studovat se svými učiteli a dělat to, co vám řekne vaše matka. Dokážete to?"
Gregor polkl a přikývl.
"Myslím, že to budete dělat dobře." Vorkosigan na něj kývl se stejnou rozhodností jako na své štábní důstojníky a vstal.

Myslím, že ty to taky budeš dělat dobře, Arale, pomyslela si Cordelia.
"Dokud jste tady, pane," začal Negri po chvilce, když se ujistil, že nikomu nebude skákat do řeči, "bych byl rád, kdybyste se mnou zašel dolů do operačního střediska. Chtěl bych vám předložit jednu nebo dvě zprávy. Poslední zpráva z Darkoie naznačuje, že hrabě Vorlakail zemřel dřív, než byla jeho rezidence vypálena, což na tu záležitost vrhá nové světlo - nebo stín. A pak tu máme problém s rekonstrukcí Ministerstva pro politickou výchovu -"
"To se zboural, samozřejmě," zabručel Vorkosigan.
"Případně. A pak, jako vždycky, poslední sabotáž na Komarru…"
"Chápu. Tak pojďme. Cordelie…"
"Lady Vorkosiganová by možná ráda zůstala v mé společnosti," řekla princezna Kareen, jak se čekalo, jen s velmi mírným náznakem ironie.
Vorkosigan se na ni vděčně podíval. "Děkuji vám, milady."
Kareen si nepřítomně přejela prstem své jemné rty. Když muži odešli, viditelně se uvolnila. "Dobře. Doufala jsem, že vás budu mít jen pro sebe." Výraz v jejím obličeji ožil, když si prohlížela Cordelii. Na její němý dotek chlapec sklouzl z pohovky a vrátil se ke své hře, ale předtím se po matce a Cordelii ohlédl.
Droušnáková s nevlídným výrazem pohlédla ke dveřím. "Co je s tím poručíkem?" zeptala se Cordelie.
"Poručík Koudelka dostal zásah nervovým disruptorem," řekla Cordelia stroze. Nebyla si jistá, jestli dívčin podivný tón nevyjadřoval nějakou formu nesouhlasu. "Před rokem, když sloužil pod Aralem na palubě Generála Vorkrafta. Jeho nervové sítě zřejmě nebyly opraveny zcela podle galaktických norem." Hned zavřela ústa v obavě, aby se nezdálo, že kritizuje hostitelku. Ne že by princezna Kareen odpovídala za pochybnou úroveň barrayarské lékařské praxe.
"Ach tak. Snad ne během escobarské války?" řekla Droušnáková.
"Vlastně v určitém slova smyslu to byl první výstřel escobarské války. I když předpokládám, že byste to nazvali palbou z vlastních řad." Deprimující fráze.
"Lady Vorkosiganová - nebo bych snad měla říct kapitánka Naismithová - tam byla," poznamenala princezna Kareen.
"Měla by to vědět."
Cordelia se v jejím výrazu nevyznala. Kolik z těch proslulých Negriho zpráv princezna četla?
"Ale to je strašné! Zdá se, že předtím byl hotový atlet," řekla tělesná strážkyně.
"To byl." Cordelia se usmála na dívku trochu srdečněji a snížila svůj obranný val. "Nervové disruptory jsou podle mého názoru špinavé zbraně." Podvědomě se dotkla necitlivého místa na své noze, popáleného pouze okrajovým zásahem disruptoru, který naštěstí nepronikl podkožním tukem a nepoškodil funkci svalů. Jasně, měla si to nechat vyléčit, než odešla z domova.
"Posaďte se, lady Vorkosiganová," princezna Kareen poklepala na pohovku vedle sebe, na místo, které právě uvolnil budoucí císař. "Drou, prosím vás, odveďte Gregora k obědu."
Droušnáková s pochopením přikývla, jako kdyby se v prosté žádosti skrývala nějaká tajná zpráva, vzala chlapce za ruku a odvedla ho. Zdálky k nim doléhal jeho dětský hlas. "Drouši, můžu dostat šlehačkový dort? A jeden pro stegouška?"
Cordelia si nejistě sedla a přemýšlela o Negriho zprávách, o barrayarských dezinformacích a o nedávné nezdařené válečné výpravě, kdy Barrayar chtěl provést invazi na planetu Escobar, dobrého souseda a spojence Kolonie Beta… zbraně, které spálily prince Serga a jeho loď vysoko nad Escobarem statečně provezla barrayarskou blokádou jistá kapitánka Naismithová z beťanské Expediční jednotky. To byla prostá pravda, veřejně známá, a nebylo zač se omlouvat. Existovala ale tajná historie z pozadí barrayarského nejvyššího velení, která byla… zrádná, rozhodla se Cordelia, že to je přesné slovo. Nebezpečná jako špatně skladovaný toxický odpad.
Ke Cordeliině úžasu se k ní princezna Kareen naklonila a vzala ji za ruku, kterou pozvedla ke svým rtům a políbila ji.
"Přísahala jsem," řekla Kareen zastřeným hlasem, "že políbím ruku, která zabila Gese Vorrutyera. Děkuji vám. Mnohokrát děkuji." Byla zadýchaná, mluvila vážně, v jejím hlase byly slyšet slzy a v obličeji se objevila nelíčená vděčnost. Napřímila se, do tváře se jí vrátil rezervovaný výraz, a kývla. "Děkuji vám. Bůh vám žehnej."
"Ehm…" Cordelia si sáhla na místo, kam ji princezna políbila. "Ehm… já… tahle čest patří někomu jinému, milady. Byla jsem u toho, když admirálu Vorrutyerovi podřízli krk, ale moje ruka to neudělala."
Kareen sevřela ruce v klíně a oči jí zazářily. "Takže to udělal lord Vorkosigan?"
"Ne!" Cordelia nešťastně sevřela rty. "Negri vám měl dát pravdivou zprávu. Byl to seržant Bothari. V té chvíli mi zachránil život."
"Bothari?" Kareen se s úžasem napřímila. "Netvor Bothari, Vorrutyerův šílený sluha?"
"Mně nevadí, že se to přičítá mně, madam, protože kdyby pravda vešla ve známost, museli by Bothariho popravit za vraždu a vzpouru, a takhle se z toho dostal bez následků. Ale… nechtěla bych ho obrat o chválu. Předám mu ji, jestli chcete, ale nejsem si jistá, jestli se na ten incident pamatuje. Po válce prošel nějakou příšernou mozkovou terapií, než ho propustili - nebo tím, čemu vy Barrayarané říkáte terapie -" stejně špatnou jako vaše nervová chirurgie, obávala se Cordelia, "a jak jsem pochopila, on ani předtím nebyl zrovna, řekněme, normální."
"Ne," řekla Kareen. "To nebyl. Myslela jsem, že to z něho udělal Vorrutyer."
"On… on se rozhodl, že bude jiný. Myslím, že to byl nejhrdinštější čin, jakého jsem kdy byla svědkem. Z toho močálu zla a šílenství dosáhl…" Cordelia se zarazila, bylo jí trapné říct slovo vykoupení. Po chvilce se zeptala: "Vyčítáte admirálu Vorrutyerovi, že - zkazil prince Serga?" Když už spolu mluvily upřímně… Nikdo se nezmiňuje o princi Sergovi. Myslel si, že se dostane k císařství krvavou zkratkou a teď prostě… zmizel.
"Ges Vorrutyer…" Kareen si propletla prsty, "našel v Sergovi přítele podobného zaměření. Serg byl jeho tvůrčím přívržencem, pokud šlo o hnusné zábavy. Možná… to nebyla všechno Vorrutyerova vina. Já nevím."
Cordelia vycítila, že to byla poctivá odpověď. Kareen dodala tiše: "Ezar mě před Sergem chránil, když jsem byla

těhotná. Vlastně jsem svého manžela neviděla už víc než rok předtím, než ho zabili u Escobaru."
Asi se o princi Sergovi už taky nezmíním. "Ezar byl mocný ochránce. Doufám, že Aral bude stejný," řekla Cordelia.
Měla by o císaři Ezarovi už mluvit v minulém čase? Vypadalo to, že to dělá každý.
Kareen se probrala ze zamyšlení, potřásla hlavou a soustředila se. "Čaj, lady Vorkosiganová?" Usmála se. Dotkla se komunikátoru, skrytého v broži s drahokamy, kterou měla připevněnou na rameni, a vyslovila příkazy své domácnosti.
Soukromý rozhovor zřejmě skončil. Kapitánka Naismithová teď musí přijít na to, jak by se lady Vorkosiganová měla chovat na čaji s princeznou.
Gregor a osobní strážkyně se znovu objevili, když se podával šlehačkový dort, a Gregor úspěšně vylákal z dam druhou porci. Před třetí Kareen stanovila pevnou hranici. Syn prince Serga se jevil jako naprosto normální kluk, i když se v přítomnosti cizích lidí choval nesměle. Cordelia jeho i Kareen pozorovala s hlubokým osobním zájmem. Mateřství. Každý to zažil. Jak to může být těžké?
"Jak se vám zatím líbí ve vašem novém domově, lady Vorkosiganová?" otázala se princezna v rámci zdvořilé konverzace. Povídání u čajového stolku, teď už se o žádných soukromých citech nehovořilo. Ne před dětmi.
Cordelia přemýšlela, jak odpovědět. "To venkovské sídlo, Vorkosigan Surleau na jihu, je prostě překrásné. Nádherné jezero - je větší než jakákoli vodní plocha na celé Kolonii Beta, a Aral to přitom pokládá za úplně samozřejmé. Vaše planeta je nesmírně krásná." Vaše planeta. Ne moje planeta? V testu volných asociací se jí při slově "domov" pořád vybavovala Kolonie Beta. Ale u jezera ve Vorkosiganově náruči by dokázala spočívat navždy.
"Vaše hlavní město… je určitě daleko rozmanitější než cokoli, co máme u n- chci říct v Kolonii Beta. I když," rozpačitě se zasmála, "zdá se mi, že je tu tolik vojáků. Když jsem naposledy byla obklopená tolika zelenými uniformami, byla jsem v zajateckém táboře."
"Pořád vám připadáme jako nepřátelé?" zeptala se princezna zvědavě.
"Ale ne - pro mě jste nebyli nepřáteli dávno předtím, než válka skončila. Jen různé druhy obětí, každá jinak slepá."
"Máte pronikavý zrak, lady Vorkosiganová." Princezna upila čaje a usmála se se sklopenýma očima. Cordelia přivřela oči.
"Dům Vorkosiganů má určitou kasárenskou atmosféru, když je tam hrabě Pjotr," poznamenala Cordelia. "Je tam spousta mužů ve stejnokrojích. Myslím, že jsem zatím viděla jen dvě služky, které hned zmizely za rohem, ale ještě jsem žádnou nechytila. Ale mám na mysli atmosféru barrayarských kasáren. Moje služba v Kolonii Beta byla úplně jiná."
"Smíšené posádky," řekla Droušnáková. Byla to závist v jejích očích? "U vás slouží muži i ženy."
"Jsou zařazováni podle testu schopností," souhlasila Cordelia. "Přísně jen podle výsledků. Fyzicky náročnější úkoly jsou samozřejmě svěřovány mužům, ale nezdá se, že by jim někdo přikládal nějakou zvláštní důležitost, jako třeba společenské postavení."
"Respekt," vzdychla si Droušnáková.
"No, když lidé nasazují životy za svou společnost, měli by určitě mít nárok na jistý respekt," řekla Cordelia klidně.
"Mně se asi stýská po mých… kamarádkách z armády. Byly to chytré ženské, techničky, stejně jako moje přítelkyně doma." Zase to ožehavé slovo, doma. "Ale tady musí taky být spousta chytrých žen, když je tu tolik chytrých mužů. Kde se schovávají?" Rychle zavřela pusu, když ji napadlo, že Kareen by to mohla brát jako urážku své osoby. Kdyby dodala nemyslím nikoho z přítomných, tak by to určitě ještě rozmázla.
Ale jestli to Kareen tak pochopila, nechala si to pro sebe a návrat Arala a Illyana zachránil Cordelii před dalšími možnými společenskými přehmaty. Zdvořile se rozloučili a vrátili se do domu Vorkosiganů.
ü
Ten večer přišel do paláce Vorkosiganů velitel Illyan s Droušnákovou. Měla s sebou velkou brašnu a dívala se kolem sebe očima rozsvícenýma zájmem.
"Kapitán Negri přiděluje slečnu Droušnákovou choti regenta pro její osobní bezpečnost," stručně vysvětlil Illyan. Aral souhlasně přikývl.
Později Droušnáková podala Cordelii zapečetěný vzkaz na silném krémovém papíře. Cordelia ho otevřela se zvednutým obočím. Rukopis byl drobný a úhledný, podpis čitelný a bez okras.
"S přátelským pozdravem," stálo tam. "Bude vám vyhovovat. Kareen."

KAPITOLA 2

Příštího rána se Cordelia probudila, když už byl Vorkosigan pryč, a poprvé měla před sebou den na Barrayaru bez jeho společnosti a podpory. Rozhodla se věnovat ten den jistému nákupu - ten nápad dostala, když se dívala, jak Koudelka včera večer obtížně stoupal do schodů. A domnívala se, že pro to, co měla na mysli, bude Droušnáková ideální místní průvodkyní.
Oblékla se a šla shánět svou tělesnou strážkyni. Nebylo těžké ji najít. Droušnáková seděla v hale hned za dveřmi ložnice, a jakmile se Cordelia objevila, vyskočila do pozoru. To děvče by opravdu mělo nosit uniformu, řekla si Cordelia. V šatech, které měla Droušnáková na sobě, její skoro stoosmdesáticentimetrová postava s úžasnými svaly vypadala těžká. Cordelia se zamyslela nad tím, jestli by jako choť regenta měla nárok na vlastní livrej, a při snídani se bavila vymýšlením stejnokroje, který by zdůraznil hezký vzhled téhle Valkýry.
"Víte, že jste první žena, kterou jsem na Barrayaru viděla sloužit jako strážkyni?" řekla jí Cordelia nad vajíčkem a kávou. K tomu měla jakousi místní kaši z ovesných krupek s máslem, zřejmě tradiční ranní jídlo. "Jak jste se k téhle práci dostala?"
"Víte, já vlastně nejsem normální stráž jako ti muži ve stejnokrojích -" Zase to kouzlo uniforem.
"- ale můj otec a všichni tři moji bratři slouží v armádě. Tohle je nejblíž k tomu, abych mohla být skutečný voják jako vy."

Blázen do armády, jako všichni Barrayarané. "Ano?"
"Studovala jsem judo, jako sport, když jsem byla mladší. Ale na ženskou třídu jsem byla moc velká. Nikdo mi nechtěl poskytnout skutečný trénink a dělat jen základní cviky bylo nudné. Bratři mě někdy propašovali s sebou do mužských tříd. Jedna věc pak vedla ke druhé. Dva roky za sebou jsem byla ženskou mistryní na Barrayaru, když jsem ještě byla ve škole. Pak před třemi lety přišel za mým otcem jeden člověk od kapitána Negriho s nabídkou zaměstnání pro mě. Tenkrát jsem dostala trénink ve zbraních. Princezna zřejmě žádala o ženské osobní strážkyně už léta, ale nemohli najít nikoho, kdo by prošel všemi testy. Ale dáma, která zabila admirála Vorrutyera, může těžko potřebovat moje skromné služby," podcenila se s úsměvem.
Cordelia se kousla do jazyka. "Asi jsem měla štěstí. Kromě toho, teď bych se raději vyhnula jakémukoli fyzickému riziku. Jsem těhotná, víte."
"Ano, milady. Bylo to v jedné z kapitánových -"
"Zpráv," dokončila Cordelia jednohlasně s ní. "Tím jsem si jistá. Pravděpodobně to věděl dřív než já."
"Ano, milady."
"Hodně vás povzbuzovali ve vašich zájmech, když jste byla malá?"
"Ne… ani ne. Všichni si mysleli, že jsem divná."
Dlouze se zamračila a Cordelia měla dojem, že narazila na nějakou bolestnou vzpomínku.
Zamyšleně se na dívku dívala. "Vaši bratři jsou starší než vy?"
Droušnáková na ni pohlédla svýma širokýma modrýma očima. "No… ano."
"To jsem si myslela." A já jsem se bála Barrayaru pro to, co dělá svým synům. Žádný div, že nemohli najít nikoho, kdo by splnil testy. "Takže máte trénink ve zbraních. To je vynikající. Můžete mě dneska doprovodit na nákup."
Obličej Droušnákové poněkud ztuhl. "Ano, milady. Na jaké šaty se budete chtít podívat?" zeptala se zdvořile a nepodařilo se jí přitom zcela zakrýt trpké zklamání nad zájmy své "skutečné" důstojnice.
"Kde ve městě byste koupila opravdu dobrý meč v holi?"
Strnulý výraz zmizel. "Znám přesně místo, kam chodí důstojníci třídy Vor a hrabata, když chtějí vybavit své livrejované muže. Totiž - nikdy jsem nebyla uvnitř. Moje rodina není Vor, takže samozřejmě nesmíme vlastnit osobní zbraně. Jen služební. Ale ten obchod je prý nejlepší."
ü
Do obchodu je dovezl jeden z livrejovaných strážců hraběte Vorkosigana. Cordelia se uklidnila a bavila se pohledem na město. Droušnáková, která byla ve službě, zůstávala ostražitá a neustále pozorovala davy kolem. Cordelia měla dojem, že jí mnoho neuniklo. Čas od času si automaticky sáhla pod vyšívané bolerko, kde měla ukrytý paralyzér.
Zahnuli do čisté úzké uličky, plné starších budov s fasádami z tesaného kamene. Obchod se zbraněmi byl označen jenom jménem - Siegling - napsaným malými zlatými písmeny. Zřejmě pokud jste nevěděli, kde jste, neměli jste tu co dělat. Jejich livrejovaný řidič čekal venku, zatímco Cordelia a Droušnáková vstoupily do obchodu. Staré dřevo a tlusté koberce vydávaly aroma zbraní, které Cordelii připomnělo její průzkumnou loď - závan domova na cizí planetě.
Nenápadně si prohlížela dřevěné táflování a v duchu si převáděla jeho hodnotu na beťanské dolary. Bylo by to opravdu hodně beťanských dolarů. Ale dřevo tu bylo zřejmě tak běžné jako plastik, a stejně málo ceněné. Osobní zbraně, které vyšší třída směla legálně vlastnit, byly vystavené ve vitrínách a na stěnách. Kromě paralyzérů a loveckých zbraní tu měli široký výběr mečů a nožů - císařovy přísné edikty zakazující souboje se zřejmě vztahovaly jen na jejich používání, ne na vlastnictví.
Přišel k nim prodavač, starší tichošlápek s přivřenýma očima. "Co pro vás mohu udělat, dámy?" Byl celkem srdečný. Cordelia předpokládala, že nějaké ženy třídy Vor sem někdy musely přijít, aby nakoupily dárky pro své mužské příbuzné. Ale stejným tónem se mohl zeptat "Co pro vás mohu udělat, dětičky?" Chtěl je svým postojem ponížit? Na tom nezáleželo.
"Hledám meč v holi pro muže vysokého asi sto devadesát centimetrů. Měl by být asi takhle dlouhý," odhadla, vybavujíc si délku Koudelkových paží a nohou, a ukázala výšku sobě do pasu. "Pravděpodobně s krytem na péro."
"Ano, madam." Prodavač zmizel a vrátil se se vzorkem z pracně vyřezávaného světlého dřeva.
"To vypadá trochu… já nevím." Moc okázalé. "Jak to funguje?"
Prodavač jí ukázal pérový mechanismus. Dřevěný kryt odpadl a odhalil dlouhou, tenkou čepel. Cordelia vztáhla ruku a prodavač jí dost neochotně podal meč, aby si ho prohlédla.
Zakroutila s ním, přejela pohledem po čepeli a podala ho své strážkyni. "Co si o tom myslíte?"
Droušnáková se nejprve usmála a pak se pochybovačně zachmuřila. "Není moc dobře vyvážený." Nejistě se podívala na prodavače.
"Nezapomeňte, že pracujete pro mě, ne pro něho," řekla Cordelia. Správně odhadla, že tady zapůsobilo třídní povědomí.
"Myslím, že to není moc dobrá čepel."
"Je to vynikající darkoiská práce, madam," bránil se prodavač chladně.
Cordelia si vzala meč s úsměvem zpátky. "Tak si ho vyzkoušíme, jestli je tak dobrý."
Prudce čepelí zasalutovala a vyrazila mečem proti zdi. Jeho špička pronikla dřevem a zarazila se v něm a Cordelia se o něj opřela. Čepel se přelomila. Aniž by změnila výraz, podala oba kusy prodavači. "Jak můžete provozovat obchod, když vaši zákazníci nezůstanou naživu dost dlouho, aby přišli zas? Siegling určitě nezískal svou pověst tím, že by prodával takovéhle hračky. Přineste mi něco, co může nosit pořádný voják, ne hračku pro pasáka holek."
"Madam," řekl prodavač škrobeně. "Musím trvat na tom, abyste zaplatila za poškozené zboží."
Cordelia, teď už hodně podrážděná, řekla: "Dobře. Pošlete účet mému manželovi, admirálu Aralu Vorkosiganovi, dům Vorkosiganů. A s účtem mu vysvětlete, proč jste se pokusil jeho ženě vnutit takový šunt - pachtýři." To poslední byl odhad založený na jeho věku a chůzi, ale na očích mu poznala, že se strefila.

Prodavač se hluboce uklonil. "Prosím za prominutí, milady. Myslím, že pro vás budu mít něco vhodnějšího, jestli budete tak laskavá a moment počkáte."
Opět zmizel a Cordelia si povzdechla. "Je o tolik snadnější kupovat od robotů. Ale odvolání na irelevantní autoritu nahoře tu aspoň funguje stejně dobře jako doma."
Další vzorek byl z prostého tmavého dřeva, vyleštěného jako satén. Prodavač jí ho s další malou úklonou podal neotevřený. "Tady stiskněte rukojeť, milady."
Tenhle meč byl mnohem těžší než ten první. Dřevěný kryt bleskově odlétl a s uspokojivým třesknutím narazil na stěnu na druhé straně místnosti - byla to téměř zbraň sama o sobě. Cordelia si opět prohlédla čepel odshora dolů. Na světle se ukázal zvláštní blýskavý vodoznakový vzor. Ještě jednou zasalutovala proti zdi a zachytila prodavačův pohled.
"Strhávají vám rozbité zbraně z platu?"
"Jen do toho, milady." Oči se mu leskly uspokojením. "Tenhle nezlomíte."
Vyzkoušela si ho stejně jako ten předchozí. Špička se zaryla do dřeva mnohem hlouběji, a i když se o meč opřela plnou vahou, sotva ho ohnula. Ale cítila, že vůle ohnout se tam je a že se ani nepřiblížila hranici tažné síly meče. Podala ho Droušnákové, která ho s láskou prozkoumala.
"Tenhle je dobrý, milady. Ten stojí za to."
"Jsem si jistá, že bude víc používaný jako hůl než jako meč. Nicméně… i tak by měl stát za to. Ten si vezmeme."
Zatímco ho prodavač balil, Cordelia se zdržela u vitríny s paralyzéry zdobenými smaltem.
"Přemýšlíte o tom, že byste si jeden koupila pro sebe, milady?" zeptala se Droušnáková.
"Já… asi ne. Barrayar už má dost vojáků a nemusí je dovážet z Kolonie Beta. Ať už jsem tady z jakéhokoli důvodu, ozbrojený boj to není. Vidíte tu něco, co byste chtěla?"
Droušnáková se zatvářila toužebně, ale zavrtěla hlavou a ruka jí sjela k bolerku. "Vybavení kapitána Negriho je nejlepší. Ani Siegling nemá nic lepšího, jen je to hezčí."

Ten večer si Vorkosigan, Cordelia a Koudelka sedli k večeři pozdě. Vorkosiganův nový osobní tajemník vypadal poněkud unaveně.
"Co jste vy dva dělali celý den?" zeptala se Cordelia.
"Sháněli lidi dohromady, většinou," odpověděl Vorkosigan. "Premiér Vortala měl pár hlasů, které nebyly tak zaručené, jak tvrdil, a pracovali jsme na nich za zavřenými dveřmi, vždycky po dvou. To, co zítra uvidíš v zasedací síni Rady, není barrayarská politika, jen její výsledek. Jak ses měla ty, všechno v pořádku?"
"Fajn. Byla jsem nakupovat. Počkejte, ukážu vám to." Vytáhla meč v holi a odstranila z něj obal. "Tohle jsem pořídila proto, abys Koudelku úplně neuhonil."
Koudelka vypadal zdvořile vděčný, ale v hloubi duše ho to podráždilo. Ale když vzal hůl do ruky a málem ji upustil kvůli její neočekávané váze, tvář se mu rozjasnila překvapením. "Hej, to není -"
"Tady stiskněte rukojeť. Nemiřte s tím -!"
Prásk!
"- na okno." Kryt naštěstí zasáhl rám a s rachotem se odrazil. Kou i Aral vyskočili. Koudelkovi se rozsvítily oči, když si prohlížel čepel.
Cordelia mezitím došla pro kryt. "Ach, milady!" Ale pak se zasmušil. Opatrně vložil čepel do krytu a smutně jí podal hůl zpátky. "Asi jste si neuvědomila, že já nejsem Vor. Pro mě je nezákonné nosit osobní zbraň."
"Ach tak." Cordelia byla zdrcená.
Vorkosigan povytáhl obočí. "Můžu se na to podívat, Cordelie?" Prohlédl si meč a odstranil kryt trochu opatrněji. "Hm. Mám pravdu, když si myslím, že jsi za to zaplatila?"
"Vlastně předpokládám, že to zaplatíš ty, až přijde účet. Ale nemyslím si, že bys měl platit za ten, který jsem tam zničila. Taky jim tenhle můžu donést zpátky."
"Rozumím." Mírně se usmál. "Poručíku Koudelko, jako váš velící důstojník a druhý nejvyšší úředník ve státě po Ezaru Vorbarrovi vám tímto přiděluji tuto svou zbraň, abyste ji nosil ve službě císaři. Nechť císař dlouho vládne." Nad nevyhnutelnou ironií formální fráze sevřel rty, ale hned se černých myšlenek zbavil a podal hůl zpátky Koudelkovi. Ten opět zazářil.
"Děkuji vám, pane!"
Cordelia jen potřásla hlavou. "Já asi tomuhle světu nikdy neporozumím."
"Ať ti Kou vyhledá nějakou legální historii. Ale ne dnes. Bude mít sotva dost času, aby dal do pořádku dnešní záznamy, než sem dorazí Vortala s několika svými dalšími zbloudilci. Kou, můžete se nastěhovat do knihovny mého hraběcího otce. Sejdeme se tam."
Večeře skončila. Koudelka odešel pracovat do knihovny a Vorkosigan s Cordelii se uchýlili do vedlejšího salonu, kde si četli, dokud nenastal čas Vorkosiganovy večerní schůzky. Dostal další zprávy, které rychle prolétl ruční čtečkou. Cordelia trávila čas částečně nad vysvětlením barrayarsko-ruského pojmu ‚štěnice' a nad ještě hrozivějším diskem obsahujícím popis péče o děti. Ticho přerušovalo jen občasné Vorkosiganovo zabručení, spíš pro sebe, nebo poznámky jako "Aha! Tak tohle ten darebák vlastně chtěl," nebo "Zatraceně, ta čísla se mi nelíbí. Musím to zkontrolovat…" Cordelia přispívala ke konverzaci větami jako "Ach bože, dělají tohle všechny děti?" Čas od času také zaslechli ránu odvedle z knihovny, to se pak vždycky na sebe podívali a zasmáli se.
"Víš," řekla Cordelia po třetí nebo čtvrté ráně, "doufám, že jsem ho tím nepřiměřeně neodvedla od jeho povinností."
"Bude je vykonávat dobře, až do toho vnikne. Vzal si ho do práce Vorbarrův osobní tajemník a ukazuje mu, jak má sám sebe organizovat. Až si s ním Koudelka projde pohřební protokol, měl by být schopen zvládnout cokoli. Mimochodem, ten meč v holi byla geniální myšlenka, děkuju ti."

"Ano, všimla jsem si, že je docela citlivý na svůj handicap. Myslela jsem si, že by mu to mohlo na chvíli trochu uhladit peří."
"Naše společnost je prostě taková. Má sklon být… dost tvrdá na každého, kdo nestačí ostatním."
"Aha. Je to divné… teď když o tom mluvíš, tak si uvědomuju, že jsem na ulicích vlastně neviděla jiné lidi než ty, kteří vypadali zdravě… jen v nemocnici. Žádné vznášející se vozíky, žádné prázdné obličeje dětí, které rodiče táhnou za sebou…"
"A ani je neuvidíš." Vorkosigan se zachmuřil. "Všechny zjistitelné problémy se eliminují ještě před narozením."
"No, to my děláme taky. Ale většinou už před početím."
"A taky při porodu. I později, někde v ústraní."
"Ne -"
"A pokud jde o zmrzačené dospělé…"
"Dobré nebe, snad na nich neprovádíte eutanazii?"
"Tvůj poručík Dubauer by tady nepřežil."
Dubauer dostal zásah disruptorem do hlavy a přežil. Svým způsobem.
"Když jde o zranění, jaká měl Koudelka, nebo horší… ta přinášejí veliké společenské stigma. Pozoruj ho někdy ve větší skupině lidí, ne jen mezi blízkými přáteli. Není náhoda, že počet sebevražd mezi vojáky, kteří byli propuštěni ze zdravotních důvodů, je vysoký."
"To je hrozné."
"Kdysi jsem to považoval za normální. Teď… už ne. Ale hodně lidí ještě tím způsobem uvažuje."
"A co když jde o problém, jako má Bothari?"
"Pak záleží na okolnostech. Bothari byl užitečný šílenec. Pro ty, kteří jsou nepoužitelní…" odmlčel se a hleděl na své boty.
Cordelii najednou zamrazilo. "Pořád si myslím, že se vašemu světu začínám přizpůsobovat. Pak zajdu za další roh a narazím hlavou do něčeho, jako je tohle."
"Je to teprve osmdesát let, co Barrayar opět navázal kontakt se širší galaktickou civilizací. Během Doby izolace jsme nepřišli jen o technologii. Tu jsme převzali rychle, jako vypůjčený kabát. Ale pod ním… jsme sem tam pořád ještě nazí. Ve svých čtyřiačtyřiceti letech teprve začínám chápat, jak moc nazí."
Hrabě Vortala a jeho ‚zbloudilci' dorazili krátce poté a Vorkosigan zmizel v knihovně. Později večer přijel ze svého panství starý hrabě Pjotr Vorkosigan, Aralův otec, aby se zúčastnil hlasování celé Rady.
"Tak váš je aspoň jeden hlas, který má zítra zaručený," vtipkovala Cordelia, když tchánovi, ztuhlému po cestě, pomáhala z kabátu v hale dlážděné kamennými dlaždicemi.
"Má štěstí, že ho dostane. V posledních letech projevuje dost zvláštní radikální názory. Kdyby nebyl můj syn, mohl by si na můj hlas tak akorát hvízdnout." Ale Pjotrova vrásčitá tvář neskrývala hrdost.
Nad takovýmto popisem Aralových politických názorů Cordelia zamrkala. "Přiznávám se, že jsem ho nikdy nepokládala za revolucionáře. Radikalismus musí být pružnější pojem, než jsem si myslela."
"On se taky za radikála nepovažuje. Myslí si, že může jít na půl cesty a pak se zastavit. Domnívám se, že za pár let zjistí, že jede na tygru." Hrabě chmurně potřásl hlavou. "Ale pojď, děvenko, posadíme se a ty mi řekneš, že se cítíš dobře. Vypadáš dobře - je všechno v pořádku?"
Starý hrabě se vášnivě zajímal o vývoj svého budoucího vnuka. Cordelia vycítila, že její těhotenství ji v očích hraběte nesmírně povýšilo - z Aralova tolerovaného rozmaru na něco, co nebezpečně hraničilo s polobožstvím. Doslova ji zahrnoval uznáním. Bylo to takřka neodolatelné a Cordelia se mu nikdy nesmála, i když si o celé věci nedělala iluze.
V den, kdy přijela domů s lékařským potvrzením, že se jim to povedlo, jí Aral nastínil otcovu reakci na její těhotenství. Tehdy v létě se vrátila na panství ve Vorkosigan Surleau a našla Arala v loděnici. Opečovával tam svou jachtu, plachty měl rozložené, aby se usušily na slunci a čvachtal okolo nich v promočených botách.
Vzhlédl k ní a zjistil, že se usmívá. Nedokázal zakrýt dychtivý výraz ve svých očích. "Tak co?" Trochu se pohupoval na patách.
"No," nasadila smutný a zklamaný výraz, aby ho poškádlila, ale úsměv převládl a opanoval celý její obličej. "Tvůj doktor říká, že je to kluk."
"Ach." Unikl mu dlouhý a výmluvný povzdech. Vzal ji do náruče a zatočil s ní.
"Arale! Au! Neupusť mě!" Nebyl o nic větší než ona, i když nutno říct, že tlustší.
"Nikdy." Nechal ji sklouznout na zem a líbali se tak dlouho, až se rozesmáli.
"Můj otec bude u vytržení."
"Ty taky tak vypadáš."
"Ano, ale ještě jsi nic neviděla, dokud nespatříš staromódního barrayarského otce rodiny v transu nad tím, že jeho rodokmen poporoste. Dlouhá léta byl kvůli mně přesvědčený, že mnou jeho rod skončí."
"Odpustí mi, že jsem jen plebejka z jiné planety?"
"Nechci tě urazit, ale teď už si myslím, že by mu bylo úplně jedno, jaký živočišný druh ženy přitáhnu domů, pokud bude plodná. Myslíš, že přeháním?" dodal, když se vesele rozesmála. "Uvidíš."
"Je moc brzy, abychom přemýšleli o jménu?"
"O tom se nebude přemýšlet. Je to prvorozený syn a to tady podléhá přísným zvykům. Bude pojmenovaný po svých dvou dědečcích. První jméno bude po otci otce a druhé po otci matky."
"Tak proto se vaše historie tak těžko čte, je to matoucí. Vždycky musím přiřazovat data vedle těch duplikovaných jmen, abych neztratila souvislost. Pjotr Miles. Hm. No, asi si na to zvyknu. Měla jsem na mysli… něco jiného."
"Tak třeba jindy."

"Ty jsi ale ambiciózní."
Následoval krátký zápas. Cordelia už dříve učinila užitečný objev, že v určité náladě je její muž lechtivější než ona. Dosáhla přiměřené pomsty a skončili se smíchem v trávě.
"Tohle je hodně nedůstojné," postěžoval si Aral, když ho nechala na pokoji.
"Bojíš se, že budu šokovat ty Negriho lovce lidí támhle na vodě?"
"Ty už nemůže šokovat nic, to ti zaručuju."
Cordelia zamávala na vznášedlo v dálce, ale člověk na něm její gesto ignoroval. Dříve ji to zlobilo, ale pak rezignovala, když se dozvěděla, že Aral je pod neustálým dohledem Císařské bezpečnostní služby. Předpokládala, že to je cena za jeho zapojení do tajné, smrtící politiky escobarské války a trest za některé jeho méně vítané přímočaré názory.
"Už chápu, proč se stalo tvým koníčkem provokovat je. Možná, že bychom se měli umírnit a pozvat je třeba na oběd. Mám pocit, že mě už znají tak dobře, že bych je taky ráda poznala." Nahrávali si Negriho lidé i soukromé rozhovory jako tenhle? Měli v ložnici odposlouchávací zařízení? Nebo v koupelně?
Aral se usmál, ale odpověděl: "Nesměli by pozvání přijmout. Oni nejedí ani nepijí nic, co si sami nepřinesli."
"To je paranoidní. Je to opravdu nutné?"
"Někdy. Je to nebezpečné povolání. Já jim ho nezávidím."
"Řekla bych, že posedávat tady a pozorovat tě se může rovnat hezké malé dovolené. Ten člověk už musí být pěkně opálený."
"To posedávání je nejhorší. Můžou tady sedět rok a potom je během pěti minut zavolají na nějakou životně důležitou akci. Ale musí být na těch pět minut neustále připravení po celý rok. Je to docela namáhavé. Já určitě dávám přednost útoku před obranou."
"Já pořád nechápu, proč by se chtěl někdo s tebou obtěžovat. Chci říct, že přece jsi jen penzionovaný důstojník, který žije v ústraní. Takových jako ty musejí být stovky, i mezi vysoce urozenými Vory."
"Hm." Zadíval se na vzdálený člun, vyhnul se odpovědi a vstal. "Pojď, sdělíme tu dobrou zprávu otci."
Teď už chápala proč. Hrabě Pjotr ji vzal pod paží a odvedl ji do jídelny, kde během pozdní večeře požadoval nejnovější zprávy od porodníka a zahrnoval ji čerstvými pamlsky, které jí přivezl z venkova. Poslušně jedla hrozny.
Když se hrabě navečeřel, Cordelia sešla ruku v ruce s ním do haly. Zaslechla z knihovny zvýšené hlasy. Slova byla tlumená, ale pronášená ostrým, úsečným tónem. Cordelia se zarazila.
Po chvíli hádka, nebo co to bylo, ustala. Dveře knihovny se rozlétly a ven vyšel muž. Za dveřmi Cordelia zahlédla Arala a Vortalu. Aral se tvářil hrozivě a oči mu plály. Vortala, muž shrbený věkem, s plešatící lebkou s jaterními skvrnami lemovanými bílými vlasy, zčervenal na vrcholku holé hlavy do cihlového odstínu. Muž strohým gestem přivolal svého livrejovaného sloužícího, který ho s bezvýraznou tváří následoval.
Strohému muži bylo asi čtyřicet let, odhadla Cordelia. Byl draze oblečen ve stylu vyšší třídy a měl tmavé vlasy. Jeho obličej působil trochu jako mísa, protože jeho nos a knír měly co dělat, aby se prosadily proti výraznému čelu a bradě. Nebyl ani ošklivý, ani hezký, kdyby byl v jiné náladě, dalo by se říct, že má výrazné rysy. Teď vypadal spíš kysele.
Když spatřil v hale hraběte Pjotra, zastavil se a zdvořile, na poslední chvíli, mu kývl na pozdrav. "Vorkosigane," řekl temným hlasem. Jeho křečovitá, částečná úklona měla nahradit neochotné Dobrý večer.
Starý hrabě na oplátku naklonil hlavu a povytáhl obočí. "Vordariane." Jeho tón proměnil jméno v otázku.
Vordarian měl napjatá ústa a ruce se mu svíraly do pěstí v podvědomě synchronizovaném rytmu s jeho čelistí.
"Pamatujte si moje slova," procedil přes zuby, "vy i já, a každý další muž hodný toho jména na Barrayaru se dožije toho, že bude zítřka litovat."
Pjotr našpulil rty a ve vrásčitých koutcích očí se mu objevila ostražitost. "Můj syn svou třídu nezradí, Vordariane."
"Jste slepý." Vordarian přejel pohledem Cordelii, ale nesetrval na ní zrakem dost dlouho, aby se to dalo vykládat jako urážka. Ale byl to chladný pohled, tak chladný, že zabránil společenskému představování. Pracně se přiměl k úkloně na rozloučenou a se sluhou v patách vyšel předními dveřmi.
Z knihovny vyšli Aral s Vortalou. Aral pomalu došel do haly a rozmrzele hleděl do tmy leptanými skleněnými panely vedle dveří. Vortala mu chlácholivě položil ruku na rukáv.
"Nechte ho jít," řekl Vortala. "Zítra se obejdeme bez jeho hlasu."
"Nemám v úmyslu ho honit po ulici," odsekl Aral. "Nicméně… příště si schovejte svůj vtip pro ty, kteří mají dost rozumu, aby ho ocenili."
"Kdo byl ten vzteklý chlapík?" zeptala se Cordelia lehce, ve snaze zlepšit černou náladu.
"Hrabě Vidal Vordarian." Aral se otočil od skleněného panelu a dokázal se kvůli ní usmát. "Komodor hrabě Vordarian. Kdysi jsem s ním občas pracoval, když jsem ještě byl v generálním štábu. Teď je vůdcem něčeho, co bys mohla nazvat druhou nejkonzervativnější stranou na Barrayaru - ne ti blázni, kteří se chtějí vrátit zpátky do izolace, ale řekněme ti, kteří se upřímně děsí, že každá změna vede k horšímu." Nenápadně se podíval na hraběte Pjotra.
"Často se o něm mluvilo v souvislosti se spekulacemi o nastávajícím regentství," poznamenal Vortala. "Spíš se obávám, že s ním počítal pro sebe. Velmi se snažil pěstovat si styky s Kareen."
"Měl se snažit pěstovat si styky s Ezarem," řekl Aral suše. "No… možná, že do rána bude zase stát na zemi. Zkuste ho ráno ještě jednou, Vortalo - a tentokrát s troškou pokory, ano?"
"Rozmazlovat Vordarianovo ego je práce na plný úvazek," zavrčel Vortala. "Tráví trochu moc času studiem vlastního rodokmenu."
Aral se souhlasně zazubil. "Není jediný."
"Někdo by mu to měl říct," broukl Vortala.

KAPITOLA 3

Nazítří Cordelia dostala oficiální doprovod na zasedání Spojené rady v osobě kapitána lorda Padmy Xava Vorpatrila. Ukázalo se, že je nejenom členem nového štábu jejího manžela, ale také jeho přímý bratranec, syn mladší sestry Aralovy dávno zesnulé matky. Lord Vorpatril byl kromě hraběte Pjotra první Aralův blízký příbuzný, s nímž se Cordelia setkala. Ne proto, že by se jí Aralovi příbuzní vyhýbali, jak se mohla obávat, ale měl jich opravdu velmi málo. On a Vorpatril byli jediné děti minulé generace, které přežily, a jediným jejím představitelem byl hrabě Pjotr. Vorpatril byl velký, příjemný muž, asi pětatřicetiletý, a dobře vypadal ve své slavnostní zelené uniformě. Jak brzy zjistila, byl také jedním z nižších důstojníků jejího manžela v době, kdy se Aral poprvé stal kapitánem, před jeho vojenským úspěchem na Komarru s jeho politicky ničivým dopadem.
S Vorpatrilem na jedné straně a s Droušnákovou na druhé se posadila na galerii se zdobným zábradlím, odkud viděla celý sál Rady. Samotný sál byl překvapivě prostý, až na stěny vykládané těžkým dřevem, které Cordeliiným beťanským očím stále připadaly neuvěřitelně luxusní. Ranní světlo sem pronikalo okny z malovaného skla vysoko ve východní stěně.
Dole se odehrávaly velmi formální, pestrobarevné obřady.
Ministři byli oblečeni ve starodávně vyhlížejících černofialových róbách, zdobených zlatými řetězy jejich úřadů. Téměř šedesát oblastních hrabat, ještě nádhernějších v šarlatové a stříbrné, je počtem převyšovalo. Zástup byl promíšen muži ve slavnostních červenomodrých uniformách, dost mladých na to, aby byli v aktivní službě. Vorkosigan měl pravdu, když říkal, že slavnostní uniforma je nevkusná, řekla si Cordelia, ale její křiklavost se v této starodávné místnosti zdála naprosto vhodná. Vorkosigan také ve svém úboru vypadá dobře, pomyslela si.
Princ Gregor a jeho matka seděli na pódiu po straně sálu. Princezna měla na sobě černé šaty zdobené stříbrem, s vysokým límcem a dlouhými rukávy. Její tmavovlasý syn v červenomodré uniformě vedle ní působil jako skřítek. Cordelia si pomyslela, že za těchto okolností není ani moc neposedný.
Císař na obrazovce spojující sál s jeho rezidencí vypadal trochu jako duch. Holovize ho zabírala vsedě, v plné uniformě, a Cordelia si nedokázala představit, co ho to stálo - trubičky a hadičky monitorů, kterými měl prošpikované tělo, byly aspoň mimo záběr. Císařova tvář byla bílá jako papír a kůži měl téměř průsvitnou, jako kdyby doslova mizel z jeviště, kterému tak dlouho dominoval.
Galerie byla plná manželek, personálu a stráží. Ženy byly elegantně oblečené a ošperkované. Cordelia si je se zájmem prohlédla a pak se otočila k Vorpatrilovi, aby z něho vyždímala víc informací.
"Překvapilo vás, že byl Aral jmenován regentem?" zeptala se.
"Ani ne. Někteří lidé brali vážně jeho údajnou rezignaci a odchod do penze po tom escobarském průšvihu, ale já ne."
"Ale já jsem byla přesvědčená, že to myslel vážně."
"O tom nepochybuju. První, koho Aral se svou prozaicky kamennou tváří vojáka zblbne, je on sám. Myslím, že je takový, jaký vždycky chtěl být, stejně jako jeho otec."
"Hm. Ano, všimla jsem si, že rozhovor s ním se vždycky stočí k politice. I za naprosto výjimečných okolností. Například když žádá o ruku."
Vorpatril se zasmál. "To si dovedu představit. Když byl mladý, byl doopravdy konzervativní - když jste chtěla vědět, co si Aral o něčem myslí, stačilo, abyste se zeptala hraběte Pjotra a zdvojnásobila to. Ale v době, kdy jsme spolu sloužili, tak už byl trochu… divný. Když jste ho dokázala vyprovokovat…" V jeho očích se odrazila nějaká rozpustilá vzpomínka a Cordelia se rozhodla ji z něj vytáhnout.
"Jak jste ho provokoval? Myslela jsem, že důstojníci měli politické diskuse zakázané."
Vorpatril si odfrkl. "Se stejnou nadějí na úspěch by mohli zakázat dýchání. Tohle pravidlo je dodržováno, řekněme, jen sporadicky. Ale Aral se ho držel, dokud jsme ho s Rulfem Vorhalasem nevzali někam ven, kde se dokonale uvolnil."
"Aral se někdy uvolnil?"
"Ale jistě. Dokázal se pozoruhodně opít."
"Myslela jsem, že pít neumí. Nemá na to žaludek."
"Přesně to bylo pozoruhodné. Málokdy pil. Ale když procházel tím zlým obdobím potom, co jeho první žena zemřela, když se potuloval s Gesem Vorruyterem, tak… ehm…" Uhnul pohledem a změnil téma.
"Ale bylo to dost nebezpečné, když se nekontroloval, protože potom byl velice deprimovaný a vážný a pak stačilo velmi málo, aby se rozpovídal o jakékoli nespravedlnosti, neschopnosti nebo bláznovství, které ho štvaly. Bože, ten chlap uměl mluvit. Po pátém drinku - těsně předtím, než spadl pod stůl - už přednášel o revoluci v jambickém pentametru. Vždycky jsem si myslel, že jednou skončí jako politik." Zachechtal se a docela láskyplně pohlédl na postavu oděnou v červené a modré, která seděla s hrabaty na druhé straně místnosti.
Hlasování Spojené rady o potvrzení Vorkosiganova císařského jmenování byla z Cordeliina hlediska zvláštní záležitost. Nemyslela si, že je možné, aby někdo přiměl pětasedmdesát Barrayaranů, aby se shodli, kde slunce ráno vychází, ale výsledek byl skoro jednomyslný ve prospěch rozhodnutí císaře Ezara. Výjimkou bylo pět mužů s pevně sevřenými ústy, kteří se zdrželi hlasování, čtyři z nich to prohlásili nahlas a pátý tak tiše, že lord Strážce řečníků ho musel požádat, aby to opakoval. I hrabě Vordarian hlasoval pro, všimla si Cordelia - Vortala asi nakonec dokázal napravit neshodu ze včerejšího večera během nějaké ranní schůzky. Všechno to vypadalo jako velmi příznivý a povzbudivý začátek Vorkosiganovy nové práce a také to řekla Vorpatrilovi.
"Ehm… ano, milady," řekl lord Vorpatril s postranním úsměvem. "Císař Ezar dal jasně najevo, že si přeje jednomyslné schválení."
Z jeho tónu vyrozuměla, že jí zase něco uniká. "Chcete mi říct, že někteří by byli raději hlasovali ne?"

"V této kritické situaci by to bylo neobezřetné."
"Potom tedy ti muži, kteří se zdrželi hlasování… musí mít dost odvahy a svědomí." S novým zájmem si tu malou skupinku prohlédla.
"Ale ne, tihle jsou v pořádku," řekl Vorpatril.
"Co tím chcete říct? Přece jsou v opozici."
"Ano, ale je to otevřená opozice. Nikdo, kdo vážně plánuje zradu, by se sám takhle veřejně neoznačil. Lidé, před kterými si Aral bude muset krýt záda, jsou z jiné party a ta je mezi těmi, kdo hlasovali pro."
"Kteří to jsou?" zeptala se Cordelia a znepokojeně svraštila obočí.
"Kdo ví?" Lord Vorpatril pokrčil rameny a pak si sám odpověděl. "Negri to ví, pravděpodobně."
Kolem nich byl kruh prázdných sedadel. Cordelia nevěděla, jestli to bylo kvůli bezpečnosti nebo ze zdvořilosti. Asi z druhého důvodu, protože dorazili dva pozdní příchozí, jeden ve velitelské vycházkové uniformě a mladší muž v drahých civilních šatech. S omluvou se posadili na sedadla před nimi. Cordelia si pomyslela, že vypadají jako bratři, a mladší muž jí to potvrdil, když řekl: "Podívej, támhle je otec, tři sedadla za starým Vortalou. Který z nich je nový regent?"
"Ten křivonohej chlap v červenomodrém, co sedí dole napravo od Vortaly."
Cordelia a Vorpatril si za jejich zády vyměnili pohled a Cordelia si přitiskla prst na ústa. Vorpatril se usmál a pokrčil rameny.
"Co se o něm říká v armádě?"
"Záleží na tom, koho se zeptáš," řekl velitel. "Sardi si myslí, že je to strategický génius, a miluje jeho memoranda. Byl úplně všude. Jeho jméno je spojené snad s každým větším průšvihem za posledních pětadvacet let. Strýček Rulf si kdysi o něm myslel jen to nejlepší. Na druh straně Niels, který byl na Escobaru, říká, že to je ten nejchladnokrevnější darebák, jakého kdy viděl."
"Slyšel jsem, že je údajně tajný pokrokář."
"To není žádné tajemství. Někteří vyšší důstojníci, Vorové, se ho k smrti bojí. Pokoušel se získat otce, aby jeho a Vortalu podpořil s tím novým daňovým zákonem."
"To je nuda."
"Jedná se o přímé císařské zdanění dědictví."
"Ježíš. No, to by ale zasáhlo i jeho, ne? Tihle Vorkosiganové jsou pekelně chudí. Ať to zaplatí Komarr, proto jsme ho dobyli, ne?"
"To zrovna ne, můj nevědomý bratříčku. Už někteří z vás městských frajírků viděli tu jeho beťanskou babu?"
"My udáváme módu, pane," opravil ho bratr. "Aby si nás nikdo nespletl s vámi armádními červy."
"To nehrozí. Ne, vážně. O ní, o Vorkosiganovi a Vorrutyerovi na Escobaru se povídají neslýchané věci, ale většina těch pověstí si protiřečí. Myslím, že matka by mohla něco vědět."
"Na někoho, kdo údajně měří tři metry a žere bitevní křižníky k snídani, se ta ženská drží dost v pozadí. Skoro nikdo ji neviděl. Třeba je ošklivá."
"Tak to se k sobě hodí. Vorkosigan taky není žádný krasavec."
Cordelia, která se náramně bavila, si přikryla usmívající se ústa rukou. Ale pak muž ve velitelské uniformě řekl: "Nevím, kdo je ten třínohý mrzák, který za ním chodí. Myslíš, že je to člen jeho štábu?"
"Člověk by čekal, že si najde někoho lepšího. Tohle je přece mutant. Vorkosigan jako regent si přece může vybrat z celé armády."
Cordelia měla pocit, že dostala facku, tolik ji ta ledabylá poznámka zabolela. Kapitán lord Vorpatril ji sotva zaznamenal. Slyšel ji, ale pozorně sledoval sál dole, kde teď probíhaly přísahy. Droušnáková se překvapivě začervenala a odvrátila hlavu.
Cordelia se předklonila. Ze slov, která v ní vřela, zvolila jen pár a vypálila je na ně svým nejstudenějším kapitánským hlasem.
"Veliteli. A vy, ať jste kdokoli." Muži se ohlédli, vyrušení je překvapilo. "Pro vaši informaci, ten pán, o kterém mluvíte, je poručík Koudelka. A lepší důstojníci neexistují - v ničích službách."
Podrážděně a zmateně na ni civěli a nebyli schopni si ji ve svém žebříčku hodnot nikam zařadit. "Mám dojem, že se jednalo o soukromou konverzaci, madam," řekl velitel strnule.
"To jistě," odvětila stejně přísně, stále ještě rozzuřená. "Omlouvám se za to, že jsem poslouchala, i když se tomu nedalo vyhnout. Ale za tu hanebnou poznámku o tajemníkovi admirála Vorkosigana se musíte omluvit vy. Potupili jste tím uniformu, kterou oba nosíte, a službu císaři, kterou sdílíte." Mluvila tak tiše, že téměř syčela. A třásla se. Předávkování Barrayarem. Seber se.
Scénka přitáhla Vorpatrilovu zatoulanou pozornost. "Ale no tak," pokáral je. "O co se -"
Velitel se k němu otočil. "Kapitáne Vorpatrile. Promiňte, pane, hned jsem vás nepoznal. Ehm…" Bezmocně ukázal na rudovlasou útočnici, jako by se chtěl zeptat: Ona je tady s vámi? A jestliže ano, nemůžete ji trochu krotit? "Ještě jsme se neseznámili, madam," dodal chladně.
"Ne, ale já taky nechodím a nepřevracím kameny, abych se podívala, co pod nimi žije." Okamžitě si uvědomila, že se nechala příliš vyprovokovat. Pracně se přinutila ke klidu. Přece nebude Vorkosiganovi vytvářet další nepřátele právě ve chvíli, kdy přebírá nové povinnosti.
Vorpatril si uvědomil své povinnosti průvodce a začal: "Veliteli, vy nevíte, kdo -"
"Nepředstavujte nás, lorde Vorpatrile," přerušila ho Cordelia. "Jen bychom jeden druhého ještě víc uvedli do rozpaků."
Stiskla si palcem a ukazováčkem kořen nosu, zavřela oči a snažila se najít smířlivější slova. A to jsem se pyšnila, jak se dovedu ovládat. Vzhlédla a podívala se do jejich rozzuřených tváří.

"Veliteli. Lorde." Správně odhadla titul mladého muže z jeho poznámky o otci, který seděl mezi hrabaty. "Moje slova byla neuvážená a hrubá a beru je zpátky. Neměla jsem právo vměšovat se do soukromé konverzace. Omlouvám se za jakoukoli urážku, za kterou jste mohli moje slova pokládat."
"A to byste taky měla," odsekl mladý lord.
Jeho bratr se dokázal lépe ovládat a neochotně odpověděl: "Přijímám vaši omluvu, madam. Předpokládám, že ten poručík je nějaký váš příbuzný. Omlouvám se za jakoukoli urážku, za kterou jste mohla moje slova pokládat."
"A já přijímám vaši omluvu, veliteli. I když poručík Koudelka není můj příbuzný, jen můj druhý nejdražší… nepřítel."
Odmlčela se a podívali se na sebe, ona ironicky a on zmateně. "Ale ráda bych vás požádala o laskavost, pane. Nedovolte, aby podobné poznámky zaslechl admirál Vorkosigan. Koudelka byl jedním z jeho důstojníků na palubě Generála Vorkrafta a byl zraněn vloni, když ho bránil proti politické vzpouře. Admirál ho miluje jako vlastního syna."
Droušnáková se stále tvářila, jako kdyby spolkla něco nechutného, ale velitel se pozvolna uklidňoval. "Chcete mi naznačit, že bych mohl skončit ve strážní službě na ostrově Kyrii?"
Co byl ostrov Kyrii? Zřejmě nějaké vzdálené nepříjemné stanoviště. "Já… o tom pochybuji. Admirál by nevyužil svého postavení k osobní pomstě. Ale způsobil byste mu zbytečnou bolest."
"Madam." Teď už ho tato obyčejná žena, tak nepatřičně působící na honosné galerii, dokonale zmátla. Otočil se zpět ke svému bratrovi a spolu s ním sledoval dění dole. Následujících dvacet minut všichni udržovali dusné mlčení, dokud ceremoniál nebyl přerušen kvůli obědu. Davy z galerie i ze sálu se rozešly, aby se sešly s mocnými na chodbách.
Cordelia našla Vorkosigana s Koudelkou po boku, jak mluví se svým otcem hrabětem Pjotrem a dalším starším mužem v hraběcím úboru. Vorpatril ji oficiálně předal a zmizel. Aral Cordelii pozdravil s unaveným úsměvem.
"Milá kapitánko, jak to všechno zvládáš? Rád bych tě seznámil s hrabětem Vorhalasem. Admirál Rulf Vorhalas byl jeho mladší bratr. Musíme brzy jít, máme se účastnit soukromého oběda s princeznou a princem Gregorem."
Hrabě Vorhalas se hluboce sklonil nad její rukou. "Milady, jsem poctěn."
"Hrabě, já… já jsem vašeho bratra viděla jen krátce. Ale admirál Vorhalas na mě udělal dojem jako muž vynikajících kvalit." A my jsme ho rozstříleli. Se svou rukou v jeho měla divný pocit v žaludku, ale zdálo se, že hrabě jí osobně nic nevyčítá.
"Děkuji vám, milady. My jsme stejného názoru.
Ach, tady jsou moji chlapci. Slíbil jsem jim, že je představím. Evon by strašně rád získal místo ve štábu, ale řekl jsem mu, že si je bude muset zasloužit. Škoda, že Carl se tolik o službu v armádě nezajímá. Moje dcera bude bez sebe žárlivostí. Vzbudila jste zájem všech žen, víte, milady."
Hrabě odběhl, aby přivedl své syny. Ach bože, pomyslela si Cordelia. To musí být oni. A skutečně, vzápětí jí byli představeni oba muži, kteří na galerii seděli před ní. Oba zbledli a nervózně se sklonili nad její rukou.
"Ale vy už jste se setkali," řekl Vorkosigan. "Viděl jsem, jak spolu mluvíte na galerii. O čem jste si tak živě povídali, Cordelie?"
"Ale… o geologii, zoologii - a o zdvořilosti. Hodně o zdvořilosti. Měli jsme docela rozsáhlou diskusi a myslím, že jsme se jeden od druhého hodně naučili." Usmála se a ani nemrkla.
Velitel Evon Vorhalas vypadal, že je mu nevolno. "Ano, dostal jsem lekci, na kterou nikdy nezapomenu, milady," řekl.
Vorkosigan pokračoval v představování. "Velitel Vorhalas, lord Carl, poručík Koudelka."
Koudelka měl plné ruce dokumentů tištěných na plastiku a disků. Držel také hůlku vrchního velitele ozbrojených sil, kterou Vorkosigan právě dostal jako zvolený regent, plus svou vlastní hůl a nebyl si jistý, jestli má podat ruku nebo zasalutovat. Nakonec všechno upustil a neudělal ani jedno. Všichni se vrhli na zem, aby věci posbírali. Koudelka zrudl a sám se také neobratně sehnul. On a Droušnáková sáhli po jeho holi najednou.
"Já vaši pomoc nepotřebuju, slečno," zavrčel na ni
Koudelka polohlasně. Droušnáková couvla a zaujala vzpřímený postoj za Cordelii.
Velitel Vorhalas podal Koudelkovi pár disků. "Omlouvám se, pane," řekl Koudelka. "A děkuji."
"Nemáte zač, poručíku. Sám jsem jednou málem dostal zásah disruptorem. Strašně mě to vyděsilo. Jste pro nás všechny příkladem."
"To… nebolelo, pane."
Cordelia, která z osobní zkušenosti věděla, že je to lež, nepromluvila a spokojeně zůstala v klidu. Skupinka se rozdělila, lidé se vydali, kam potřebovali, a Cordelia se zastavila u Evona Vorhalase.
"Ráda jsem se s vámi seznámila, veliteli. Předpovídám vám, že ve své budoucí kariéře dojdete daleko - a ne směrem na ostrov Kyrii."
Vorhalas se zdrženlivě usmál. "Myslím, že vy také, milady." Jeden druhému se obezřetně, s úctou uklonili, Cordelia se zavěsila na Vorkosiganovo rámě a následovala ho za jeho dalším úkolem. Koudelka a Droušnáková kráčeli za nimi.

O týden později barrayarský císař upadl do posledního komatu, ale přežíval ještě další týden. V časných ranních hodinách vytáhl Arala a Cordelii z postele v paláci Vorkosiganů zvláštní posel z císařské rezidence prostými slovy: "Lékař se domnívá, že je čas, pane." Oba se spěšně oblékli a doprovodili posla do nádherné komnaty, kterou si Ezar zvolil na poslední měsíce svého života. Její nesmírně cenný starožitný nábytek byl přeplněný lékařskými přístroji. V místnosti bylo plno - osobní lékaři starce, Vortala, hrabě Pjotr a oni sami, princezna a princ Gregor, několik ministrů a pár mužů z generálního štábu. Tiše stáli u lože umírajícího skoro hodinu, než nehybná, zchátralá postava na posteli skoro nepostřehnutelně nabyla ještě jiného klidu. Cordelia si myslela, že malý chlapec neměl být vystaven této příšerné scéně, ale zdálo se, že jeho přítomnost byla vyžadována z ceremoniálních důvodů. Počínaje Vorkosiganem všichni velmi tiše poklekli a vložili své ruce mezi Gregorovy na důkaz obnovené přísahy věrnosti.
Vorkosigan naznačil i Cordelii, aby si před chlapcem klekla. Princ - císař - měl stejnou barvu vlasů jako jeho matka, ale

zelenohnědé oči po Ezarovi a Sergovi. Cordelia se zamyslela nad tím, kolik z jeho otce nebo dědečka se v něm skrývá a čeká, a projeví se, až Gregor získá s věkem moc. Neseš ve svých chromozomech kletbu, dítě? přemýšlela, když vkládala ruce mezi jeho. Ale ať byl prokletý, nebo požehnaný, složila mu přísahu. Měla dojem, že ta slova přeťala její poslední pouto s Kolonií Beta; přetrhlo se s cinknutím, které slyšela jen ona.
Teď jsem Barrayaranka. Byla to dlouhá a podivná cesta, která začala pohledem na pár vysokých bot v blátě a skončila v těchto čistých dětských rukou. Víš, že jsem pomohla zabít tvého otce, chlapče? Dozvíš se to někdy? Modlím se, aby se to nestalo. Přemýšlela, jestli to bylo ze zdvořilosti nebo díky přehlédnutí, že nikdy nemusela složit přísahu Ezaru Vorbarrovi.
Ze všech přítomných plakal jen kapitán Negri. Cordelia si toho všimla jen proto, že stála vedle něho v nejtemnějším koutě místnosti, a dvakrát zahlédla, jak si otírá tvář hřbetem ruky. Měl mokrý obličej a jednu chvíli vypadal i vrásčitější. Ale když Negri předstoupil, aby složil přísahu, jeho výraz už byl jako obvykle tvrdý a nečitelný.
Pět dní smutečních obřadů, které následovaly, se Cordelii zdály vyčerpávající, ale bylo jí řečeno, že obřady za korunního prince Serga trvaly celé dva týdny, přesto, že mrtvé tělo nebylo k dispozici, a byly ještě horší. Všeobecný názor byl, že princ Serg zemřel jako voják-hrdina. Podle toho, co Cordelia věděla, celou pravdu o tom lstivém atentátu znalo jen pět lidí. Ne, čtyři, teď když tu už Ezar nebyl. Hrob byl asi tou nejbezpečnější schránkou Ezarových tajemství.
Aspoň už bylo trápení starého muže u konce, jeho čas se naplnil a jeho éra skončila.
Dětský císař neměl žádnou formální korunovaci. Místo toho strávil několik dní překvapivě věcnou procedurou, kdy v elegantním úboru přijímal v sále Rady přísahy ministrů, hrabat, zástupu jejich příbuzných a kohokoli jiného, kdo přísahu nesložil už dřív u Ezarova smrtelného lože. Vorkosigan také přijímal přísahy a zdálo se, že klesá pod jejich tíhou, jako kdyby každá měla určitou fyzickou váhu.
Chlapec, vždy podporovaný vedle stojící matkou, to zvládl dobře. Kareen zajistila, aby spěchající, netrpěliví lidé, kteří se valili do hlavního města, aby dostáli své povinnosti, poskytli Gregorovi každou hodinu přestávku. Podivnost barrayarského vládního systému se všemi jeho nepsanými zvyky na Cordelii nedopadala hned, ale postupně. A přitom se zdálo, že to pro zdejší lidi nějak funguje. Dokázali, že to fungovalo. Předstírali, že nějaká vláda existuje. Možná všechny vlády jsou jen fikce, na které se lidé v hloubi duše shodli.
Když záplava obřadů poněkud opadla, Cordelia si konečně začala budovat svou domácnost v paláci Vorkosiganů. Ne že by měla mnoho co dělat. Vorkosigan většinou odcházel za svítání s Koudelkou po boku a vracel se po setmění, kdy popadl něco studeného k večeři a zamkl se v knihovně nebo se tam scházel s lidmi, dokud nebyl čas jít spát. Cordelia si říkala, že jeho dlouhé pracovní hodiny jsou počáteční daní. Až nebude všechno dělat poprvé, tak se zklidní a bude pracovat účinněji. Vzpomínala na své první velení na lodi beťanského Astronomického průzkumu - což nebylo zase tak dávno - a na první měsíce, kdy měla pocit, že musí být na vše dokonale připravená. Později se úkoly, které tak pracně studovala, staly rutinou, pak je vykonávala téměř podvědomě a zase si našla čas na soukromý život. Aral si ho také najde. Trpělivě čekala a usmívala se, kdykoli ho viděla.
Kromě toho měla vlastní práci. Nosit v sobě plod. Byl to úkol nemalé společenské důležitosti, soudě podle toho, jak ji všichni hýčkali, počínaje hrabětem Pjotrem až ke kuchtičce, která jí každou chvíli přinášela výživné pochoutky. Tolik uznání nedostala, ani když se vrátila z celoroční průzkumné mise bez jediné nehody. Vypadalo to, že reprodukce je tu povzbuzována daleko víc než v Kolonii Beta.
Jednoho odpoledne po obědě ležela s nohama nahoře na pohovce na stíněné terase mezi domem a zadní zahradou - přičinlivě podporujíc růst svého plodu - a vybavovala si různé reprodukční zvyky na Barrayaru, v porovnání s Kolonií Beta. Růst plodu v děložních replikátorech nebo umělé dělohy tady zjevně neznali. V Kolonii Beta byly replikátory tak populární, že je volily tři ženy ze čtyř, ale značně velká menšina stále zastávala názor, že staromódní přirozená metoda má své psychosociální výhody. Cordelia nikdy nepozorovala žádný rozdíl mezi dětmi in vitro a in vivo; určitě ne, když ve dvaadvaceti letech dosáhly dospělosti. Její bratr se narodil živě, ona sama in vitro, partnerka jejího bratra zvolila in vivo pro obě své děti a docela dost se s tím chlubila.
Cordelia vždycky předpokládala, že až přijde její čas, nechá své vlastní dítě vyrůst v replikátorové bance na začátku jedné průzkumné mise, aby bylo zralé a připravené na její náruč, až se vrátí. Jestli se vrátí - vždycky tam byl tenhle možný háček, protože slepě prozkoumávala neznámo. A také za předpokladu, že sežene partnera, který by se zajímal o totéž a který by byl ochotný a schopný podstoupit fyzické, psychologické a ekonomické testy a projít kurzem kvalifikace, nutným pro získání povolení mít dítě.
Aral bude úžasný rodič, tím si byla jistá. Jestli vůbec někdy sestoupí ze své vysoké pozice zpátky na zem. Ty první zmatky musí přece už brzy skončit. Je to dlouhý pád z takové výšky, a není kde přistát. Aral byl její bezpečný přístav, a jestli on padne první… S rozhodností nasměrovala tok svých úvah do pozitivnějšího směru.
Dále, velikost rodiny. To ji tady na Barrayaru skutečně, tajně a hříšně fascinovalo. Žádné legální limity tu nebyly, člověk nemusel získávat certifikáty a uskrovňovat se kvůli restrikcím způsobeným třetím dítětem, po pravdě řečeno vůbec žádná pravidla neexistovala. Cordelia viděla na ulici ženu ne jen se třemi dětmi, ale se čtyřmi, a nikdo se na ni ani nepodíval. Cordelia si začínala představovat svou rodinu dokonce se třemi dětmi a připadala si rozkošně hříšná - dokud nepotkala ženu s deseti. Tak možná čtyři? Šest? Vorkosigan si to mohl dovolit. Cordelia si protáhla prsty na noze a zavrtala se do polštářů. Vznášela se na atavistickém obláčku genetické chamtivosti.
Barrayarská ekonomika teď byla úplně otevřená, říkal Aral, přes ztráty z nedávné války. Povrch planety tentokrát nebyl nijak poškozený. Formování druhého kontinentu, aby byl obyvatelný pro lidi, každým dnem otevíralo nové hranice, a až bude nová planeta Sergyar schválená pro kolonizaci, efekt se ztrojnásobí. Všude byl nedostatek pracovníků a mzdy stoupaly. Barrayar si o sobě myslel, že má hrozně málo lidí. Vorkosigan řekl, že ekonomická situace je pro něj z politického hlediska darem z nebes. Cordelia s ním souhlasila z osobnějších, tajných důvodů - celé hejno malých Vorkosiganů… Mohla by mít dceru. A ne jen jednu, ale dvě - sestry! Cordelia nikdy neměla sestru. Žena kapitána

Vorpatrila říkala, že má dvě.
Cordelia se setkala s lady Vorpatrilovou na jedné ze vzácných politicko-společenských akcí v domě Vorkosiganů. Domácí personál událost hladce zvládl. Všechno, co Cordelia musela udělat, bylo ukázat se ve vhodných šatech (už jich měla víc), hodně se usmívat a držet pusu. Fascinovaně naslouchala hovoru a snažila se dále proniknout do systému, jak se tu věci dělají.
Alys Vorpatrilová byla také těhotná. Lord Vorpatril je chytře svedl dohromady a zmizel. Samozřejmě se bavily o svém stavu. Lady Vorpatrilová si hodně stěžovala na fyzické potíže a Cordelia usoudila, že asi má štěstí - léky proti nevolnosti, stejné, jako se používaly doma, zabíraly, a byla jen přirozeně unavená, ne díky váze dosud maličkého dítěte, ale překvapivě díky metabolismu. Čurání za dva, říkala tomu Cordelia. Ale jak těžké může být mateřství po pětirozměrové prostorové matematice?
Nesměla ale samozřejmě přemýšlet o Alysiných porodnických hororech. Krvácení, mrtvice, selhání ledvin, porodní rány, přerušení kyslíku do mozku dítěte, hlava dítěte větší než průměr pánve a křeče v děloze, které zabijí jak matku, tak dítě… Lékařské komplikace byly problémem jen tehdy, když se žena v době porodu ocitla někde sama a v izolaci a s těmi zástupy, které ji neustále obklopovaly, to nebylo pravděpodobné. Hloupé myšlenky. Otřásla se.
Otočila se na své pohovce na trávě na druhý bok a zachmuřila se. Ta barrayarská primitivní medicína! Pravda, matky rodily děti po statisíce let, i před érou vesmírných letů, a s menší pomocí, než měla k dispozici tady. Ale určité znepokojení jí stále hryzalo v mysli. Možná bych měla jet porodit domů.
Ne. Teď je Barrayaranka, složila přísahu jako všichni ostatní blázni. Domů by cestovala dva měsíce. A kromě toho, pokud věděla, zatykač na ni byl stále v platnosti s obviněním z dezerce z armády, podezření ze špionáže, podvodu, antisociálního násilí - asi jsem se neměla pokoušet utopit tu pitomou armádní psychiatričku v akváriu, říkala si Cordelia a vzdychla si, když si připomněla svůj spěšný, neuspořádaný útěk z Kolonie Beta. Očistí někdy své jméno? Určitě ne, dokud Ezarovo tajemství bude stále uchováno jen ve čtyřech hlavách.
Ne. Kolonie Beta pro ni byla uzavřená, vyhnala ji. Barrayar neměl žádný monopol na politickou blbost, to bylo jisté.
Já Barrayar zvládnu. Oba, Aral i já, ho zvládneme. Vsaďte se.
Byl čas jít dovnitř. Už ji ze slunce trochu bolela hlava.

KAPITOLA 4

Jeden aspekt jejího nového života jako choti regenta, který Cordelia shledávala snazším, než čekala, byl příliv osobních strážců do jejich domova. Její zkušenost z beťanského Průzkumu a Vorkosiganova z barrayarské armády je oba naučila žít v uzavřených prostorách. Cordelii netrvalo dlouho, než začala rozeznávat lidi v uniformách a přizpůsobovat se jim. Ale když zde přebýval i Pjotr se všemi svými livrejovanými muži, Cordeliin pocit, že bydlí v kasárnách, sílil do akutní podoby.
Byl to hrabě, který jako první navrhl neformální bojový zápasnický turnaj mezi Illyanovými a svými muži. Přes neurčité tlumené poznámky velitele bezpečnosti o tréninku zdarma na císařovy útraty byl v zadní zahradě postaven ring a soutěž se rychle stala každotýdenní tradicí. I Koudelku polapili jako rozhodčího a odborného sudího a Pjotr s Cordelií obsadili místa fanoušků. Ke Cordeliině spokojenosti se Vorkosigan účastnil, kdykoli měl čas - cítila, že potřebuje přestávku v únavné vládní rutině, které se věnoval denně.
Jednoho slunečného podzimního dopoledne se Cordelia usadila na čalouněné lavičce na trávníku a chystala se sledovat výkony společně se svou služebnou, když tu náhle poznamenala: "Proč taky nezápasíte, Drou? Jistě potřebujete trénink stejně jako oni. První záminka, proč tohle zorganizovat - ne že byste vy Barrayarani potřebovali záminku k tomu, abyste způsobili rozruch -, byla, že se všichni mají udržovat ve formě."
Droušnáková se toužebně podívala na ring, ale řekla: "Nepozvali mě, milady."
"To bylo něčí hrubé přehlédnutí. Hm. Povím vám, co uděláme - jděte se převléci. Budete můj tým. Aral může dneska fandit svému. Pořádná barrayarská soutěž by stejně měla mít tři soupeře, je to tradice."
"Myslíte, že to přijmou?" řekla Droušnáková pochybovačně. "Nemusí se jim to líbit."
Ti, o nichž Droušnáková mluvila, byli "skuteční" strážci, muži ve stejnokrojích.
"Aralovi to vadit nebude. A každý, kdo by něco namítal, si to může vyřídit s ním. Jestli bude mít dost odvahy."
Cordelia se usmála, Droušnáková jí úsměv oplatila a odběhla do domu.
Přišel Aral a pohodlně se usadil vedle Cordelie. Řekla mu o svém plánu. Povytáhl obočí. "Beťanská inovace? No proč ne? Ale připrav se na hecování."
"Já jsem připravená. Jestli jich Drou pár zmlátí, přestanou mít chuť žertovat. A myslím, že může - v Kolonii Beta by tahle holka už dneska byla důstojnicí v komandu. Promarní všechen svůj přirozený talent, když se celé dny jen motá kolem mě. A jestli nezvítězí, tak by neměla chránit ani mě, ne?" Podívala se mu do očí.
"V tom máš pravdu… dám pozor na to, aby ji Koudelka postavil v prvním kole proti někomu, kdo je přibližně stejně velký a těžký. V absolutním měřítku je docela malá."
"Je větší než ty."
"Na výšku. Řekl bych, že mám o pár kilo víc. Nicméně tvé přání je mým rozkazem. Uf." S námahou vstal a šel zapsat Droušnákovou na Koudelkův soupis. Cordelia neslyšela, co si na druhé straně zahrady řekli, ale podle jejich gest a výrazů si tichým hlasem přeříkávala jejich rozhovor. "Aral: Cordelia chce, aby Drou taky hrála. Kou: Co? Holky nechceme! Aral: Smůla. Kou: Holky všechno zkazí, a kromě toho furt brečí. Seržant Bothari ji rozmačká na kaši - hm, doufám, že to gesto znamenalo tohle, jinak by to bylo obscénní. Kou: - přestaňte se tak šklebit, Vorkosigane. Aral: Ženuška na tom trvá. Víte, že jsem pod pantoflem. Kou: No tak dobře." Fuj. Konec transakce. Teď už je to na tobě,

Drou.
Vorkosigan se k ní vrátil. "Je to zařízené. Začne proti jednomu z otcových mužů."
Droušnáková se vrátila oblečená ve volných kalhotách a úpletové košili, což bylo to nejbližší pracovním kombinézám mužů, co její skříň mohla nabídnout. Hrabě se odešel poradit se seržantem Botharim, vedoucím svého týmu, a našel si místo vedle nich na sluníčku, kde si mohl vyhřívat kosti.
"Co to má znamenat?" zeptal se Pjotr, když Koudelka vyvolal jméno Droušnákové jako zápasnice ve druhém kole. "To už teď importujeme beťanské zvyky?"
"To děvče má velký přirozený talent," vysvětlil Vorkosigan. "Mimoto potřebuje trénink stejně jako všichni ostatní - vlastně víc, protože má nejdůležitější práci ze všech."
"Příště budeš chtít i ženy v armádě," postěžoval si Pjotr. "Kde to skončí? To bych rád věděl."
"Co je špatného na ženách v armádě?" zeptala se Cordelia trochu provokativně.
"Je to nevojenské," odsekl starý muž.
"Vojenské je to, co vyhrává válku, řekla bych." Klidně se usmála. Přátelské varovné štípnutí od Vorkosigana ji upozornilo, že by neměla dál vtírat sůl do rány.
Stejně to nebylo třeba. Pjotr se otočil k ringu a jediné, co řekl, bylo ‚hm'.
Zápasník hraběte svou protivnici neopatrně podcenil a za svůj omyl zaplatil prvním pádem. Okamžitě ho to probudilo. Diváci halasně pokřikovali. Při příštím pádu ji přimáčkl k zemi.
"Koudelka teď počítal trochu rychle, ne?" řekla Cordelia, když zápasník hraběte pomáhal Droušnákové po rozhodnutí vstát.
"No, možná," řekl Vorkosigan nezávazně.
"Ona své údery trochu moc protahuje, to jsem si všimla. Do dalšího kola se nedostane, když tohle na něj bude zkoušet."
V dalším kole, rozhodujícím ze tří, Droušnáková úspěšně použila tlak na paži, ale ta jí nakonec vyklouzla.
"To je ale smůla," broukl hrabě vesele.
"Měla jste ho nechat, aby si tu ruku zlomil," vykřikla Cordelia, kterou zápas už strhl. Zápasník hraběte utrpěl lajdácký, měkký pád. "Odpočítejte ho, Kou!" Ale rozhodčí se dál opíral o hůl a nechal to být. Jenže Droušnáková zpozorovala příležitost ke škrcení a neváhala.
"Proč neukáže, že se vzdává?" zeptala se Cordelia. "To raději omdlí," odpověděl Aral. "Tak aspoň nebude muset poslouchat poznámky kamarádů." Když obličej pod její paží zfialověl, Droušnáková se zatvářila nejistě. Cordelia pochopila, že soupeře co nevidět pustí, vyskočila a vykřikla: "Nevzdávejte to, Drou! Nedovolte, aby vás přechytračil!" Droušnáková chytla soupeře ještě pevněji a jeho odpor skončil.
"Tak už to ukončete, Koudelko," zvolal Pjotr a smutně potřásl hlavou. "On má dnes večer službu." Kolo tedy vyhrála Droušnáková.
"Dobrá práce, Drou," řekla Cordelia, když se k nim Droušnáková vrátila. "Ale musíte být agresivnější. Pusťte do toho své zabijácké instinkty."
"Souhlasím," řekl Vorkosigan neočekávaně. "To malé zaváhání, které jste předvedla, by vás mohlo stát život - a nejen vás." Podíval se jí do očí. "Tady trénujete pro skutečný boj, i když si všichni přejeme, aby se nic takového nestalo. Vrcholné úsilí, které tu musíte vynaložit, by mělo být naprosto automatické."
"Ano, pane. Pokusím se."
V dalším kole zápasil seržant Bothari a rychle, dvakrát za sebou, svého protivníka zdolal. Poražený se odplazil z ringu. Následovalo několik dalších kol a opět přišla na řadu Droušnáková, tentokrát s jedním z Illyanových mužů. Narazili na sebe a v zápase ji její protivník uhodil do brňavky, což vyvolalo jekot publika. Když byla hněvem nesoustředěná, ztratila rovnováhu a následoval čistý pád.
"Viděl jsi to?" křikla Cordelia na Arala. "To byl špinavý trik!"
"Jo. Ale nebyl to zakázaný úder. Za to nemůže být diskvalifikovaný. Nicméně…" pokynem naznačil Koudelkovi, že chce přestávku, a zavolal Droušnákovou na tichou konferenci.
"My jsme tu ránu viděli," zašeptal jí. Měla sevřené rty a byla rudá ve tváři. "A protože soutěžíte v barvách milady, urážka pro vás je do určité míry i urážka pro ni. Je to taky velmi špatný precedent. Chci, aby vašeho soupeře odnesli z ringu v bezvědomí. Jak to uděláte, to je na vás. Můžete to brát jako příkaz, jestli chcete. A nedělejte si zbytečné starosti s tím, že mu něco zlomíte," dodal bez mrknutí oka.
Droušnáková se vrátila do ringu s lehkým úsměvem na tváři. Zúžené oči se jí leskly. Na protivníkovu další fintu odpověděla tím, že ho bleskově kopla do čelisti, praštila ho do břicha a tělem mu narazila do kolen, až se zaduněním spadl na rohož. Nevstal. V publiku zavládlo šokované ticho.
"Mělas pravdu," řekl Vorkosigan. "Moc své údery protahovala."
Cordelia se samolibě usmála a usadila se na pohovce pohodlněji. "Myslela jsem si to."
Další kolo pro Droušnákovou bylo semifinále a co čert nechtěl, jejím soupeřem byl seržant Bothari.
"Hm," Cordelia se naklonila k Vorkosiganovi. "Nejsem si jistá, jakou tohle má psychodynamiku. Je to bezpečné? Myslím pro oba, nejen pro ni. A nejen fyzicky."
"Myslím, že ano," odpověděl stejně tiše. "Pro Bothariho je život v hraběcích službách pěkná a klidná rutina. Bere léky. Myslím, že teď je ve velmi dobrém stavu. A atmosféru v tréninkovém ringu pokládá za bezpečnou a známou. Muselo by tam být víc napětí, než může Droušnáková nabídnout, aby ho to rozhodilo."
Cordelia spokojeně přikývla a věnovala se nadcházejícímu masakru. Droušnáková vypadala nervózně. Začátek byl pomalý, Droušnáková se soustřeďovala hlavně na to, aby zůstala z dosahu. Jak se poručík Koudelka otočil, aby měl lepší výhled, nechtě stiskl tlačítko na rukojeti své hole - kryt meče se uvolnil a vystřelil do křoví. To na okamžik

odvedlo Bothariho pozornost a Drou toho využila k nízko namířené a rychlé ráně. Bothari s pevným, čistým nárazem přistál na podlaze, ale okamžitě se přetočil a vyskočil znovu na nohy. Netrvalo mu to ani vteřinu.
"Dobrý zásah!" vykřikla Cordelia nadšeně. Drou se tvářila stejně užasle jako všichni ostatní. "Skončete to, Kou!"
Poručík Koudelka se zamračil. "Ten úder nebyl fér, milady." Jeden z mužů hraběte přinesl kryt a Koudelka schoval meč do pochvy. "Byla to moje vina. Nefér rozptýlení."
"Před chvílí jste nehlásil nefér rozptýlení," namítla Cordelia.
"Nech to být, Cordelie," řekl jí Vorkosigan tiše.
"Ale on jí tím upírá bod, který jí patří," zašeptala mu zuřivě. "A jaký bod! Bothari zatím vždycky zvítězil."
"Ano. Na Generálu Vorkraftovi to Koudelkovi trvalo šest měsíců tréninku, než dokázal Bothariho hodit na zem."
"Aha, chápu." Zamyslela se. "Žárlivost?"
"Copak sis nevšimla? Ona má všechno, co on ztratil."
"Všimla jsem si, že je k ní občas zatraceně hrubý. Je to hanba. Ona je přece -"
Vorkosigan zvedl prst. "O tom si promluvíme později. Ne tady."
Zarazila se a pak přikývla na souhlas. "Dobře."
Kolo pokračovalo. Seržant Bothari Droušnákovou rychle dvakrát prakticky přišpendlil k rohoži a nakonec ji skoro stejně snadno knokautoval.
Z porady bojovníků na druhé straně zahrady vyslali k Vorkosiganovi kulhajícího poručíka Koudelku se vzkazem.
"Pane? Chtěli jsme se zeptat, jestli byste se seržantem Botharim nepředvedl ukázkové kolo. Nikdo z těch chlapů tady to ještě neviděl."
Vorkosigan poněkud nepřesvědčivě myšlenku zamítl mávnutím ruky. "Nejsem vůbec ve formě na něco takového, poručíku. A kromě toho, jak na to vůbec přišli? Pustil jste si pusu na špacír?"
Koudelka se usmál. "Trochu. Myslím, že by to pro ně bylo poučné - ukázalo by jim to, o jakou hru tu skutečně jde."
"To by byl špatný příklad, obávám se."
"Já jsem to taky nikdy neviděla," řeka Cordelia. "Opravdu to stojí za to?"
"To nevím. Urazil jsem tě v poslední době? Uspokojilo by tě vidět, jak mě Bothari mlátí?"
"Myslím, že bys to vyhrál," namítla Cordelia, která jasně viděla, že Vorkosigan chce být přesvědčen. "Myslím, že v tom štábním životě, který v poslední době vedeš, ti něco takového musí chybět."
"Ano…" Vstal za roztroušeného potlesku, sundal si kabát uniformy, boty a prsteny a vyndal všechny věci z kapes. Vstoupil do ringu, kde se protáhl a začal se rozcvičovat.
"Měl byste dělat rozhodčího, Kou," zavolal. "Jen abychom zabránili zbytečnému poplachu."
"Ano, pane." Než odkulhal zpátky do ringu, Koudelka se obrátil ke Cordelii. "Ehm, jen jsem vám chtěl připomenout, milady, že za čtyři roky takovýchhle zápasů se ti dva nikdy navzájem nezabili."
"To zní spíš zlověstně, než aby mě to uklidnilo. Ale Bothari už má dnes dopoledne za sebou šest kol. Možná je unavený."
Oba muži se postavili v ringu proti sobě a formálně se jeden druhému uklonili. Koudelka jim rychle uhnul z cesty. Nevázaná dobrá nálada mezi diváky odumřela. Ledový chlad a koncentrace zápasníků přitáhly zraky všech. Chvíli kolem sebe kroužili a pak se do sebe pustili s takovou silou, že málem nebylo možné rozeznat, kdo je kdo. Cordelia neviděla přesně, co se stalo, ale když je od sebe odtrhli, Vorkosigan krvácel z rozbitých úst a Bothari se hrbil s rukama na břiše.
V dalším boji Bothari uštědřil takový kopanec Vorkosiganovým zádům, že zvuk rány odrazila ozvěna od zahradních zdí a Vorkosigan vyletěl z ringu. Několikrát se na zemi převalil, a i když namáhavě dýchal, hned běžel zpátky. Muži, kteří měli na starosti ochranu regentova života, se po sobě znepokojeně podívali. Při dalším kontaktu Vorkosigan utrpěl zlý pád a Bothari po jeho ležící postavě ihned skočil a začal ho škrtit. Cordelia měla pocit, že vidí, jak se Vorkosiganova žebra pod Bothariho koleny prohýbají. Několik strážných vyrazilo kupředu, ale Vorkosigan s rudým obličejem a promočený potem vyslal signál, že se vzdává.
"První bod pro seržanta Bothariho," zavolal Koudelka. "Budete pokračovat na dva vítězné, pane?"
Seržant Bothari stál nad ním a usmíval se. Vorkosigan seděl minutu na rohoži, aby nabral dech. "Ještě jedno kolo. Musím se mu pomstít. Nejsem ve formě."
",Sem vám to říkal," poznamenal Bothari tiše.
Opět kolem sebe kroužili, naráželi do sebe, odstupovali a zase naráželi, až najednou Bothari udělal nádherný kotrmelec. Vorkosigan se překulil pod něj a chytil ho za nohu tak, že si málem vykloubil rameno. Bothari chvíli vzdoroval, ale pak se vzdal. Tentokrát to byl Bothari, který minutu seděl na rohoži, než vstal.
"To je úžasné," poznamenala Droušnáková s dychtivýma očima. "Zvlášť když si uvědomíte, o kolik je menší."
"Malý, ale nebezpečný," souhlasila fascinovaná Cordelia. "Pamatujte si to."
Třetí kolo netrvalo dlouho. Změť úchopů, úderů a neuspořádaných společných pádů náhle skončila a Bothari páčil Vorkosiganovu paži. Vorkosigan se nemoudře pokusil vyprostit a Bothari mu s bezvýraznou tváří vykloubil loket. Slyšitelně to luplo. Vorkosigan zařval a vzdal zápas. Koudelka musel znovu zarazit nevyžádanou pomoc.
"Dejte to zpátky, seržante," zaúpěl Vorkosigan, stále sedící na zemi. Bothari se jednou nohou opřel o svého bývalého kapitána a jediným přesným pohybem paži srovnal.
Vorkosigan zalapal po dechu. "Musím si pamatovat, co nemám dělat."
"Aspoň mu ji tentokrát nezlomil," řekl Koudelka povzbudivě a s Botharim pomohli Vorkosiganovi na nohy. Vorkosigan dokulhal zpátky k lavičce na trávníku a velmi opatrně si sedl Cordelii k nohám. Bothari se také pohyboval mnohem pomaleji a strnuleji.
"A takhle," pronesl Vorkosigan, stále lapající po dechu, "takhle ta hra vypadala… na palubě Generála Vorkrafta."

"Tolik vypětí," poznamenala Cordelia. "A jak často jste se potom dostali do skutečného boje muže proti muži?"
"Velmi zřídka. Ale když se to stalo, vyhráli jsme."
Společnost se rozcházela, ale zápasníci si spolu stále tlumeně povídali. Cordelia doprovodila Arala dovnitř, ošetřila mu rozbitá ústa a loket, vykoupala ho v horké vaně a namasírovala. Pak se převlékl.
Během masáže začala hovořit o problému s personálem, který ji v poslední době trápil.
"Myslíš, že bys mohl něco říct Koudelkovi o tom, jak se chová k Drou? Není mu to vůbec podobné. Ona se může přetrhnout, jak se snaží k němu být milá. On s ní nejedná ani s tou zdvořilostí, jakou prokazuje svým mužům, i když ona má prakticky vzato stejnou hodnost jako on. A pokud se velice nemýlím, tak je do něj bláznivě zamilovaná. Jak to, že mu to nedochází?"
"Proč si myslíš, že to neví?" zeptal se Aral pomalu.
"Podle jeho chování, samozřejmě. Je to ostuda. Byl by z nich hezký pár. Ona je přitažlivá, nemyslíš?"
"Ohromně. Já mám rád velké amazonky," usmál se na ni přes rameno, "to je všeobecně známo. Ale není to vkus každého. Jestli se ti teď lesknou oči proto, že toužíš dát dva lidi dohromady - nemohlo by to být vlivem mateřských hormonů?"
"Mám ti vykloubit druhý loket?"
"Uf. Ne, dík. Zapomněl jsem, jak může trénink s Botharim bolet. Tak, to je lepší. Trochu níž…"
"Zítra budeš mít pár úděsných modřin."
"Jako bych to nevěděl. Ale ještě než se necháš unést milostným životem Drou… přemýšlela jsi někdy důkladně o Koudelkových zraněních?"
"Bože." To Cordelii umlčelo. "Předpokládala jsem…, že jeho sexuální funkce se obnovila stejně dobře, jako mu vyléčili všechno ostatní."
"Nebo stejně špatně. Je to hodně delikátní chirurgie." Cordelia našpulila rty. "Víš to určitě?"
"Ne, to nevím. V našich rozhovorech na to nepřišla řeč. Nikdy."
"Hm. Ráda bych věděla, co si o tom mám myslet. Zní to dost zlověstně. Myslíš, že by ses ho mohl zeptat…?"
"Panebože, Cordelie, samozřejmě že ne! Takové otázky se mužům nekladou. Zvlášť když je odpověď negativní. Musím s ním pracovat, nezapomeň."
"No a já zase musím pracovat s Drou. Není mi k ničemu, když hyne žalem a umírá na zlomené srdce. Už ji několikrát rozbrečel. Rozpláče se, když si myslí, že ji nikdo nevidí."
"Opravdu? To si jen těžko umím představit."
"Nemůžeš ode mě čekat, že jí řeknu, že on za to nestojí, když to uvážíme kolem a kolem. Ale opravdu ji Koudelka nesnáší? Nebo je to jen sebeobrana?"
"Dobrá otázka… Jestli tě to zajímá, tak můj řidič o ní tuhle vtipkoval - nebylo to nijak urážlivé - a Kou se k němu choval dost mrazivě. Nemyslím si, že ji nesnáší. Myslím, že jí závidí."
S tímhle dvojznačným výsledkem Cordelia o problému přestala mluvit. Toužila oběma pomoci, ale řešení jejich dilematu neznala. Sama by neměla žádný problém najít kreativní řešení praktických problémů v intimním styku, způsobených poručíkovými zraněními, ale určitě by nechtěla porušit jejich stydlivou rezervovanost. A to by musela, kdyby mu nabídla pomoc. Obávala se, že by je jen šokovala. O sexuální terapii tady zřejmě nikdo nikdy neslyšel.
Jako pravá Beťanka byla přesvědčená, že dvojí standard v sexuálním chování je logicky nemožný.
Když teď začínala kvůli Vorkosiganovi pronikat na okraj barrayarské vyšší společnosti, začínalo jí konečně svítat, jak se to mohlo stát. Vypadalo to, že je tu zakázán volný tok informací k jistým osobám, které předem vybraly nepsané zákony známé a dodržované všemi kromě ní. O sexu se nesmělo mluvit s neprovdanými ženami a dětmi. Vypadalo to, že mladí muži nemuseli dodržovat žádná pravidla, pokud byli mezi sebou, ale nikoli pokud byly přítomny ženy jakéhokoli postavení a věku. Pravidla se také nepochopitelně měnila podle společenského postavení přítomných. A vdané ženy často prokazovaly podivuhodné znalosti, když si byly jisté, že je muži neslyší. O některých tématech se dalo žertovat, ale nesmělo se o nich vážně diskutovat. A o některých praktikách se nesmělo mluvit vůbec. Už nenávratně zkazila mnoho rozhovorů, když pronesla něco, co podle ní byla jen logická, příležitostná poznámka - potom si ji Aral vždycky vzal stranou a rychle ji poučil.
Pokusila se napsat si seznam pravidel, o nichž si myslela, že je už chápe, ale ta pravidla se jí zdála velice nelogická a protikladná, zvláště pokud se jednalo o to, co určití lidé museli předstírat před určitými jinými lidmi, že nevědí. Nakonec to vzdala. Ukázala svůj seznam Aralovi, který si ho jednou večer přečetl v posteli a prakticky se válel smíchy.
"Opravdu se ti takhle jevíme? Mně se líbí tvoje pravidlo sedm. Musím si pamatovat… škoda, že jsem to nevěděl, když jsem byl mladý. Byl bych mohl vynechat všechna ta úděsná armádní videa."
"Jestli se ještě zasměješ, praštím tě do nosu," řekla kysele. "Jsou to vaše pravidla, ne moje. Vy podle nich jednáte. Já jsem jen zkusila si to dát dohromady."
"Ty moje malá vědkyně… Hm. Určitě nazýváš věci pravými jmény. Nikdy jsme nezkusili… chtěla bys se mnou porušit pravidlo jedenáct, milá kapitánko?"
"Tak počkej, které - ach, ano! Jistě! Teď hned? A když už o tom mluvíme, zrušme pravidlo třináct. Na to mám moc hormonů. Vzpomínám si, jak mi jednou partnerka mého bratra řekla o tomhle efektu, ale tenkrát jsem jí nevěřila. Říkala, že si to člověk vynahradí potom, po porodu."
"Třináct? Nikdy by mě nenapadlo…"
"To proto, že jako Barrayaran celou dobu jen dodržuješ pravidlo dvě."
Na čas zapomněli na antropologii. Ale Cordelie později zjistila, že ho vždycky dokáže rozesmát k slzám, když mu ve správné chvíli tiše řekne: "Pravidlo devět, pane."
ü

Podzim končil. Toho rána byl ve vzduchu náznak zimy a některé rostliny v zadní zahradě hraběte Pjotra spálil mráz. Cordelia s napětím očekávala svou první skutečnou zimu. Vorkosigan jí slíbil sníh a zamrzlou vodu, něco, co zažila jen na dvou průzkumných výpravách. Než přijde jaro, budu mít syna. Páni.
Ale odpoledne se opět hřálo v podzimním slunci a oteplilo se. Plochá střecha paláce Vorkosiganů nad předním křídlem, po které chodila, teď vydechovala nashromážděné teplo na Cordeliiny kotníky, i když vzduch, který cítila na obličeji, se opět ochlazoval, jak se slunce sklánělo nad městem k západu.
"Dobrý večer, chlapci," kývla Cordelia na dva strážné, kteří hlídali na střeše.
Sklonili hlavy na pozdrav a vyšší důstojník pozvedl ruku v neurčitém zasalutování. "Milady."
Cordelia si zvykla sem chodit a pozorovat západ slunce. Z tohoto místa nad čtvrtým patrem byl nádherný výhled na město. Za stromy a budovami mohla zahlédnout třpyt řeky, která rozdělovala město. Ale velká jáma o několik bloků dál naznačovala, že výhled na řeku bude brzy zastíněn novou architekturou. Nejvyšší věž hradu Vorhartungů, kde se účastnila všech těch ceremonií v sále Hraběcí rady, se tyčila na útesu nad vodou.
Za hradem Vorhartungů se rozkládala nejstarší část hlavního města. Ještě tam nebyla - tamějšími uličkami vhodnými tak pro jednoho koně pozemní vozidlo neprojelo -, ale už nad těmi divnými, nízkými, tmavými skvrnami v srdci města letěla. Novější čtvrti, které se blýskaly na obzoru, se více blížily galaktickému standardu a byly protkané moderními dopravními sítěmi.
Nic z toho nebylo jako v Kolonii Beta. Vorbarr Sultana se celá rozprostírala na povrchu nebo se šplhala do výše, byla podivně dvourozměrná a vystavená vnějším vlivům. Města v Kolonii Beta si to namířila dolů pomocí šachet a tunelů, byla mnohovrstevná a komplexní, pohodlná a bezpečná. Kolonie Beta vlastně neměla ani tak architekturu, jako bytové návrhářství. Rozmanitost lidských nápadů, jak měnit vzhled vnějších částí jejich obydlí, byla úžasná.
Strážci sebou škubli a vzdychli, když se Cordelia opřela o kamenné zábradlí a dívala se ven. Opravdu se jim nelíbilo, když se zatoulala na méně než tři metry od okraje, i když byl celý prostor široký jen šest metrů. Ale doufala, že brzy zahlédne Vorkosiganův vůz zatáčet do ulice. Západy slunce byly fajn, ale teď upírala zrak dolů.
Vdechla směs pachů - z vegetace, vodních par a průmyslových odpadních plynů. Barrayar dovoloval vypouštět do ovzduší ohromné množství škodlivin, jako kdyby… no vlastně, vzduch tady byl zadarmo. Nikdo to neměřil, neexistovaly poplatky za zpracování a filtrování vzduchu… uvědomovali si ti lidé vůbec, jak jsou bohatí? Všechen ten vzduch, kterého se mohli nadechnout jen tak, že vyšli ven, pokládali stejně tak za zaručený jako zmrzlou vodu, padající z nebe. Ještě jednou se zhluboka nadechla, jako kdyby si vzduch mohla nabrat do zásoby, a usmála se -
Její myšlenky přerušil vzdálený třaskavý a silný výbuch. Dech se jí zastavil. Oba strážci vyskočili. Tak jsi slyšela ránu. Nemusí to nutně znamenat, že to má něco společného s Aralem. A ledové myšlenky pokračovaly. Znělo to jako sonický granát. A ne malý. Dobrý bože. Spatřila sloup kouře a prach, zvedající se z úzkých ulic o několik bloků dál, ale jeho zdroj neviděla - naklonila se dolů -
"Milady." Mladší strážný ji popadl za paži. "Prosím, jděte dovnitř." S napjatým výrazem vyvaloval oči. Vyšší důstojník měl ruku přitisknutou na uchu a bedlivě naslouchal informacím z komunikátoru - ten ona neměla.
"Co se děje?" zeptala se.
"Milady, prosím, jděte dolů!" Strkal ji k padacím dveřím vedoucím do podkroví, odkud vedly schody dolů do čtvrtého poschodí. "Jsem si jistý, že to nic nebylo," uklidňoval ji přitom.
"Byl to sonický granát čtvrté třídy, pravděpodobně vystřelený vzduchovou trubicí," informovala ho. Jeho nevědomost byla strašlivá. "Pokud ten, kdo ho hodil, nebyl sebevrah. Vy jste výbuch takového granátu nikdy neslyšel?"
V padacích dveřích se objevila Droušnáková, v jedné ruce svírala rohlík s máslem a v druhé paralyzér. "Milady?"
Strážný vypadal, že se mu ulevilo, postrčil Cordelii k ní a vrátil se ke svému nadřízenému. Cordelia v duchu vřískala, ale usmívala se skrz zaťaté zuby a dovolila, aby ji hlídali, dokud neslezla padacími dveřmi dolů.
"Co se stalo?" zasyčela na Droušnákovou.
"Ještě nevím. V jídelně v suterénu se spustil červený poplach a všichni se rozběhli na svá místa." Drou lapala po dechu. Přes tři patra se musela prakticky teleportovat.
"Hm." Cordelia utíkala dolů po schodech a přála si, aby tu byla tyč, po níž by mohla sjet. U terminálu v knihovně určitě někdo bude - někdo musí mít komunikátor -, prolétla točitým schodištěm a hnala se po černých a bílých dlaždicích.
Velitel domovní stráže opravdu byl na místě a vysílal rozkazy. Vyšší důstojník gardy hraběte Pjotra se třásl vedle něho.
"Jdou rovnou sem," řekl mu člen Císařské bezpečnostní služby přes rameno. "Přiveďte toho doktora." Muž v hnědé uniformě odběhl.
"Co se stalo?" požadovala Cordelia odpověď. Srdce jí teď prudce bilo, a nejen proto, že běžela po schodech.
Podíval se na ni, začal říkat něco uklidňujícího a bezvýznamného, ale hned si to rozmyslel. "Někdo zblízka vystřelil na regentovo pozemní vozidlo. Minuli je. Pokračují v cestě sem."
"Jak dalece ho minuli?"
"Nevím, milady."
Asi to opravdu nevěděl. Ale jestliže bylo vozidlo ještě pojízdné… Bezmocně mu ukázala, aby se vrátil ke své práci, a vrátila se do haly, kde teď stálo několik mužů hraběte Pjotra a přemlouvali ji, aby nestála tak blízko u dveří. Opřela se o zábradlí o tři schody výš a kousala se do rtů.
"Byl s ním poručík Koudelka, nevíte?" zeptala se Droušnáková slabě.
"Pravděpodobně. Obyčejně s ním je," odpověděla Cordelia nepřítomně s očima upřenýma na dveře. Čekala.
Slyšela přijíždět vůz. Jeden z Pjotrových mužů otevřel hlavní dveře. Bezpečáci se vrhli ke stříbrnému vozidlu pod podloubím - bože, kde se tu všichni vzali? Lesklý lak vozu byl poškrábaný a začouzený, ale ne příliš pomačkaný, zadní

kryt nebyl prasklý, i když přední zjizvený byl. Zadní dveře se zvedly a Cordelia se natáhla, aby viděla Vorkosigana - bylo to k zbláznění, protože ho zakrývala zelená záda bezpečáků. Nakonec se rozestoupili. Ve dveřích seděl poručík Koudelka a mrkal, protože se mu točila hlava. Po bradě mu tekla krev. Jeden ze strážných mu pomohl vstát. Nakonec se vynořil Vorkosigan, ale nechtěl, aby ho tahali, ukázal, aby ho nechali být. Ani nejstarostlivější strážci se ho neodvážili dotknout bez dovolení. Vorkosigan, bledý a zachmuřený, došel dovnitř. Za ním šel divoce vypadající Koudelka, opírající se o svou hůl a o desátníka bezpečnostní služby. Z nosu mu tekla krev. Pjotrův gardista přibouchl dveře paláce Vorkosiganů a tři čtvrtiny chaosu tak nechal venku.
Nad hlavami mužů se Vorkosigan podíval Cordelii do očí a na okamžik těžkomyslný výraz z jeho tváře zmizel. Maličko jí kývl, jsem v pořádku. Cordelia sevřela rty. To proboha doufám…
Kou říkal otřeseným hlasem: "- v tý ulici je zatraceně velká díra. Vešla by se tam nákladní loď. Ten řidič má úžasný reflexy - co?" Zavrtěl hlavou na tazatele. "Promiň, ještě mi zvoní v uších - cos to říkal?" Stál s otevřenou pusou, jako kdyby mohl slyšet zvuk ústy, pak se dotkl svého obličeje a s překvapením hleděl na svou rudě potřísněnou ruku.
"Uši máte jen zalehlé, Kou," řekl Vorkosigan. Mluvil klidným hlasem, ale příliš hlasitě. "Zítra ráno budou v pořádku."
Jenom Cordelia si uvědomila, že nemluví tak hlasitě kvůli Koudelkovi - Vorkosigan sám také neslyšel. Rychle pohyboval očima, to byl jediný náznak, že se pokouší odečítat ze rtů.
Simon Illyan a lékař dorazili téměř současně. Vorkosigana a Koudelku odvedli do tichého zadního salonu a všechny - podle Cordelie dost neužitečné - stráže nechali za sebou. Cordelia s Droušnákovou šly za nimi. Lékař je začal okamžitě vyšetřovat, na Vorkosiganův příkaz nejprve zkrvaveného Koudelku.
"Jeden výstřel?" zeptal se Illyan.
"Jen jeden," potvrdil Vorkosigan s pohledem na jeho tvář. "Kdyby se byl zdržel na druhý pokus, mohl mě dostat."
"Kdyby se byl zdržel, mohli jsme dostat my jeho. Teď je na místě útoku policejní tým. Atentátník je samozřejmě dávno pryč. Vybral si chytře, měl odtamtud tucet únikových tras."
"My denně měníme trasu," řekl poručík Koudelka, který rozhovor pracně sledoval, přes látku, kterou si tiskl k obličeji.
"Jak věděl, kde má připravit léčku?"
"Informace zvnitřku?" pokrčil rameny Illyan a při tom pomyšlení zaťal zuby.
"Nemuselo to tak být," řekl Vorkosigan. "Takhle blízko domova existuje jen určitý počet tras. Mohl tam čekat celé dny."
"Přesně na hranici našeho přísně sledovaného obvodu?" řekl Illyan. "Mně se to nelíbí."
"Mě víc trápí, že minul," řekl Vorkosigan. "Proč? Měl to být jen varovný výstřel? Pokus ne mě zabít, ale zneklidnit?"
"Byla to stará zbraň," řekl Illyan. "Mohlo být něco v nepořádku se zaměřovačem - nikdo nezjistil stopy vyhledávacího laserového pulzu." Zaregistroval Cordeliin bílý obličej a odmlčel se. "Jsem si jist, že to byl osamělý šílenec, milady. Aspoň zcela jistě byl jen jeden."
"Jak se osamělý šílenec dostane k armádní výzbroji?" zeptala se kysele.
Illyan znejistěl. "To budeme vyšetřovat. Určitě to byla stará zbraň."
"Vy staré zásoby neničíte?"
"Je jich tolik…"
Cordelia se na něj pronikavě podívala - hloupá slova ji rozzlobila. "Potřeboval vystřelit jen jednou. Kdyby přímo zasáhl zamčené vozidlo, Aral by byl na kaši. Váš policejní lékařský tým by se teď snažil rozpoznat, které molekuly jsou jeho a které Koudelkovy."
Droušnáková mírně zezelenala. Vorkosigan se opět tvářil mrzutě.
"Chcete, abych vám spočítala přesnou rezonanční reflexní amplitudu pro zamčené vozidlo, Simone?" pokračovala Cordelia rozzuřeně. "Ten, kdo si tu zbraň zvolil, byl schopný vojenský technik - ačkoli naštěstí neuměl mířit." Další slova spolkla, protože věděla, že jejich důvodem je potlačená hysterie.
"Omlouvám se, kapitánko Naismithová," odpověděl Illyan poněkud úsečně. "Máte úplnou pravdu." V jeho postoji teď bylo víc úcty.
Aral sledoval jejich rozhovor a obličej se mu poprvé rozjasnil tajným pobavením.
Illyan odešel s hlavou určitě plnou konspiračních teorií. Lékař potvrdil Aralovu diagnózu založenou na bitevních zkušenostech, že se jedná jen o zalehlé uši, rozdal jim silné pilulky proti bolení hlavy - Aral je rychle popadl - a domluvil se s nimi, že je oba zkontroluje ráno.
ü

Když se Illyan večer vrátil do domu Vorkosiganů na konferenci s velitelem gardy, Cordelia se musela silně přemáhat, aby ho nechytila za rukáv a nepřitiskla k nejbližší zdi, aby z něj vytřásla víc informací. Omezila se na prosté otázky: "Kdo se pokusil Arala zabít? Kdo chce Arala zabít? Co si myslí, že tím získají?"
Illyan si vzdychl. "Chcete slyšet dlouhý seznam, nebo krátký, milady?"
"Jak dlouhý je krátký seznam?" zeptala se, morbidně fascinovaná.
"Moc dlouhý. Ale můžu vám vyjmenovat ty hlavní, jestli chcete." Počítal na prstech. "Cetaganďani, jako vždycky. Počítali s tím, že tady po Ezarově smrti nastane politický chaos. Nevadilo by jim to trochu popohnat. Atentát je laciný zásah v porovnání s invazní flotilou. Komarrani. Buď ze staré pomsty, nebo jako novou revoltu. Někteří z nich admirála stále nazývají Řezníkem z Komarru."
Cordelia, která znala celý příběh za touto nenáviděnou přezdívkou, sebou trhla.
"Odpůrci Vorů, protože lord regent je na jejich vkus příliš konzervativní. Vojenská pravice, která se obává, že na jejich vkus je zase moc progresivní. Zbylí členové staré válečné strany prince Serga a Vorrutyera. Bývalí agenti zrušeného Ministerstva pro politickou výchovu, i když pochybuji, že ti by se netrefili. Trénovalo je Negriho oddělení. Některý

nespokojený Vor, který si myslí, že v nedávném přesunu moci přišel zkrátka. Kterýkoli blázen, který má přístup ke zbraním a touží po okamžité slávě lovce velkých zvířat - mám pokračovat?"
"Ne, prosím vás. Ale co dnes? Jestliže motiv nám nabízí příliš široké spektrum podezřelých, podívejme se na metodu a příležitost."
"Tady máme něco, s čím bychom mohli pracovat, i když spousta toho je negativní. Jak jsem si všiml, byl to velmi čistý pokus. Ten, kdo to nastražil, musel mít přístup k určitým znalostem. Budeme to napřed vyšetřovat z tohoto pohledu."
Cordelii nejvíc vadila anonymita atentátu. Když mohl zabíjet kdokoli, sklon podezřívat každého byl příliš velký. Paranoia tu zřejmě byla nakažlivá nemoc. Barrayarané si ji předávali. Ale spojené síly Negriho a Illyana přece musí brzy poskytnout nějaká konkrétní fakta. Sbalila všechny své obavy do maličké pevné zásuvky na dně žaludku a zamkla je tam. Vedle svého dítěte.
Vorkosigan ji ten večer pevně objímal. Byla stočená v ohybu jeho statného těla, ale o žádný sex se nepokusil. Jen ji držel. Přes prášky na spaní, po kterých měl skelný zrak, nemohl usnout celé hodiny a ona usnula až po něm. Nakonec ji uspalo jeho chrápání. Nebylo toho mnoho, o čem by si mohli povídat. Nezasáhli mě, život jde dál. Do příštího pokusu.

KAPITOLA 5

Císařovy narozeniny byly tradičně na Barrayaru svátkem, který se slavil hodováním, tancem, pitím, přehlídkami veteránů a neuvěřitelným počtem zřejmě zcela neregulovaných ohňostrojů. Byl by to určitě výborný den pro překvapivý útok na hlavní město, říkala si Cordelia - dělostřelecká palba by ve všeobecném rámusu prošla bez povšimnutí. Rozruch začal už za svítání.
Strážní ve službě, kteří i tak měli sklon vyskočit při každém náhlém hluku, byli nervózní a mrzutí, až na několik mladistvějších jedinců, kteří se pokoušeli slavit uvnitř domu a odpálili tam pár prskavek. Velitel gardy si je vzal stranou - vrátili se o hodně později, bledí a zpráskaní, a tiše se vytratili. Cordelia je později viděla odnášet odpadky pod velením jízlivé služky, zatímco kuchtička a druhá kuchařka pospíchaly z domu, šťastné, že mají nečekaný den volna. Císařovy narozeniny byl pohyblivý svátek. Nadšení Barrayaranů zřejmě nezmírnila ani skutečnost, že kvůli Ezarově smrti a nástupnictví Gregora už tenhle svátek slavili tohoto roku podruhé.
Cordelia odmítla pozvánku na velkou vojenskou přehlídku, která Aralovi zabrala celé dopoledne, aby zůstala svěží na večer - jak jí bylo řečeno, jednalo se o největší událost roku, osobní účast na císařově narozeninové večeři v rezidenci. Těšila se, že zase uvidí Kareen a Gregora, i když jen nakrátko. Aspoň si teď mohla být jistá, že její oblečení bude v pořádku. Lady Vorpatrilová, která měla jak výborný vkus, tak přehled o nejnovější mateřské módě, se slitovala nad Cordeliiným kulturním zmatkem a nabídla se jako profesionální průvodkyně po obchodech.
Výsledkem bylo, že Cordelia si s důvěrou oblékla dokonale střižené, temně zelené hedvábné šaty vlnící se od ramen až k podlaze, s otevřeným bolerkem ze silného, slonovinově zbarveného sametu. Kadeřník - kterého také poslala Alys - zapletl do jejích měděných vlasů živé květiny v odpovídající barvě. Jako ze všech veřejných akcí, Barrayarané dokázali udělat i ze svého oblékání jistý druh lidového umění, stejně pečlivě propracovaného, jako byly v Kolonii Beta malby na těle. Cordelia to nedokázala odhadnout podle Aralovy reakce - jeho oči se rozsvítily vždycky, když ji viděl -, ale podle obdivných vzdechů ženského personálu hraběte Pjotra usoudila, že se její krejčovský tým překonal.
Teď čekala pod točitými schody v přední hale. Nenápadně si uhladila zelené hedvábí na břiše. Měla za sebou už víc než tři měsíce zrychleného metabolismu a všechno, co mohla ukázat jako výsledek, byla boule velikosti grapefruitu. Od poloviny léta se toho stalo tolik, že by její těhotenství mělo podle jejího názoru pokračovat rychleji, aby s událostmi udrželo krok. Tiše zavrněla směrem ke svému břichu uklidňující průpovídku - pokračuj v růstu, pokračuj v růstu… Aspoň už skutečně začínala vypadat těhotná, místo aby se jen cítila vyčerpaná. Aral s ní každou noc sdílel úžas nad pokrokem a jemně se snažil roztaženými prsty nahmatat pod její kůží pohyby podobné třepotu motýlích křídel. Zatím bez úspěchu.
Aral konečně přišel s poručíkem Koudelkou. Oba byli důkladně vymydlení, oholení, ostříhaní a učesaní. Červená a modrá na jejich slavnostních císařských uniformách byly přímo oslepující. Hrabě Pjotr se k nim připojil v hnědé a stříbrné uniformě, blýskavější verzi stejnokroje jeho gardy, kterou na něm Cordelia viděla na společném zasedání Rady. Všech dvacet Pjotrových gardistů mělo dnes večer speciální funkce a jejich rozčilený velitel je celý týden popoháněl, aby se na to důkladně připravili. Droušnáková, která Cordelii doprovázela, měla na sobě zjednodušený úbor v Cordeliiných barvách, pečlivě střižený tak, aby nebránil rychlému pohybu a zakrýval zbraně i komunikátor.
Po chvilce věnované vzájemnému obdivu vyšli ze dveří k čekajícím pozemním vozidlům. Aral osobně pomohl Cordelii do jejího vozu a ustoupil. "Uvidíme se tam, lásko."
"Cože?" otočila hlavu. "Ach tak. Takže ten druhý vůz… tu není jen proto, že je nás hodně."
Aral nepatrně sevřel rty. "Ne. Myslel jsem si, že bude… prozíravé, když od teď budeme jezdit každý zvlášť."
"Ano," řekla slabým hlasem. "Jistě."
Přikývl a odvrátil se. Zatracená planeta. Zase jim ukousla kus ze života a z jejího srdce. Už měli tak málo času, kdy mohli být spolu, a každá další ztráta, i malá, bolela.
Hrabě Pjotr zřejmě měl Arala nahradit aspoň pro dnešek, protože vklouzl do vozu vedle ní. Droušnáková se usadila naproti nim a průhledný kryt nad nimi se automaticky zamkl. Vozidlo hladce vyjelo do ulice. Cordelia natáhla krk, aby se podívala na Aralův vůz, ale jel příliš daleko za nimi, než aby ho jen zahlédla. S povzdechem se zase narovnala.
Žluté slunce klesalo do šedého pásu mraků a v chladném, vlhkém podzimním večeru začínala zářit světla, dodávající městu pochmurnou a melancholickou atmosféru. Nevázaná oslava na ulici - a projeli kolem několika - možná nebyl tak špatný nápad. Slavící lidé Cordelii připomínali primitivní pozemské obyvatele, bušící do hrnců a střílející z pušek, aby zahnali draka, který jim ukusoval měsíc. Takovýhle podivný podzimní smutek dokázal neopatrnou duši sežrat.

Gregorovy narozeniny byly správně načasované.
Pjotrovy kostnaté ruce si pohrávaly s hnědým hedvábným váčkem se stříbrně vyšitým erbem Vorkosiganů. Cordelia na něj pohlédla se zájmem. "Co to je?"
Pjotr se lehce usmál a váček jí podal. "Zlaté mince."
Další folklor - váček a jeho obsah byly příjemné na dotek. Pohladila hedvábí a obdivovala výšivku a pak si vytřásla několik lesklých kotoučků s plastickou ražbou do dlaně. "Hezké." Než na Barrayaru skončila Doba izolace, zlato tu mělo velkou hodnotu. Cordelia si vzpomněla, že o tom někde četla. Pro její beťanskou mysl bylo zlato něco jako kov někdy užitečný v elektronickém průmyslu, ale kdysi v historii k němu lidé měli téměř mystický vztah. "Znamená to něco?"
"To tedy znamená. Je to dar k císařovým narozeninám."
Cordelia si představila pětiletého Gregora, jak si hraje s pytlíkem zlata. Mohl si z mincí stavět věže nebo se na nich cvičit v počítání, jinak si těžko dovedla představit, co by s nimi dělal. Doufala, že už vyrostl z touhy si všechno strkat do pusy, protože tyhle kotoučky byly přesně té velikosti, aby je dítě mohlo spolknout nebo se jimi dusit. "Jistě se mu to bude líbit," řekla trochu pochybovačně.
Pjotr se zasmál. "Ty vůbec nevíš, o co jde, viď?"
Cordelia si vzdychla. "To já málokdy. Povězte mi." S úsměvem se opřela v sedadle. Pjotr jí v poslední době rád a s nadšením vysvětloval barrayarské zvyky. S radostí objevoval další nové mezery v jejích znalostech, kde ji mohl informovat a sdělovat svůj názor. Cordelia měla dojem, že by jí mohl přednášet dalších dvacet let a stále by mu nedošla matoucí témata.
"Císařovy narozeniny jsou tradičním koncem fiskálního roku pro všechna hraběcí panství vzhledem k císařské vládě. Jinými slovy, je to den splatnosti daní - až na to, že Vorové neplatí daně. To by vyjadřovalo příliš poddanský vztah vůči impériu. Místo toho dáváme císaři dar."
"Aha…" řekla Cordelia. "Ale domácnost vás přece nestojí šedesát malých váčků zlata za rok, pane."
"Jistěže ne. Skutečné peníze odešly z Hassadaru do Vorbarr Sultany dnes ráno převodem přes komunikační terminál. Zlato je pouze symbolické."
Cordelia se zamračila. "Počkejte. Neplatil jste letos už jednou?"
"Na jaře Ezarovi, ano. Takže se jen změnilo datum konce fiskálního roku."
"Nenarušuje to vás bankovní systém?"
Pokrčil rameny. "Nějak to zvládáme." Náhle se usmál. "Odkud si myslíš, že pochází výraz ‚hrabě'?"
"Ze Země, ne? Z předatomového věku - vlastně z pozdně římské doby, byl to výraz pro šlechtice, který vládl kraji. Nebo možná byl naopak kraj pojmenován podle toho titulu."
"Na Barrayaru to ve skutečnosti pochází ze slovesa ‚nahrabat si'. První hrabata byli výběrčí daní - byl to rod Varadara Taua, skvělého lupiče, někdy by sis o něm měla něco přečíst."
"A já jsem si celou dobu myslela, že se jedná o vojenskou hodnost! Napodobeninu středověké historie."
"Vojenská tradice následovala hned potom, poprvé když se ti staří darebáci potřebovali zbavit někoho, kdo nechtěl platit příspěvky. Hodnost získala na lesku později."
"To jsem vůbec nevěděla." Pohlédla na něj s náhlým podezřením. "Neděláte si ze mě legraci, pane?"
Rozhodil rukama a popřel to.
Vždycky si zkontroluj, jestli jsou tvé předpoklady správné, pomyslela si Cordelia pobaveně. A raději předem.
Dojeli k velké bráně císařské rezidence. Nálada tu byla velmi rozdílná od té, jež tu panovala během Cordeliiných dřívějších morbidních návštěv u umírajícího Ezara nebo na jeho pohřbu. Barevná světla zdůrazňovala architektonické detaily kamenného bloku. Zahrady zářily, fontány se třpytily. Prostředí oživovali krásně oblečení lidé ve formálních místnostech severního křídla a na terasách. Kontroly stráží však nebyly o nic méně pečlivé a jejich počet se zmnohonásobil. Cordelia měla dojem, že tohle bude daleko méně hlučný večírek než ty, které míjeli na ulicích.
Když vystupovali pod západním podloubím, Aralův vůz zastavil za nimi a Cordelia se do svého muže opět vděčně zavěsila. Pyšně se na ni usmál a v okamžiku, kdy je snad nikdo nepozoroval, ji letmo políbil na šíji a tajně se nadechl vůně květů v jejích vlasech. Na oplátku mu potajmu stiskla ruku. Prošli dveřmi a chodbou. Majordom ve vorbarrovské livreji hlasitě oznámil jejich příchod a hned se na ně soustředily kritické zraky - jak se Cordelii zdálo - několika tisíc párů Barrayaranů třídy Vor. Ve skutečnosti jich bylo v místnosti jen pár set. Je to vážně lepší, než se dívat do hlavně plně nabitého nervového disruptoru, řekla si.
Procházeli mezi lidmi, zdravili se s nimi a vyměňovali si zdvořilé poznámky. Proč ti lidé nenosí jmenovky? pomyslela si Cordelia s pocitem beznaděje. Jako obvykle, každý kromě ní zřejmě znal každého z přítomných. Představila si sama sebe, jak zahajuje konverzaci: "Hej, vy, Vore -" Pevněji se chytla Aralovy paže a snažila se působit ne jako nemluvná a zbloudilá, ale tajemná a exotická.
Zjistili, že obřad s pytlíky mincí už probíhá ve vedlejší komnatě. Hrabata nebo jejich zástupci se řadili do fronty, aby splnili svůj závazek a pronesli přitom několik formálních slov. Císař Gregor seděl se svou matkou na vyvýšené lavici a Cordelia si pomyslela, že už měl dávno spát. Vypadal malý a chycený do pasti, a mužně se snažil potlačovat zívání. Cordelii napadlo, jestli si vůbec bude moci ty váčky s penězi nechat, nebo jestli se prostě vrací majitelům, aby byly použity další rok. Pěkná narozeninová slavnost! Žádné jiné dítě nebylo v dohledu. Ale hrabata postupovala ve frontě dost rychle, tak snad to dítě unikne brzy.
Před Gregorem a Kareen poklekl další šlechtic v červenomodré uniformě a předal svůj váček z kaštanového a červeného hedvábí. Cordelia poznala hraběte Vidala Vordariana, toho muže s obličejem jako mísa, kterého Aral zdvořile popsal jako hlavu "druhé nejkonzervativnější strany", což znamenalo, že měl přibližně stejné politické názory jako hrabě Pjotr. Aral to řekl tónem, z něhož Cordelia usoudila, že je to možná krycí výraz pro "fanatika izolace". Ale Vordarian jako fanatik nevypadal. Když teď jeho tvář nebyla zkřivená zuřivostí, byla daleko příjemnější. Obrátil se k

princezně Kareen a řekl jí něco, čemu se zasmála a zvedla hlavu. Na okamžik jeho ruka důvěrně spočinula na jejím zahaleném koleni a její ruka nakrátko přikryla jeho. Pak se Vordarian zvedl, uklonil se a uvolnil místo dalšímu muži. Když se Vordarian otočil, Kareen se přestala usmívat.
Gregorova smutná očka pohlédla na Arala, Cordelii a Droušnákovou. Chlapec něco vážně řekl své matce, Kareen pokynula strážnému a o několik minut později se k nim přiblížil velitel stráží a dovolil se, jestli může Drou odvést. Nahradil ji nenápadný mladý muž, který je sledoval zdálky a jen koutkem oka - hezký výkon od někoho tak velikého.
Cordelia a Aral naštěstí brzy potkali lorda a lady Vorpatrilovy - lidi, s nimiž se Cordelia odvážila hovořit bez předcházejících politicko-společenských instrukcí. Červenomodrá slavnostní uniforma kapitána lorda Vorpatrila dokonale zdůrazňovala jeho hezký tmavovlasý vzhled. Lady Vorpatrilová ho jen tak tak zastínila v róbě barvy karneolu, se stejně barevnými růžemi v tmavých vlasech, které se nádherně odrážely od její bílé pleti. Cordelia si pomyslela, že představují modelový šlechtický pár, kultivovaný a klidný. Dojem jen lehce kazil fakt, že z poněkud lámané konverzace si Cordelia postupně uvědomovala, že kapitán Vorpatril je opilý. Ale byl vesele opilý, jen trochu hlučnější, a nebyla to nepříjemná změna.
Vorkosigana odvedli nějací lidé, kteří se na něj cílevědomě vrhli, zanechal tedy Cordelii s lady Vorpatrilovou. Obě ženy obcházely elegantní podnosy s občerstvením, nabízené dalším živým služebnictvem, a porovnávaly si zprávy svých porodníků. Lord Vorpatril se spěšně omluvil a odešel hledat podnos s vínem. Alys vymýšlela barvu a střih příštích Cordeliiných šatů. "Pro vás bude na zimní sezonu vhodná černá a bílá," tvrdila autoritativně. Cordelia pokorně přikyvovala a přemýšlela, jestli si opravdu brzy budou moci sednout ke stolu nebo jestli jim má stačit to, co si vyberou z nabízených podnosů.
Alys ji dovedla na dámský záchod, kam je jejich měchýře trápené těhotenstvím nutily chodit každou hodinu. Na zpáteční cestě ji představila několika dalším ženám ze svého vybraného společenského kroužku. Alys pak začala živě diskutovat se starou kamarádkou o nadcházejícím večírku, pořádaném na počest její dcery, a Cordelia se ocitla na okraji skupinky.
Tiše poodstoupila (pokoušela se neříkat si, že od stáda), aby se mohla na okamžik v klidu zamyslet. Barrayar byla tak podivná směs, jednu chvíli domácká a známá, v dalším okamžiku hrozivá a cizí…, ale dovedou do dobře prezentovat… ach ano, něco tu chybí, uvědomila si Cordelia. V Kolonii Beta by u události takovéhoto významu určitě nechyběla holovize a slavnost by v reálném čase sdílela celá planeta. Každý pohyb by byl součástí pečlivě vypracované choreografie vhodné pro záběry kamer a uspořádané podle načasování komentátora natolik, že se téměř nedala zahrnout do jednoho záběru. Tady žádná kamera v dohledu nebyla. Jediné nahrávání prováděla Císařská bezpečnostní služba pro své vlastní účely, a to žádnou choreografii nemělo. Lidé v této místnosti tančili jen jeden pro druhého a celou svou blýskavou parádu lehkovážně odhodili, když nadešel čas. Zítra bude událost existovat jen v jejich vzpomínkách. "Lady Vorkosiganová?"
Zdvořilý hlas u jejího lokte ji vytrhl ze zamyšlení. Otočila se a zjistila, že vedle ní stojí hrabě Vordarian. To, že měl na sobě červenomodrou uniformu a nikoli barvy své osobní gardy, naznačovalo, že je v aktivní vojenské službě, bezpochyby jako ozdoba císařského štábu - ale v jakém oddělení? Operačním, uvědomila si, že Aral jí to říkal. Vordarian měl v ruce skleničku a srdečně se usmíval.
"Hrabě Vordariane," odpověděla, také s úsměvem. Už se letmo viděli několikrát. Cordelia se rozhodla, že se bude chovat, jako by jí byl představen. Povinnosti spojené s regentstvím nezmizí, jakkoli by si to přála, a bylo už opravdu načase, aby si začala vytvářet vlastní známosti a přestala otravovat Arala, aby ji při každém kroku řídil.
"Bavíte se dobře?" zeptal se.
"Jistěže." Přemýšlela, co by ještě řekla. "Je to tu velmi krásné."
"Stejně jako vy, madam." Pozvedl k ní sklenici s gestem přípitku a usrkl.
Zastavilo se jí srdce, ale ještě než se její oči rozšířily, uvědomila si, proč. Poslední barrayarský důstojník, který jí připil, byl admirál Vorrutyer a bylo to za poněkud jiných společenských okolností. Vordarian náhodou přesně napodobil jeho gesto. Ale teď nebyl čas vzpomínat na mučení. Cordelia zamrkala. "Lady Vorpatrilová mi hodně pomohla. Je opravdu šlechetná."
Vordarian učinil jemný pohyb směrem k jejímu tělu. "Pochopil jsem, že si také zasloužíte blahopřání. Je to chlapec nebo děvče?"
"Prosím? Ach ano, chlapec, děkuji vám. Řekli mi, že se bude jmenoval Pjotr Miles."
"To mě překvapuje. Byl bych si myslel, že lord regent si bude přát nejdříve dceru."
Cordelia naklonila hlavu, zmatená jeho ironickým tónem. "Přišla jsem do jiného stavu, ještě než byl jmenován regentem."
"Ale jistě jste věděla předem, že bude jmenován."
"Nevěděla. Ale myslela jsem si, že vy všichni barrayaranští militaristé jste blázni do synů. Proč mluvíte o dceři?" Já chci dceru…
"Samozřejmě jsem předpokládal, že lord Vorkosigan předem uvažoval o svém dlouhodobém, ehm, zaměstnání. Není lepší způsob, jak si udržet kontinuitu moci, až regentství skončí, než s veškerou samozřejmostí vklouznout do pozice císařova tchána."
Cordelia zavrávorala. "Vy si myslíte, že by vsadil kontinuitu planetární vlády na náhodu, že se dva mladí někdy za patnáct let do sebe zamilují?"
"Zamilují?" Teď vypadal zmateně on.
"Vy Barrayarané jste…" Kousla se do rtu, aby nevyslovila slovo šílenci. Bylo by to nezdvořilé. "Aral je jistě… praktičtější." Ale těžko mohla říct, že není romantický.
"To je nesmírně zajímavé," vydechl. Očima těkal k jejímu břichu a zpět. "Řekla byste, že má na mysli přímější cestu?"

Její mysl se pohybovala v tangentě k této spletité konverzaci. "Prosím?"
Usmál se a pokrčil rameny.
Cordelia se zamračila. "Chcete říct, že kdybychom měli děvče, tak přesně tohle by si všichni mysleli?"
"Jistě."
Prudce vydechla. "Bože můj. To je… nedovedu si představit, že kdokoli, kdo je při smyslech, by se chtěl dostat do blízkosti barrayarského císařství. Pokud vím, tím se stáváte jen terčem pro kdejakého maniaka, který si myslí, že se mu stala křivda." Myslí jí prolétl obraz zkrvaveného a ohlušeného poručíka Koudelky. "Taky to tvrdě dopadne na toho chudáka, který má tu smůlu, že náhodou stojí vedle vás."
Vordarian zostřil pozornost. "Ach ano, ten nešťastný incident, který se stal před několika dny. Už něco vyšetřili, nevíte?"
"O ničem jsem neslyšela. Negri a Illyan většinou mluví o Cetaganďanech. Jenže tomu člověku, který hodil granát, se podařilo zmizet."
"Škoda." Dopil svou sklenici a nahradil ji jinou, čerstvě naplněnou, kterou mu nabídl kolemjdoucí sluha ve vorbarrovské livreji. Cordelia se na skleničky s vínem toužebně podívala - momentálně se musela vyhýbat všem metabolickým jedům. To byla další výhoda beťanského těhotenství v děložních replikátorech, tam žádná žena nemusela dodržovat tenhle zatracený čistý životní styl. Doma by se mohla nechat otravovat a ohrožovat, jak by chtěla, a její dítě by zatím rostlo pod dokonalým čtyřiadvacetihodinovým dohledem střízlivých laborantů, bezpečné a chráněné v replikátorové bance. Co kdyby náhodou byla tam, kde vybuchl ten sonický granát… Toužila se napít.
Ale přece nepotřebovala otupující účinek alkoholu, samotné rozhovory s Barrayarany k otupělosti stačily. Očima hledala Arala v davu - támhle byl, s Koudelkou po boku, a mluvil s Pjotrem a dvěma dalšími prošedivělými muži v hraběcích uniformách. Jak Aral správně předvídal, sluch se mu vrátil k normálu za pár dní. Jeho oči však stejně těkaly z místa na místo, hledal náznaky v gestech a modulaci hlasu, a sklenička v jeho ruce byla jen dekorace. Bezpochyby je ve službě. A je už teď vůbec někdy mimo službu?
"Hodně ho ten útok rozrušil?" otázal se Vordarian, který sledoval její pohled k Aralovi.
"Vás by nerozrušil?" řekla Cordelia. "Já nevím… už v životě viděl tolik násilí, skoro víc, než já si dovedu představit. Může se stát téměř… šumem v pozadí. Možná, že to potlačuje." Škoda, že já to potlačit nedokážu.
"Ale vy ho přece neznáte tak dlouho. Jen od Escobaru."
"Setkali jsme nakrátko už před válkou."
"Ano?" Zvedl obočí. "To jsem nevěděl. Člověk toho o lidech moc neví." Odmlčel se, pozoroval Arala a Cordelii, pozorující Arala. Jeden koutek jeho úst se zkřivil, ale úsměšek hned zmizel, když záměrně sevřel rty. "Je bisexuální, víte." Mírně upil ze skleničky.
"Byl bisexuální," opravila ho nepřítomně. S láskou hleděla přes místnost. "Teď je monogamní."
Vordarian se zakuckal a vyprskl. Cordelia se na něj starostlivě podívala a přemýšlela, jestli ho má poplácat po zádech, ale Vordarian hned znovu nabyl dechu i rovnováhy. "On vám to řekl?" zasípěl překvapeně.
"Ne. Řekl mi to Vorrutyer. Těsně předtím, než ho potkala ta… smrtelná nehoda." Vordarian stál jako zkamenělý. Cordelia pocítila zlomyslnou radost, že se jí konečně podařilo vyvést z míry Barrayarana, stejně jako oni někdy vyváděli z míry ji. Jen kdyby si teď vybavila, co mu to vlastně řekla, že ho to tak vyvedlo z rovnováhy… Pokračovala vážným tónem: "Čím víc o Vorrutyerovi přemýšlím, tím víc mi připadá jako tragická postava. Byl posedlý milostným poměrem, který skončil před osmnácti lety. Ale přesto si někdy myslím, že kdyby byl Vorrutyer mohl mít to, co chtěl - kdyby si byl Arala udržel -, možná, že by Aral byl schopen držet pod kontrolou ten Vorrutyerův sadistický povahový rys, který ho nakonec zbavil rozumu. Připadá mi to, jako kdyby ti dva byli na podivné houpačce, kde přežití jednoho znamenalo destrukci druhého."
"Beťanka." Vordarianovi pomalu mizel užaslý výraz z obličeje a nahrazovalo ho to, čemu Cordelia v duchu říkala ‚strašlivé poznání'. "Mělo mě to napadnout. Vy jste konec konců národ, který pomocí biologického inženýrství stvořil hermafrodity…" Odmlčel se. "Jak dlouho jste znala Vorrutyera?"
"Asi dvacet minut. Ale bylo to velmi intenzivních dvacet minut." Rozhodla se, že ho nechá uvažovat, co tím k čertu myslela.
"Jejich, ehm, poměr - jak to nazýváte, byl v té době obrovským tajným skandálem."
Nakrčila nos. "Obrovský tajný skandál? Není to protimluv? Jako vojenská tajná služba, nebo ‚přátelská' palba z vlastních řad? Taky je to typicky barrayarský výraz, když o tom teď přemýšlím."
Vordarian se zatvářil velmi zvláštně. Uvědomila si, že vypadá přesně jako člověk, který hodil bombu, místo zadunění uslyšel jen zasyčení a teď se pokouší rozhodnout, jestli na ni má sáhnout a vyzkoušet spouštěcí mechanismus. Avšak teď přišla řada na její "strašlivé poznání". Tenhle člověk se právě pokusil zničit mé manželství. Ne - Aralovo manželství. Přiměla se k jasnému, vřelému a nevinnému úsměvu a mozek jí - konečně - začal pracovat na vyšší obrátky. Vordarian nemohl být členem Vorrutyerovy staré prováleč né strany, většina jejích vůdců zemřela, ještě než se Ezar vypoklonkoval, a zbytek byl rozprášený a v úkrytech. Co tedy Vordarian chtěl? Cordelia si hrála s květinou ze svých vlasů a měla chuť se uculit. "Nepředstavovala jsem si, že si beru čtyřiačtyřicetiletého panice, hrabě Vordariane."
"To vidím." Spolkl další doušek vína. "Vy, obyvatelé galaxie, jste všichni degenerovaní… rád bych věděl, jaké perverze toleruje on." V očích mu zablýsklo náhlou zlomyslností. "Víte, jak zemřela první žena lorda Vorkosigana?"
"Sebevražda. Přiložila si k hlavě plazmovou pistoli," odpověděla okamžitě.
"Říkalo se, že ji zavraždil on. Za nevěru. Beťanko, mějte se na pozoru." Jeho úsměv teď byl dokonale jedovatý.
"Ano, to jsem taky věděla. V tomto případě to byly neopodstatněné řeči." Z jejich rozhovoru vyvanula veškerá předstíraná srdečnost. Cordelia měla špatný pocit, že s ní jí uniká i kontrola. Naklonila se kupředu a snížila hlas. "Víte, proč zemřel Vorrutyer?"

Neodolal a naklonil se k ní také. "Ne…"
"Pokusil se ublížit Aralovi skrze mne. Mě to… rozzlobilo. Byla bych ráda, kdybyste se i vy přestal pokoušet mě rozzlobit, hrabě Vordariane. Obávám se, že by se vám to mohlo podařit." Mluvila teď ještě tišeji, skoro šeptem. "Vy byste se také měl mít na pozoru."
Jeho původní blahosklonný tón už úplně zmizel a nahradila ho obezřetnost. Učinil plynulé gesto otevřenou dlaní, které zřejmě mělo symbolizovat poklonu na rozloučenou, a ustoupil o krok. "Milady." Pohled přes rameno, který jí věnoval při odchodu, byl dokonale vystrašený.
Cordelia se zakabonila. Páni. To byl ale podivný rozhovor. Co ten člověk čekal, když jí sdělil ten dávný příběh, jako kdyby to bylo nějaké šokující překvapení? Opravdu si Vordarian představoval, že vyletí a obviní svého manžela, že měl před dvaceti lety špatný vkus při výběru svých přátel? Dostala by mladá a naivní barrayarská nevěsta hysterický záchvat? Lady Vorpatrilová ne, pod jejím společenským nadšením se skrýval jedovatý úsudek. Princezna Kareen také ne, její naivitu určitě už dávno zničil profesionální sadista Serg. Vystřelil, ale minul…
A s chladnější hlavou si pomyslela: Nevystřelil a neminul už jednou? Tohle nebyla normální společenská konverzace ani podle barrayarských norem, kdy se muži chlubili svou nadřazeností. Nebo byl možná jen opilý. Najednou si potřebovala promluvit s Illyanem. Zavřela oči a pokoušela si pročistit hlavu.
"Je ti dobře, lásko?" zamumlal jí do ucha Aralův starostlivý hlas. "Potřebuješ svůj lék proti nevolnosti?"
Prudce otevřela oči. Tady byl, v bezpečí a zdráv stál vedle ní. "Ne, je mi úplně dobře." Lehce se do něj zavěsila, ne jako zpanikařená přísavná mina. "Jen jsem přemýšlela."
"Máme si jít sednout ke stolu."
"To je dobře. Budu ráda, že si sednu, už mi otékají nohy."
Aral se tvářil, jako by ji chtěl vzít do náruče a odnést, ale normálně tam došli a připojili se k ostatním formálním párům. Seděli u vyvýšeného stolu trochu stranou od ostatních, s Gregorem, Kareen, Pjotrem, lordem Strážcem řečníků a jeho ženou, a s předsedou vlády Vortalou. Gregor si vymohl, že s nimi seděla i Droušnáková - chlapec vypadal nesmírně rád, že opět vidí svou bývalou osobní strážkyni. Vzala jsem ti kamarádku na hraní, dítě? pomyslela si Cordelia omluvně. Vypadalo to tak, Gregor zahájil vyjednávání s Kareen o tom, jestli by se Drou nemohla vrátit každý týden "na lekce juda". Na Drou, která byla na atmosféru v rezidenci zvyklá, to vše nedělalo takový dojem jako na Koudelku. Ten byl celý ztuhlý, jak se příliš snažil nedat najevo svou neohrabanost.
Cordelia seděla mezi Vortalou a řečníkem a docela snadno s nimi konverzovala. Vortala se choval se svou obvyklou neotesanou dvorností. Cordelia si sem tam ukousla z elegantně servírovaného jídla - kromě plátku pečené hovězí mrtvoly, kterou přinesli vcelku. Obyčejně dokázala nemyslet na to, že barrayarský protein se nepěstoval v nádržích, ale bral se z těl skutečných mrtvých zvířat. Konec konců, věděla o jejich primitivních kuchařských zvycích ještě dřív, než se rozhodla sem přijít, a už ochutnala zvířecí maso předtím na svých průzkumných misích - v zájmu vědy, přežití nebo možného budoucího vývoje výroby na domovské planetě. Barrayarané tleskali mrtvému zvířeti, pokrytému ovocem a květinami, a zřejmě ho opravdu pokládali za přitažlivé a nikoli hrozné. Kuchař, který pokrm doprovázel, se ukláněl. Primitivní čichové buňky v jejím mozku musely souhlasit, vonělo to báječně. Vorkosigan si vzal svou porci polosyrovou a Cordelia upíjela vodu.
Po zákusku a několika krátkých přípitcích Vortaly a Vorkosigana konečně matka odvedla chlapečka Gregora do postele. Kareen pokynula Cordelii a Droušnákové, aby šly s ní. Napětí v Cordeliiných ramenou se uvolňovalo, když opouštěly veřejné shromáždění a vystupovaly po schodech do císařových soukromých pokojů.
Svlékly Gregora z jeho malé uniformy a navlékly mu pyžamo a hoch se zase stal dítětem a ne ikonou. Drou dohlédla na jeho čištění zubů a nechala se zlákat na "jen jedno kolo" nějaké stolní hry, kterou spolu hrávali, jako dárek na dobrou noc. Kareen to shovívavě dovolila, a když si se synem vyměnila polibek, odešla s Cordelii do vedlejšího, měkce osvětleného salonu. Pokoje tady nahoře ochlazoval noční vánek. Obě ženy se s úlevným povzdechem posadily. Cordelia skopla boty hned poté, co totéž udělala Kareen. Hlasy a smích, tlumené vzdáleností, sem doléhaly otevřenými okny ze zahrady.
"Jak dlouho slavnost potrvá?" zeptala se Cordelia.
"Pro ty, kteří mají větší výdrž než já, až do rána. Já chodím spát o půlnoci a pak to převezmou ti, co berou pití vážně."
"Někteří vypadali, že to berou vážně už teď."
"Bohužel," usmála se Kareen. "Než tahle noc skončí, uvidíte třídu Vorů v jejím nejlepším a nejhorším stavu."
"To si dovedu představit. Překvapuje mě, že nedovážíte nějaké méně nebezpečné drogy na povzbuzení nálady."
Kareenin úsměv ztuhl. "Ale rvačky opilců jsou tradiční." Podařilo se jí zmírnit řezavý tón. "Takové substance jsou k mání, přinejmenším v přístavních městech. Jako obvykle se zdá, že je spíš k těm starým přidáváme, místo abychom měnili své obvyklé zvyky."
"Třeba je to tak nejlepší," zamračila se Cordelia. Jak by nejlépe zjistila… "Je hrabě Vidal Vordarian jedním z těch, kteří mají ve zvyku ztřískat se na veřejnosti?"
"Ne." Kareen se na ni podívala přivřenýma očima. "Proč se ptáte?"
"Měla jsem s ním zvláštní rozhovor. Myslela jsem si, že za to možná mohlo předávkování etanolem." Vzpomněla si na Vordarianovu ruku lehce spočívající na princezniné koleni, bylo to téměř intimní polaskání. "Znáte ho dobře? Co byste o něm řekla?"
"Je bohatý… hrdý…" řekla Kareen věcně. "Když Serg intrikoval proti svému otci, byl loajální. Loajální k císaři a ke třídě Vorů. Ve Vordarianově hrabství jsou čtyři velká průmyslová města a vojenské základny, skladiště, největší vojenský přístav raketoplánů… Vidalovo hrabství je dnes určitě ekonomicky nejdůležitější oblast na Barrayaru. Válka se ho sotva dotkla, je to jedna z oblastí, odkud se Cetaganďané stáhli na základě dohody. Umístili jsme tam naše první vesmírné základny, protože jsme převzali zařízení, která Cetaganďané vybudovali a opustili, a z toho pak plynul další

ekonomický vývoj."
"To je… zajímavé," řekla Cordelia, "ale já jsem měla na mysli spíš toho muže osobně. Například, řekněme jeho záliby a antipatie. Máte ho ráda?"
"Kdysi jsem přemýšlela," řekla Kareen pomalu, "jestli by Vidal byl dost mocný, aby mě ochránil před Sergem. Až Ezar zemře. Ale když Ezar onemocněl a jeho stav se horšil, myslela jsem si, že bych se spíš o svou ochranu měla postarat sama. Vypadalo to, že se nic neděje a nikdo mi nic neřekl."
"Kdyby se Serg stal císařem, jak by vás mohl ochránit pouhý hrabě?" zeptala se Cordelia.
"Musel by se stát něčím… víc. Vidal má ambice, když se mu dostane správného povzbuzení, a je vlastenec. Bůh ví, že kdyby Serg žil, asi by Barrayar zničil - Vidal nás mohl všechny zachránit. Ale Ezar mi slíbil, že se nebudu muset ničeho bát, a taky to splnil. Serg zemřel dřív než Ezar a… a já se od té doby pokouším dát tu věc s Vidalem k ledu."
Cordelia si nepřítomně přejela prstem přes spodní ret. "Rozumím. Ale vy osobně - chci říct, máte ho ráda? Byl by to pro vás příjemný život na odpočinku, kdybyste se jednoho dne stala hraběnkou Vordarianovou místo princeznou vdovou?"
"Ach ne! Ne teď. Císařův nevlastní otec by byl příliš mocný v pozici proti regentovi. Kdyby nebyli spojenci nebo neexistovala přesná rovnováha, nastala by nebezpečná polarita. Nebo kdyby nebyli jednou osobou."
"Kdyby regent byl císařovým nevlastním otcem?"
"Ano, přesně tak."
"Pro mě je takovéhle… sexuální předání moci těžko představitelné. Máte vy sama nějaký nárok na císařskou korunu, nebo ne?"
"To by musela rozhodnout armáda," pokrčila Kareen rameny. Snížila hlas. "Je to jako nemoc, viďte? Jsem tomu moc blízko. Jsem nakažená, infikovaná… Gregor je moje naděje na přežití. A mé vězení."
"Vy byste nechtěla svůj vlastní život?"
"Ne, já chci jen žít."
Cordelii to zneklidnilo. Naučil tě Serg, abys nikoho neurážela? "A Vordarian na to má stejný názor? Myslím tím, že moc přece není to jediné, co můžete nabídnout. Asi podceňujete svou osobní přitažlivost."
"Na Barrayaru… je moc to jediné." Zahleděla se do dálky. "Přiznám se…, že jsem jednou žádala kapitána Negriho, aby mi vypracoval zprávu o Vidalovi. Normálně na to používá své kurtizány."
To byl smutný souhlas, ne zrovna Cordeliina představa o bezmezné lásce. Ale přesto ve Vordarianových očích viděla víc než touhu po moci, přísahala by na to. Nebylo to tak, že Aralovo jmenování regentem náhodou pokazilo Vordarianovo dvoření? Mohl by to také být důvod sexuálně zabarveného nepřátelství v jeho slovech?
Droušnáková se po špičkách vrátila. "Už usnul," zašeptala s láskou. Kareen přikývla a položila si hlavu na opěradlo ve vzácné chvíli odpočinku, dokud nedorazil posel ve vorbarrovské livreji a neoslovil ji: "Zahájíte tanec s lordem regentem, milady? Čekají na vás."
Žádost, nebo rozkaz? Sluha mluvil tónem, který naznačoval, že se jedná spíš o nepříjemnou povinnost než zábavu.
"Poslední povinnost dnešního večera," ujistila Kareen Cordelii. Obě se opět obuly. Od počátku večera se Cordeliiny střevíčky zřejmě o dvě velikosti smrskly. Belhala se za Kareen s Droušnákovou v závěsu.
Velký sál dole měl podlahu z intarzovaných dřevěných parket se vzory květin, popínavých rostlin a zvířat. V Kolonii Beta by tohle vyleštěné dřevo viselo na zdi v muzeu - tihle neuvěřitelní lidé na něm tančili. Živý orchestr - jak se Cordelia dozvěděla, sestával z přísně vybraných členů císařské vojenské kapely - hrál barrayarskou hudbu. Dokonce i valčíky zněly tak trochu jako pochod. Aral a princezna si byli oficiálně představeni a Aral ji provedl kolem místnosti v několika nepříliš náročných otáčkách. Byl to formální tanec, kdy jeden tanečník opakoval kroky a úklony druhého se zdviženýma rukama, které se však nikdy zcela nedotkly. Cordelii to fascinovalo. Netušila, že Aral umí tančit. Jeho tanec s princeznou zřejmě splnil společenské požadavky a na parketě se začaly objevovat další páry. Aral se vrátil ke Cordelii a vypadalo to, že ho tanec povzbudil. "Smím prosit, milady?"
Po takové večeři se jí spíš chtělo si zdřímnout. Jak Aral dokázal být stále tak aktivní? Pravděpodobně se tajně bál přestat. S úsměvem zavrtěla hlavou. "Já to neumím."
"Dobře." Místo tance se začali procházet. "Mohl bych tě to naučit," nabídl jí, když vyšli ze sálu na terasy, které vedly do zahrad. Ty teď byly příjemně chladné a temné, až na pár barevných světel rozsvícených proto, aby lidé po stezkách neklopýtali.
"No," řekla pochybovačně. "Kdybys našel místo, kde by nás nikdo neviděl." Ale kdyby našli místo, kde by je nikdo neviděl, věděla o lepších věcech, které by mohli dělat.
"Ano, tady je… psst." Tmou probleskl jeho úsměv jako srpek měsíce a varovně ji stiskl ruku. Oba zůstali tiše stát na okraji malé mýtiny, do výše očí stíněné tisy a nějakými nadýchanými, růžovými, zřejmě nepozemskými rostlinami. Z paláce sem jasně zaznívala hudba.
"Zkus to, Kou," naléhal hlas Droušnákové. U vzdáleného konce terasového výklenku Drou a Kou stáli proti sobě. Koudelka s výrazem plným nejistoty odložil svou hůl na kamennou balustrádu a zvedl k Droušnákové ruce. Začali tančit - krok, úkrok a úklona, a Drou vážným hlasem odpočítávala: "Raz-dva-tři, raz-dva-tři…"
Koudelka zakopl a Droušnáková ho zachytila, popadl ji kolem pasu. "To je absolutně k ničemu, Drou." Frustrovaně potřásl hlavou.
"Pst…" dotkla se jeho úst. "Zkus to znova. Já myslím, že bys měl. Říkal jsi, že jsi procvičoval koordinaci rukou, ale kolikrát, než jsi ji získal? Vsadila bych se, že ne jenom jednou."
"Ten staroch mi nedovolil to vzdát."
"No tak možná, že já ti to taky nedovolím."
"Jsem unavený," postěžoval si Koudelka.

Tak se začněte líbat, pobízela je Cordelia v duchu, potlačujíc smích. To můžete dělat i vsedě. Ale Droušnáková byla odhodlaná a začali znovu zkoušet tanec - "Raz-dva-tři, raz-dva-tři…" Jenže jejich úsilí opět skončilo něčím, co podle Cordelie vypadalo, jako kdyby se chtěli spolu pustit do křížku, a kdyby jeden z nich měl dost ducha a odvahy, asi by v tom pokračovali.
Aral potřásl hlavou a tiše se vrátili kolem křoví. Zřejmě to, co viděl, ho inspirovalo, a ztišil svůj smích na Cordeliiných rtech. Jejich opatrnost byla naneštěstí marná - kolem nich slepě probloumal nějaký neznámý lord, zakopl o výklenek terasy a zmrazil Koudelku a Droušnákovou v půli kroku. Lord se však naklonil přes balustrádu a velmi tradičně zvracel do bezbranných keřů pod ním. Ze tmy se náhle ozvaly mužské i ženské kletby a přehlušily původní aktéry. Koudelka popadl svou hůl a oba rádoby tanečníci rychle zmizeli. Lord měl další záchvat nevolnosti a jeho mužská oběť se začala za ním šplhat - muž uklouzl na potřísněných kamenech a sliboval násilnou odplatu. Vorkosigan raději Cordelii odvedl.
Později, když čekali u jednoho z vchodů do rezidence, až jim přistaví vůz, Cordelia shledala, že stojí vedle poručíka. Koudelka se zamyšleně podíval přes rameno k rezidenci, odkud se stále šířila nijak netlumená hudba a hlasy.
"Líbila se vám slavnost, Kou?" zeptala se bodře.
"Co? Ale jo, bylo to úžasný. Když jsem vstoupil do armády, ani se mi nesnilo o tom, že bych jednou skončil tady." Mrkl na ni. "Byly doby, kdy jsem si nemyslel, že vůbec někde skončím." A potom dodal něco, co Cordelia pocítila jako mírný šleh bičem: "Škoda, že se ženský nedodávají s návodem k použití."
Cordelia se nahlas zasmála. "Mohla bych říct totéž o mužích."
"Ale - vy a admirál Vorkosigan - vy jste jiní."
"Ne… ani ne. My jsme se asi poučili ze zkušeností. Hodně lidí to nedokáže."
"Myslíte si, že mám šanci na normální život?" Jeho pohled byl upřený, ale nedíval se na ni - hleděl do tmy.
"Šance si vytvářítе sám, Kou. Jako tanec."
"Mluvíte úplně stejně jako admirál."

ü
Příštího rána Cordelia chytla Illyana, když přišel do paláce Vorkosiganů pro denní zprávu velitele gardy.
"Řekněte mi, Simone, je Vidal Vordarian na vašem krátkém, nebo dlouhém seznamu?"
"Na mém dlouhém seznamu je každý," povzdechl Illyan.
"Chci, abyste ho dal na svůj krátký seznam."
Naklonil hlavu na stranu. "Proč?"
Zaváhala. Nechtělo se jí odpovědět, že je to intuice, když přesně k té ji všechny dosavadní náznaky vedly. "Mám dojem, že přemýšlí jako atentátník. Ten druh atentátníka, který střelí ze zálohy protivníka do zad."
Illyan se škádlivě usmál. "Promiňte, madam, ale to se nepodobá tomu Vordarianovi, kterého znám. Vždycky mi připadal jako naprosto otevřený paličák."
Jak moc musí být paličák zraněn, jak žhavě po něčem toužit, aby se stal rafinovaným? Nebyla si jistá. Třeba Vordarian sám netušil, jak zlý byl jeho útok, protože nevěděl, jak hluboké bylo její a Aralovo štěstí. Setkalo se tu osobní nepřátelství s politickým? Ne. Nenávist toho muže byla hluboká a jeho rána přesná, i když chybně namířená.
"Dejte ho na svůj krátký seznam," řekla.
Illyan rozevřel dlaň. Nechtěl ji jen uklidnit, zřejmě se v jeho hlavě rodil nějaký nový řetěz myšlenek. "Jak si přejete, milady."

KAPITOLA 6

Cordelia pozorovala stín jejich lehkého letadla na zemi jako štíhlý šíp směřující na jih. Šíp se vlnil nad poli farmářů, potoky, řekami a prašnými cestami - silniční síť byla jen základní a nerozvinutá, její vývoj zastavila osobní letecká doprava, která na Barrayar dorazila s galaktickou technologií na konci Doby izolace. S každým kilometrem mezi nimi a hektickou skleníkovou atmosférou hlavního města se smyčky napětí v Cordeliině krku uvolňovaly. Den na venkově byl výborný nápad a měla to udělat už dávno. Jen si přála, aby ho Aral mohl sdílet s ní.
Podle nějakého orientačního bodu dole seržant Bothari jemně navedl letoun na nový kurz. Droušnáková, která seděla na zadním sedadle s Cordelii, strnula a snažila se o ni neopírat. Doktor Henri, sedící vpředu se seržantem, se díval ven přes kryt skoro se stejným zájmem jako Cordelia.
Doktor se napolo otočil a přes rameno promluvil ke Cordelii. "Děkuji vám za pozvání k obědu, lady Vorkosiganová. Navštívit soukromé panství Vorkosiganů je vzácná výsada."
"Opravdu?" řekla Cordelia. "Já vím, že sem moc lidí nejezdí, ale přátelé hraběte Pjotra, milovníci koní, se zastaví docela často. Jsou to úchvatná zvířata." Cordelia se na okamžik zamyslela, ale pak usoudila, že doktor Henri pochopí bez říkání, že výraz ‚úchvatná zvířata' se týkal koní a ne přátel hraběte Pjotra. "Stačí nepatrně naznačit, že vás to zajímá, a hrabě Pjotr vám patrně osobně ukáže celou stáj."
"Já jsem se s generálem nikdy nesetkal." Zdálo se, že doktora Henriho ta vyhlídka trochu děsí - tahal se za límec své zelené polní uniformy. Jako výzkumný vědec z Císařské vojenské nemocnice doktor Henri přišel dost často do styku s vysokými důstojníky, než aby se jich bál - jeho současné obavy musely pramenit z celé barrayarské historie spojené s Pjotrovým jménem.
Pjotr dosáhl své současné hodnosti ve věku dvaadvaceti let, když bojoval proti Cetaganďanům v kruté partyzánské válce zuřící v Dendarijských horách, jejichž modré vrcholky se právě vynořovaly na obzoru. Hodnost byla všechno, co mu tehdejší císař Dorka Vorbarra mohl dát - hmotnější statky jako posily, zásoby nebo plat v té zoufalé době nepřicházely v úvahu. O dvacet let později Pjotr ještě jednou změnil barrayarskou historii, když posadil na trůn Ezara

Vorbarru v občanské válce, která svrhla šíleného císaře Jurije. Generál Pjotr Vorkosigan nebyl jen tak nějaký průměrný člen štábu, to bylo jisté.
"S ním se dá vyjít snadno," ujistila Cordelia doktora Henriho. "Prostě obdivujte koně a dejte mu pár navádějících otázek o válkách, a můžete si dát pohov a strávit celý zbytek večera poslouchánim."
Henri povytáhl obočí a hledal v jejím výrazu známky ironie. Henri je chytrý chlap, pomyslela si Cordelia vesele.
Všimla si, že Bothari ji tiše pozoruje v zrcátku nad řídicím panelem. Už zase. Seržant dnes vypadal nervózní. Prozradila ho pozice jeho rukou a napjaté svaly na krku. V Bothariho plochých žlutých očích nikdy nedokázala číst, byly zapadlé, příliš blízko u sebe a ne úplně ve stejné výšce nad ostrými lícními kostmi a úzkou čelistí. Má strach z doktorovy návštěvy? To se dalo pochopit.
Země pod nimi ubíhala, ale brzy se nakrabatila do ostrých hřebenů brázdících jezerní oblast. Za nimi vyrostly hory a Cordelia měla dojem, že na nejvyšších vrcholcích zahlédla vzdálený třpyt prvního sněhu. Bothari přenesl letadlo přes tři po sobě jdoucí horské hřebeny, pak opět zabočil a vydal se vzhůru úzkým údolím. O několik minut později přeletěl další hřeben a uviděli dlouhé jezero. Jeho břeh korunovalo ohromné bludiště vypálených opevnění a pod ním se krčila vesnice. Bothari se s letadlem úhledně snesl na kruh, namalovaný na dláždění nejširší ulice ve vsi.
Doktor Henri sebral svou tašku s lékařským vybavením. "Prohlídka bude trvat jen pár minut," ujistil Cordelii. "Pak můžeme pokračovat v cestě."
Mně to neříkejte, řekněte to Botharimu. Cordelia vycítila, že doktor je z Bothariho trochu nervózní. Stále se obracel na ni místo na seržanta, jako kdyby byla překladatelka, která všechno vyjádří v termínech, jimž Bothari porozumí. Pravda, Bothari byl impozantní, ale když bude mluvit přes jeho hlavu, tak ho stejně neodčaruje.
Bothari je dovedl do malého domu v úzké vedlejší uličce, vedoucí k lesklé vodní hladině. Na jeho zaklepání otevřela dveře statná žena s prošedivělými vlasy a usmála se. "Dobré jitro, seržante. Pojďte dál, všechno je připravené. Milady." Poctila Cordelii neobratným pukrletem.
Cordelia jí poděkovala kývnutím a se zájmem se rozhlédla. "Dobré jitro, paní Hysopiová. Váš dům dnes vypadá moc pěkně." Domek byl dokonale vydrhnutý a uklizený - paní Hysopiová byla vojenská vdova a dobře věděla, co je to inspekce. Cordelia doufala, že každodenní atmosféra v dome najaté pěstounky je trochu volnější.
"Vaše holčička je dnes ráno moc hodná," ujistila paní Hysopiová seržanta. "Právě jsem jí přinesla láhev a už je vykoupaná. Pojďte tudy, pane doktore. Doufám, že shledáte všechno v pořádku…"
Vedla je nahoru po úzkém schodišti. Jedna ložnice byla zjevně její. Druhá, s velkým oknem s výhledem přes střechy k jezeru, byla nedávno předělaná na dětský pokoj. V postýlce si broukalo tmavovlasé mimino s velkýma hnědýma očima.
"Hodná holčička," usmála se paní Hysopiová a zvedla ji z postýlky. "Řekneš tatínkovi ahoj, Eleno? No tak, hezky se usměj."
Bothari zůstal stát u dveří a ostražitě dítě pozoroval. "Hodně jí vyrostla hlava," poznamenal za chvíli.
"Většinou jim roste mezi třetím a čtvrtým měsícem," souhlasila paní Hysopiová.
Doktor Henri si vyložil nástroje na prostěradlo postýlky, paní Hysopiová přinesla dítě zpět a svlékala je. Začala s doktorem diskutovat o technických podrobnostech, výživě a vyprazdňování. Bothari chodil po pokoji, ale jen se díval, ničeho se nedotýkal. Mezi pestrobarevnými, něžnými dětskými věcmi vypadal obrovský a rozhodně se sem nehodil. Ve své hnědé a stříbrné uniformě se zdál temný a nebezpečný. Hlavou narazil do šikmého stropu a obezřetně se vrátil ke dveřím.
Cordelia se zvědavě nakláněla přes ramena doktora a paní Hysopiové. Holčička se vrtěla a pokoušela se převalit na bříško. Miminka. Brzy jedno bude mít. Jako v odpověď na své myšlenky ucítila v břiše třepetavý pohyb. Pjotr Miles naštěstí ještě nebyl dost silný, aby se probojoval třeba i z papírového pytlíku, ale jestli se bude vyvíjet tímto tempem, tak se posledních pár měsíců moc nevyspí. Teď litovala, že doma v Kolonii Beta neprošla kurzem rodičovského tréninku, přestože ještě nebyla připravená na to, aby požádala o povolení mít dítě. Barrayarští rodiče to zřejmě zvládali i bez tréninku. Paní Hysopiová se to naučila na vlastních dětech, sama měla tři, které teď už byly dospělé.
"Skvělé," řekl doktor Henri. Potřásl hlavou a zapsal si údaje. "Jak vidím, naprosto normální vývoj. Vůbec nic neukazuje na to, že vyšla z děložního replikátoru."
"Já jsem se také narodila z děložního replikátoru," upozornila ho Cordelia pobaveně. Henri si ji mimoděk prohlédl od hlavy k patě, jako kdyby čekal, že najednou uvidí na její hlavě antény. "Podle beťanských zkušeností nezáleží ani tak na tom, jak jste se na svět dostali, ale co děláte po narození."
"Skutečně." Zamyšleně se zamračil. "A vy nemáte žádné genetické defekty?"
"To je potvrzené," souhlasila Cordelia.
"Potřebujeme tuhle technologii." Vzdychl a začal si balit věci. "Je v pořádku, můžete ji obléknout," dodal k paní Hysopiové.
Bothari se konečně sklonil nad postýlkou a díval se dolů. Mezi očima se mu objevila hluboká vráska. Jen jednou se dítěte dotkl, prstem na tvářičce, a pak zamnul palcem a ukazováčkem, jako by chtěl zkontrolovat jejich nervové funkce. Paní Hysopiová se na něj po očku dívala, ale nic neřekla.
Bothari se zdržel, aby paní Hysopiové zaplatil měsíční účet, a Cordelia s doktorem Henrim se zatím šli projít k jezeru. Droušnáková je následovala.
"Když do Císařské vojenské tenkrát přišlo z válečné zóny těch sedmnáct escobarských děložních replikátorů," řekl Henri, "byl jsem doslova zděšený. Proč zachraňovat ty nechtěné plody, a ještě za takovou cenu? Proč je dali do mého oddělení? Ale od té doby jsem na ně začal věřit, milady. Dokonce jsem přemýšlel o aplikované, odvozené technologii, pro pacienty s popáleninami. Teď na ní pracuji, projekt byl schválený právě před týdnem." Nadšeně popisoval svou teorii, a pokud Cordelia dokázala pochopit její zásady, byla správná.
"Moje matka je inženýrkou lékařských přístrojů a jejich údržby v nemocnici v Silice," vysvětlila Henrimu, když se

odmlčel, aby se nadechl a dostal pochvalu. "Pořád pracuje na podobných aplikacích." Henri se ponořil do dalších technických detailů.
Cordelia pozdravila dvě ženy na ulici jménem a zdvořile je představila doktoru Henrimu.
"Jsou to manželky ozbrojených gardistů vázaných přísahou hraběti Pjotrovi," vysvětlila, když se minuli.
"Byl bych si myslel, že budou raději bydlet v hlavním městě."
"Některé ano, ale některé zůstávají zde. Zřejmě to záleží na vkusu. Tady venku jsou životní náklady mnohem nižší a ti chlapci nejsou placeni tak dobře, jak jsem si myslela. Někteří venkovští mládenci jsou podezřívaví, pokud jde o městský život, a myslí si, že tady je to slušnější." Pousmála se. "Jeden má ženy na obou místech. Nikdo z jeho bratří ve zbrani ho ještě neprozradil. Je to pevně semknutá parta."
Henri povytáhl obočí. "To má štěstí."
"Ani ne. Je chronicky bez peněz a pořád vypadá ustaraně. Ale nedokáže se rozhodnout, které ženy se má zbavit. Zřejmě je miluje obě."
Když doktor Henri poodešel, aby si promluvil o možném pronájmu člunu se starým mužem, který se pohyboval v přístavišti, Droušnáková přišla ke Cordelii a tiše, se zneklidněným výrazem, se zeptala:
"Milady…, jak proboha přišel seržant Bothari k miminu? Přece není ženatý, že ne?"
"Vy si myslíte, že mu dceru přinesl čáp?" řekla Cordelia lehce.
"Ne."
Podle zasmušilého výrazu Droušnáková takovou frivolitu neschvalovala. Cordelia jí to těžko mohla vyčítat. Vzdychla. Jak se z tohohle vykroutím? "Ale skoro to tak bylo. Její děložní replikátor sem byl po válce poslán z Escobaru rychlým kurýrem. Dozrála v laboratoři v Císařské vojenské nemocnici pod dohledem doktora Henriho."
"A je opravdu jeho?"
"Ale ano. Je geneticky certifikovaná. Tak se identifikovaly -" Cordelia poslední větu usekla v půli. Musela mluvit opatrně.
"Ale co to říkal o sedmnácti replikátorech? A jak se to dítě do něj dostalo? Byla - byl to nějaký pokus?"
"Byl to placentární přenos. Je to náročná operace i podle galaktických norem, ale určitě ne pokusná. Podívejte se," Cordelia se odmlčela a rychle přemýšlela. "Řeknu vám pravdu." Jenomže ne celou. "Malá Elena je dcerou Bothariho a mladé escobarské důstojnice, která se jmenovala Elena Viscontiová. Bothari ji… velice miloval. Ale po válce se s ním nechtěla vrátit na Barrayar. Dítě bylo počato… ehm, v barrayarském stylu, a bylo přeneseno do replikátoru, když se rozešli. Podobných případů bylo víc. Všechny replikátory poslali do Císařské vojenské nemocnice, kde měli zájem se s tou technologií seznámit. Bothari byl po válce… dost dlouho v léčení. Ale když ho pustili z nemocnice a holčička se narodila, dostal ji do péče."
"A ostatní si taky vzali svoje děti?"
"Tehdy už většina otců byla po smrti. Děti byly poslány do Císařského vojenského sirotčince." Tak. Řekla jí aspoň oficiální verzi.
"Ach tak." Droušnáková se s pohledem na své nohy zachmuřila. "To vůbec není… je těžké si Bothariho představit…, abych vám řekla pravdu," vylétlo z ní v záchvatu upřímnosti, "nejsem si jistá, že bych Botharimu svěřila do péče psa nebo kočku. Vám nepřipadá trochu divný?"
"Aral a já ho neustále sledujeme. Bothari to zatím zvládá dobře, myslím. Sám si našel paní Hysopiovou a dbá na to, aby měla všechno, co potřebuje. Je Bothari… chci říct, moc vám Bothari vadí?"
Droušnáková se na ni podívala, jako by chtěla říct ‚děláte si srandu?' "Je hrozně veliký. A ošklivý. A… někdy si pro sebe mumlá. A je tak často nemocný, někdy po řadu dní vůbec nevstane z postele, ale nemá horečku ani nic podobného. Velitel gardy hraběte Pjotra si myslí, že je simulant."
"Není simulant. Ale jsem ráda, že jste mi o tom řekla. Řeknu Aralovi, aby si s velitelem gardy promluvil a srovnal ho do latě."
"Ale vy se ho vůbec nebojíte? Ani když má špatný den?"
"Já bych pro Bothariho plakala," řekla Cordelia pomalu, "ale nebojím se ho. Ať má špatný den nebo ne. Vy byste se ho taky neměla bát. Je to… je to strašlivá urážka."
"Promiňte." Droušnáková shrnovala botou štěrk. "Je to smutná historie. Není divu, že nechce mluvit o escobarské válce."
"Ano. Já bych… byla bych ráda, kdybyste se o ní před ním nezmiňovala. Je to pro něj hodně bolestné."

ü
Krátký let přes záliv jezera je dopravil na Vorkosiganovo venkovské panství. Před sto lety byl dům vysunutou hlídkou pevnosti na břehu jezera. Moderní zbraně učinily povrchová opevnění zastaralými a stará kamenná kasárna byla přestavěna pro mírové použití. Doktor Henri zřejmě očekával větší nádheru, protože řekl: "Je to tu menší, než jsem si myslel."
Pjotrova hospodyně jim připravila příjemný oběd, servírovaný na květinové terase na jižní straně domu vedle kuchyně. Když Cordelia doprovázela společnost ven, zpomalila krok, aby si vyměnila pár slov s hrabětem Pjotrem.
"Děkuji vám, pane, že jste dovolil, abychom vás přepadli."
"Přepadli! Co tě to napadá! Tohle je tvůj dům, má milá. Můžeš tu hostit všechny své přátele podle libosti. Uvědomuješ si, že jsi to teď udělala poprvé?" Zastavil se s ní ve dveřích. "Víš, když se moje matka provdala za mého otce, kompletně znovu zařídila celý vorkosiganský dům. Moje žena to ve své době také udělala. Aral se oženil pozdě, a já se obávám, že dům už dlouho potřebuje nové vybavení. Chtěla by ses… o to postarat?"
Ale vždyť je to váš dům, pomyslela si Cordelia bezmocně. Dokonce nepatří ani Aralovi…

"Tvůj dosavadní dotek byl zatím tak lehký, že se člověk skoro bojí, abys zase neodletěla," zasmál se Pjotr, ale oči měl plné obav.
Cordelia si poklepala na své zakulacující se bříško. "Teď už mám závaží, které mě táhne dolů, pane." Zaváhala. "Abych vám řekla pravdu, bylo by hezké mít v domě Vorkosiganů výtah. Když počítáte suterén, snížené přízemí, podkroví a střechu, je tam v hlavním křídle celkem osm podlaží. Projít je je docela túra."
"Výtah? My jsme nikdy -" Kousl se do jazyka. "Kde?"
"Mohl by být v zadní hale vedle vodovodního potrubí, tam by vnitřní architekturu nenarušil."
"To bys mohla zařídit. Dobře. Najdi stavitele a udělej to."
"Podívám se po něm zítra. Děkuji vám, pane." Za jeho zády zvedla obočí.
Zřejmě aby ji ještě víc povzbudil, byl hrabě Pjotr u oběda svědomitě srdečný k doktoru Henrimu, i když podle jeho měřítek to byl jen přivandrovalec. Henri poslechl Cordeliiny rady a navázal s Pjotrem dobrý vztah. Pjotr vyprávěl Henrimu o novém hříběti, které se narodilo ve stáji za horským hřebenem. Hříbátko bylo čistokrevný pony s genetickým certifikátem, i když Cordelii se zdálo velké. Chovný hřebeček byl s velkými náklady importován jako mražené embryo a implantován do vynikající klisny. Pjotr dohlížel na celý jeho vývoj. Henri, který měl biologické vzdělání, vyjádřil technický zájem, a po obědě ho Pjotr odvedl na osobní prohlídku svých velkých zvířat.
Cordelia se omluvila. "Myslím, že si raději trochu odpočinu. Vy můžete jít, Drou. Seržant Bothari tady se mnou zůstane." Cordelia si ve skutečnosti dělala o Bothariho starost. U oběda nic nesnědl a už přes hodinu neřekl ani slovo. Droušnáková, kterou koně ohromně zajímali, se přes své pochybnosti nechala přesvědčit. Všichni tři zahájili výstup nahoru. Cordelia se za nimi chvíli dívala, pak se ohlédla a zjistila, že ji Bothari opět pozoruje. Zvláštním způsobem jí pokývl na souhlas.
"Děkuju vám, milady."
"Ano… přemýšlela jsem, jestli se cítíte dobře."
"Ne… ano. Já nevím. Chtěl jsem… chtěl jsem s vámi mluvit, milady. Už - už několik tejdnů. Ale nikdy se pro to nezdála vhodná chvíle. V poslední době je to ještě horší. Ale já už nemůžu čekat. Dneska jsem doufal…"
"Že využijete vhodného momentu." Hospodyně v Pjotrově kuchyni rachotila nádobím. "Chtěl byste se projít?"
"Prosím, milady."
Kráčeli spolu kolem starého kamenného domu. Pavilon na vrcholku kopce s výhledem na jezero by byl nejlepším místem, kde by se mohli posadit a pohovořit si, ale Cordelia se po syté večeři a ve svém stavu necítila na prudký výstup do kopce. Namísto toho vedla Bothariho doleva po cestičce rovnoběžné se svahem, až došli k něčemu, co vypadalo jako malá obezděná zahrádka.
Pozemek Vorkosiganů byl plný starých hrobů přímých členů rodiny, vzdálených příbuzných a zvlášť zasloužilých sloužících. Hřbitov byl původně částí staré pevnosti, nyní v ruinách, a nejstarší hroby strážných a důstojníků pocházely z dob před staletími. Vorkosiganové sem pronikli až po atomové destrukci starého hlavního města kraje, Vorkosigan Vašnoj, během Cetagandské invaze. Mrtví se tehdy roztavili stejně jako živí a původních osm generací rodinné historie bylo zahlazeno. Bylo zajímavé pozorovat skupinky hrobů datovaných poměrně nedávno a uvádět je do souvislosti s dobovými událostmi: Cetagandská invaze, válka šíleného Jurije. Datum na hrobě Aralovy matky přesně značilo začátek Jurijovy války. Vedle ní měl už třiatřicet let rezervované místo Pjotr. Trpělivě tu čekala na svého manžela. A muži obviňují nás, ženy, že jsme pomalé. Její nejstarší syn, Aralův bratr, byl pohřben po jejím druhém boku.
"Pojďme si sednout támhle," ukázala ke kamenné lavičce obrostlé oranžovými květinami a zastíněné nejméně stoletým dubem, importovaným ze Země. "Tihle lidé už teď umějí dobře naslouchat. A nerozšiřují drby."
Cordelia si sedla na teplý kámen a prohlédla si Bothariho. Posadil se tak daleko od ní, jak mu lavička dovolovala. Vrásky na jeho obličeji dnes vypadaly hluboké a ostré, i když je změkčovalo odpolední světlo v teplém podzimním oparu. Jedna jeho ruka, kterou se chytil za drsný okraj lavice, se nepravidelně svírala. Jeho dech byl příliš vyrovnaný.
Cordelia ztlumila hlas. "Tak co máte za problém, seržante? Vypadáte dnes trochu… napjatý. Týká se to Eleny?"
Nevesele se zasmál. "Napjatý. Ano. Asi ano. Netýká se to dítěte… je to… no, vlastně nepřímo ano." Podíval se jí přímo do očí, dnes poprvé. "Vy se pamatujete na Escobar, milady. Vy jste tam přece byla, že?"
"To je pravda." Mluví z něho bolest, uvědomila si Cordelia. Ale jaká bolest?
"Já si na Escobar nemůžu vzpomenout."
"To vím. Myslím, že vaši vojenští terapeuti si dali dost záležet na tom, abyste si nic z Escobaru nepamatoval."
"To jo."
"Já barrayarskou představu o terapii neschvaluji, zvlášť když je v ní zřejmě náznak politiky."
"To jsem si taky uvědomil, milady." Oči se mu zaleskly opatrnou nadějí.
"Jak to dělali? Spálili určité neurony? Nebo je chemicky vymazali?"
"Ne… používali drogy, ale nic se nezničilo. Aspoň to mi řekli. Doktoři tomu říkají terapie potlačení vzpomínek. My jsme tomu říkali prostě peklo. Každej den jsme byli v pekle, až jsme tam nakonec už nechtěli vůbec chodit." Bothari se na lavici zavrtěl a svraštil obočí. "Když si zkouším vzpomenout - když vůbec chci mluvit o Escobaru -, začne mě strašně bolet hlava. To zní blbě, co? Velkej chlap jako já a fňuká kvůli bolesti hlavy jako baba. Z některejch speciálních vzpomínek mě hlava bolí opravdu moc, kolem všeho vidím červený obrysy a začnu zvracet. Když se přestanu pokoušet na to myslet, tak bolest přejde. Tak jednoduchý to je."
Cordelia polkla. "Rozumím. To je mi líto. Věděla jsem, že je to zlé, ale nevěděla jsem, že… tak zlé."
"Nejhorší ze všeho jsou sny. Zdá se mi o… tom…, a když se probouzím hodně pomalu, tak si sen zapamatuju. Vzpomenu si na moc věcí, na všechny najednou a moje hlava - můžu udělat jen to, že se převalím a brečím, dokud se mi nepodaří myslet na něco jinýho. Ostatní gardisti hraběte Pjotra si myslí, že jsem blázen, že jsem blbej, voni nevědí, co tam s nima vůbec dělám. Já sám nevím, co tam s nima dělám." S trýzněným výrazem si přejel velkýma rukama přes svůj

drsný obličej. "Je to čest, být hraběcím bojovníkem, který je vázán přísahou. Takových míst je jen dvacet. Berou jen, ty nejlepší, pitomý omedailovaný hrdiny, dvacetiletý kluky s perfektní historií. Kdyby to, co jsem - na Escobaru - udělal, bylo tak špatný, proč admirál přemluvil hraběte Pjotra, aby mě vzal? A kdybych byl jedním z těch pitomejch hrdinů, proč mě zbavili paměti?" Jeho dech byl teď rychlejší a hvízdal mu mezi dlouhými žlutými zuby.
"Jak moc vás to teď bolí, když o tom zkoušíte mluvit?"
"Trochu. Bude to horší." Díval se na ni s hluboce zachmuřeným výrazem. "Já vo tom musím mluvit. S váma. Mě to dohání…"
Nadechla se, aby se uklidnila, a pokoušela se naslouchat celou myslí, tělem i duší. A opatrně, velmi opatrně.
"Pokračujte."
"Mám… čtyři vobrazy… v hlavě, z Escobaru. Čtyři vobrazy, který nedovedu sám sobě vysvětlit. Je to pár minut z kolika - tří měsíců? Čtyř? Všechny mě vobtěžujou, ale jeden z nich nejvíc. Jste v něm vy," dodal náhle a obrátil zrak k zemi. Oběma rukama teď svíral lavičku, až mu zbělely klouby.
"Rozumím. Pokračujte."
"Jeden - ten nejmíň zlej - je hádka. Byl tam princ Serg a admirál Vorrutyer, lord Vorkosigan a admirál Rulf Vorhalas. A já jsem tam taky byl, jenomže jsem na sobě nic neměl."
"Víte určitě, že to byl sen?"
"Ne. Nevím to určitě. Admirál Vorrutyer řek… lordu Vorkosiganovi něco hodně urážlivýho. Přitlačil lorda Vorkosigana ke zdi. Princ Serg se smál. Pak ho Vorrutyer políbil přímo na ústa a Vorhalas se pokusil mu urazit hlavu, ale lord Vorkosigan mu to nedovolil. A potom si už nic nepamatuju."
"Ehm… jo," řekla Cordelia. "U toho jsem nebyla, ale vím, že v té době se v nejvyšším velení děly opravdu divné věci. Vorrutyer a Serg zkoušeli, co jim projde. Takže to asi je skutečná vzpomínka. Mohla bych se zeptat Arala, jestli chcete."
"Ne! Ne. Tohle stejně není moc důležitý. Ne tak jako ty vostatní."
"Tak mi o těch ostatních povězte."
Snížil hlas do šepotu. "Pamatuju se na Elenu. Byla tak hezká. Mám v hlavě jen dva její vobrázky. V jednom si vzpomínám, jak mě Vorrutyer nutil… ne, vo tom nechci mluvit." Odmlčel se na celou minutu a mírně se houpal zepředu dozadu a zpátky. "Ten druhej… byli jsme v mý kabině. Ona a já. Byla moje žena…" Selhal mu hlas. "Nebyla dovopravdy moje žena, že ne?" Nebyla to ani otázka.
"Ne. Ale to víte."
"Ale já si pamatuju, že jsem věřil, že je." Přitiskl si ruce k čelu a pak si tvrdě a marně masíroval krk.
"Byla válečná zajatkyně," řekla Cordelia. "Její krása vzbudila pozornost Vorrutyera a Serga a mučili ji - bez důvodu, ne pro vojenské informace, dokonce ani ne z politického terorismu -, jen pro své potěšení. Ale to taky víte. Máte to uložené někde v podvědomí."
"Ano," zašeptal.
"Součástí jejich sadistických nápadů bylo, že jí vzali antikoncepční tělísko a dovolili vám - nebo vás přinutili, abyste ji oplodnil. To byla první část. Díky bohu, nežili dost dlouho, aby uskutečnili druhou."
Skrčil nohy a objal si je pažemi, až se podobal kouli. Dýchal mělce a rychle a občas zalapal po dechu. Obličej měl bílý, jako by vyšel z mrazáku, a pokrytý studeným potem.
"Vidíte teď kolem mě červené obrysy?" zeptala se Cordelia zvědavě.
"Všechno je… tak nějak růžové."
"A poslední obraz?"
"Ach, milady." Polkl. "Ať je to co chce… vím, že to musí být hodně blízko tomu, na co vopravdu nechtějí, abych si vzpomněl." Opět polkl. Cordelia začínala chápat, proč se u oběda jídla ani nedotkl.
"Chcete pokračovat? Můžete pokračovat?"
"Musím, milady, kapitánko Naismithová. Protože na vás se pamatuju. Pamatuju si, že jsem vás viděl. Byla jste natažená na Vorrutyerově posteli, všechny šaty z vás strhali, byla jste nahá. Krvácela jste. Díval jsem se nahoru do vaší… To je to, co chci vědět. Co musím vědět." Teď měl paže obtočené kolem hlavy, nakláněl se k ní na kolenou a jeho obličej byl prázdný, uštvaný a hladový.
Musí mít strašně vysoký tlak, aby to působilo tak hrozné migrény. Kdyby zašli příliš daleko a dokončili rozhovor až k poslední pravdě, mohl by dostat mrtvici? To byl neuvěřitelný výkon psychického inženýrství, že naprogramovali jeho tělo, aby se samo trestalo za zakázané myšlenky…
"Znásilnil jsem vás, milady?"
"Cože? Ne!" Prudce se napřímila, tohle ji krutě pohoršilo. I tuhle vzpomínku mu vzali? Oni se odvážili mu tuhle vzpomínku vzít?
Bothari se rozplakal, aspoň to tak vypadalo podle jeho trhaného dechu, zkrouceného obličeje a slz, které mu tekly z očí. Agónie a radost se v něm mísily rovným dílem. "Ach, díky bohu. - A jste si tím jistá?" dodal.
"Vorrutyer vám to nařídil. Vy jste odmítl. Z vlastní vůle, bez naděje na záchranu nebo odměnu. Na malou chvíli vás to dostalo do obrovských nesnází." Toužila říct mu i zbytek, ale byl teď v tak hrozném stavu, že nebylo možné odhadnout, jaký by to mělo následek. "Jak dlouho si na to vzpomínáte? Jak dlouho už o tom přemýšlíte?"
"Od tý doby, co jsem vás zase znova uviděl. Od letošního léta. Když jste se přišla vdát za lorda Vorkosigana."
"A vy s tímhle v hlavě chodíte víc než šest měsíců a neodvažoval jste se zeptat?"
"Ano, milady."
Vyděsilo ji to. Opřela se a těžce dýchala se sevřenými rty. "Příště nečekejte tak dlouho."
Bothari těžce polkl, neobratně vstal a svou velkou rukou jí v zoufalství ukázal, aby na něj počkala. Přehodil nohy přes nízkou kamennou zídku a skočil do křoví. S úzkostí několik minut poslouchala, jak se pokouší zvracet. Tohle byl velice

zlý záchvat, usoudila, ale nakonec se divoké křeče zpomalily a posléze ustaly. Když se vrátil, utíral si ústa a vypadal velmi bledý a až na oči o nic lépe. V očích se mu teď objevil záblesk života, napolo potlačené světlo obrovské úlevy. Když si zamyšleně sedl, světlo zmizelo. Otřel si dlaně o kalhoty a zíral na své boty. "Ale stejně jsem se dopustil znásilnění, i když vy jste mou obětí nebyla."
"To je pravda."
"Já si… nemůžu důvěřovat. Jak vy mi můžete důvěřovat… Víte, co je lepší než sex?"
Cordelia přemýšlela, jestli snese ještě jeden podobný obrat v konverzaci, aniž by s křikem utekla. Sama jsi ho povzbuzovala, aby se svěřil, tak teď to máš. "Pokračujte."
"Zabíjení. To se pak člověk cítí ještě líp. Nemělo by to bejt… takový potěšení. Lord Vorkosigan takhle nezabíjí." Měl přivřené oči a mračil se, ale už ze sebe nedělal tu kouli agónie - zřejmě teď mluvil všeobecně a nemyslel přímo na Vorrutyera.
"Asi se tím uvolňuje zuřivost," řekla Cordelia opatrně. "Kde se vás vzalo tolik kondenzované zuřivosti? Skoro se dá nahmatat a lidi to vycítí."
Sevřel si na žaludku ruku v pěst. "To trvá už dlouho. Ale já většinou nejsem zuřivej. Jen to někdy najednou bouchne."
"I Bothari se bojí Bothariho," podivila se tiše.
"Ale vy se nebojíte. Bojíte se míň než lord Vorkosigan."
"Já vás vidím, jako že jste s ním svým způsobem spojený. A on je moje srdce. Jak bych se mohla bát vlastního srdce?"
"Milady, můžeme se na něčem domluvit?"
"Hm?"
"Vy mi řeknete, až bude správné zabít. A pak to budu vědět."
"Já nemůžu… hele, a co když tam zrovna nebudu? Když se vám něco takového stane, tak obyčejně není čas se zastavit a analyzovat to. Musíte mít právo na sebeobranu, ale taky musíte dokázat poznat, kdy jste doopravdy napadený."
Narovnala se a v očích jí svitlo náhlé poznání. "Tak proto je pro vás uniforma tak důležitá, viďte? Říká vám, že je to správné, když to sám nepoznáte. Všechny ty přísně dodržované povinnosti vám říkají, že to děláte správně a podle pravidel."
"Ano. Teď jsem vázanej přísahou bránit dům Vorkosiganů. Takže to je správný." Přikývl si, zřejmě ho to uklidňovalo. Ale co, proboha?
"Vy na mně chcete, abych se stala vaším svědomím. Abych za vás rozhodovala. Ale jste kompletní muž - viděla jsem vás činit správná rozhodnutí v absolutním stresu."
Opět si přitiskl ruce k lebce, zaťal zuby v úzké čelisti a procedil: "Ale já se na to nepamatuju. Nemůžu si vzpomenout, jak jsem to udělal."
"Tak dobře." Připadala si velmi malá. "No… cokoli si myslíte, že pro vás můžu udělat, máte na to absolutní právo. To vám dlužíme, Aral i já. My si pamatujeme proč, i když vy ne."
"Tak si to pamatujte za mě, milady," řekl tiše, "a já budu v pořádku."
"Tomu věřte."

KAPITOLA 7

Následující týden jednoho rána Cordelia snídala s Aralem a Pjotrem v soukromém salonku s výhledem do zadní zahrady, když Aral pokynul lokaji, který je obsluhoval.
"Sežeňte mi prosím poručíka Koudelku. Řekněte mu, aby mi přinesl program na dnešní dopoledne, o kterém jsme mluvili."
"Pane, vy jste to zřejmě neslyšel," zamumlal sluha. Cordelia měla dojem, že očima hledá východ, kterým by zmizel.
"Neslyšel co? Právě jsme přišli dolů."
"Poručík Koudelka je dnes ráno v nemocnici."
"V nemocnici! Dobrý bože, proč jste mi to hned neřekli? Co se stalo?"
"Řekli nám, že vám velitel Illyan předloží celkovou zprávu, pane. Velitel stráží… si myslel, že na něj počká."
Na Vorkosiganově obličeji se mísil poplach s mrzutostí. "Jak špatně je na tom? Není to… nějaký opožděný účinek toho sonického granátu, ne? Co se mu stalo?"
"Zbili ho, pane," řekl lokaj prkenně.
Vorkosigan zasykl a opřel se. Na čelisti mu poskakoval sval. "Okamžitě sem pošlete velitele stráží," zavrčel.
Lokaj se ihned vypařil. Vorkosigan nervózně a netrpělivě poklepával lžící o stůl. Všiml si Cordeliina zděšeného výrazu a neupřímně se na ni usmál, aby ji uklidnil. I Pjotr vypadal polekaně.
"Kdo by mohl chtít zbít Koudelku?" zeptala se Cordelia s údivem. "Je mi z toho špatně. Přece se vůbec nemohl bránit."
Vorkosigan potřásl hlavou. "Asi někdo, kdo hledal snadný cíl. To zjistíme. To tedy určitě zjistíme."
Objevil se velitel stráží Císařské bezpečnostní služby v zelené uniformě a postavil se do pozoru. "Pane."
"Pro příště, a můžete to sdělit i ostatním, pokud se někomu z mého klíčového personálu stane nehoda, chci být okamžitě informován. Rozuměl jste?"
"Ano, pane. Bylo už dost pozdě, když jsme se tady o tom dozvěděli. Protože jsme také věděli, že oba přežijí, velitel Illyan řekl, že vás mohu nechat spát, pane."
"Aha." Vorkosigan si přetřel tvář. "Oba?"
"Poručík Koudelka a seržant Bothari, pane."
"Snad se nezačali prát?" zeptala se Cordelia, teď doopravdy vylekaná.
"Ne, ne jeden s druhým, milady. Byli napadeni."

Vorkosiganův obličej potemněl. "Raději byste měl začít od začátku."
"Ano, pane. Poručík Koudelka a seržant Bothari šli včera večer ven. Nebyli v uniformách. Šli dolů do té části města za starou karavanní stanicí."
"Panebože, proč?"
"Ehm." Velitel stráží neklidně pohlédl na Cordelii. "Myslím, že za zábavou, pane."
"Za zábavou?"
"Ano, pane. Seržant Bothari tam chodí tak jednou měsíčně, když má volno a když je pan hrabě ve městě. Je to zřejmě nějaké místo, kam chodí už léta."
"V karavanní stanici?" řekl hrabě Pjotr nevěřícně.
"Ehm." Velitel stráží se pohledem dovolával lokaje.
"Seržant Bothari není moc vybíravý, pokud jde o zábavu, pane," řekl lokaj neochotně.
"Očividně ne!" řekl Pjotr.
Cordelia vrhla na Vorkosigana tázavý pohled.
"Je to velmi drsná část města," vysvětlil. "Sám bych tam bez hlídky nešel. V noci se dvěma. A určitě bych si vzal na sebe uniformu, jenže bez insignií…, ale mám dojem, že Bothari tam vyrostl. Jemu to asi připadá jiné."
"Proč je to tam tak drsné?"
"Je to chudá čtvrť. Během Doby izolace to byl střed města a ještě to tam nikdo nezrenovoval. Mají málo vody, žádnou elektřinu a dusí se v odpadcích…"
"Většinou v hnoji," řekl Pjotr kysele.
"Chudí?" řekla Cordelia ohromeně. "Bez elektřiny? Jak se můžou připojovat na komunikační síť?"
"To samozřejmě nemůžou," odpověděl Vorkosigan.
"Tak jak se tam kdokoli může vzdělávat?"
"Nevzdělávají se."
Cordelia jen zírala. "Tomu nerozumím. Jak získávají práci?"
"Pár se jich dostane do armády. Zbytek se většinou stává kořistí jeden pro druhého." Vorkosigan ji neklidně pozoroval. "Vy v Kolonii Beta nemáte chudobu?"
"Chudobu? No, někteří lidé samozřejmě mají víc peněz než druzí, ale… žádné terminály?"
Vorkosiganovu pozornost to odvedlo od vyšetřování. "Znamená to, že nemít terminál je nejnižší úroveň života, kterou si dovedeš představit?" řekl udiveně.
"Je to první článek ústavy. Přístup k informacím nebude omezený…"
"Cordelie… tihle lidé sotva mají přístup k jídlu, oblečení a střeše nad hlavou. Mají pár hadrů a hrnců na vaření a žijí načerno v domech, které už se nevyplatí opravovat ani strhnout. Škvírami ve zdech jim tam fičí."
"Bez klimatizace?"
"Tady je horší problém, že v zimě nemají topení."
"To asi ano. Vy tu vlastně nemáte žádné léto… A jak si zavolají pomoc, když jsou nemocní nebo zranění?"
"Jakou pomoc?" Vorkosigan už byl trochu nevrlý. "Když jsou nemocní, tak buď se uzdraví, nebo umřou."
"Umřou, když budeme mít štěstí," zabručel Pjotr. "Je to verbež."
"Vy nežertujete." Cordelia se dívala z jednoho na druhého. "To je hrozné… napadlo vás někdy, o kolik géniů takhle přijdete?"
"Z karavanní stanice o hodně, to určitě," řekl Pjotr suše.
"Proč ne? Mají stejné genetické vybavení jako vy," zdůraznila Cordelia zřejmý fakt.
Hrabě ztuhl. "Má milá, to tedy určitě nemají! Moje rodina je Vor už devět generací."
Cordelia zvedla obočí. "Jak to víte, když před osmdesáti lety neexistovala genetická klasifikace?"
Velitel stráží i lokaj se tvářili podivně bezvýrazně. Lokaj se kousl do rtu.
"Kromě toho," pokračovala Cordelia rozumně, "jestli jste se vy Vorové činili tak zdatně, jak to naznačují dějiny, které jsem četla, musí už teď mít devadesát procent lidí na této planetě šlechtickou krev. Kdo z vás ví, kdo jsou jeho příbuzní z otcovy strany?"
Vorkosigan se podvědomě zakousl do ubrousku a kolem očí se mu utvořily podobné vrásky jako lokajovi. "Cordelie, to nemůžeš…" řekl polohlasně, "opravdu nemůžeš sedět u snídaně a naznačovat, že moji předkové byli levobočci. Tady je to smrtelná urážka."
Tak kde mám sedět? "Aha. Já to asi nikdy nepochopím. To je jedno. Mluvíme o Koudelkovi a Botharim."
"Jistě. Pokračujte, důstojníku."
"Ano, pane. Tedy, bylo mi řečeno, že se vraceli asi hodinu po půlnoci, když je napadl gang místních darebáků. Poručík Koudelka byl zřejmě příliš dobře oblečen, a kromě toho ta jeho zvláštní chůze a hůl… prostě upoutal jejich pozornost. Podrobnosti neznám, pane, ale dnes ráno jsme měli zprávy o čtyřech mrtvých a třech zraněných v nemocnici, kromě těch, co utekli."
Vorkosigan jemně hvízdl mezi zuby. "Jaký je rozsah Koudelkových a Bothariho zranění?"
"Oni… já nemám oficiální zprávu, pane. Jen co vím z doslechu."
"Tak mi to řekněte."
Důstojník se ošil. "Seržant Bothari má zlomenou ruku, nějaká zlámaná žebra, vnitřní zranění a otřes mozku. Poručík Koudelka má zlomené obě nohy a hodně, ehm, šokových popálenin." Jeho hlas se vytratil.
"Cože?"
"Zřejmě - aspoň jak jsem slyšel - měli útočníci pár vysokonapěťových šokových pendreků a zjistili, že jejich použití vyvolává určité… zvláštní efekty s Koudelkovými implantovanými nervy. Když mu zlámali nohy, strávili… na něm

docela dlouhou dobu. Proto je muži velitele Illyana chytili. Nezmizeli včas."
Cordelia odstrčila talíř a zachvěla se.
"To jste slyšel? Tak dobře. Můžete jít. Postarejte se o to, aby mi sem poslali velitele Illyana hned, jak přijde."
Vorkosiganův výraz byl do sebe obrácený a zachmuřený.
Pjotr vyjádřil kyselý triumf. "Verbež," prohlásil. "Měli byste to tam zapálit a všechny je vykouřit."
Vorkosigan si povzdechl. "Je lehčí válku začít než skončit. Tento týden ne, pane."

ü
Illyan se dostavil s neformální ústní zprávou do knihovny k Vorkosiganovi během hodiny. Cordelia se vploužila za nimi, aby si ji poslechla.
"Jsi si jistá, že to chceš slyšet?" zeptal se jí Vorkosigan tiše.
Potřásla hlavou. "Kromě tebe jsou tady oni dva mými nejlepšími přáteli. Raději budu znát pravdu, než abych se trápila."
Stručná zpráva důstojníka stráží se ukázala dost přesná, ale Illyan, který v Císařské vojenské nemocnici mluvil jak s Botharim, tak s Koudelkou, mohl dodat dost podrobností. Dnes ráno jeho štěněcí obličej vypadal nezvykle staře.
"Váš tajemník si zřejmě chtěl užít sexuálních radovánek," začal. "Ale nedovedu si představit, proč si vybral jako průvodce Bothariho."
"My tři jsme jediní z posádky Generála Vorkrafta, kteří přežili," odpověděl Vorkosigan. "Asi to tvoří pouto. Kou a Bothari spolu vždycky vycházeli dobře. Možná, že přátelství s Koudelkou odpovídá Bothariho latentním otcovským instinktům. A Kou má čistou mysl - neříkejte mu, že jsem to vyslovil, bral by to jako urážku. Je dobré si občas připomenout, že takoví lidé existují. Jen škoda, že nepřišel za mnou."
"No, Bothari udělal, co mohl," řekl Illyan. "Vzal ho do té bezútěšné díry, která však, jak jsem to pochopil, má z Bothariho hlediska řadu výhod. Je to tam laciné, rychlé a nikdo se vás na nic neptá. Taky je to hodně daleko od starých kamarádů admirála Vorrutyera. Žádné nepříjemné asociace. Bothari striktně dodržuje zavedený postup. Koudelka říká, že Bothariho pravidelná ženská je skoro tak ošklivá jako on. Zdá se, že Botharimu se líbí, protože si nikdy nestěžuje. Ani se mi na to nechce myslet.
Ať je to jak chce, Kou dostal nevhodnou partnerku, jednu ze zaměstnankyň, ze které šel strach. Bothari říká, že žádal, aby mu dali to nejlepší děvče - tedy, těžko děvče, spíš ženskou, to je jedno - a asi špatně pochopili, co Koudelka chtěl. V každém případě Bothari už byl dole, čekal a nudil se, zatímco Koudelka se zřejmě stále snažil vést zdvořilou konverzaci a místo toho mu nabídli paletu rozkoší pro chlapy, které už nemůže nic překvapit, ale o kterých Kou nikdy předtím neslyšel. Vzdal to a nakonec utekl dolů, kde už v té době byl Bothari pěkně nadrátovaný. Normálně si prý dá jen jeden drink a jde.
Kou, Bothari a ta děvka se pak začali hádat o zaplacení - ona tvrdila, že Koudelka ji stál tolik času jako čtyři jiní zákazníci a - tohle nebude v oficiální zprávě, že ne? - že mu stejně nedokázala rozproudit krev. Kou jí nabídl částečnou sumu - Bothari si ještě dnes ráno stěžoval, kolik to bylo, i když těmi pomlácenými ústy sotva mohl mluvit - a odešli bez nálady, protože nikdo z ničeho nic neměl."
"První otázka, která se nabízí, je," řekl Vorkosigan, "jestli ten útok objednal někdo odtamtud."
"Pokud vím, tak ne. Nechal jsem to místo obehnat kordonem, jakmile jsme je našli, a vyslechli jsme každého uvnitř s pomocí pravdomluvné drogy, fastpenty. S radostí vám můžu oznámit, že je to k smrti vyděsilo. Jsou zvyklí na městskou gardu hraběte Vorbohna, kterou podplácejí nebo která podplácí je, a naopak. Dostali jsme spoustu informací o méně závažných zločinech, což nás vůbec nezajímalo - mimochodem, chcete, abych je předal městské gardě?"
"Hm. Jestli za ten útok nemůžou, tak to odložte. Bothari se tam možná bude chtít jednoho dne vrátit. Věděli, proč je vyslýcháte?"
"To určitě ne! Musím trvat na tom, že moji muži pracují čistě. Jsme od toho, abychom informace sbírali, ne rozdávali."
"Omlouvám se, veliteli. Měl jsem to vědět. Pokračujte."
"Dobře. Odešli odtamtud asi hodinu po půlnoci, pěšky, a někde špatně zahnuli. Bothari je kvůli tomu pěkně naštvaný. Myslí si, že je to jeho vina, protože se tak opil. Bothari i Koudelka říkají, že asi deset minut před útokem viděli, jak se něco ve stínu pohybuje. Zřejmě je sledovali, až je vmanévrovali do uličky s vysokými zdmi, kde najednou stálo šest lumpů před nimi a šest za nimi.
Bothari vytáhl svůj paralyzér a vypálil - než na něj skočili, zasáhl tři. Někdo tam dole je dneska bohatší o dobrý armádní paralyzér. Kou měl jen svůj meč v holi, nic víc.
Nejdřív se vrhli na Bothariho. Potom, co ztratil paralyzér, srazil k zemi dva další. Pak ho paralyzovali, a když ležel na zemi, snažili se z něho vytlouct duši. Do té doby Kou používal svou hůl jako obušek, ale v tomhle okamžiku odhodil kryt. Teď říká, že to neměl dělat, protože zaslechl, jak si kolem něho šeptají ‚Vor', a pak to začalo být opravdu zlé.
Dva probodl, ale nakonec mu někdo meč vyrazil šokovým obuškem a on dostal křeče do ruky. Těch pět, kteří tam ještě zbyli, si na něj sedlo a zlomili mu obě nohy v kolenou. Mám vám vyřídit, že to nebolelo tolik, jak si možná myslíte. Říkal, že mu přerušili tolik obvodů, že skoro nic necítil. Nevím, jestli je to pravda."
"U Koudelky je těžké poznat, kdy o tom mluví pravdu," řekl Vorkosigan. "Potlačoval bolest tak dlouho, že se mu to stalo téměř druhou přirozeností. Pokračujte."
"Musím se teď trochu vrátit. Můj člověk, který měl za úkol Koudelku hlídat, je do toho mraveniště sám sledoval. Předpokládám, že se tam moc nevyznal, a taky na to nebyl oblečený - včera večer měl Koudelka rezervované dva lístky na nějaký koncert a až do devíti večer jsme si mysleli, že šel tam. Můj člověk do toho hnízda vešel a zmizel mezi první a druhou noční hlídkou. Proto jsem začal jednat hned ráno. Zavraždili ho, nebo ho unesli? Nebo ho sbalili a znásilnili? Nebo byl nastrčený, a ve skutečnosti to byl dvojitý agent? Dokud nenajdeme tělo nebo cokoli jiného, nebudeme to vědět.

Třicet minut potom, co se neohlásil, poslali za ním moji lidé dalšího. Ale ten hledal toho prvního muže. Koudelku objevili teprve po třech zatracených hodinách, když velitel noční směny nastoupil službu a uvědomil si, co se stalo. Kou naštěstí strávil většinu té doby v domě té Bothariho staré kurvy.
Můj velitel noční směny, kterého tímto chci pochválit, přesměroval agenta v terénu a navíc tam poslal leteckou hlídku. Takže když se ten agent konečně dostal na to děsné místo, mohl si skoro hned taky zavolat na pomoc letce a ti tam hodili půl tuctu mých uniformovaných rváčů, kteří jim zábavu překazili. Pokud jde o ty šokové obušky - bylo to špatné, ale mohlo to být horší. Ti, co Koudelku napadli, zřejmě neměli tak imaginativní přístup, jako by měl, řekněme, zesnulý admirál Vorrutyer. Nebo třeba jen neměli dost času, aby si s tím vyhráli."
"Díky bohu," broukl Vorkosigan. "A ti mrtví?"
"Dva zabil Bothari, byly to čisté rány - jednoho Kou, podřízl mu krk, a jeden, obávám se, byla moje práce. Ten kluk dostal po fastpentě anafylaktický šok, měl na ni alergii. Hodili jsme ho do Císařské vojenské, ale už ho nedokázali dát dohromady. Nelíbí se mi to. Teď ho pitvají a snaží se přijít na to, jestli to byla přirozená reakce nebo implantovaná obrana proti vyslýchání."
"A ten gang?"
"Vypadá to, že byl naprosto legitimní, pokud tedy můžeme o legitimitě mluvit. Společnost vzájemné podpory v karavanní stanici. Podle těch, co přežili a zajali jsme je, si vybrali Koudelku, protože ‚divně chodil'. To je ohromné. I když Bothari taky nešel zrovna rovně. Nikdo z těch, které jsme zajali, nepracuje jako agent, každý jen na své triko. Za mrtvé mluvit nemůžu. Ale osobně jsem na výslech dohlížel a přísahám na to. Byli docela šokovaní, když zjistili, že se o ně zajímá Císařská bezpečnost."
"Ještě něco?" zeptal se Vorkosigan.
Illyan si přikryl ústa rukou, zívl a omluvil se. "Byla to dlouhá noc. Velitel noční směny mě vytáhl z postele po půlnoci. Je to dobrý chlap a má dobrý úsudek. Ne, to je asi všechno, až na to, proč tam vůbec Kou chodil. Nechtěl o tom moc mluvit, a když na to přišla řeč, začal se ptát po práškách proti bolesti. Doufal jsem, že budete mít nějaký nápad, abych uklidnil svoji paranoiu. Kdybych měl podezírat Koudelku, začalo by mě z toho bolet za krkem." Znovu zívl.
"Já asi vím," řekla Cordelia, "ale řeknu vám to kvůli vaší paranoie, ne do záznamu, ano?"
Přikývl.
"Myslím, že Koudelka je do někoho zamilovaný. Konec konců, nepůjdete si něco vyzkoušet, pokud neplánujete, že to použijete. Jeho test byl naneštěstí úplná katastrofa. Předpokládám, že teď bude delší dobu hodně deprimovaný a přecitlivělý."
Vorkosigan s pochopením přikývl.
"Máte představu do koho?" zeptal se automaticky Illyan.
"Ano, ale myslím, že do toho vám nic není. Zvlášť když se nic neuskuteční."
Illyan pokrčil rameny a šel shánět svou zbloudilou ovečku, muže, kterého poslal hlídat Koudelku.

ü
Seržant Bothari byl za pět dní zpátky v domě Vorkosiganů, ale ještě ne ve službě. Na zlomené ruce měl plastickou dlahu. O brutálním útoku nesdělil žádné informace, zvědavé otázky odrazoval kyselým úšklebkem a nezávazným vrčením. Droušnáková se na nic neptala a nic neříkala. Ale Cordelia ji občas přistihla, jak se ustrašeně dívá k opuštěnému terminálu v knihovně s dvojitě zakódovaným spojením do císařské rezidence a generálního štábu, kde Koudelka obvykle sedával, když byl v domě. Cordelia by ráda věděla, kolik podrobností proniklo až k ní.
Následující měsíc se vrátil poručík Koudelka a nastoupil omezenou lehkou službu. Vypadal docela vesele a zdálo se, že krutý zážitek na něm nezanechal stopy. Ale svým vlastním způsobem byl stejně mlčenlivý jako Bothari. Vyslýchat Bothariho bylo jako vyslýchat zeď. Vyslýchat Koudelku bylo jako mluvit do potoka - člověk uslyšel jen bublání, sem tam zátočinku s vtipem nebo anekdoty, které nevyhnutelně odvedly tok rozhovoru od původního námětu. Cordelia reagovala na jeho radostnou náladu automaticky mile a podporovala jeho zřejmou touhu přejít přes celou záležitost co možná nejlehčeji. Ale měla skryté pochyby.
Sama nebyla v nejlepší náladě. V mysli se stále vracela k nezdařenému atentátu před šesti týdny a neklidně přemýšlela o zvratu osudu, který jí Vorkosigana málem vzal. Byla úplně klidná, jen když byla s ním, a on byl teď stále častěji pryč. Něco se dělo na Císařském generálním štábu, čtyřikrát trvala jejich zasedání celou noc, a jednou dokonce odjel bez ní na nějakou leteckou vojenskou inspekci, o které později vůbec nemluvil a z níž se vrátil s unavenýma očima. Chodil ven a zase se vracel v podivných hodinách. Proud vojenských a politických drbů, jimiž se ji snažil bavit u jídla nebo když se v ložnici svlékal, nakonec vyschl do nesdílného ticha. Ale zdálo se, že ji stále kolem sebe potřebuje.
Kde by byla bez něho? Byla by těhotná vdova bez rodiny a přátel, nosící dítě, které už teď bylo ústředním bodem dynastické paranoie, dědicem odkazu násilí. Mohla by se dostat pryč z planety? A kam by šla, kdyby mohla? Dovolí jí někdy Kolonie Beta, aby se vrátila?
Ani podzimní deště, ani stále bujná zeleň městských parků už ji nedokázaly těšit. Toužila se pořádně nadechnout suchého pouštního vzduchu s jeho povědomou alkalickou příchutí, dívat se po ploché zemi do dálky. Uvidí její syn někdy skutečnou poušť? Tady byly obzory uzavřené budovami a vegetací a občas měla pocit, že se kolem ní zdvihají jako obrovská hradba. Když měla opravdu špatný den, zdálo se jí, že se ta hradba kácí dovnitř.
Jednoho deštivého odpoledne zalezla do knihovny a uhnízdila se na pohovce s vysokým opěradlem. Už potřetí si četla jednu stránku ze starého svazku z hraběcí knihovny. Kniha byla památkou na tiskařské umění Doby izolace. Její jazyk, angličtina, byl tištěný v mutaci cyrilické abecedy, ve všech jejích čtyřiceti šesti znacích, které se kdysi používaly pro všechny jazyky na Barrayaru. Ale dnes měla mysl neobvykle zmatenou a nedokázala se soustředit na to, co četla. Zhasla světlo a nechala své oči několik minut odpočívat. S úlevou zaznamenala, že přišel poručík Koudelka a opatrně,

ještě celý ztuhlý, se posadil k terminálu. Nebudu ho rušit, aspoň má konečně skutečnou práci, pomyslela si. Nevrátila se ke čtení, ale společnost jí byla příjemná.
Koudelka pracoval jen pár okamžiků, pak terminál s povzdechem vypnul a nepřítomně zíral do prázdného kamenného krbu, který byl původně centrálním bodem místnosti. Stále ještě si jí nevšiml. Tak nejsem sama, kdo se nedokáže soustředit. Asi je to tím divným, šedivým počasím. Zřejmě to má na lidi depresivní účinek…
Koudelka zvedl svůj meč a přejel rukou po hladkém povrchu jeho dřevěného krytu. S cvaknutím jej otevřel, pevně si zbraň přidržel a tiše, opatrně uvolnil péro. Při pohledu na dlouhou, lesklou čepel vzdychl - ve stinné místnosti se zdálo, že svítí vlastním světlem. Naklonil ji, jako kdyby obdivoval vzor na ní vyrytý a dokonalou práci. Pak ji otočil hrotem vzhůru, mířícím přes jeho levé rameno a s jílcem od sebe. Omotal kolem čepele kapesník, aby ji mohl držet, a velmi lehce si ji přitiskl ke krku, těsně nad krkavici. Výraz na jeho obličeji byl v té chvíli zamyšlený a vzdálený, čepel držel lehce jako milenec. Pak ji náhle pevně sevřel.
Ze zamyšlení ho vytrhl zvuk Cordeliina prudkého nadechnutí, spíše polovičního vzlyku. Vzhlédl a poprvé ji uviděl. Sevřel rty a zrudl. Odhodil meč, který na jeho krku zanechal bílou čáru jako část náhrdelníku. Vyteklo z ní pár kapek rudé krve.
"Já… já jsem vás neviděl, milady," řekl chraptivě. "Já… nevšímejte si mě. Jen si tu tak hraju."
Mlčky na sebe hleděli. První, co řekla, se jí vydralo z úst téměř proti její vůli. "Já to tady nenávidím! Teď už se pořád jen bojím."
Otočila se obličejem k vysokému opěradlu pohovky a k vlastnímu zděšení se rozplakala. Přestaň! Ne zrovna před Koudelkou! Ten člověk má dost vlastních, opravdových problémů a nemusíš mu házet na krk ještě své imaginární. Ale nedokázala přestat.
Zvedl se a se starostlivým výrazem přikulhal k pohovce. Nesměle se posadil vedle ní.
"No tak…" začal. "Neplačte, milady. Já jsem si opravdu jen tak hrál." Neobratně ji poplácal po rameni.
"Pitomost," vyhrkla na něj. "Vyděsil jste mě k smrti." Z náhlého popudu odvrátila tvář od chladného hedvábí pohovky a položila si ji na teplou, hrubou látku jeho zelené uniformy. Vyprovokovalo ho to k upřímnosti.
"Nedovedete si představit, jaký to je," zašeptal s potlačovanou zuřivostí. "Oni mě litujou, víte? Dokonce i on." Trhl hlavou neurčitým směrem, myslel tím Vorkosigana. "Je to stokrát horší než výsměch. A už to tak bude napořád."
Potřásla hlavou. Na tuhle nepochybnou pravdu nenašla odpověď.
"Já tohle místo taky nenávidím," pokračoval. "Stejně jako ono nenávidí mě. Některý dny víc. Tak vidíte, nejste sama."
"Tolik lidí se ho snaží zabít," zašeptala. Pohrdala sama sebou pro svou slabost. "Úplně cizí lidé - a nakonec se to někomu podaří. Pořád na to teď myslím." Bude to bomba? Jed? Plazmová pistole, která mu spálí obličej a nenechá mu ani rty, aby ji mohl políbit na rozloučenou?
Koudelka teď věnoval plnou pozornost její bolesti, namísto své. Zmateně se zamračil.
"Ach, Kou," pokračovala s nepřítomným pohledem do jeho klína. Pohladila ho po rukávu. "Ať vás to zraňuje jak chce, nedělejte mu to. On vás má rád… jste pro něj jako syn, přesně takový syn, jakého vždycky chtěl." Ukázala na meč, položený na pohovce, lesklejší než hedvábí. "Tohle by mu zlomilo srdce. Každý den se na něj valí šílenství a čeká se, že odpoví spravedlností. Bez celého srdce by to nemohl dělat. Nebo nakonec bude muset lidem vracet stejné bláznovství jako každý z jeho předchůdců." A v záchvatu nekontrolovatelné nelogičnosti dodala: "A je tu tak strašně vlhko! Nebude mou vinou, jestli se můj syn narodí se žábrami!"
Konejšivě, laskavě ji objal. "Bojíte se… porodu?" zeptal se s neočekávaně jemným pochopením.
Cordelia ztichla, tváří v tvář svému potlačovanému strachu. "Já vašim doktorům nedůvěřuju," přiznala roztřeseně.
Ironicky se usmál. "To se vám nedivím."
Vyprskla smíchy a také ho objala a zvedla ruku, aby mu setřela kapky krve ze strany krku. "Když někoho milujete, jako kdybyste ho měl pod kůží. Každá bolest se zdvojnásobí. A vás mám taky ráda, Kou. Chtěla bych, abyste mi dovolil vám pomoct."
"Terapie, Cordelie?" Vorkosiganův hlas byl chladný a udeřil ji jako sprška ledových krup. Vzhlédla a spatřila ho stát vedle nich s výrazem stejně ledovým, jako byl jeho hlas. "Uvědomuji si, že máš v tomhle oboru značné beťanské… zkušenosti, ale prosil bych tě, abys tuhle péči přenechala někomu jinému."
Koudelka se začervenal a ucouvl od ní. "Pane," začal, ale hlas se mu vytratil. Ledový hněv ve Vorkosiganových očích ho vyděsil stejně jako Cordelii. Vorkosigan na něj letmo pohlédl a oba zaťali zuby.
Cordelia se zhluboka nadechla a chtěla ostře odpovědět, ale jediné, co dokázala ze sebe vypravit, bylo zuřivé ‚ach' směrem k Vorkosiganovým odcházejícím zádům. Otočil se na podpatku a vypochodoval ven s páteří stejně tuhou jako Koudelkův meč.
Koudelka, stále zrudlý, se schoulil do sebe. Pak se opřel o svůj meč a vstal. Dýchal příliš rychle. "Milady, prosím za prominutí." Ta slova se zdála zcela bezvýznamná.
"Kou," řekla Cordelia, "vy víte, že ta zlá slova nemyslel vážně. Mluvil bez přemýšlení. Jsem si jistá, že si ne… nemyslí -"
"Ano, to si uvědomuju," odvětil Koudelka s prázdným a tvrdým výrazem v očích. "Myslím, že je všeobecně známo, že jsem úplně neškodný a nemůžu ničí manželství ohrozit. Ale jestli mě omluvíte, milady - mám práci. Svého druhu."
Cordelia nevěděla, jestli je víc rozzuřená na Vorkosigana, Koudelku, nebo sama na sebe. Vyskočila a odešla z místnosti, ale ještě se ohlédla přes rameno. "A vůbec, ať jdou všichni zatracení Barrayarani k čertu!"
Cestou narazila na Droušnákovou. "Milady?" oslovila ji dívka nesměle.
"A vy, vy neužitečná… křepelko," zavrčela Cordelia, jejíž zuřivost teď nekontrolovatelně unikala všemi směry. "Proč si nedokážete vyřídit vlastní záležitosti? Vy barrayarské ženy zřejmě očekáváte, že vám všechno v životě přinesou na talíři. Ale ono to tak nefunguje!"
Dívka ve zmatku o krok ustoupila. Cordelia konečně ovládla svůj kypící vztek a zeptala se rozumně: "Kam šel Aral?"

"Šel… nahoru, myslím, milady."
Zachránily ji zbytky jejího starého, opotřebovaného humoru. "Nebral to náhodou po dvou schodech?"
"Ehm… vlastně po třech, milady," odpověděla Drou slabým hlasem.
"Asi bych si s ním měla promluvit," řekla Cordelia. Prohrábla si vlasy a přemýšlela, jestli by něčemu prospělo, kdyby si je začala rvát. "Zkurvysyn." Sama nevěděla, jestli to byla nadávka nebo popis. A když si pomyslím, že jsem nikdy neklela.
Plahočila se za ním, a jak stoupala po schodech, její hněv i energie slábly. To těhotenství člověka pěkně zpomaluje. V chodbě potkala strážného ve službě. "Šel tudy lord Vorkosigan?" zeptala se ho.
"Šel do svých pokojů, milady," odpověděl. Provázel ji jeho zvědavý pohled. Ohromné. To přímo miluju, pomyslela si rozzuřeně. Klasická první novomanželská hádka bude mít nevyhnutelně spoustu posluchačů. Tyhle letité zdi nejsou zvukotěsné. Jestlipak dokážu nekřičet? S Aralem problém mít nebudu, ten když se rozzuří, tak šeptá.
Vstoupila do ložnice a našla ho sedět na kraji postele. Násilnými, trhavými pohyby si sundával sako a boty. Vzhlédl a chvíli na sebe zírali. Cordelia, která to už chtěla mít za sebou, zahájila palbu první.
"Ta poznámka, kterou jsi řekl před Koudelkou, byla naprosto nevhodná."
"Cože? Já vejdu a najdu svou ženu, jak se… tulí k jednomu z mých důstojníků, a ty očekáváš, že povedu zdvořilou konverzaci o počasí?" odsekl.
"Ty víš, že to nic takového nebylo."
"Fajn. A co kdybych tam nepřišel já? Co kdyby to byl jeden ze strážných ve službě nebo můj otec? Jak bys jim to vysvětlila? Víš, co si o Beťanech myslí. Skočili by na to a řeči by nikdy neskončily. A hned by se mi to vrátilo, všichni v politice by si ze mě utahovali. Každý nepřítel, kterého mám, jen čeká na nějaké moje slabé místo, aby se do mě pustil. Něco takového by se jim moc líbilo."
"Jak jsme se zas krucinál dostali k té zatracené politice? Já mluvím o příteli. Pochybuju, že bys dokázal přijít s více zraňující poznámkou, i kdybys na to financoval výzkumný projekt. To bylo hnusné, Arale! Co je to vůbec s tebou?"
"Já nevím." Zarazil se a unaveně si přetřel tvář. "Asi je to ta všivá práce. Nechtěl jsem si to vylít na tobě."
Cordelia předpokládala, že větší přiznání, že neměl pravdu, už z Arala nedostane, a přijala to s malým pokývnutím. Její vlastní zuřivost už vyprchala. Pak si vzpomněla, proč se ve vzteku cítila tak dobře - protože vakuum, které po sobě zuřivost zanechala, se opět zaplnilo strachem.
"Ano, tak… jaká je šance, že by ses cítil nucen jednou ráno vylomit jeho dveře?"
Vorkosigan se na ni zamračil a nepohnul se. "Máš nějaký důvod… si myslet, že přemýšlí o sebevraždě? Mně se zdál docela spokojený."
"Tobě ano." Nechala ta slova chvíli viset ve vzduchu. "Myslím, že k ní má asi takhle blízko." Zvedla palec a ukazováček a podržela je asi milimetr od sebe. Prst měla ještě potřísněný krví, nešťastně se na něj zadívala. "Hrál si s tím ztraceným mečem v holi. Lituju, že jsem mu ho dala. Asi bych nesnesla, kdyby si s ním podřízl krk. To bylo to - co zřejmě měl v plánu."
"Ach, bože." Vorkosigan se najednou zdál menší bez svého pozlaceného saka a bez hněvu. Natáhl ruku, Cordelia ji přijala a sedla si vedle něho na postel.
"Takže, jestli si představuješ, že si budeš se svou tvrdou palicí hrát na krále Artuše vůči našemu Lancelotovi a Ginevře, tak na to zapomeň. To ti neprojde."
Tomu se konečně zasmál. "Obávám se, že moje představy byly blíž k domovu, a hodně sprosté. Byl to jen zlý sen."
"Jo… asi tě to muselo hodně rozčílit." Přemýšlela, jestli se kolem něho stále ještě vznáší duch jeho první ženy a studeně mu dýchá do ucha smrt, jako jí občas dýchal do ucha Vorrutyerův duch. Vorkosigan vypadal sám jako duch.
"Ale já jsem Cordelia, pamatuješ se? Ne… někdo jiný."
Sklonil čelo k její hlavě. "Odpusť, milá kapitánko. Já jsem jen ošklivý, vyděšený starý muž a pořád stárnu a jsem ještě ošklivější a den ode dne víc paranoidní."
"Ty taky?" Schoulila se mu do náruče. "Ale nesouhlasím s tím, že bys byl starý a ošklivý. Když jsem řekla tvrdohlavý, nemělo to přece nic společného s tvým vzhledem."
"Asi bych ti měl poděkovat."
Měla radost, že se jí podařilo ho aspoň trochu pobavit. "Je to ta práce, viď?" řekla. "Můžeš o tom vůbec mluvit?"
Stiskl rty. "Důvěrně - i když u tebe je to asi přirozené. Nevím, proč to zdůrazňuju, ale - zdá se, že budeme mít na krku další válku, ještě před koncem roku. A ještě jsme se ani trochu nezotavili z Escobaru."
"Cože! Myslela jsem si, že prováleč strana je napolo paralyzovaná."
"Naše ano. Cetagandská stále docela dobře funguje. Zprávy rozvědky naznačují, že plánovali využít politického chaosu po Ezarově smrti, aby zakryli svůj přesun k jednomu z těch sporných vstupů do červích děr. Místo toho tu mají mě a… no, těžko se to dá nazývat stabilitou. V každém případě tu není ten zmatek, se kterým počítali. Proto ten incident se sonickým granátem. Negri a Illyan si teď jsou ze sedmdesáti procent jistí, že to byla práce Cetaganďanů."
"A… zkusí to znovu?"
"Skoro jistě. Ale ať se mnou nebo beze mne, všeobecné mínění ve štábu je, že zkusí vojenskou sílu ještě letos. A když budeme slabí - tak prostě půjdou pořád dál, dokud je nezastavíme."
"Už se nedivím, že jsi byl… duchem nepřítomný."
"Tak se tomu zdvořile říká? Ale ne. O Cetaganďanech vím už nějakou dobu. Dneska se stalo něco jiného, po schůzi Rady. Přišel za mnou hrabě Vorhalas, aby mě požádal o laskavost."
"Byla bych řekla, že to pro tebe bude radost prokázat laskavost bratrovi Rulfa Vorhalase. A není?"
Nešťastně potřásl hlavou. "Nejmladší syn hraběte, osmnáctiletý horkokrevný mladý idiot, který by měl být ve vojenské škole - vzpomínám si, že ses s ním setkala na potvrzující schůzi Rady -"

"Lord Carl?"
"Ano. Včera v noci se účastnil opilecké rvačky."
"To je všeobecná tradice. Takové věci se stávají i v Kolonii Beta."
"Jistě. Ale oni všichni vyšli ven, aby si svůj spor vyřídili se zbraní, sebrali dva tupé meče, které tam visely na zdi, a pár kuchyňských nožů. Tím se z toho technicky stal souboj na meče."
"Ach jo. Byl někdo zraněn?"
"Bohužel ano. Víceméně náhodou, jak jsem to pochopil. Syn hraběte nešikovně upadl a v pádu prohnal meč žaludkem svého přítele a přesekl mu abdominální aortu. V době, kdy přihlížející sebrali dost rozumu, aby tam zavolali lékařský tým, už bylo moc pozdě."
"Panebože."
"Byl to souboj, Cordelie. Začalo to jako imitace, ale skončilo to jako skutečný souboj. A trestá se to jako souboj." Vstal a začal přecházet po místnosti, pak se zastavil u okna a zíral do deště. "Jeho otec mě přišel požádat o císařskou milost. Nebo, kdybych mu ji nemohl dát, tak aspoň aby bylo obvinění sníženo na prostou vraždu. Kdyby byl ten chlapec souzen pro prostou vraždu, mohl by se hájit, že to bylo v sebeobraně a možná by šel jen do vězení."
"To se mi zdá docela fér."
"Ano." Znovu se vydal na pochod. "Laskavost pro přítele. Nebo… první trhlina ve dveřích, kudy by se ten pekelný zvyk vrátil do naší společnosti. Co se stane, když za mnou přijdou s dalším případem, a pak s dalším a zase dalším? Kde udělám čáru? Co když se bude příští případ týkat nějakého mého politického nepřítele, a ne člena mé vlastní strany? Zapomeneme pak na všechny ty mrtvé, kteří zemřeli, abychom tohle zadupali do země? Já se ještě pamatuju na souboje a na to, jaké to tehdy bylo. A co je horší - byl by to začátek vlády přítelíčků, a pak zájmových skupin. Říkej si o Ezaru Vorbarrovi co chceš, ale za třicet let tvrdé práce přeměnil vládu z klubu třídy Vor na něco, co se podobalo vládě zákona, i když nejisté - ale platil jeden zákon pro všechny."
"Už ten problém začínám chápat."
"A já - ze všech lidé právě já musím to rozhodnutí učinit! Já, který jsem měl být před dvaadvaceti lety veřejně popraven za stejný zločin?" Zastavil se před ní. "O tom, co se minulé noci stalo, se dnes ráno mluví po celém městě, v různých verzích. Za pár dní se to rozkřikne všude. Chtěl jsem, aby se to nedostalo do zpráv, aspoň na čas, ale jako bych plivnul proti větru. Už to nejde zamést pod koberec, i kdybych chtěl. Tak co nebo koho dnes zradím? Přítele? Nebo důvěru Ezara Vorbarry? Nelze pochybovat o tom, jak by rozhodl on."
Posadil se znovu vedle ní a vzal ji do náruče. "A tohle je jen začátek. Každý měsíc, každý týden přijde nějaká další nemožná věc. Co ze mě zbude po patnácti letech takového života? Jen slupka, jako ta věc, kterou jsme pohřbili před třemi měsíci, a s jeho posledním dechem se modlili, aby bůh neexistoval? Nebo mocí zkorumpovaná příšera jako jeho syn, nakažená tak, že jediná možná sterilizace byla plazmovou pistolí? Nebo něco ještě horšího?"
Jeho agónie ji vyděsila. Pevně ho objala. "Já nevím. Opravdu nevím. Ale někdo… někdo přece takováhle rozhodnutí vždycky dělal, zatímco my jsme žili v blažené nevědomosti a pokládali jsme svět za zaručený. A taky to byli jen lidi. O nic lepší ani horší než ty."
"To je strašná myšlenka."
Vzdychla. "Nemůžeš si vybrat mezi jedním nebo druhým zlem ve tmě, jen s použitím logiky. Můžeš se jen držet nějaké bezpečné zásady jako své linie. Já za tebe rozhodovat nemůžu. Ale ať si za svou zásadu teď zvolíš cokoli, bude to tvoje bezpečná linie, která tě dostane dál. A kvůli tvému lidu by měla být důsledná."
Odpočíval v jejím náručí. "Já vím. Otázkou vlastně nebylo, jaké rozhodnutí mám udělat. Jen jsem… se trochu vzpíral, cestou tam dolů." Vstal. "Milá kapitánko, jestli za patnáct let budu ještě při zdravém rozumu, bude to asi tvoje zásluha."
Vzhlédla k němu. "Tak jak ses rozhodl?"
Odpověděla jí bolest v jeho očích. "Ach ne," řekla bezděčně a další slova spolkla. A já jsem se snažila mluvit moudře. Tohle jsem nechtěla.
"Copak to nevíš?" řekl jemně a rezignovaně. "Jediný způsob, který tady může fungovat, je ten Ezarův. Konec konců, je to pravda. Vládne i z hrobu." Zamířil do koupelny, aby se umyl a převlékl.
"Ale ty nejsi Ezar," zašeptala do prázdné místnosti. "Nemůžeš najít vlastní způsob?"

KAPITOLA 8

O tři týdny později Vorkosigan přihlížel veřejné popravě Carla Vorhalase.
"Musíš tam jít?" zeptala se Cordelia toho rána, když se oblékal, zasmušilý a do sebe obrácený. "Já u toho snad být nemusím, že ne?"
"Ne, samozřejmě že ne. Já tam taky oficiálně nemusím být, ale… musím tam jít. Jistě víš proč."
"Ne… ani ne, jen pokud se tím nechceš trestat. Nevím, jestli si ve své pozici takový luxus můžeš dovolit."
"Musím tam jít. Pes se taky vrací k tomu, co vyzvracel, ne? Budou tam jeho rodiče, víš. A jeho bratr."
"Je to barbarský zvyk."
"No, mohli bychom taky léčit zločin jako chorobu, jako to děláte vy Beťané. Ty víš, jaké to je. My aspoň toho člověka zabijeme čistě a najednou, místo po kouskách, a netrvá to léta… já nevím."
"Jak to… provedou?"
"Useknou mu hlavu. Má to být téměř bezbolestné."
"Jak to vědí?"
Nevesele se zasmál. "To je velmi výstižná otázka."
Neobjal ji, když odcházel. Vrátil se dřív než za dvě hodiny, mlčel a na nabídku oběda jen zavrtěl hlavou. Zrušil odpolední schůzky a uchýlil se do knihovny hraběte Pjotra, kde seděl s knihou na klíně, ale nečetl. Cordelia za ním za

chvíli přišla, sedla si na pohovku a trpělivě čekala, až se k ní vrátí z té vzdálené země, kde dlela jeho mysl.
"Ten hoch chtěl být statečný," řekl po hodině mlčení. "Bylo vidět, že měl každé gesto naplánované předem. Ale nikdo jiný se mu nepřizpůsobil. Jeho matka ho zlomila… A navíc, ten zatracený kat se napoprvé nestrefil. Setnul mu hlavu až napotřetí."
"Mám dojem, že seržant Bothari by to dokázal líp s kapesním nožem." Vorrutyer ji dnes dopoledne strašil víc než obvykle. Viděla rudě.
"Bylo to naprosto odporné, nic nechybělo. Jeho matka mě taky proklínala, dokud ji Evon a hrabě Vorhalas neodvedli."
Najednou nemohl mluvit bezvýrazně. "Bože, Cordelie, to nemohlo být správné rozhodnutí! A přece… a přece… žádné jiné nebylo možné. Nebo bylo?"
Přišel k ní a mlčky ji držel. Zdálo se, že nemá daleko k slzám, a ještě víc ji vyděsilo, že se nerozplakal. Nakonec napětí povolilo.
"Asi bych se měl sebrat a jít se převléct. Vortala naplánoval schůzku s ministrem zemědělství, která je příliš důležitá, než abych tam nešel, a potom máme generální štáb…" Než odešel, už se opět zcela ovládal.
Tu noc dlouho ležel vedle ní a nespal. Měl zavřené oči, ale podle jeho dechu poznala, že spánek jen předstírá. Nemohla přijít ani na jedno slovo útěchy, které by jí samotné nepřipadalo nejapné, tak mlčky v dlouhých nočních hodinách bděla s ním. Venku začalo pršet, bylo to setrvalé mrholení. Jednou promluvil.
"Už jsem viděl umírat muže. Nařizoval jsem popravy, posílal jsem muže do bitev, vybral jsem tohoto místo tamtoho, spáchal jsem tři vyložené vraždy a nebýt milosti boží a seržanta Bothariho, byl bych spáchal i čtvrtou… nevím, proč mě tohle tak zasáhlo, jako kdyby se na mě zřítila zeď. Zastavilo mě to, Cordelie. A já se nesmím zastavit, nebo všichni společně padneme. Nějak to musím všechno udržet v běhu."
ü
Probudila se ve tmě cinknutím rozbitého skla a zvukem měkkého nárazu. Překvapeně se nadechla. Kyselý dým jí popálil plíce, ústa, nozdry a oči. Pachuť, z níž se jí udělalo špatně, jí zvedla žaludek až do krku. Vorkosigan se vedle ní vytrhl ze spánku s kletbou.
"Soltoxinový plynový granát! Nedýchej, Cordelie!" Aby svůj výkřik zdůraznil, dal jí polštář na obličej. Jeho horké, silné paže ji objaly a táhly ji z postele. Ve stejném okamžiku se postavila na nohy a málem se pozvracela. Vyklopýtala do haly a Vorkosigan za nimi přibouchl dveře.
Podlahou otřásaly kroky běžících lidí. Vorkosigan se rozkřikl: "Běžte zpátky! To je soltoxinový plyn! Nezůstávejte na tomto poschodí! Zavolejte Illyana!" a vzápětí se rovněž předklonil, kašlal a dávil. Něčí ruce je postrkovaly ke schodům. Cordelii tak slzely oči, že sotva viděla.
Mezi záchvaty křečí ze sebe Vorkosigan vypravil: "Budou mít protijed… v císařské rezidenci… to je blíž než Císařská vojenská… sežeňte Illyana, okamžitě. On bude vědět. Do sprchy… kde je služka milady? Přiveďte ji…"
Zanedlouho ji strčili do koupelny pod schody. Vorkosigan byl s ní. Třásl se a sotva se držel na nohou, ale stále se pokoušel jí pomoci. "Začni si umývat kůži a nepřestávej. Nezastavuj se. Voda by měla být chladná."
"A ty taky. Co to bylo za svinstvo?" Znovu si odkašlala do tekoucí vody a jeden druhého namydlili.
"Taky si vymyj ústa… soltoxin. Už je to tak patnáct šestnáct let, co jsem ten smrad naposledy cítil, ale na to se nedá zapomenout. Je to jedovatý plyn. Měl by být pod přísnou kontrolou. Jak se k tomu sakra někdo dostal… zatracená bezpečnostní služba! Zítra tu budou pobíhat jako bezhlavá kuřata… a to už bude pozdě." Jeho obličej s nočním strniskem na bradě byl zelenobílý.
"Mně už je teď líp," řekla Cordelia. "Ta nevolnost ustává. Mám pravdu, když si myslím, že jsme nedostali plnou dávku?"
"Ne. Působí to pomalu. Není toho třeba moc, aby tě to zabilo. Většinou to ovlivňuje měkké tkáně - za hodinu se plíce změní v želé, když sem ten protijed brzy nepřinesou."
Vzrůstající strach, který jí svíral břicho, srdce a mozek, její slova téměř zdusil. "Překoná to placentární bariéru?"
Mlčel trochu moc dlouho, než promluvil. "Nevím přesně. Musíme se zeptat doktora. Viděl jsem účinky toho jedu na mladých mužích." Přepadl ho další záchvat křečovitého kašle, který neustával.
Do koupelny přišla jedna ze služek hraběte Pjotra, rozcuchaná a vyděšená, aby se postarala o Cordelii, a vystrašený mladý strážný, který jim pomáhal. Další strážný přišel s hlášením a zvýšil hlas, aby ho bylo slyšet přes tekoucí vodu.
"Dostali jsme se do rezidence, pane. Někdo už je na cestě."
Cordeliin krk, průdušky a plíce začaly produkovat nechutný hlen. Zakašlala a vyplivla ho. "Viděl někdo Drou?"
"Myslím, že vyběhla za atentátníky, milady."
"To nebyla její práce. Když se spustí alarm, má běžet za Cordelií," zavrčel Vorkosigan. Mluvení u něj vyprovokovalo další kašel.
"Když přišel ten útok, byla dole, pane, s poručíkem Koudelkou. Oba vyrazili ven zadními dveřmi."
"K sakru," zamumlal Vorkosigan, "jeho práce to taky není." Jeho úsilí bylo potrestáno dalším záchvatem kašle. "Chytili někoho?"
"Myslím, že ano, pane. Vzadu na zahradě u zdi byl nějaký randál."
Stáli pod tekoucí vodou ještě několik minut, dokud se strážný nevrátil. "Je tu doktor z císařské rezidence, pane."
Služka zabalila Cordelii do županu. Vorkosigan si kolem sebe omotal ručník a zabručel na strážného: "Jděte mi najít nějaké šaty, chlapče." Jeho hlas zněl, jako když se sype štěrk.
Když vyšli ven, muž středního věku s účesem na ježka, oblečený v kalhotách, kabátku od pyžama a s pantoflemi na nohou, právě vybaloval lékařské vybavení v ložnici pro hosty. Vyndal z tašky tlakovou nádobu a připevnil k ní dýchací masku. Pohlédl na Cordeliino zakulacující se bříško a pak na Vorkosigana.
"Pane, jste si jistý, že jste ten plyn identifikoval správně?"

"Naneštěstí ano. Byl to soltoxin."
Doktor sklonil hlavu. "Je mi to líto, milady."
"Ublíží to mému…" zakuckala se hlenem.
"Buďte zticha a dejte jí ten protijed," zabručel Vorkosigan.
Doktor jí nasadil masku na nos a ústa. "Dýchejte zhluboka. Nadechněte se. Vydechujte. Teď se nadechněte. Zadržte dech…"
Plyn s protijedem chutnal po zelenině, byl chladnější, ale skoro stejně hnusný jako původní jed. Zvedl se jí žaludek, ale neměla v něm nic, co by mohla zvrátit. Pozorovala přes masku Vorkosigana, který pozoroval ji a pokoušel se na ni povzbudivě usmát. Zřejmě se teprve teď dostavila reakce, byl v obličeji šedý a s každým nadechnutím sklíčenější. Cordelia si byla jistá, že dostal větší dávku než ona. Sundala si masku z obličeje a řekla: "Není už řada na tobě?"
Doktor jí přitiskl masku zpátky a řekl: "Ještě se jednou nadechněte, milady, pro jistotu." Zhluboka se nadechla a doktor přemístil masku na Vorkosiganův obličej. Vypadalo to, že ten žádné instrukce nepotřebuje.
"Kolik minut uplynulo od útoku?" zeptal se lékař úzkostlivě.
"Nejsem si jistá. Zapsal si někdo čas? Vy, ehm…" Zapomněla, jak se mladý strážný jmenuje.
"Myslím, že tak patnáct až dvacet minut, milady."
Doktor se viditelně uklidnil. "Tak to by mělo být v pořádku. Několik dní budete oba v nemocnici. Zařídím vám převoz sanitkou. Zasáhlo to ještě někoho jiného?" zeptal se strážného.
"Doktore, počkejte." Lékař posbíral nádobu a masku a mířil ke dveřím. "Co udělá ten… soltoxin s mým dítětem?"
Nepodíval se jí do očí. "To nikdo neví. Nikdo ještě nepřežil zásah bez okamžitého podání protijedu."
Cordelia cítila, jak se jí rozbušilo srdce. "Ale s protijedem…" Nelíbil se jí jeho soucitný pohled a otočila se k Vorkosiganovi. "Je to -" Jeho olověně šedý výraz, pod nímž prosvítala bolest a rostoucí hněv, ji zmrazil. Byla to tvář cizince s očima milence, které se na ni konečně zpříma podívaly.
"Řekněte jí to," zašeptal doktorovi. "Já nemůžu."
"Je nutné, abychom ji rozrušili…?"
"Okamžitě. Ať to máme za sebou." Hlas se mu lámal a skřípěl.
"Problém je ten protijed, milady," řekl doktor neochotně. "Je to silný teratogen. V rostoucím plodu zarazí vývoj kostí. Vaše kosti jsou dospělé, takže vás to neohrozí, až na to, že budete mít sklon k artritidě, což se dá léčit… jestli to nastane…" Zmlkl, když zavřela oči, aby se na něj nemusela dívat.
"Musím jít za tím strážným v hale," dodal.
"Běžte, běžte," odpověděl Vorkosigan a propustil ho. Vymotal se ze dveří, kde se srazil se strážným, který Vorkosiganovi přinášel šaty.
Cordelia otevřela oči a podívali se s Vorkosiganem na sebe.
"Ten výraz ve tvém obličeji…" zašeptal. "Plač. Zuř! Dělej něco!" Hlas mu zdrsněl. "Můžeš mě třeba nenávidět."
"Já teď ještě nic necítím," řekla tiše. "Možná zítra." Každý dech ji pálil jako oheň.
S tlumenými kletbami na sebe naházel šatstvo, zelenou polní kombinézu. "Já můžu něco udělat."
Zase měl tu tvář cizince. V paměti se jí dutě vybavila slova: Kdyby smrt nosila uniformu, vypadala by přesně takhle.
"Kam jdeš?"
"Podívat se, koho chytil Koudelka." Vyšla za ním ze dveří. "Ty zůstaň tady," nařídil jí.
"Ne."
Přísně se na ni podíval, ale Cordelia na to odpověděla stejně divokým gestem, jako kdyby se bránila ráně mečem. "Jdu s tebou."
"Tak dobře, pojď." Trhl hlavou, otočil se a zamířil ke schodům do prvního patra. Napřímená záda prozrazovala, jak je rozzuřený.
"Přede mnou nikoho nezabiješ," zašeptala mu naléhavě do ucha.
"Opravdu?" odpověděl stejně tiše. "Opravdu nezabiju?" Kráčel těžce, bosé nohy mu pleskaly na kamenných schodech.
Ve velké vstupní hale vládl chaos. Byla plná jejich stráží, mužů v hraběcích stejnokrojích a zdravotníků. Nějaký muž v černé kombinéze noční hlídky - nebo jeho tělo, Cordelia to nemohla rozeznat - ležel na mozaikovém dláždění a u jeho hlavy klečel zdravotník. Oba byli promoklí a zablácení. Pod nimi se rozlévala voda zbarvená krví a ošetřovatelovy boty v ní čvachtaly.
Ve vlasech velitele Illyana se leskly kapky vody z mlhavého mrholení. Právě vcházel předními dveřmi a říkal: "Dejte mi vědět, jakmile se dostaví technici s kirilianským detektorem. Mezitím se postarejte, aby se nikdo nepřibližoval k té zdi a nepouštějte nikoho do uličky. Pane!" vykřikl, když zahlédl Vorkosigana. "Díky bohu, že jste v pořádku!"
Vorkosigan pouze z hloubi hrdla zavrčel. Zajatec ležel tváří ke zdi, jednou rukou si zakrýval obličej a druhou si strnule držel u boku v podivném úhlu. Obklopovala ho skupinka mužů. Droušnáková v promočené košili stála poblíž. Na ruce se jí houpal nebezpečně vyhlížející, lesklý samostříl, zřejmě zbraň, kterou útočníci použili, aby prostřelili granát jejich oknem. Na tváři měla fialovou skvrnu, druhou rukou si utírala krev z nosu. Byl tam i Koudelka, opíral se o svůj meč a jednu nohu táhl za sebou. Měl na sobě mokrou a zablácenou uniformu, na nohou bačkory a tvářil se kysele.
"Byl bych ho dostal," odsekl hádavě, "kdybys tam nevletěla a nezačala na mě křičet."
"Ale prosím tě," odpověděla mu Droušnáková stejným tónem. "To tedy promiň, ale já to vidím jinak. Mně se zdá, že on dostal tebe, protože jsi ležel na zemi. Kdybych nezahlédla jeho nohy, jak šplhal po zdi -"
"Nechte toho! Je tu lord Vorkosigan!" zasyčel na ně další strážný. Muži ve skupině se otočili a ustoupili z jeho zorného pole.
"Jak se dostal dovnitř?" začal Vorkosigan, ale hned se odmlčel. Muž měl na sobě černou kombinézu bezpečnostní

služby. "Doufám, že to není jeden z vašich mužů, Illyane!" Hlas mu skřípal jako kov na kameni.
"Pane, my ho musíme mít živého, abychom ho mohli vyslechnout," řekl Illyan nervózně u Vorkosiganova ramene, napůl hypnotizovaný jeho výrazem, který přiměl k ústupu i strážné. "Můžeme se dozvědět víc o spiknutí. Nemůžete…"
Vtom se zajatec otočil tváří ke svým přemožitelům. Jeden ze strážných se k němu vydal, aby ho vrátil do původní pozice čelem ke zdi, ale Vorkosigan mu ukázal, aby ho nechal být. Protože Cordelia v té chvíli stála za ním, nemohla vidět jeho výraz, ale Vorkosiganova ramena ztratila vražedné napětí. To po sobě zanechalo jen křečovitou bolest. Nad černým límcem bez výložek spatřila strhanou tvář Evona Vorhalase.
"Proboha, ne oba dva," vydechla Cordelia.
Nenávist zrychlila Vorhalasův dech, když se díval na své zamýšlené oběti. "Ty svině. Ty studená svině. Seděl jsi tam ledový jako kámen, když mu usekávali hlavu. Cítil jsi něco? Nebo se ti to líbilo, lorde regente? Tam jsem přísahal, že tě dostanu."
Následovalo dlouhé ticho. Pak se k němu Vorkosigan naklonil a jednou rukou se opřel o zeď nad Vorhalasovou hlavou. Chraptivě zašeptal: "Nedostal jsi mě, Evone."
Vorhalas mu plivl do tváře krvavou slinu ze svých zraněných úst. Vorkosigan se ji nepokusil setřít. "Nedostal jsi ani mou ženu," pokračoval pomalu a tiše. "Ale dostal jsi mého syna. Snil jsi o sladké pomstě? Tak tady ji máš. Podívej se mé ženě do očí, Evone. Člověk by se v těch očích, šedých jako moře, dokázal utopit. Já se do nich budu dívat každý den po zbytek svého života. Tak si svou pomstu sežer, Evone. Vypij si ji. Pomazli se s ní. Zabal se do ní, až budeš mít noční hlídku. Je celá tvoje. Já ti ji dokonce odkážu. Pokud jde o mne, já jsem ji polykal, až jsem se jí dusil a až se mi udělalo špatně."
Nato Vorhalas poprvé vzhlédl a podíval se za Vorkosigana, na Cordelii. Myslela na dítě ve svém břiše, na křehké vazivo jeho nových chrupavčitých kostí, které teď možná začínaly hnít, kroutit se a drolit, ale nemohla Vorhalase nenávidět, přestože se o to na okamžik pokusila. Dokonce ho dokázala chápat. Měla pocit, jako kdyby vládla vnitřním zrakem, který pronikal jeho zraněnou duší stejně, jako lékaři pronikali diagnostickými přístroji do zraněného těla. Každý zákrut v jeho mysli, každou trhlinu a emocionální modřinu, každou začínající rakovinu zášti a především velkou ránu, způsobenou bratrovou smrtí, to všechno viděla jakoby červeně ohraničené.
"Nelíbilo se mu to, Evone," řekla. "Co jste od něj chtěl? Víte to vůbec?"
"Trochu lidského slitování," zavrčel. "Mohl Carla zachránit. I tam ho ještě mohl zachránit. Nejdřív jsem si myslel, že proto přišel."
"Panebože," řekl Vorkosigan. Když si na okamžik představil vzestup a pád nadějí, které ta slova vyvolala, vypadal, že je mu zle. "Já s lidskými životy nehraju divadlo, Evone."
Vorhalas před sebou držel svou nenávist jako štít. "Jděte k čertu."
Vorkosigan povzdechl a odstoupil od zdi. Doktor už čekal, aby je zahnal do čekajícího vozu, který je měl odvézt do Císařské vojenské nemocnice. "Odveďte ho, Illyane," řekl Vorkosigan unaveně.
"Počkejte," řekla Cordelia. "Potřebuju vědět - musím se ho na něco zeptat."
Vorhalas se na ni vzdorovitě podíval.
"Chtěl jste takovýhle výsledek? Myslím, když jste si vybral právě tuto zbraň? Tenhle specifický jed?"
Uhnul očima a promluvil ke zdi na druhé straně. "Byla to jediná věc, kterou jsem si mohl vzít, když jsem byl ve zbrojnici. Myslel jsem si, že ho nedokážete identifikovat a získat protijed z Císařské vojenské včas…"
"To se mi ulevilo," zašeptala.
"Protijed nám poslali z císařské rezidence," vysvětlil Vorkosigan. "To je jen ze čtvrtiny tak daleko. Císařská ošetřovna má všechno. Pokud jde o identifikaci… byl jsem u toho, když jsme potlačili karianskou vzpouru. Myslím, že mi tenkrát bylo asi tolik, kolik je teď vám, nebo jsem možná byl i o trochu mladší. Ten zápach mi to všechno okamžitě připomněl. Chlapce, kteří si vykašlávali plíce v rudých kapkách…" Zdálo se, že se stáhl do sebe a do minulosti.
"Já jsem vás nechtěl bezpodmínečně zabít. Prostě jste stála v cestě mezi mnou a jím." Vorhalas slepě ukázal na její zaoblené břicho. "To jsem nechtěl. Chtěl jsem zabít jeho. Ani jsem nevěděl jistě, jestli s ním sdílíte ložnici." Teď se díval všude možně, jen ne na ni. "Nikdy mě nenapadlo zabít vaše…"
"Podívejte se na mě," řekla zlomeným hlasem, "a řekněte to slovo nahlas."
"Dítě," zašeptal a pak náhle začal křečovitě vzlykat.
Vorkosigan ustoupil dozadu a stoupl si vedle Cordelie. "Kéž bys to byla neudělala," zašeptal. "Připomíná mi svého bratra. Proč pro tu rodinu znamenám smrt?"
"Ještě chceš, aby si tu pomstu sežral?"
Nakrátko si položil hlavu na její rameno. "Ani to ne. Všechny nás zahanbuješ, milá kapitánko. Ale…" vztáhl ruku, jako by chtěl vzít její břicho do dlaní, ale když si uvědomil tiché diváky kolem, zase ji stáhl. Napřímil se. "Ráno mi přineste celkovou zprávu, Illyane," řekl. "Do nemocnice."
Vzal Cordelii pod paží a následovali doktora. Nedokázala říct, jestli podpíral ji nebo sám sebe.

ü

V areálu Císařské vojenské nemocnice ji obklopili nápomocní lidé a unášeli ji s sebou jako řeka. Lékaři, sestry, pomocný zdravotnický personál, stráže. Arala od ní oddělili už u dveří, a cítila se proto neklidná a osamělá uprostřed davu. Mluvila velmi málo, jen automaticky říkala bezvýznamné zdvořilé fráze. Přála si, aby ji šok zbavil vědomí, otupil ji a přivedl ji k šílenství popírajícímu realitu, halucinacím, čemukoli. Místo toho byla jen unavená.
Dítě v ní se ozývalo tu třepetavými, tu hnětoucími pohyby - teratogenický protijed zřejmě působil pomalu. Ještě jim asi dovolí být chvíli spolu, a ona své dítě milovala a hladila je přes kůži na břiše pomalými, masážními pohyby. Vítej, synu, na Barrayaru, domově kanibalů, kteří dokonce ani nepočkali obvyklých osmnáct nebo dvacet let, než tě sní. Nenažraná

planeta.
Uložili ji na lůžko v luxusním soukromém pokoji v křídle, které spěšně vyklidili pro velmi důležité pacienty. Pocítila úlevu, když zjistila, že Vorkosigana umístili hned naproti. Brzy se na ni přišel podívat, už oblečený v zeleném vojenském pyžamu. Dokázala se na něj maličko usmát, ale nepokoušela se posadit. Gravitace ji stahovala do středu světa. Na povrchu ji držela jen pevná postel, budova a kůra planety, její vůle v tom nehrála žádnou roli.
Vorkosiganovi v patách šel úzkostlivý zdravotník. "Pamatujte si, pane, že byste neměl moc mluvit, dokud se vám doktor nepodívá do krku a nedá vám něco na to podráždění."
V šedém světle svítání vypadala okna jako bledé otvory. Vorkosigan si sedl na kraj Cordeliiny postele a stiskl jí ruku.
"Tobě je zima, milá kapitánko," zašeptal chraplavým hlasem. Přikývla. Bolelo ji na prsou, hrdlo měla jako odřené a pálilo ji v nose.
"Nikdy jsem neměl dovolit, aby mě k té práci přemluvili," pokračoval. "Je mi to tak líto…"
"Já jsem tě taky přemlouvala. Pokusil ses mě varovat. Není to tvoje vina. Zdálo se, že je to pro tebe to pravé. To je v pořádku."
Potřásl hlavou. "Nemluv. Budeš mít zjizvené hlasivky."
Neradostně se zasmála, a když opět začal mluvit, položila prst na jeho ústa. Rezignovaně kývl a chvíli se na sebe jen dívali. Jemně ji odsunul zcuchané vlasy z obličeje. Cordelia chytla jeho širokou ruku a pro útěchu si ji přitiskla na tvář.
Ale nakonec ho vyhnala četa doktorů a laborantů na vyšetření. "Na vás se podíváme za chviličku, milady," řekl jejich náčelník zlověstně.
Po chvíli se skutečně vrátili a přinutili ji vykloktat si ošklivou růžovou tekutinou a pak dýchat do přístroje. Pak zase oddusali. Sestra jí přinesla snídani, které se Cordelia ani nedotkla.
Pak do pokoje vstoupila suita vážně se tvářících lékařů. Ten, který v noci přišel z císařské rezidence, teď byl elegantně upravený a oblečený v úhledném civilu. Po boku Cordeliina osobního lékaře stál mladší, černovlasý muž v zelené vojenské uniformě s kapitánskými výložkami na límci. Dívala se na ně a vzpomněla si na Cerbera.
Její lékař jí představil toho cizího. "Tohle je kapitán Vaagen z Císařského vojenského výzkumného ústavu. Je to expert našeho ústavu na válečné jedy."
"Vynalézáte je nebo se snažíte po nich uklízet, kapitáne?" zeptala se Cordelia.
"Obojí, milady." Jeho postoj byl poněkud vojensky arogantní. Její lékař vypadal jako někdo, kdo si právě vytáhl krátkou slámku, ale usmíval se. "Lord regent mě požádal, abych vás informoval o plánovaných vyšetřeních a tak dále. Obávám se," odkašlal si, "že by bylo nejlepší, kdybychom naplánovali potrat hned teď. Vaše těhotenství už je na to dost pokročilé a pro vaše zotavení bude nejlepší, když se zbavíte fyzické zátěže co nejdříve."
"Nedá se opravdu nic dělat?" zeptala se bez naděje a odpověď jim vyčetla z obličejů.
"Obávám se, že ne," řekl její lékař smutně. Lékař z císařské rezidence kývl na souhlas.
"Já jsem si prostudoval literaturu," řekl kapitán neočekávaně. Díval se přitom z okna. "A našel jsem ten pokus s kalciem. Pravda je, že výsledky nebyly zvlášť povzbudivé -"
"Měl jsem dojem, že jsme se dohodli, že o tom nebudeme mluvit," zaškaredil se lékař z rezidence.
"Vaagene, to je kruté," řekl její lékař. "Jen vzbuzujete falešné naděje. Nemůžete udělat z regentovy manželky jedno z vašich nešťastných pokusných zvířat pouze kvůli řadě nevyzkoušených výstřelů do tmy. Máte regentovo svolení k pitvě, zůstaňte u toho."
Cordeliin svět se ve vteřině převrátil zase hlavou vzhůru, když se podívala do obličeje muže, který měl nápady. Znala ten typ - napůl měl pravdu, byl zbrklý a v polovině případů úspěšný, přeskakující z jedné monománie na druhou jako včela opylující květy, sbírající málo ovoce, ale nechávající za sebou spoustu semen. Osobně pro něj neznamenala nic víc než materiál pro studii. Riziko, které by na sebe vzala, jeho představivosti nic neříkalo, pro něj nebyla osoba, ale choroba. Pomalu, s divokou nadějí se na něj usmála - věděla, že je jejím spojencem v nepřátelském táboře.
"Zdravím vás, doktore Vaagene. Jak by se vám líbilo napsat nejdůležitější studii svého života?"
Lékař z rezidence se štěkavě zasmál. "Zaměřila se na vás, Vaagene."
Vaagen se na Cordelii usmál s údivem, že mu okamžitě porozuměla. "Uvědomujete si, že vám nemůžu zaručit žádný výsledek…"
"Výsledek!" přerušil ho její osobní lékař. "Proboha, radši jí řekněte, co si pod výsledkem představujete. Nebo jí ukažte obrázky - ne, nedělejte to. Milady," obrátil se k ní, "to léčení, o kterém mluví, se naposled zkoušelo před dvaceti lety. Způsobilo to nenapravitelné poškození matkám. A výsledky - nejlepší výsledek, ve který byste mohla doufat, je zkroucený mrzáček. Možná něco ještě horšího. Nepopsatelně horšího."
"Dá se to popsat jako medúza," řekl Vaagen.
"Jste nelidský, Vaagene!" obořil se na něj Cordeliin lékař. Pohlédl na ni, aby zjistil, jak moc je rozrušená.
"Životaschopná medúza, doktore Vaagene?" zeptala se Cordelia naléhavě.
"Hm. Možná," odvětil. Hněvivé pohledy jeho kolegů ho zbrzdily. "Ale máme problém s tím, co se stane s matkou, když aplikujeme léčbu in vivo."
"A vy to nemůžete udělat in vitro?" položila Cordelia zřejmou otázku.
Vaagen se triumfálně podíval na jejího lékaře. "Kdyby se to dalo zařídit, tak by to jistě otevřelo dveře k potenciálním dalším pokusům," zamumlal směrem ke stropu.
"In vitro?" řekl lékař z rezidence zmateně. "Jak?"
"Jak to myslíte, jak," řekla Cordelia. "Máte tu někde ve skříni sedmnáct escobaranských děložních replikátorů, které sem byly přivezeny z války." Vzrušeně se otočila k Vaagenovi. "Neznáte náhodou doktora Henriho?"
Vaagen přikývl. "Pracovali jsme spolu."
"Takže o nich víte všechno!"

"No - přesně řečeno, všechno ne. Jen - vlastně mi řekl, že jsou k dispozici. Ale pochopte, já nejsem porodník."
"To určitě nejste," řekl Cordeliin lékař. "Milady, tenhle člověk není ani doktor. Je jen biochemik."
"Ale- vy jste porodník," zdůraznila. "Takže máme celý tým. Doktora Henriho a - ehm - tady kapitána Vaagena pro Pjotra Milese a vás na přenesení plodu."
Stiskl rty a v očích měl velmi zvláštní výraz. Trvalo jí jen chvilku, než poznala, že je to strach. "Já to přenesení nemůžu udělat, milady," řekl. "Nevím jak. Nikdo na Barrayaru to dosud nedělal."
"Takže vy to nedoporučujete?"
"Určitě ne. Je tu možnost trvalého poškození - a konec konců, za pár měsíců můžete znovu počít, jestli jizvy na měkkých tkáních nezasáhnou testikulární… ehm, prostě můžete znovu počít. Jsem vás lékař, a to je můj uvážený názor."
"Ano, pokud někdo jiný mezitím Arala nezabije. Nesmím zapomenout na to, že tohle je Barrayar, kde jsou všichni tak zamilovaní do smrti, že pohřbívají muže, kteří sebou ještě škubou. Jste ochotný se o tu operaci pokusit?"
Důstojně se napřímil. "Ne, milady. A to je konečné rozhodnutí."
"Dobře." Ukázala na svého lékaře prstem. "Vy jste mimo hru, a vy do toho půjdete," ukázala na Vaagena. "Vy máte od této chvíle můj případ na starosti. Spoléhám na vás, že mi najdete chirurga - nebo medika, nebo koňského doktora, nebo prostě kohokoli, kdo bude ochoten to zkusit. A pak můžete experimentovat podle libosti."
Vaagen se zatvářil mírně triumfálně a její bývalý lékař se rozzuřil. "Raději bychom měli zjistit, co tomu řekne lord regent, než jeho manželku necháte vznášet se na vlně falešného optimismu."
Vaagenův triumfální výraz poněkud vybledl.
"Chcete s tím na něj letět hned teď?" zeptala se Cordelia.
"Je mi líto, milady," řekl lékař z rezidence, "ale myslím, že bychom měli tuhle možnost okamžitě zavrhnout. Vy nevíte, jakou má kapitán Vaagen pověst. Promiňte, že jsem tak neomalený, Vaagene, ale budujete pomyslné říše a teď jste zašel moc daleko."
"Máte dost ctižádosti na celé výzkumné křídlo, kapitáne Vaagene?" otázala se Cordelia.
Pokrčil rameny a vypadal spíš v rozpacích než rozčilený, což jí dokázalo, že lékař z rezidence měl aspoň napůl pravdu.
Hltala Vaagena očima a snažila se proniknout do jeho těla, mysli i duše, ale hlavně mysli, a přemýšlela, jak nejlépe podnítit jeho představivost, aby jí byl k službám.
"Dostanete vlastní výzkumný ústav, jestli tohle dokážete. Povězte mu to," trhla hlavou směrem k Aralovu pokoji. "Povězte mu, že já jsem to řekla."
Lékaři odešli, každý v jiném rozpoložení, někdo vzteklý, někdo s nadějí. Cordelia se natáhla na posteli a začala si hvízdat písničku bez melodie. Prsty si dál masírovala břicho. Tíha gravitace zmizela.

KAPITOLA 9

Nakonec usnula a spala až do poledne. Vzbudila se dezorientovaná. Zašilhala do odpoledního světla, šikmo procházejícího nemocničními okny. Šedivý déšť ustal. Dotkla se svého břicha, ze žalu a pro uklidnění, a když se otočila na bok, zjistila, že u její postele sedí hrabě Pjotr.
Měl na sobě venkovské oblečení, staré kalhoty od uniformy, prostou košili a sako, které nosil jen ve Vorkosigan Surleau. Musel jet přímo do nemocnice. Úzkostlivě se na ni usmíval tenkými rty. Oči měl unavené a ustarané.
"Má milá, kvůli mně se nemusíš probouzet."
"To je v pořádku." Zamrkala, aby se zbavila ospalosti, a připadala si starší než on. "Je tu něco k pití?"
Rychle jí natočil studenou vodu z kohoutku nad umyvadlem vedle postele a díval se, jak pije. "Ještě?"
"To stačí. Už jste viděl Arala?"
Poklepal ji po ruce. "S Aralem jsem už mluvil. Teď odpočívá. Je mi to líto, Cordelie."
"Možná, že to nebude tak zlé, jak jsme se báli. Pořád ještě je šance. Naděje. Řekl vám Aral o tom děložním replikátoru?"
"Něco. Ale dítě už přece je poškozené. Nenávratně."
"Poškozené je, to jistě. Jak nenávratně, to nikdo neví. Ani kapitán Vaagen."
"Ano, před chvílí jsem s Vaagenem mluvil," zamračil se Pjotr. "Ambiciózní chlapík, ten typ, co je dnes v módě."
"Barrayar takové muže potřebuje. I ženy. Potřebuje novou, technicky vzdělanou generaci."
"To ano. Bojovali jsme, i otročili, abychom je stvořili. Jsou naprosto nezbytní. A taky to vědí, aspoň někteří z nich."
Ústa mu změkčil náznak sebeironie. "Ale tahle operace, kterou navrhuješ, ten placentární přenos… to nezní moc bezpečně."
"V Kolonii Beta by to byla rutinní záležitost." Cordelia pokrčila rameny. Ale samozřejmě nejsme v Kolonii Beta.
"Ale, upřímně řečeno, abys tomu lépe rozuměla - byla bys připravená začít znovu co nejdřív. Z dlouhodobého hlediska bys tak vlastně ztratila méně času."
"Čas… ztráta času mě netrápí." Když na to teď pomyslela, byl to bezvýznamný pojem. Ztrácela 26,7 hodiny každý barrayarský den. "V každém případě, už to nikdy nechci zažít. Učím se rychle, pane."
Na tváři se mu mihl poplašený výraz. "Až ti bude líp, tak změníš názor. Na čem teď záleží - mluvil jsem s kapitánem Vaagenem. Zdá se, že nepochybuje o tom, že dítě je hodně poškozené."
"No, to ano. Zatím nevíme, jestli bude třeba velká náprava."
"Má milá." Jeho starostlivý úsměv se změnil v napjatý. "Přesně tak. Kdyby ten plod bylo děvče… nebo dokonce druhý syn… mohli bychom se podvolit tvým pochopitelným, dokonce chvalitebným mateřským citům. Ale tohle dítě, kdyby žilo, by se jednoho dne stalo hrabětem Vorkosiganem. My si nemůžeme dovolit mít deformovaného hraběte Vorkosigana." Opřel se v židli, jako kdyby právě přednesl pádný argument.

Cordelia svraštila obočí. "Kdo je to my?"
"Rod Vorkosiganů. Jsme jedním z nejstarších rodů na Barrayaru. Asi nikdy ten nejbohatší a málokdy nejsilnější, ale co jsme postrádali, pokud jde o bohatství, nahradili jsme ctí. Devět generací vorských válečníků. Tohle by byl po těch devíti generacích hrozný konec, copak to nechápeš?"
"Teď momentálně se rod Vorkosiganů skládá ze dvou lidí, z vás a Arala," poznamenala Cordelia. Pjotrova slova ji pobavila i zneklidnila. "A Vorkosiganové se už v historii dočkali hrozných konců. Byli jste vyhozeni do povětří, zastřeleni, vyhladověni k smrti, utopeni, upáleni zaživa, sťati, některé sklátila nemoc a jiní byli dementní. Jediný konec, který vás nikdy nepotkal, byla smrt v posteli. Myslela jsem, že jste na horory zvyklí."
Věnoval jí bolestný úsměv. "Ale nikdy jsme nebyli mutanti."
"Myslím, že byste si měl ještě jednou promluvit s Vaagenem. Popsal mi poškození plodu jako teratogenické, ne genetické, jestli jsem mu dobře rozuměla."
"Ale lidé si budou myslet, že je to mutant."
"Co vám sakra záleží na tom, co si myslí nějací ignoranti?"
"Jiní šlechtici, má milá."
"Šlechtic nebo proletář, oba můžou být stejně nevědomí, o tom vás ujišťuji."
Ruce se mu zachvěly. Otevřel ústa a zase je zavřel, zamračil se a řekl ostřeji: "Žádný hrabě Vorkosigan také nikdy nebyl pokusným laboratorním zvířetem."
"Tak vidíte. Slouží Barrayaru, dokonce ještě než se narodil. To není špatný začátek života založeného na cti." Možná, že nakonec z toho vznikne i něco dobrého, získá se nějaká nová znalost, která třeba nepomůže jim, ale jiným usouženým rodičům. Čím víc na to myslela, tím správnější jí její rozhodnutí připadalo, a na více úrovních než jedné.
Pjotr trhl hlavou. "Na to, jak se vy Beťani zdáte slabí, je ve vás cosi strašlivě chladnokrevného."
"To je racionální myšlení, pane. Racionalita má své klady. Vy Barrayarané byste ji někdy měli vyzkoušet." Kousla se do jazyka. "Ale myslím, že hovoříme příliš o budoucnosti, pane. Je před námi ještě spousta n -" málem řekla nebezpečí, "nesnází. Placentární přenos v takhle pokročilém stadiu těhotenství je riskantní
i na galaktických světech, to připouštím. Lituji, že nemáme dost času, abychom sem pozvali zkušenějšího chirurga. Ale nemáme."
"Ano… ano… to dítě může ještě zemřít, máš pravdu. Není třeba…, ale já se bojím také o tebe, milé dítě. Stojí to za to?"
Co má stát za co? Jak to měla vědět? Pálilo ji na plicích. Unaveně se na něj usmála a potřásla hlavou, bolavou od napětí ve spáncích a na krku.
"Otče," ozval se chraplavý hlas ode dveří. Aral se o ně opíral ve svém zeleném pyžamu, v nose přenosné okysličovací zařízení. Jak dlouho tam stál? "Myslím, že si Cordelia potřebuje odpočinout."
Jejich oči se setkaly nad Pjotrovou hlavou. Pánbůh ti požehnej, lásko…
"Ano, samozřejmě." Hrabě Pjotr se sebral a s námahou se postavil. "Promiň, máš úplnou pravdu." Ještě jednou stiskl Cordelii ruku pevnou a suchou stařeckou dlaní. "Spi. Později ti to bude myslet jasněji."
"Otče."
"Ty bys měl být v posteli, ne?" řekl Pjotr s odvráceným obličejem. "Jdi si lehnout, chlapče." Jeho hlas byl z chodby sotva slyšet.
Aral se vrátil, když hrabě Pjotr konečně odešel.
"Obtěžoval tě otec?" zeptal se ponuře. Vztáhla k němu ruku a Aral se posadil vedle ní. Zvedla hlavu z polštáře a položila si ji do jeho klína s tváří na jeho pevné, svalnaté noze pod tenkou látkou pyžama. Pohladil ji po vlasech.
"Ne víc než obvykle," povzdechla.
"Bál jsem se, že tě rozčílí."
"Nejde o to, že bych byla rozčilená. Jen jsem moc unavená na to, abych běhala po chodbě a vřískala."
"Aha. Takže tě rozzlobil."
"Ano." Zaváhala. "Svým způsobem má pravdu. Tak dlouho jsem žila ve strachu a čekala, až ta rána dopadne - odněkud, odnikud, kdekoli. Pak přišla, včera v noci, a stalo se to nejhorší, skončilo to… jenže to neskončilo. Kdyby ta rána byla dokonalá, mohla bych se zastavit a skončit. Ale tohle bude pořád pokračovat." Otřela si tvář o látku pyžama. "Přišel Illyan s něčím novým? Před chvílí se mi zdálo, že jsem slyšela jeho hlas."
Stále ji hladil po vlasech ve vyrovnaném rytmu. "Skončil s předběžným výslechem Evona Vorhalase pod fastpentou. Teď vyšetřuje poměry ve staré zbrojnici, kde Evon ukradl soltoxin. Vypadá to, že Evon ho nevzal tak jednoznačně náhodně, jak tvrdí. Major, který arzenálu velel, zmizel, dezertoval. Illyan si není jistý, jestli nebyl zabit, aby Evonovi umožnil přístup, nebo jestli ve skutečnosti Evonovi nepomáhal a teď se skrývá."
"Možná, že se jen bojí, jestli utekl ze služby."
"Bát by se měl. Jestli se to stalo s jeho tichým souhlasem…" Sevřel ruku v jejích vlasech, ale hned si uvědomil, že ji tahá, omluvil se a pokračoval v hlazení. Cordelia si připadala jako raněné zvíře. Schoulila se hlouběji do jeho klína a položila mu ruku na koleno.
"Pokud jde o otce - jestli tě ještě jednou rozzlobí, pošli ho za mnou. Není třeba, aby ses jím zabývala. Řekl jsem mu, že je to tvoje rozhodnutí."
"Moje rozhodnutí?" Její ruka na jeho koleně ztuhla. "Ne naše rozhodnutí?"
Zaváhal. "Budu tě podporoval v čemkoli, co budeš chtít."
"Ale co chceš ty? Je něco, co mi neříkáš?"
"Jeho strach chápu, v tom si nemůžu pomoct. Ale… existuje něco, o čem jsem s ním nemluvil a taky nehodlám. Další dítě nemusíme mít tak snadno jako to první."
Snadno? Tomuhle říkáš snadno?

Pokračoval: "Jeden z méně známých vedlejších účinků otravy soltoxinem je mikroskopické zjizvení varlat. Může to nenávratně snížit plodnost. Na to mě upozornil můj lékař."
"Nesmysl," řekla Cordelia. "Všechno, co potřebuješ, jsou jakékoli dvě somatické buňky a replikátor. Jestli při příštím výbuchu bomby bude všechno, co seškrábou ze zdí, tvůj maličeček a můj palec, můžou replikovat malé Vorkosigany až do příštího století. Tolik, kolik si ti, co nás přežijí, budou moci dovolit."
"Ale ne přirozeným způsobem. Museli by opustit Barrayar."
"Nebo ho změnit. K sakru." Ucukl rukou, když uslyšel její řezavý tón. "Škoda, že jsem netrvala na použití replikátoru hned od začátku, dítě by nikdy nebylo ohrožené. Věděla jsem, že je to bezpečnější, věděla jsem, že tam ty replikátory jsou -" Hlas se jí zlomil.
"Psst. Kdybych nebyl… přijal tu pozici. Kdybych tě byl nechal ve Vorkosigan Surleau. Kdybych byl dal milost tomu blbci Carlovi, proboha. Kdybychom spali v oddělených ložnicích…"
"Ne!" Sevřela ruku na jeho koleně. "Odmítám žít příštích patnáct let v nějakém bunkru chráněném před bombami. Arale, tenhle svět se musí změnit. Tohle je nesnesitelné." Kdybych sem nikdy nebyla přišla.
Kdyby. Kdyby. Kdyby.

ü
Operační sál vypadal čistý a dobře osvětlený, i když nebyl tak bohatě vybavený, jak by odpovídalo galaktickému standardu. Cordelia, čekající na vznášejícím se lehátku, otočila hlavu, aby zaznamenala co možná nejvíc podrobností. Světla, monitory, operační stůl se záchytným umyvadlem vespod, technik kontrolující nádržku s čirou, bublající žlutou tekutinou. Tohle není žádný kritický bod, odkud není návratu, řekla si přísně. Tohle je další logický krok.
Kapitán Vaagen a doktor Henri stáli a čekali ve sterilním oblečení za operačním stolem. Vedle sebe měli děložní replikátor, půl metru vysoký kanystr z kovu a plastiku, posetý kontrolními panely a vstupními otvory. Světla po jeho stranách zářila zeleně a žlutě. Byl vyčištěný, sterilizovaný, nádržky s výživou a s kyslíkem byly znovu naplněné a připravené… Cordelia na replikátor hleděla s ohromnou úlevou. Primitivní těhotenství v barrayarském stylu, který jí připadal jako návrat k opicím, neznamenal nic než selhání rozumu, který by zvítězil nad emocemi. Chtěla se přizpůsobit, zapadnout, chtěla zkusit stát se pravou Barrayarankou… A mé dítě za to platí. Nikdy víc.
Chirurg doktor Ritter byl vysoký a tmavovlasý, s olivovou pletí a dlouhýma, čistýma rukama. Cordelii se jeho ruce líbily od prvního okamžiku. Netřásly se mu. Ritter spolu se sestrou ji teď přemístili na operační stůl a vytáhli zpod ní lehátko. Doktor Ritter se konejšivě usmál. "Zvládáte to bezvadně."
Samozřejmě že to zvládám, vždyť jsme ještě nezačali, pomyslela si Cordelia podrážděně. Doktor Ritter byl zřetelně nervózní, ale nervozita v podstatě končila u jeho loktů. Chirurg byl Vaagenův přítel, kterého Vaagen dokopal k operaci poté, co spolu celý den probírali seznam zkušenějších lékařů, kteří se případu odmítli dotknout.
Vaagen to všechno Cordelii vysvětlil. "Jak byste nazvala čtyři velké desperáty s holemi v temné uličce?"
"Cože?"
"Soud mezi dvěma lordy, lékaři, ohledně zanedbání povinné péče." Zachechtal se. Vaagenův smysl pro humor byl černý a sžíravý jako kyselina. Cordelia by ho za to byla objala. Byl jediný, kdo si během posledních tří dnů v její přítomnosti dovolil pronést vtip. Vaagen byl asi ten nejrozumnější a nejpoctivější člověk, kterého potkala od té doby, co odešla z Kolonie Beta. Byla ráda, že ho tu vidí.
Otočili ji na bok a dotkli se její páteře lékařským paralyzérem. Štíplo to a studená chodidla měla náhle horká. Nohy jí zčistajasna zmrtvěly jako pytle sádla.
"Cítíte to?" zeptal se doktor Ritter.
"Co mám cítit?"
"Dobře." Kývl na sestru a otočili ji na záda. Sestra jí odkryla břicho a zapnula sterilizační pole. Chirurg ji vyšetřil hmatem a přitom kontroloval holovizní monitor, aby se ujistil o přesné poloze dítěte.
"Jste si jistá, že nechcete raději být v narkóze?" zeptal se jí doktor Ritter naposled.
"Ano. Chci se dívat. Je to zrození mého prvního dítěte." A možná mého jediného dítěte.
Neupřímně se usmál. "Jste statečné děvče."
Děvče! Jděte s tím do háje, jsem starší než vy. Vycítila, že doktor Ritter by byl radši, kdyby ho nikdo nepozoroval. To má smůlu.
Dr. Ritter se zastavil a ještě jednou se rozhlédl kolem, jako kdyby v duchu kontroloval, zda jsou jeho nástroje i lidé připraveni. Stejně jako jeho vůle a nervy, odhadovala Cordelia.
"Tak pojďte, Rittere, příteli, dáme se do toho, ať to máme za sebou," řekl Vaagen a netrpělivě přitom poklepával prsty. Hovořil podivuhodným tónem, v němž se mísil sarkastický přízvuk se skutečným, vřelým povzbuzením. "Moje snímky ukazují, že kosti už se začaly rozpadávat. Kdyby dezintegrace příliš pokročila, neměli bychom žádnou matrici, na níž bychom mohli stavět. Teď řežte, kousat nehty si můžete potom."
"Kousejte si svoje, Vaagene," řekl chirurg bodře. "Ještě jednou mi strčíte do lokte a řeknu sestře, aby vám nacpala do krku zrcátko."
Jsou hodně staří přátelé, pomyslela si Cordelia. Ale chirurg už zvedl ruce, nadechl se, popadl vibrační skalpel a jedním dokonale sebejistým pohybem jí rozřízl břicho. Sestra sledovala pohyb jeho ruky ručním chirurgickým nástrojem, který uzavíral cévy - vyteklo sotva tolik krve jako z kočičího škrábnutí. Cordelia cítila tlak, ale žádnou bolest. Další řez otevřel dělohu.
Placentární přenos byl mnohem náročnější než obyčejný císařský řez. Křehkou placentu museli chemicky a hormonálně připravit na uvolnění z dělohy prosycené cévami, tak aby se nepoškodily žádné z jejích četných nepatrných klků. Pak se placenta, neustále skrápěná vysoce okysličeným výživným roztokem, oddělila od děložní stěny. Potom se musela

vložit na své místo mezi placentu a děložní stěnu replikátorová houba a placentární klky se nakonec aspoň částečně přisály ke své nové podložce. Teprve potom se celá ta neuspořádaná věc mohla vyzvednout z živého těla a umístit do replikátoru. Čím bylo těhotenství pokročilejší, tím byl přenos obtížnější.
Museli sledovat pupeční šňůru mezi placentou a dítětem a podle potřeby vstřikovat další kyslík. V Kolonii Beta by se o to postaralo šikovné malé zařízení - tady se nad ní třepetala nervózní sestra.
Sestra jí začala zavádět do dělohy lázeň z čiré, jasně žluté tekutiny. Naplnila ji celou, až přetékala, růžově zabarvené čůrky z ní vytékaly po stranách do záchytného umyvadla. Chirurg teď vlastně pracoval pod vodou. Nedalo se to popřít, placentární přenos je bordelářská záležitost.
"Houbu," požádal chirurg tiše. Vaagen a Henri přivezli replikátor ke Cordeliinu boku a vytáhli z něho matriční houbu na přívodních vláknech. Chirurg si nekonečně dlouho hrál s maličkým ručním nástrojem, ale Cordelia mu neviděla na ruce, ani když si zašilhala přes prsa na své sotva zaoblené břicho. Otřásla se. Ritter se potil.
"Doktore…" sestra mu ukázala něco na monitoru.
"Hm," řekl Ritter, když vzhlédl, a pokračoval dál s ručním přístrojem. Sestry něco říkaly, Vaagen a Henri také, bylo to klidné a konejšivé profesionální ujišťování, ale byla jí taková zima…
Tekutina stékající po její bílé kůži najednou změnila barvu z růžové na velmi jasně červenou a vystříkla ven mnohem rychleji než proud, způsobený přítokem tekutiny. "Postavte to," sykl chirurg.
Cordelia pod membránou jen letmo zahlédla maličké ruce, nohy, mokrou tmavou hlavu vrtící se v chirurgových rukou v rukavicích - dítě nebylo větší než napolo utopené kotě. "Vaagene! Teď si to vezměte, jestli to chcete!" utrhl se na něj Ritter. Vaagen přiskočil a zaryl ruce v rukavicích do jejího břicha. Cordeliin zrak zastřely tmavé mraky a rozbolela ji hlava, explodujíc v náhlých jiskřivých záblescích. Poslední věc, kterou slyšela, bylo chirurgovo zoufalé syknutí: "Do prdele!"
ü

Cordeliiny sny byly zamlžené bolestí. Nejhorší bylo, když se jí nedostávalo dechu. Bez ustání se dusila a plakala z nedostatku vzduchu. Hrdlo měla plné věcí, a dokud jí nepřivázali ruce, snažila se je vyškrábnout ven. Pak se jí zdálo o Vorrutyerově mučení, které se znásobovalo a šíleně komplikovalo a pokračovalo celé hodiny. Na prsou jí klečel dementní Bothari a vůbec nebyla s to se nadechnout.
Když se konečně probudila s jasnou hlavou, bylo jí, jako by se dostala z nějakého podzemního pekla či vězení na boží světlo. Úleva byla tak obrovská, že se znovu rozplakala, tlumeně vzlykala a oči měla plné slz. Mohla dýchat, i když ji to bolelo, byla samá modřina a rána a nemohla se hýbat. Ale mohla dýchat. To stačilo.
"Psst, psst." Jejího víčka se dotkl teplý, silný prst a setřel vlhkost. "Je to v pořádku."
"Je…?" Zamrkala a zašilhala. Byla noc, umělé světlo vytvářelo v místnosti teplé louže. Nad jejím obličejem se skláněl Aral. "Je… dnes večer? Co sse… stalo?"
"Psst. Byla jsi moc nemocná. Během placentárního přenosu došlo k silnému krvácení. Dvakrát se ti zastavilo srdce." Navlhčil si rty a pokračoval: "To trauma spolu s otravou ti přivodily soltoxinový zápal plic. Včera jsi měla velmi zlý den, ale už jsi z nejhoršího venku a odpojili tě z respirátoru."
"Jak… dlouho?"
"Tři dny."
"Ach. Dítě, Arale. Povedlo se to? Podrobnosti!"
"Podařilo se to. Vaagen říká, že přenos byl úspěšný. Ztratili asi třicet procent placentární funkce, ale Henri to kompenzoval obohaceným, zvýšeným tokem kyslíku a zdá se, že je všechno v pořádku, nebo aspoň tak v pořádku, jak se dá očekávat. Dítě je v každém případě naživu. Vaagen začal s první kalciovou procedurou a slibuje, že nám brzy dá zásadní zprávu." Pohladil ji po čele. "Vaagen má prioritní přístup ke všem zařízením, materiálu a sestrám, které může potřebovat, včetně externích poradců. Má jako poradce jednoho civilního dětského lékaře, plus Henriho. Vaagen sám ví o válečných jedech víc než kdokoli jiný na Barrayaru nebo mimo něj. Víc teď nemůžeme udělat. Tak odpočívej, lásko."
"Dítě - kde?"
"Ach ano, můžeš se podívat, jestli chceš." Pomohl jí zvednout hlavu a ukázal z okna. "Vidíš tu druhou budovu s červenými světly na střeše? To je oddělení biochemického výzkumu. Vaagenova a Henriho laboratoř je ve třetím patře."
"Ano, už ji poznávám. Viděla jsem ji z druhé strany ten den, kdy jsme si přišli pro Elenu."
"Správně." Tvář mu změkla. "Je dobré mít tě zpátky, milá kapitánko. Když jsem tě viděl tak nemocnou… od svých jedenácti let jsem se necítil tak bezmocný a neužitečný."
To byl rok, kdy popravčí četa šíleného Jurije zavraždila jeho matku a bratra. "Pst," řekla mu teď sama. "Ne, ne… je to… v pořádku."

ü
Další ráno odstranili většinu hadiček zapojených do jejího těla, s výjimkou kyslíkové. Následovaly klidné, rutinní dny. Její zotavování nebylo tak přerušováno jako Aralovo. Vypadalo to, že za ním chodí zástupy lidí v čele s ministrem Vortalou, a přicházeli v každou denní dobu. Přes protesty lékařů mu instalovali do pokoje zajištěný terminál. Koudelka s ním v provizorní kanceláři trávil osm hodin denně.
Koudelka vypadal velmi klidný a stejně deprimovaný, jako by byl po nehodě kdokoli jiný. Ale nebyl tak chorobně ustrašený jako ti, kdo měli co do činění se selháním jejich bezpečnostní služby. Dokonce i Illyan se krčil, když ji viděl. Několikrát denně se Aral procházel sem a tam po chodbě. Vibrační skalpel Cordelii prořízl břicho čistším řezem než třeba

průměrná rána šavlí, ale nebyl o nic méně hluboký. Hojící se rána ji však bolela méně než plíce. Nebo srdce. Břicho neměla ani tak ploché jako splasklé, ale zcela určitě už nebylo obsazené.
Byla sama, neobydlená, po pěti měsících té podivné dvojí existence byla zase sama sebou.
Jednoho dne se dostavil doktor Henri s vozíkem a vyvezl ji na krátký výlet do své laboratoře, aby se podívala, že replikátor je bezpečně instalovaný. Pozorovala pohyby svého dítěte na monitoru a studovala technické zprávy a data. Testy nervů, kůže a očí byly povzbudivé, ale Henri si nebyl zcela jistý, pokud šlo o sluch, kvůli maličkým kůstkám v uchu. Henri a Vaagen byli řádně kvalifikovaní vědci, skoro na beťanské úrovni, a Cordelia jim tiše žehnala a nahlas děkovala. Když se vrátila do svého pokoje, cítila se mnohem lépe.
Ale když do jejího pokoje příští odpoledne vtrhl kapitán Vaagen, pokleslo jí srdce. Obličej měl bouřkově zachmuřený, rty sevřené a kruté.
"Co se stalo, kapitáne?" zeptala se naléhavě. "Ta druhá fáze kalciového léčení - selhalo to?"
"To se ještě nedá říct. Ne, vaše dítě je na tom pořád stejně, milady. Máme problémy s vaším tchánem."
"Prosím?"
"Generál hrabě Vorkosigan za námi dnes dopoledne přišel."
"Skutečně? Přišel se podívat na dítě? To je moc dobře. Jeho všechna ta nová technologie děsí. Třeba se už dostává z té emocionální blokády. Jako starý vorský válečník přijímá každou novou technologii zabíjení dost ochotně."
"Na vašem místě bych tak optimistický nebyl, pokud jde o něj, milady." Zhluboka se nadechl a uchýlil se k formálnímu přístupu. Tentokrát to byl pouze černý přístup, ne černý humor. "Doktor Henri si myslel totéž co vy. Ukázali jsme generálovi celou laboratoř, všechno zařízení, vysvětlili jsme mu naše léčebné teorie. Byli jsme k němu naprosto poctiví, stejně jako k vám. Možná až příliš. Chtěl vědět, jaké budou výsledky. Krucifix, to přece nevíme. A to jsme mu řekli. Chvíli se neměl k řeči, jen naznačoval… no, abych to zkrátil, generál nejdřív žádal, pak nařizoval a pak se pokusil doktora Henriho podplatit, aby otevřel uzávěr. Aby plod zničil. Říká, že je to mutant. My jsme ho bez okolků vyhodili, ale přísahal, že se vrátí."
Cordelia se třásla až dolů do břicha, ale udržela nezávazný výraz. "Aha."
"Já chci, aby mi ten stařec do laboratoře nechodil, milady. A je mi jedno, jak to uděláte. Tyhle kecy nepotřebuju od nikoho, ani od vysoce postavených lidí."
"Podívám se… počkejte tady." Přitáhla si župan kolem svého zeleného pyžama, upevnila si kyslíkovou hadičku a opatrně přešla chodbu. Aral, oblečený víceméně neformálně v kalhotách od uniformy a košili, seděl u malého stolku u okna. Jediné, co ho ještě označovalo jako pacienta, byla kyslíková hadička v nose, poslední léčení jeho vlastního soltoxinového zápalu plic. Hovořil s nějakým mužem a Koudelka si zapisoval poznámky. Muž naštěstí nebyl Pjotr, jen nějaký Vortalův ministerský tajemník.
"Arale, já tě potřebuju."
"Může to počkat?"
"Ne."
Stručně se omluvil oběma mužům, vstal a vyšel za ní do haly. Cordelia za nimi zavřela dveře.
"Kapitáne Vaagene, prosím, řekněte Aralovi, co jste právě sdělil mně."
Vaagen trochu znervózněl, ale opakoval svůj příběh. Muselo se mu přičíst ke cti, že žádné podrobnosti nezmírnil. Zdálo se, že Aralovi spadlo na ramena těžké břemeno, když poslouchal. Zakulatila se mu a nahrbila.
"Děkuji vám, kapitáne. Udělal jste dobře, že jste to ohlásil. Okamžitě se o to postarám."
"Je to všechno?" pohlédl Vaagen pochybovačně na Cordelii.
Rozevřela směrem k němu dlaně. "Slyšel jste ho." Vaagen pokrčil rameny, zasalutoval a odešel. "Nepochybuješ o tom, co říkal?" zeptala se Cordelia. "Poslouchám řeči mého otce hraběte na toto téma už týden, lásko."
"Hádal ses s ním?"
"On se hádal. Já jsem jen poslouchal."
Aral se vrátil do svého pokoje a požádal Koudelku a tajemníka, aby počkali na chodbě. Cordelia si sedla na jeho postel a dívala se, jak vyťukává kód na svém terminálu.
"Tady je lord Vorkosigan. Chci mluvit současně se šéfem bezpečnosti Císařské vojenské nemocnice a s velitelem Illyanem. Spojte mi je oba, prosím."
Chviličku čekal, než oba muže najdou. Podle rozmazaného pozadí na obrazovce byl bezpečnostní důstojník někde ve své kanceláři v nemocničním areálu. Illyana našli v hlavním štábu nemocnice, ve forenzní laboratoři.
"Pánové." Aralův obličej byl zcela bezvýrazný. "Chci odvolat bezpečnostní propustku." Oba muži se pozorně připravili k psaní poznámek na svých terminálech. "Generál hrabě Pjotr Vorkosigan má zakázaný přístup do budovy číslo šest, laboratoř biochemického výzkumu, Císařská vojenská nemocnice, a to až do odvolání. Můj osobní příkaz."
Illyan zaváhal. "Pane - generál Vorkosigan má všude volný přístup, císařským rozkazem. Potřebuji také císařský rozkaz, abych ho zrušil."
"Tohle je přesně ono, Illyane." Vorkosiganův hlas zdrsněl nádechem netrpělivosti. "Můj rozkaz, rozkaz Arala Vorkosigana, regenta jeho císařského veličenstva Gregora Vorbarry. Je to dost oficiální?"
Illyan tiše hvízdl, ale v odpověď na Vorkosiganovo zamračení se jeho tvář zklidnila a ztratila jakýkoli výraz. "Ano, pane. Rozumím. Ještě něco?"
"To je všechno. Týká se to jen té jedné budovy."
"Pane…" řekl velitel nemocniční bezpečnosti, "co když… generál Vorkosigan odmítne odejít, když mu to nařídíme?"
Cordelia si to dovedla živě představit - nějaký chudák mladý strážný, kterého všechna ta historie prostě smete…
"Jestli se vaši lidé tak dalece bojí jednoho starého muže, tak mohou použít násilí až po a včetně paralyzéru," řekl Aral unaveně. "Končím. Děkuji vám."

Nemocniční bezpečák opatrně přikývl a ukončil spojení.
Illyan se svými pochybnostmi ještě chvíli setrval. "Je to dobrý nápad, v jeho věku? Paralyzér může být škodlivý na srdce. A vůbec se mu to nebude líbit, až mu řekneme, že někam nemůže vstoupit. Mimochodem, proč -" Aral se na něj jen chladně díval, dokud Illyan nepolkl. "Ano, pane." Zasalutoval a odpojil se.
Aral se opřel v židli a zamyšleně hleděl na prázdný monitor, kde předtím zářily holovizní obrazy. Podíval se na Cordelii a zkřivil rty v grimase ironie a bolesti. "Je to starý člověk," řekl nakonec.
"Ten starý člověk se právě pokusil zabít tvého syna. To, co z tvého syna zbývá."
"Já ho chápu. Chápu jeho obavy."
"A moje chápeš taky?"
"Ano. Oboje."
"Ale když dojde na lámání chleba - jestli se tam opět pokusí dostat -"
"On je moje minulost." Podíval se jí do očí. "Ty jsi moje budoucnost. Zbytek mého života patří budoucnosti. To přísahám na své slovo Vorkosigana."
Cordelia povzdechla a přetřela si bolavý krk a unavené oči.
Koudelka zaklepal na dveře a nenápadně strčil hlavu dovnitř. "Pane? Tajemník ministra chce vědět -"
"Za minutu, poručíku." Vorkosigan na něj mávl, aby zase zmizel.
"Pojďme odtud vypadnout," řekla Cordelia náhle. "Milady?"
"Císařská vojenská nemocnice, Císařská bezpečnostní služba, císařské všechno. Mám z toho docela zlou císařskou klaustrofobii. Pojeďme na pár dní do Vorkosigan Surleau. Tam se i ty líp zotavíš a pro všechny ty tvoje oddané nohsledy," trhla hlavou směrem k chodbě, "to bude těžší se k tobě dostat. Jen ty a já, chlapče." Bude to fungovat? Co když se uchýlí na místo svého letního štěstí a ono tam už nebude? Bude utopené v podzimních deštích… Necítila žádné zoufalství, jen hledala jejich ztracenou rovnováhu, nějaký pevný bod.
Souhlasně povytáhl obočí. "Vynikající nápad, milá kapitánko. Vezmeme starého pána s sebou."
"Musíme… aha. Úplně to chápu. Jistě."

KAPITOLA 10

Cordelia se pomalu probudila, protáhla se a přitáhla si nádhernou hedvábnou péřovou prošívanou pokrývku. Druhá strana postele byla prázdná - sáhla na polštář s otiskem hlavy - studená a prázdná. Aral určitě vstal brzy a odešel po špičkách. Užívala si pocitu, že se jednou dostatečně vyspala a neprobudila se tak vyčerpaná, že jí to nadlouho otupilo mysl i tělo. Tohle byla v pořadí třetí noc, kdy spala dobře a zahřívalo ji tělo jejího muže. Oba se rádi zbavili nepříjemné kyslíkové hadičky v obličeji.
V jejich rohové místnosti ve druhém patře starých kamenných rekonstruovaných kasáren bylo dnes ráno chladno a velmi ticho. Za oknem se rozprostíral jasně zelený trávník a ztrácel se v mlze, skrývající jezero i vesnici a kopce na jeho vzdálenějším břehu. Vlhké ráno jí bylo příjemné a připadalo jí správné, byl to dobrý kontrast k péřové dece. Když se posadila, v nové růžové jizvě na břiše ji jen píchlo.
Do dveří strčila hlavu Droušnáková. "Milady?" zeptala se tiše. Všimla si, že Cordelia sedí na posteli s nohama spuštěnýma přes okraj. Pokusně s nimi houpala sem a tam, aby povzbudila krevní oběh. "Vy už jste vzhůru, to je dobře." Drou se protlačila dveřmi s velkým, slibně vypadajícím podnosem. Měla na sobě jedny ze svých pohodlnějších šatů se širokou, rozevlátou sukní a teplou vyšívanou vestou. Když přecházela pokoj, její kroky zaklapaly na širokých prknech podlahy a zase se ztišily na ručně tkaném koberci.
"Já mám hlad," řekla Cordelia udiveně, když ucítila vůně z podnosu. "To je myslím poprvé za tři týdny." Tři týdny od té hrůzné noci v domě Vorkosiganů.
Drou se usmála a položila tác na stolek u okna. Cordelia si vzala župan a pantofle a zamířila ke konvici s kávou. Drou jí zůstávala nablízku, zřejmě připravená ji zachytit, kdyby padala, ale Cordelia se dnes zdaleka necítila tak roztřesená. Posadila se a sáhla po horké krupkové kaši s máslem a džbánku horkého sirupu, který Barrayarané svařovali ze stromové mízy. Báječné jídlo.
"Už jste jedla, Drou? Nechcete kávu? Kolik je hodin?"
Její tělesná strážkyně zavrtěla blonďatou hlavou. "Děkuju, ne, milady. Je kolem jedenácté."
Droušnáková se posledních pár dní stala součástí jejího nového prostředí tady ve Vorkosigan Surleau. Cordelia se na dívku pořádně podívala, vlastně poprvé od doby, kdy opustila nemocnici. Droušnáková byla všímavá a ve střehu jako vždycky, ale nezapřela skryté napětí, stále ten stud špatného strážce - asi to bylo jen tím, že se sama cítila dobře, ale Cordelia si sobecky přála, aby se i lidé kolem ní cítili líp, i kdyby jen proto, aby ji zase nestáhli dolů.
"Dneska už mi to myslí mnohem jasněji. Včera jsem mluvila na videu s kapitánem Vaagenem. Má dojem, že už jsou u malého Pjotra Milese vidět první známky molekulární rekalcifikace. Je to velmi povzbudivé, když si z jeho slov člověk dovede vybrat. On nenabízí falešné naděje, ale co řekne, na to se můžete spolehnout."
Drou zvedla oči a nasadila odpovídající úsměv. Potřásla hlavou. "Mně se zdají děložní replikátory tak cizí. Prostě z jiné planety."
"Není to tak divné jako to, co nám připravila evoluce, a ta to dělala metodou pokusu a omylu," řekla vlídně Cordelia. "Díky bohu za technologii a rozumné provedení. Teď už vím, o čem mluvím."
"Milady… jak jste zjistila, že jste těhotná? Nedostala jste měsíčky?"
"Menstruaci? Vlastně ne." Vzpomněla si na minulé léto. Po pravdě řečeno, na tuto místnost a neustlanou postel. Mohli by s Aralem zase brzy začít sdílet intimitu, i když bez úmyslu počít to trochu ztratí na pikantnosti. "Loni v létě jsme si s Aralem mysleli, že jsme tu už úplně zabydlení. On byl v penzi, já vlastně taky… neměli jsme žádné překážky. Já už jsem

byla ve věku, kdy na organickou metodu bylo skoro pozdě a tady na Barrayaru nic jiného neexistuje - ale abych mluvila k věci, on chtěl začít brzy. Takže pár týdnů po svatbě jsem si nechala odstranit antikoncepční implantát. Připadala jsem si docela hříšná, protože doma bych to nemohla udělat, aniž bych předtím požádala o licenci."
"Opravdu?" Drou poslouchala s otevřenou pusou, úplně fascinovaná.
"Ano, to je zákonný požadavek v Kolonii Beta. Nejdřív se musíte kvalifikovat na rodičovskou licenci. Já jsem měla implantát od svých čtrnácti let. Předtím jsem měla menstruaci jednou, pokud si vzpomínám. My ji potlačujeme, dokud není třeba. Dostala jsem implantát a prořízli mi panenskou blánu, propíchli mi uši a uspořádali pro mě večírek na oslavu dospělosti."
"Ale vy jste… přece nezačala se sexem už ve čtrnácti letech, ne?" Droušnáková mluvila téměř šeptem.
"Mohla jsem. Ale na to jsou zapotřebí dva, víte. Skutečného milence jsem si našla až později." Cordelia se styděla přiznat, jak pozdě. Tenkrát byla společensky tak neobratná… A ani ses moc od té doby nezměnila, připustila si rozmrzele.
"Nemyslela jsem si, že se to stane tak rychle," pokračovala Cordelia. "Myslela jsem, že nás čeká několik měsíců vážně míněného a rozkošného pokusu. Ale podařilo se nám počít hned napoprvé. Takže tady na Barrayaru jsem taky žádnou menstruaci neměla."
"Na první pokus," opakovala Drou. V zamyšlení se zatvářila polekaně. "A jak jste věděla, že… se to povedlo? Bylo vám špatně?"
"Nejdřív jsem byla unavená, než mi začalo být špatně. Ale řekly mi to ty malé modré tečky…" Zaváhala, když si všimla dívčina vyděšeného výrazu. "Drou, jsou to akademické otázky, nebo máte na mých odpovědích osobní zájem?"
Dívka se skoro rozplakala. "Osobní," vyrazila ze sebe.
"Ach tak." Cordelia se napřímila. "Chcete… si o tom promluvit?"
"Ne… já nevím…"
"To asi znamená ano," povzdechla si Cordelia. No jistě. Jako když kdysi dělala mámu kapitánku šedesáti beťanským vědkyním v Průzkumu, i když dotazy týkající se těhotenství byly asi jediným mezilidským problémem, který jí do klína neházely. Ale když si vzpomněla na ty skutečné pitomosti, které jí její racionální a pečlivě vybraná skupina občas předhazovala, pak by primitivní barrayarská verze mohla být přesně to… "Víte, budu ráda, když vám budu moci jakýmkoli způsobem pomoct."
"Bylo to tu noc, kdy se stal ten soltoxinový útok," popotáhla Drou. "Nemohla jsem spát. Šla jsem dolů do kuchyně, abych si našla něco k jídlu. Cestou zpátky nahoru jsem si všimla, že se v knihovně svítí. Byl tam poručík Koudelka. Taky nemohl spát."
Tak Kou, co? To je moc dobře. Takže to nakonec může být v pořádku. Cordelia po dívce střelila skutečně povzbudivým úsměvem. "Ano?"
"My… já… on… mě políbil."
"Doufám, že jste ho políbila taky."
"Vy mluvíte, jako byste to schvalovala!"
"Já to schvaluju. Vy a Kou jste moji dva oblíbenci. Jen kdybyste si to srovnala v hlavě dřív…, ale pokračujte, musí toho být víc." Pokud Drou nebyla ještě nevědomější, než Cordelia pokládala za možné.
"My… my… my…"
"Souložili jste?" otázala se Cordelia s nadějí.
"Ano, milady." Drou zrudla a polkla. "Kou se zdál být tak šťastný… na pár minut. A já jsem byla tak šťastná a nadšená kvůli němu, že mi bylo jedno, jak to bolí."
Ach ano, ten barbarský barrayarský zvyk zasvěcovat ženy do sexu bolestnou defloracíbez anestézie. Ale když se uváží, kolik bolesti v sobě tají jejich reprodukční metody později, je to asi rozumné varování. Jenomže z těch několika pohledů na Koudelku neměla dojem, že by byl tak šťastný, jak by nový milenec měl být. Co ti dva udělali jeden druhému? "Pokračujte."
"Myslela jsem si, že jsem za dveřmi z knihovny v zadní zahradě zahlédla pohyb. Pak jsem uslyšela tu ránu nahoře - ach, milady! Je mi to tak líto! Kdybych byla hlídala vás, místo abych dělala tohle -"
"No tak počkejte, děvče. Byla jste mimo službu. Kdybyste nedělala tohle, byla byste v posteli a spala. Ten soltoxinový útok v žádném případě nebyla vaše vina, ani Koudelkova. Po pravdě řečeno, kdybyste nebyla vzhůru a víceméně oblečená, ten rádoby atentátník by byl asi utekl." A my bychom neměli před sebou další veřejnou popravu mečem, nebo něco takového, bůh nám pomoz. Cordelia si skoro přála, aby si to Drou a Kou zopakovali, místo aby se dívali z toho zatraceného okna. Ale Droušnáková teď měla dost vlastních problémů, než aby ji zatěžovala takovými smrtícími kombinacemi.
"Ale kdyby -"
"Slovo kdyby se tu teď poslední týdny omílá až moc. Upřímně řečeno, myslím si, že je načase, abychom je nahradili něčím jako teď musíme jít dál." Cordelia si konečně uvědomila všechny souvislosti. Drou byla Barrayaranka, a tedy neměla žádný antikoncepční implantát. A nevypadalo to, že ten blbec Koudelka jí nabídl nějakou alternativu. Takže Drou strávila posledních několik týdnů ve strachu, jestli… "Chtěla byste zkusit jeden z mých těhotenských testů, ten s těmi modrými tečkami? Mám jich ještě spoustu."
"Modré tečky?"
"Ano, o těch jsem předtím mluvila. Mám balíček těchhle diagnostických proužků. Koupila jsem si je loni v létě ve Vorbarr Sultaně, v obchodě s importovaným zbožím. Načuráte na jeden, a když tečky zmodrají, jste v tom. Loni v létě jsem použila jen tři."
Cordelia přešla k zásuvce v prádelníku a hledala staré nepotřebné zásoby. "Tady." Podala Droušnáková jeden. "Jděte

se vymočit a ulevit své mysli."
"To se ukáže tak rychle?"
"Po pěti dnech." Cordelia zdvihla ruku. "Přísahám."
S ustaraným pohledem na malý proužek papíru Drou zmizela v Aralově a Cordeliině koupelně vedle ložnice. Vrátila se za pár minut se zachmuřenou tváří a svěšenými rameny.
Co to znamená? podivila se Cordelia rozhořčeně. "Tak co?"
"Zůstalo to bílé."
"Tak nejste těhotná."
"Asi ne."
"Nedokážu přijít na to, jestli jste ráda nebo ne. Věřte mi, jestli chcete mít dítě, tak byste spíš měla pár let počkat, než se sem dostane moderní lékařská technologie." I když organická metoda byla taky úžasná, aspoň na čas…
"Já nechci… já chci… já nevím… Kou se mnou od té noci sotva promluvil. Nechtěla jsem otěhotnět, to by mě zničilo, ale přesto jsem si myslela, že on by… že by byl možná stejně šťastný a nadšený jako ze sexu. Třeba by se vrátil - ach bože, všechno šlo tak dobře a teď se to všechno tak pokazilo!" Ruce měla sevřené v pěst, byla bledá a skřípala zuby. Plač, abych si mohla vydechnout, děvče. Ale Droušnáková zase získala sebekontrolu. "Promiňte, milady. Nechtěla jsem na vás vysypat všechny tyhle hlouposti."
Hlouposti to byly, to ano, a nejen na jedné straně. Na něco takhle zamotaného by byl třeba výbor. "Tak co je to tedy s Koudelkou? Myslela jsem, že si jen moc bere tu vinu za soltoxin jako každý jiný v této domácnosti." Počínaje Aralem a mnou až do posledního sluhy. "Já nevím, milady."
"Zkusila jste něco opravdu radikálního, jako třeba že byste se ho zeptala?"
"On se schovává, když mě vidí."
Cordelia vzdychla a začala se věnovat oblékání. Dnes si vezme skutečné šaty, ne pacientský župan. Vzadu v Aralově skříni visely rezavě hnědé kalhoty od její průzkumné uniformy. Zvědavě si je zkusila. Nejen že jí seděly, dokonce jí byly volné. Znamenalo to, že byla opravdu nemocná. S hněvivou rozhodností si je nechala na sobě a k nim zvolila květovanou tuniku s dlouhými rukávy. Velmi pohodlné. Usmála se na svůj štíhlý a bledý profil v zrcadle.
"Milá kapitánko." Aral strčil hlavu do dveří ložnice. "Ty jsi vzhůru." Pohlédl na Droušnákovou. "Jste tu obě, to je ještě lepší. Asi budu potřebovat tvou pomoc, Cordelie. Vlastně určitě budu." Aralovi podivně svítily oči. Co to bylo, úžas, zmatek, starost? Vešel dovnitř. Měl na sobě normální oblečení, které nosil mimo službu ve Vorkosigan Surleau, staré kalhoty od uniformy a civilní košili. V patách za ním šel napjatý a nešťastný Koudelka oblečený v úhledné černé kombinéze s červenými poručickými výložkami na límci. V ruce držel svůj meč v holi. Drou ustoupila ke stěně a založila si ruce na prsou.
"Poručík Koudelka… mi řekl - chce se k něčemu přiznat. Taky mám dojem, že doufá v rozhřešení," řekl Aral.
"To si nezasloužím, pane," zamumlal Koudelka. "Ale už s tím nedokážu žít. Musí to ven." Zíral na podlahu, aby se nemusel nikomu podívat do očí. Droušnáková ho bez dechu pozorovala. Aral se protlačil kolem něho a sedl si na postel vedle Cordelie.
"Podrž si klobouk," pošeptal jí do ucha. "Tohle pro mě bylo pořádné překvapení."
"Možná, že jsem o tom věděla dřív než ty."
"To by nebylo poprvé." Zvýšil hlas. "Tak do toho, poručíku. Když to budete protahovat, nebude to o nic snazší."
"Drou - slečno Droušnáková -, přišel jsem se přiznat. A omluvit. Ne, to zní triviálně a věřte mi, já si nemyslím, že je to triviální. Zasloužíte si víc než omluvu. Dlužím vám vysvětlení. Řeknu vám, co budete chtít. Moc se omlouvám - je mi tak líto, že jsem vás znásilnil."
Droušnákové na celé tři vteřiny spadla brada a pak zavřela pusu tak rychle, že Cordelia zaslechla, jak jí cvakly zuby.
"Cože?"
Koudelka sebou trhl, ale nevzhlédl. "Promiňte… promiňte," zašeptal.
"Ty si - myslíš, že - co?!" zděšená a rozzuřená Droušnáková zalapala po dechu. "Ty si myslíš, že bys mě mohl… ach bože!" Stála teď rovně, se sepjatýma rukama, a rychle oddechovala. "Kou, ty pitomče! Ty idiote! Ty debile! Ty - ty - ty -" chrlila ze sebe a celá se třásla. Cordelia ji s úžasem pozorovala. Aral si zamyšleně přejel rukou rty.
Droušnáková připochodovala ke Koudelkovi a vykopla mu meč z ruky. Koudelka málem upadl a zmohl se jen na polekané: "Cože?" Chňapl po meči, ale minul, a meč zarachotil na podlaze.
Drou ho profesionálně přitiskla ke zdi a paralyzovala ho tlakem na nerv, zatímco mu zabodla prsty do žaludku. Koudelka přestal dýchat.
"Ty troubo! Ty si myslíš, že bys na mě mohl sáhnout bez mého dovolení? Bože, ty jsi tak - tak -" Její zmatený proslov skončil rozzuřeným výkřikem přímo do jeho ucha. Křečovitě sebou trhl.
"Prosím vás, neporouchejte mi mého tajemníka, Drou, oprava je nákladná," řekl Aral mírně.
Odskočila od Koudelky a pustila ho. Zapotácel se a padl na kolena. S rukama na obličeji a s prsty v ústech vydupala ven a práskla za sebou dveřmi. Až potom se rozvzlykala a její trhaný dech se ztrácel v chodbě. Práskly další dveře a rozhostilo se ticho.
"Je mi líto, Kou," řekl Aral do dlouhého ticha. "Nevypadá to, že vaše sebeobviňování bude mít u soudu nějakou váhu."
"Já tomu nerozumím," potřásl Koudelka hlavou. Doplazil se ke svému meči a celý roztřesený se postavil na nohy.
"Rozumím tomu dobře, že oba mluvíte o tom, co se mezi vámi stalo tu noc, kdy byl spáchán soltoxinový útok?" zeptala se Cordelia.
"Ano, milady. Já jsem seděl v knihovně. Nemohl jsem spát, tak jsem si myslel, že se podívám na nějaká čísla. Ona tam přišla. Povídali jsme si… Najednou jsem zjistil… no… bylo to poprvé od té doby, co jsem byl zasažen nervovým

disruptorem, že jsem byl zase funkční. Myslel jsem si, že to bude trvat ještě aspoň rok - nebo že mi to nepůjde nikdy, prostě jsem zpanikařil. Já… vzal jsem si ji… přímo tam. Na nic jsem se neptal, neřekl jsem ani slovo. A pak přišla ta rána nahoře a oba jsme vyběhli do zadní zahrady… a druhý den mě neobvinila. Pořád jsem čekal."
"Ale když ji neznásilnil, proč se na něj teď tak rozzuřila?" zeptal se Aral.
"Ona se strašně vztekala," řekl Koudelka. "Jak se na mě poslední tři týdny dívala…"
"Bála se," vysvětlila mu Cordelia. "Ano, to jsem si myslel."
"Bála se, že je těhotná, nebála se vás," objasnila mu Cordelia.
"Aha," pípl Koudelka.
"Náhodou není." (Koudelka ještě jednou zapípal.) "Ale teď se na vás rozzuřila, a já se jí nedivím."
"Ale když si nemyslí… tak proč?"
"Vy to nechápete." Zamračila se na Arala. "Ty taky ne?"
"No…"
"Protože jste ji urazil, Kou. Ne tenkrát, ale teď, tady v téhle místnosti. A nejen tím, že jste zlehčil její bojové schopnosti. Tím, co jste jí teď řekl, jste jí dal vlastně najevo, že té noci jste byl tak soustředěný na sebe, že ji jste vůbec neviděl! To je špatné, Kou. Moc špatné. Dlužíte jí hlubokou omluvu. Ona vám dala samu sebe jako Barrayaranka, a vy jste tak málo ocenil, co dělá, že jste to ani nevnímal."
Koudelka náhle zvedl hlavu. "Dala? Jako z dobročinnosti?"
"Spíš jako dar bohů," řekl potichu Aral, ztracený ve vlastních myšlenkách.
"Já nejsem -" Koudelka otočil hlavu ke dveřím. "Chcete říct, že bych se měl za ní rozběhnout?"
"Kdybych byl na vašem místě, tak bych se za ní spíš plazil," doporučil mu Aral. "A rychle. Proplazte se pode dveřmi, otočte se břichem nahoru a nechte ji, aby po vás dupala, dokud to ze sebe nedostane. A pak se omluvte ještě jednou. Možná, že situaci ještě zachráníte." Aralovi teď pobaveně svítily oči.
"Jak byste to nazval? Totální kapitulace?" řekl Kou pohoršeně.
"Ne, já bych to nazval vítězstvím." Hlas mu mírně ochladí. "Už jsem viděl, jak válka mezi mužem a ženou poklesla k hrdinství, po kterém nezbylo nic než spálená země. Pýcha shořela na hranici. To nechcete, Koudelko, to vám zaručuju."
"Vy jste - milady! Vy se mi smějete! Přestaňte!"
"Tak se vy přestaňte zesměšňovat," řekla Cordelia ostře. "Přestaňte se chovat jako blázen. Myslete aspoň šedesát vteřin na někoho jiného než na sebe."
"Milady. Milorde," procedil mezi zuby s mrazivou důstojností. Vypoklonkoval se jako zfackovaný. Ale na chodbě zamířil jiným směrem, ne tím, kudy utekla Droušnáková, a odkodrcal se dolů po zadních schodech.
Aral bezmocně potřásl hlavou, když jeho kroky odezněly, a vyprskl.
Cordelia ho lehce uhodila do ramene. "Nech toho. Pro ně to není legrace." Podívali se na sebe, Cordelia se zahihňala a pak se rychle ovládla. "Panebože, mám dojem, že chtěl, aby to bylo znásilnění. Divná ambice. Nekamarádil se v poslední době moc s Botharim?"
Po tom mírně nevkusném vtipu oba vystřízlivěli. "Já myslím…, že Kou se přímo válel v sebelítosti. Ale jeho výčitky svědomí byly upřímné."
"Upřímné, ale trochu strojené. Asi jsme ho s těmi jeho pochybnostmi o sobě moc dlouho rozmazlovali. Možná, že je načase, aby ho někdo nakopl."
Aral unaveně svěsil ramena. "Omluvu jí dluží, to je bez řečí. Ale co mu mám nařídit? Když to neudělá z vlastní vůle, tak to přece nemá cenu."
Cordelia souhlasně broukla.
ü
Až u oběda si Cordelia všimla, že něco z jejich malého světa chybí.
"Kde je hrabě?" zeptala se Arala, když zjistili, že Pjotrova hospodyně prostřela jen pro dva v přední jídelně s výhledem na jezero. Přes den se neoteplilo. Ranní mlha vystoupala jen natolik, že se srazila do nízko se vznášejících šedých mraků, bylo chladno a větrno. Cordelia si přes květovanou blůzu vzala ještě Aralův starý černý vojenský kabátek.
"Myslel jsem si, že jde do stájí drezírovat tu svou novou koňskou naději," řekl Aral, který také hleděl na stůl s neklidem. "Aspoň to mi řekl."
Hospodyně přinášející polévku se vmísila do hovoru.
"Ne, milorde. Odjel v pozemním vozidle se dvěma svými muži."
"Rozumím. Omluv mě." Aral kývl na Cordelii, vstal a vyšel z jídelny na chodbu. Jedno skladiště na zadní straně domu, ponořené do svahu, předělali na zajištěné komunikační středisko s dvojitě zakódovaným terminálem a stále přítomným členem Císařské bezpečnostní služby u dveří. Aralovy kroky se ozývaly z chodby vedoucí tím směrem.
Cordelia ochutnala polévku, která chutnala jako tekuté olovo, odložila lžíci a čekala. V tichém domě slyšela Aralův hlas a elektronicky zabarvené odpovědi někoho cizího, ale byly příliš tlumené, než aby rozeznala slova. Aral se s ponurým výrazem vrátil po chvíli, která se jí zdála jako věčnost, i když polévka byla ještě horká.
"Jel tam?" zeptala se Cordelia. "Do Císařské vojenské?"
"Ano. Byl tam a odešel. Je to v pořádku." Rozzlobeně vystrčil bradu.
"Znamená to, že dítě je v pořádku?"
"Ano. Nepustili ho tam, chvíli se hádal a pak odešel. Nic horšího." Nevrle se pustil do polévky.
Hrabě se vrátil o několik hodin později. Cordelia slyšela jemný svist jeho vozu blížícího se po příjezdové cestě a kolem severního křídla, pak následovala chvíle ticha a zvuk otevíraného a zavíraného krytu. Vůz pak pokračoval do garáží, umístěných za vrcholkem kopce a za stájemi. Seděla s Aralem v přední místnosti s velkými novými okny. Aral byl ponořený do nějaké vládní zprávy na ruční čtečce, ale když uslyšel zvuk zavíraného krytu, nastavil pauzu a čekal s ní.

Poslouchal rázné kroky, obcházející dům k přednímu schodišti. Jeho ústa byla napjatá v nepříjemném očekávání a díval se zachmuřeně. Cordelia se skrčila na židli a pokusila se zocelit nervy.
Hrabě Pjotr rázně vešel do jejich pokoje a rozkročil se. Byl formálně oblečený ve své staré uniformě s generálskými výložkami. "Tady jste." Muž ve stejnokroji, který šel za ním, se neklidně podíval na Arala a Cordelii a ztratil se, aniž by čekal na dovolení. Hrabě Pjotr si ani nevšiml, že muž odešel.
Pjotr se nejdříve soustředil na Arala. "Ty. Ty ses odvážil mě veřejně zahanbit. Vlákal jsi mě do pasti."
"Obávám se, že jste se zahanbil sám, pane. Kdybyste se tou cestou nevydal, na žádnou past byste nenarazil."
Pjotrova čelist si to překusovala a vrásky na jeho obličeji se prohloubily. Prozrazovaly vztek a trapný pocit, který se svářil s jeho farizejstvím. Cítil se tak trapně, jak se může cítit jen člověk, kterého přistihli při něčem nesprávném.
Pochybuje o sobě, uvědomila si Cordelia. Bylo to nitka naděje. Neztraťme tu nitku, může znamenat jedinou cestu z tohoto bludiště.
Farizejství zvítězilo. "Tohle bych neměl dělat," zavrčel Pjotr. "To je ženská práce, chránit naše geny."
"To byla práce žen v Době izolace," řekl Aral vyrovnaně. "Když jediná reakce na mutaci byla dítě zabít. Teď jsou i jiné možnosti."
"Ty ženy se musely cítit tak zvláštně během těhotenství, když nikdy nevěděly, jestli je na jeho konci život nebo smrt," přemítala Cordelia nahlas. Stačilo jí, že se z takového šálku napila jednou za celý život, a přitom barrayarské ženy ho musely znovu a znovu dopíjet… zázrakem nebylo to, že kultura jejich potomků byla chaotická, ale že nebyla naprosto šílená.
"Všechny nás zklameš, když nebudeš mít svou ženu pod kontrolou," řekl Pjotr. "Jak si představuješ, že dokážeš vládnout planetě, když nedokážeš totéž ani ve své domácnosti?"
Jeden koutek Aralových úst se lehce zachvěl. "Je opravdu těžké mít Cordelii pod kontrolou. Dvakrát mi utekla. Pořád ještě žasnu nad tím, že se ke mně dobrovolně vrátila."
"Drž se svých povinností! Povinností ke mně jako ke svému hraběti, když už ne jako ke svému otci. Přísahal jsi mi věrnost. Chceš teď poslouchat raději tuto ženu z jiné planety než mě?"
"Ano." Aral se mu podíval přímo do očí. "Tak to má správně být," řekl šeptem. Pjotr sebou trhl a Aral suše dodal: "Budete-li se pokoušet utéci z tématu vraždy dítěte k tématu poslušnosti, tak vám to nepomůže, pane. Uhýbavé rétorice jste mě učil sám."
"Za starých časů by tě sťali za menší drzost."
"Ano, současný stav věcí je poněkud zvláštní. Jako dědic hraběte jsem vložil své ruce mezi vaše, ale jako váš regent mám vaše ruce mezi svými. Jsme ve slepé uličce, pokud jde o přísahy věrnosti. Za starých časů byste se z toho vykroutil hezkou malou válkou." Pokusil se na něj usmát, ale spíš jen vycenil zuby. Cordeliina mysl jako by vířila. Představení pouze jeden den: Nepřekonatelná síla se setkává s nehybným předmětem. Vstupné pět marek.
Dveře z chodby se rozlétly a dovnitř nejistě nakoukl poručík Koudelka. "Pane? Promiňte, že vás vyrušuju. Mám problémy s terminálem, už zase nefunguje."
"Jaké problémy, poručíku?" zeptal se Vorkosigan s úsilím soustředit se na něco jiného. "Spojení se přerušuje?"
"Prostě to nepracuje."
"Před pár hodinami to bylo v pořádku. Přezkoušejte přívod elektřiny."
"To jsem už udělal, pane."
"Zavolejte technika."
"Bez terminálu nemůžu."
"Ano, jistě. Tak řekněte veliteli stráží, aby vám ho otevřel a podívejte se, jestli tam není nějaká viditelná závada. A pak zavolejte technika pohotovostní linkou."
"Ano, pane." Koudelka vycouval, ale předtím si opatrně prohlédl všechny tři přítomné, kteří seděli na židlích jako přimražení a čekali, až odejde.
Hrabě se nevzdával. "Přísahám, že to dítě nepřijmu do rodiny. Za to, cos mi provedl v Císařské vojenské nemocnici. Kompletně je vydědím."
"To není platná hrozba, pane. Můžete přímo vydědit jen mě. Pomocí císařského rozkazu, o který byste musel pokorně požádat… ehm, mě." Pohlédl na otce s břitkým úsměvem. "A já bych vaší žádosti samozřejmě vyhověl."
Svaly v Pjotrově čelisti sebou začaly cukat. Takže nakonec to není nepřekonatelná síla a nehybný předmět, ale nepřekonatelná síla a pohyblivé moře. Pjotrovy rány neměly kam dopadnout, jen bezmocně šplouchaly. Mentální judo.
Hrabě už ztratil rovnováhu, sápal se po nějakém pevném bodu a divoce kolem sebe kopal. "Mysli na Barrayar. Mysli na příklad, který tím dáváš."
"Ale ano," vydechl Aral, "na to jsem myslel." Odmlčel se. "Nikdy jsme neveleli ze zadních řad, ani vy, ani já. Kam jde Vorkosigan, tam ho mohou ostatní bezpečně následovat. Tohle je trochu soukromé… sociální inženýrství."
"Možná pro galaktické světy. Ale naše společnost si tenhle luxus nemůže dovolit. Zatím se jen tak tak držíme. Nemůžeme s sebou tahat mrtvou váhu milionů dysfunkčních jedinců."
"Milionů?" Aral vytáhl obočí. "Teď extrapolujete od jednoho k nekonečnu. Slabý argument, pane, ten vás není hoden."
"A o tom, nakolik je snesitelné, musí jistě rozhodnout každý jedinec, který to břemeno ponese," řekla Cordelia tiše.
Pjotr se k ní divoce otočil. "Ano, a kdo to všechno zaplatí, co? Císařství. Vaagenova laboratoř rozpočtově spadá pod vojenský výzkum. Celý Barrayar bude platit za prodloužení života tvé příšery."
"Třeba se ukáže, že je to lepší investice, než si myslíte," odpověděla Cordelia rozpačitě.
Pjotr si odfrkl, paličatě sklonil hlavu a nahrbil svá tenká ramena. Přes Cordelii se podíval na Arala. "Ty ses rozhodl mi to udělat. Udělat to našemu rodu. Nemůžu tě už přesvědčit. Nemůžu ti přikázat… tak dobře. Tolik ti záleží na změně, tak

tady ji máš. Nechci, aby se ta věc jmenovala po mně. To vám můžu upřít, když nic jiného."
Aral seděl se sevřenými rty a rozšířenými nozdrami a ani se nepohnul. Zapomenutá čtečka v jeho nehybných rukou zářila. Udržel i ruce bez pohybu, plně je ovládal a nesevřel je v pěst. "Dobře, pane."
"Tak mu dáme jméno Miles Naismith Vorkosigan," řekla Cordelia, předstírající klid nad svým rozechvělým, nemocným břichem. "Můj otec nám to neupře."
"Tvůj otec je mrtvý," osopil se na ni Pjotr.
Rozpustil se v plazmovém ohni při nehodě raketoplánu před více než deseti lety… někdy, když zavřela oči, představovala si, že má stále na sítnici otištěnou jeho růžovou a modrozelenou smrt. "Ne úplně. Ne, dokud já žiju a vzpomínám na něj."
Pjotr vypadal, jako by ho právě uhodila do jeho barrayarského žaludku. Barrayarské pohřební obřady se blížily uctívání předků, jako kdyby vzpomínky mohly udržet duše naživu. Nezchladilo mu dnes krev v žilách vědomí jeho vlastní smrtelnosti? Zašel příliš daleko a věděl to, ale nedokázal ustoupit. "Nic, nic vás nepřesvědčí! Tak zkuste tohle."
Postavil se s pevně rozkročenýma nohama a pevně pohlédl na Arala. "Vypadni z mého domu. Z obou domů, odsud i z domu Vorkosiganů. Vezmi si svou ženu a odejděte. Ještě dnes!"
Aral se jen letmo podíval kolem sebe, na domov svého dětství. Opatrně odložil čtečku a vstal. "Dobře, pane."
Pjotrův hněv se změnil v úzkost. "Přece pro tohle nezahodíš svůj domov!"
"Můj domov není místo, je to člověk, pane," řekl Aral vážně. "Lidé," dodal váhavě.
Tím myslel jak Pjotra, tak Cordelii. Ta seděla předkloněná na židli, celá bolavá napětím. Byl ten stařec z kamene? I teď mu Aral ještě nabídl zdvořilé gesto, nad kterým jí usedalo srdce.
"Vrátíš všechny nájmy a příjmy do hraběcí pokladny," řekl Pjotr zoufale.
"Jak si přejete, pane." Aral zamířil ke dveřím.
Pjotrův hlas zeslábl. "Kde budeš bydlet?"
"Illyan mě už dlouho přemlouvá, abych se přestěhoval do císařské rezidence, z bezpečnostních důvodů. Evon Vorhalas mě přesvědčil, že má pravdu."
Cordelia také vstala. Přešla k oknu a zadívala se do těžkomyslné šedé, zelené a hnědé krajiny. Na cínově zbarvené hladině jezera se pěnily bílé čepičky. Barrayarská zima bude tak studená…
"Tak nakonec přece jen povýšíš do císařské pozice," ušklíbl se Pjotr. "O to ti šlo, viď, s tvou arogancí."
Aral, hluboce podrážděný, se zašklebil. "Naopak, pane. Když nebudu mít jiný příjem než poloviční admirálský plat, nebudu si moci dovolit odmítnout ubytování zdarma."
Cordelia zahlédla v mracích jakýsi pohyb. Neklidně zašilhala. "Co je s tím letadlem?" řekla spíš pro sebe.
Tečka rostla a podivně manévrovala. Potácela se nad jezerem, přímo k nim. "Bože, není plné bomb?"
"Cože?" řekli současně Aral a Pjotr a rychle za ní přišli k oknu, Aral napravo a Pjotr nalevo.
"Má znaky Císařské bezpečnostní služby," řekl Aral.
Pjotr přivřel oči. "Ano?"
Cordelia v duchu plánovala, že seběhne dolů zadní chodbou a ven ze dveří. Na druhé straně příjezdové cesty byl malý příkop, a kdyby se do něj vmáčkli, tak snad…, ale letadlo zpomalovalo a klesalo. Dovrávoralo k přistávací ploše na předním trávníku. Opatrně je obklopili muži ve vorkosiganských stejnokrojích a zelených a černých uniformách Císařské bezpečnosti. Teď už bylo jasně vidět, že letadlo je poškozené, mělo díru od plazmové zbraně, bylo umazané od sazí, řídící panely byly zkroucené… byl zázrak, že vůbec letělo. "Kdo -" řekl Aral.
Pjotr zaostřil zrak, když zahlédl pilota za poškozeným krytem. "Proboha, to je Negri!"
"Ale kdo je to s ním… pojďte!" Aral se ohlédl a rozběhl se ven. Utíkali za ním, přes celý dům do přední haly, vyrazili ze dveří a běželi po travnatém svahu.
Stráže musely vypáčit zkroucený kryt a Negri jim vypadl do náruče. Položili ho na trávu. Na levém boku a stehně měl metr dlouhou groteskní spáleninu, jeho zelená uniforma shořela a rozpustila se a pod ní viděli velkou ránu, z níž vycházely bílé bubliny. Nekontrolovatelně se třásl.
Malá postavička připoutaná na sedadle pro cestujícího byl císař Gregor. Pětiletý chlapec plakal hrůzou, ne nahlas, jen tlumeně vzlykal a kňoural. Taková sebekázeň u tak malého dítěte se Cordelii zdála nepřirozená. Měl by křičet. Jí se chtělo křičet. Hoch měl na sobě obyčejné denní oblečení, měkkou tmavomodrou košili a kalhoty. Jedna bota mu chyběla. Císařský bezpečnostní strážce mu rozepnul pás a vytáhl ho z letadla. Gregor se od něj odtáhl a v naprosté hrůze a zmatku zíral na Negriho. Myslel sis, že dospělí jsou nezranitelní, chlapče? pomyslela si Cordelia žalostně.
Ze svých individuálních doupat v domě se vynořili
Kou a Drou a třeštili oči stejně jako stráže. Gregor zahlédl Droušnákovou, rozběhl se k ní jako vystřelený šíp a pevně se jí chytil za sukni. "Drouši, pomoz!" Teď už se odvážil plakat nahlas. Droušnáková ho objala a zvedla.
Aral poklekl vedle zraněného šéfa bezpečnosti. "Negri, co se stalo?"
Negri vztáhl svou nezraněnou pravou ruku a chytil ho za kabát. "Zkouší převrat - v hlavním městě. Jeho oddíly převzaly Císařskou bezpečnostní službu a komunikační středisko - proč jste neodpovídali? Hlavní štáb je v obležení a někteří už pronikli dovnitř - u císařské rezidence se teď tvrdě bojuje. Šli jsme po něm, chtěli jsme ho zatknout - a on zpanikařil. Udeřil příliš brzy. Myslím, že má Kareen -"
"Kdo ji má, Negri, kdo?" dožadoval se odpovědi Pjotr.
"Vordarian."
Aral zachmuřeně přikývl. "Ano…"
"Vy - vy si vezměte toho chlapce," Negri zalapal po dechu. "Za chvíli tu bude…" Jeho třas se změnil v křeče a obrátil oči v sloup, až se ukázalo bělmo. Dýchal přerývaně, bylo slyšet, že se dusí. Najednou se jeho hnědé oči intenzivně znovu zaostřily. "Řeknu Ezarovi -" opět ho zachvátily křeče a otřásaly jeho silným tělem. Pak ustaly. Všechno ustalo.

Nedýchal.

KAPITOLA 11

"Pane," řekl Koudelka naléhavě Vorkosiganovi, "ten zajištěný terminál byl sabotován." Velitel z Císařské bezpečnostní služby po jeho boku souhlasně přikývl. "Právě jsem vám přišel říct…" Koudelka se bázlivě podíval na Negriho tělo položené na trávě. Vedle něho teď klečeli dva bezpečáci a usilovně se mu pokoušeli poskytnout první pomoc - srdeční masáž, kyslík a rozprašovací injekce. Ale tělo pod jejich údery zůstalo ochablé, obličej voskový a nehybný. Cordelia už viděla smrt a poznala příznaky. Není to k ničemu, pánové, toho už zpátky nepřivoláte. Tentokrát ne. Odešel doručit tu poslední zprávu Ezarovi osobně. Negriho poslední zpráva…
"Jak byla provedena ta sabotáž?" ptal se Vorkosigan. "Byla okamžitá nebo načasovaná?"
"Vypadala jako okamžitá," hlásil velitel stráží. "Nebyla tam žádná známka časového spínače nebo podobného zařízení. Někdo prostě násilím otevřel zadní kryt a uvnitř to roztřískal."
Zraky všech se obrátily k bezpečnostnímu strážci, který hlídal před komunikační místností. Jako většina ostatních byl oblečený v černé kombinéze a teď stál, odzbrojený, mezi dvěma svými druhy. Vyšli ven za svým velitelem, když na předním trávníku začal zmatek. Obličej vězně měl téměř stejnou olověně šedou barvu jako Negriho, oživovaly ho však záblesky strachu.
"A dál?" řekl Vorkosigan veliteli stráží. "On popírá, že by to udělal," pokrčil velitel rameny. "Přirozeně."
Vorkosigan se podíval na zatčeného muže. "Kdo tam vešel po mně?"
Strážný se rozčileně rozhlédl. Náhle ukázal na Droušnákovou, která ještě držela fňukajícího Gregora. "Ona."
"Já bych nikdy…" řekla Drou pohoršeně. Stiskla Gregora pevněji.
Vorkosigan zaťal zuby. "Já nepotřebuju fastpentu, abych zjistil, kdo z vás dvou lže. Veliteli, zatkněte je oba. Pak si to přebereme." Vorkosiganovy oči nervózně sledovaly severní obzor. "Vy," ukázal na dalšího bezpečáka, "shromážděte všechno, co se dá použít k dopravě. Budeme okamžitě evakuovat. Vy," oslovil jednoho z Pjotrových mužů, "dojdete varovat lidi ve vesnici. Kou, posbírejte záznamy, vezměte plazmovou pistoli a dokončete roztavení toho terminálu a pak se sem vraťte."
Koudelka se úzkostně ohlédl přes rameno na Droušnákovou a oddusal do domu. Drou stála bez pohnutí, užaslá, vzteklá a vyděšená. Vítr si pohrával s její sukní. Mračila se na Vorkosigana a sotva si všimla, že Koudelka odešel.
"Pojedeš nejdřív do Hassadaru?" řekl Pjotr svému synovi podivně mírným tónem.
"Jistě."
Hassadar bylo hlavní město Vorkosiganova hrabství a bylo tam ubytováno císařské vojsko. Věrná posádka?
"Doufám, že nepočítáš s tím, že ho udržíš," řekl Pjotr.
"Jistěže ne." Vorkosiganovi se ve tváři zableskl vlčí úsměv. "Hassadar bude můj první dárek komodoru Vordarianovi."
Pjotr přikývl, jako by ho to uspokojilo. Cordelii se točila hlava. Přes překvapení, jaké jim přivezl Negri, Pjotr ani Aral zjevně nijak nepanikařili. Ani pohyb, ani slovo navíc.
"Vy," řekl Aral Pjotrovi polohlasně, "si vezmete chlapce." Pjotr přikývl. "Sejdeme se - ne. Neříkejte ani mně, kde. Spojte se s námi."
"Dobře."
"Vezmete s sebou Cordelii." Pjotr otevřel ústa, řekl ale pouze ‚aha' a zase je zavřel.
"A seržanta Bothariho. Pro Cordelii, když je Drou momentálně… mimo službu."
"V tom případě musím mít Esterházyho," řekl Pjotr.
"Budu chtít zbytek vašich mužů," řekl Aral.
"Dobře." Pjotr si vzal svého ozbrojence Esterházyho stranou a tiše s ním rozmlouval. Esterházy pak rychle vyběhl do kopce. Muži se rozptýlili ve všech směrech, jak postupně dostávali rozkazy z velení. Pjotr si zavolal dalšího sluhu ve stejnokroji a řekl mu, aby si vzal pozemní vozidlo a rozjel se na západ.
"Jak daleko mám jet, milorde?"
"Jak daleko vás rozum dovede. Pak utečte, jestli budete moci, a připojte se k lordu regentovi, ano?"
Muž přikývl a odklusal podobně jako Esterházy.
"Seržante, vy budete poslouchat lady Vorkosiganovou stejně jako mě," řekl Aral Botharimu.
"Vždycky, pane."
"Já chci to letadlo," Pjotr ukázal na Negriho poškozený letoun. Už se z něho sice nekouřilo, ale Cordelii stejně nepřipadal zrovna moc schopný letu. A už vůbec ne vhodný pro divoký útěk, kdy by musel kličkovat nebo létat střemhlav, aby unikl pronásledovatelům… Je na to asi tak ve stejné kondici jako já, pomyslela si bojácně. "A Negriho," dodal Pjotr.
"To by ocenil," řekl Aral.
"Tím jsem si jistý." Pjotr krátce kývl a otočil se k týmu provádějícímu první pomoc. "Nechte toho, chlapci, teď už to sakra není k ničemu." Místo toho jim nařídil, aby naložili tělo do letadla.
Nakonec se Aral poprvé obrátil ke Cordelii. "Milá kapitánko…" Od chvíle, kdy z letadla vypadl Negri, měl na tváři stále stejný tvrdý výraz.
"Arale, copak tohle nepřekvapilo nikoho jiného než mě?"
"Nechtěl jsem tě s tím zatěžovat, když jsi byla tak nemocná." Sevřel rty. "Zjistili jsme v hlavním štábu i jinde, že Vordarian připravuje spiknutí. Illyanovo vyšetřování bylo vnuknutím od boha. Nejvyšší bezpečnostní důstojníci asi musejí mít tenhle druh intuice. Ale abychom usvědčili člověka Vordarianova významu a známostí, potřebovali jsme nenapadnutelné důkazy. Celá Hraběcí rada je velice netolerantní k jakýmkoli císařským zásahům shora proti jejím

členům. Nemohli jsme jim předložit jen mlhavý dojem.
Ale Negri mi včera večer volal s tím, že už má v rukou dostatečný důkaz, aby konečně zasáhl. Aby zatkl oblastního hraběte, potřeboval ode mne císařský rozkaz. Dnes večer jsem měl jet do Vorbarr Sultany a dohlédnout na celou operaci. Vordarian byl jasně varován. Původně plánoval, že provede útok až tak za měsíc, pravděpodobně hned po úspěšném atentátu na mě."
"Ale -"
"Běž, prosím tě." Postrčil ji směrem k letadlu. "Vordarianovy jednotky tu budou co nevidět. Musíš zmizet. Ať se jinak Vordarian zmocní čehokoli, dokud bude Gregor na svobodě, nebude se cítit v bezpečí."
"Arale -" povedlo se jí hloupě vypísknout a polkla něco, co jí připadalo jako zmrzlý chuchvalec slin. Chtěla na něj vychrlit tisíc otázek a deset tisíc protestů. "Dej na sebe pozor."
"Ty taky." Ještě mu zasvítilo v očích, ale jeho výraz už byl vzdálený, ztracený v naléhavém vnitřním rytmu taktických kalkulací. Nebyl čas.
Aral šel pro Gregora, jehož stále držela v náručí Droušnáková. Něco jí zašeptal a ona mu neochotně hocha předala. Naskládali se do letadla, Bothari pilotoval. Cordelia s Gregorem na klíně se vmáčkla dozadu vedle Negriho mrtvoly. Chlapec neřekl ani slovo, jen se třásl. Hleděl na ni očima rozšířenýma šokem. Automaticky ho objala. Neodtáhl se, také ji objal kolem pasu. Negri, rozvalený na sedadle, se už ničeho nebál - skoro mu záviděla.
"Viděl jsi, co se stalo tvé matce, Gregore?" zeptala se Cordelia potichu.
"Odvedli ji vojáci." Měl tenký a nevýrazný hlásek.
Přetížený, škytající letoun vzlétl do vzduchu a Bothari ho namířil zhruba k vrcholku kopce. Vrávorali sotva pár metrů nad zemí. Stroj kňučel, úpěl a klepal se. Cordelia v duchu také. Otočila se, aby se pokřiveným krytem podívala - naposled? - na Arala, ale ten už byl k ní otočený zády a spěchal k příjezdové cestě, kde jeho vojáci dávali dohromady různorodou sbírku vozidel, jak soukromých, tak vládních. Proč si nevezmeme jedno z těchhle?
"Až se dostanete přes druhý hřeben - jestli se vám to podaří -, zatočte vlevo, seržante," nasměroval Pjotr Bothariho. "Leťte podél potoka."
Bothari vedl letadlo sotva metr nad proudící vodou a ostrými kameny. O kryt kabiny se otíraly větve.
"Přistaňte támhle na tom malém plácku a vypněte motor," nařídil Pjotr. "Všichni odhoďte všechno, co máte, co je poháněné jakoukoli energií." Sundal si svůj chronometr a komunikátor. Cordelia také zahodila hodinky.
Bothari lehce zamířil se strojem dolů vedle potoka, pod nějakými stromy, importovanými ze Země, kterým ještě neopadala polovina listů. "Platí to i pro zbraně, milorde?" zeptal se.
"Obzvlášť pro zbraně, seržante. Nabíjecí jednotka paralyzéru se na skeneru ukáže jako pochodeň. A plazmový oblouk jako táborák."
Bothari ze svého oblečení vylovil dvě zbraně a další užitečné vybavení - ruční tahač, svůj komunikátor, chronometr a nějaké malé lékařské diagnostické zařízení. "Nůž taky, milorde?"
"Vibrační nůž?"
"Ne, jen ocelový."
"Ten si nechte." Pjotr se nahrbil nad ovládacím panelem letadla a začal přeprogramovávat automatického pilota. "Všichni ven. Seržante, zasekněte ten kryt tak, aby zůstal napůl otevřený."
Bothari to zařídil malým kamínkem, který vtlačil do kolejničky krytu. Pak se prudce otočil, když zaslechl zvuk z podrostu.
"To jsem já," ozval se udýchaný hlas Esterházyho.
Čtyřicetiletý Esterházy byl vedle některých Pjotrových prošedivělých veteránů pouhý výrostek a udržoval se v perfektní kondici. Musel se skutečně hnát, aby byl tak bez dechu. "Mám je, pane."
Ukázalo se, že mluví o čtyřech z Pjotrových koní, svázaných dohromady provazy připevněnými ke kovovým tyčkám v jejich tlamách, kterým Barrayarané říkali udidla. Cordelia si pomyslela, že na tak ohromné dopravní prostředky je to hodně malé ovládací zařízení. Velká zvířata sebou cukala, přešlapovala a frkala, v okolní vegetaci vypadala hrozivě.
Pjotr dokončil přeprogramování autopilota. "Bothari, pojďte sem," řekl. Společně přetáhli Negriho mrtvolu zpátky na sedadlo pilota a připoutali ho. Bothari letadlo nastartoval a vyskočil. Letoun se s kymácením vznesl, málem narazil do stromu a dovláčel se zpátky přes horský hřeben. Pjotr, který ho ve stoje pozoroval, polohlasně pronesl: "Zasalutujte mu za mě, Negri."
"Kam ho posíláte?" zeptala se Cordelia. Do Valhally?
"Na dno jezera," řekl Pjotr s určitým uspokojením. "To je zmate."
"A nenajdou ho a nevyzvednou ho potom?"
"Nakonec ano. Ale měl by spadnout do dvousetmetrové hloubky. Bude jim to chvíli trvat. A nebudou vědět, kdy tam spadl, ani kolik lidí bylo původně na palubě. Museli by prohledat celý ten úsek jezerního dna, aby si byli jistí, že tam Gregor není. A negativní důkaz nikdy není přesvědčivý, že? Ani potom to nebudou vědět jistě. Tak nasedněte, vojáci, vyrazíme." Odhodlaně zamířil ke koním.
Cordelia ho s pochybnostmi následovala. Koně. Jak je má nazvat - otroci, symbionti nebo společníci? Ten, k němuž ji nasměroval Esterházy, byl metr a půl vysoký. Vložil jí jeho otěže do ruky a odešel. Sedlo bylo ve výši její brady, a jak se tam měla dostat? Levitací? Zblízka se kůň zdál ještě větší, než když ho zdálky viděla dekorativně postávat na pastvině. Jeho hnědá srstnatá ramena se náhle roztřásla. Ach bože, oni mi dali vadného koně, má křeče - z úst se jí vydralo zamňoukání.
Bothari nějakým způsobem vyšplhal na svého koně. Jeho aspoň velikost zvířete nezarazila. Při jeho výšce vedle něj kůň vypadal jako pony. Bothari vyrostl ve městě a nebyl žádný koňák a přes veškerý jezdecký trénink, ke kterému ho Pjotr dokázal přinutit během měsíců služby, stále vypadal nemotorně. Ale své zvíře jasně ovládal, i když jeho pohyby

byly neohrabané a drsné.
"Pojedete v čele, seržante," řekl mu Pjotr. "Chci, abychom se roztáhli až na hranici vzájemné viditelnosti. Žádné skupinky. Jeďte po stezce tam, kde je plochá skála - vy to tam znáte - a tam na nás počkejte."
Bothari trhl hlavou svého koně, kopl ho do boků a zmizel po lesní stezce krokem, při kterém nadskakoval v sedle a kterému se říká klus.
Údajně vetchý Pjotr se jediným plynulým pohybem vyšvihl do sedla. Esterházy mu podal Gregora a Pjotr držel chlapce před sebou. Vypadalo to, že Gregor se poněkud rozveselil při pohledu na koně a Cordelia si nedovedla představit proč. Pjotr zřejmě vůbec nic neudělal, ale jeho kůň se řádně připravil ke startu - telepatie, usoudila Cordelia nesmyslně. Zmutovali tu do telepatů a nikdo mi nic neřekl… nebo možná byl telepatický kůň.
"Dělej, ženská, čekáme na tebe," utrhl se na ni Pjotr netrpělivě.
Cordelia zoufale prostrčila nohu něčím, co zřejmě sloužilo jako držák - třmen - zachytila se a vytáhla nahoru. Sedlo pomalu sklouzlo kolem koňského břicha a Cordelia s ním, až visela dole uprostřed celého lesa koňských nohou. S žuchnutím dopadla na zem a po čtyřech vylezla z jejich dosahu. Kůň otočil hlavu a zíral na ni s daleko menším zděšením, než jaké cítila ona, pak přiblížil své gumovité pysky k zemi a začal okusovat plevel.
"Můj bože," zaúpěl Pjotr podrážděně.
Esterházy opět sesedl a pospíšil si ke Cordelii, aby jí pomohl do sedla. "Milady, jste v pořádku? Promiňte, byla to moje vina, měl jsem překontrolovat - vy jste ještě nikdy nejela na koni?"
"Nikdy," svěřila se Cordelia. Esterházy rychle vyprostil sedlo, umístil je tam, kam patřilo a lépe je připevnil. "Třeba bych mohla jít pěšky. Nebo utíkat." Nebo si podříznout zápěstí. Arale, proč jsi mě poslal pryč s těmihle šílenci?
"Není to tak těžké, milady," uklidňoval ji Esterházy. "Váš kůň bude následovat ostatní. Róza je nejklidnější klisna z celé stáje. Že má milou tvář?"
Zlomyslné hnědé oči s rudými panenkami Cordelii ignorovaly. "Já nemůžu." Zavzlykala, poprvé v tomto nekřesťanském dni.
Pjotr pohlédl k nebi a pak se ohlédl přes rameno. "Ty ničemná beťanská holko," zavrčel na ni, "neříkej mi, že jsi ještě nikdy nejela obkročmo." Vycenil zuby. "Dělej, že je to můj syn."
"Pojďte, dejte si koleno sem," řekl Esterházy s úzkostlivým pohledem na hraběte a nastavil otevřené dlaně.
Vezměte si celou zatracenou nohu. Třásla se strachem a hněvem. Zaškaredila se na Pjotra a znovu se chytila sedla. Esterházymu se nějak podařilo ji vyzvednout. Držela se sedla jako klíště a po prvním pohledu dolů se rozhodla, že už se tam dívat nebude.
Esterházy hodil její otěže Pjotrovi. Ten je zachytil jedním obratným pohybem zápěstí a vedl jejího koně za sebou. Stezka se proměnila v kaleidoskop stromů, skal, zrádných blátivých louží a bičujících větví, které se všechny kolem ní míhaly po nerovné cestě. Začínalo ji bolet břicho a píchalo ji v jizvě. Jestli mi zase začne vnitřní krvácení… A jeli dál a dál a dál.
Konečně zpomalili z klusu do chůze. Cordelia byla rudá ve tváři, slzely jí oči, sípala a točila se jí hlava na zvracení. Ani nevěděla, jak vystoupali na mýtinu s výhledem na jezero, když předtím museli objet širokou, mělkou zátoku vlevo od Vorkosiganova domu. Když se jí vyjasnil zrak, dokázala rozeznat malou zelenou travnatou skvrnu v okolní červenohnědé krajině - byl to trávník svažující se před starým kamenným domem. Na druhém břehu byla malá vesnička.
Bothari už na ně čekal. Dřepěl ve křoví, kde nebyl vidět, a odfukujícího koně přivázal ke stromu. Tiše vstal, přišel blíž a starostlivě si prohlédl Cordelii. Napolo spadla a napolo sklouzla do jeho náruče.
"Jedete na ni moc rychle, milorde. Je ještě nemocná."
Pjotr si odfrkl. "Jestli nás Vordarianovo komando dohoní, bude jí ještě mnohem hůř."
"Já to zvládnu," zalapala po dechu Cordelia, sehnutá nad koňskou šíjí. "Za minutu. Jen - minutu - počkejte." Horkou kůži jí ochlazoval vánek, teď při západu podzimního slunce už chladný. Obloha zešedla do jednolité mléčné barvy beze stínů. Přes bolest v břiše se postupně dokázala narovnat. Na mýtinu dorazil méně hektickým krokem Esterházy, uzavírající průvod.
Bothari ukázal ke vzdálenému zelenému ostrůvku. "Jsou tam."
Pjotr přimhouřil oči, Cordelia jen zírala. Na trávě u domu přistávala dvě lehká letadla. Nebyla z Aralovy flotily. Vyvalili se z nich muži ve vojenských kombinézách jako černí mravenci, mezi nimi jedna nebo dvě jasně hnědé a zlaté skvrny a několik zelených důstojnických uniforem. Ohromné. Naši přátelé i nepřátelé nosí stejné uniformy. Co uděláme, postřílíme je všechny a pánbůh si je už přebere?
Pjotr se teď tvářil opravdu kysele. Bylo možné, že při hledání uprchlíků jeho dům zničí a rozeberou na kusy.
"Nepřijdou na to, kam a jak jsme utekli, když si spočítají koně, kteří ve stáji chybějí?"
"Já jsem je všechny vypustil ven, milady," řekl Esterházy. "Aspoň tak budou mít trochu šanci. Ale nevím, kolik jich dostaneme zpátky."
"Obávám se, že většina se jich bude držet u domu," řekl Pjotr. "Budou doufat, že tam dostanou oves. Přál bych si, aby měli dost rozumu a rozprchli se. Bůh ví, jaké zvrácenosti ty vandaly napadnou, když jim hlavní kořist unikla."
Na okraji vesničky přistávala tři letadla. Vystoupili z nich ozbrojenci a zmizeli mezi domy.
"Doufám, že je Zai varoval včas," zabručel Esterházy.
"Proč by se s těmi chudáky obtěžovali?" zeptala se Cordelia. "Co tam vůbec chtějí?"
"Nás, milady," řekl Esterházy neradostně. Když si všiml jejího zmateného pohledu, pokračoval. "Nás, ozbrojené muže. Naše rodiny. Jdou po rukojmích."
Esterházy má v hlavním městě ženu a dvě děti, vzpomněla si Cordelia. Co se s nimi asi právě děje? Varoval je někdo? Esterházy vypadal, že o tom právě také přemýšlí.
"Nemůžeme pochybovat o tom, že Vordarian bude brát rukojmí," řekl Pjotr. "Začal svou hru a musí zvítězit, nebo zemřít."

Úzká čelist seržanta Bothariho se pohybovala, když se snažil mlhu proniknout pohledem. Vzpomněl si někdo, že je třeba varovat i paní Hysopiovou?
"Brzy začnou s leteckým průzkumem," řekl Pjotr. "Je čas, abychom se skryli. Já pojedu první. Seržante, veďte ji."
Otočil koně a zmizel v podrostu. Jel po stezce tak špatně viditelné, že Cordelia ani nepoznala, že je to cesta. Zpátky na koně ji museli vysadit oba dva, Esterházy i Bothari. Pjotr tentokrát zvolil jízdu krokem, ne kvůli ní, podezírala ho Cordelia, ale kvůli zvířatům, jejichž srst už ztmavla potem. Po dřívějším trysku se jí to - ze začátku - zdálo jako milost. Jeli mezi stromy a křovím, podél strže a přes vrcholek kopce. Podkovy koní skřípaly na kamení. Cordelia napínala uši, jestli nezaslechne svist letadla nad hlavou. Když nakonec zazněl, Bothari ji zavedl divokým srázem, z něhož se jí zatočila hlava, dolů do strže, kde sesedli a několik minut se schovávali pod skalním převisem, dokud se zvuk nevytratil. Cesta ze strže zpátky byla ještě namáhavější. Museli koně vést. Po nejistém křovinatém svahu musel Bothari koně prakticky vystrkat nahoru.
Setmělo se, bylo chladno a větrno. Ze dvou hodin byly najednou tři, pak čtyři a pět, a kouřová temnota zčernala jako smola. Teď vedli koně ve skupině těsně za sebou, aby neztratili Pjotra z dohledu. Začalo pršet a v nevlídném černém mrholení Cordeliino sedlo klouzalo ještě víc.
Kolem půlnoci dojeli na mýtinu, skoro stejně černou jako stíny kolem, a Pjotr konečně vyhlásil pohov. Cordelia se opřela o strom, vyčerpáním jako omráčená a s nervy napjatými jako struny. Držela Gregora. Bothari rozdělil mezi Cordelii a Gregora kousek vojenské dávky, jediného jídla, které měli. Zabalili Gregora do Bothariho kabátu od uniformy a dítě se konečně zahřálo a usnulo. Cordelii pod jeho vahou brněly nohy, ale aspoň jí s ním na klíně také bylo tepleji. Kde teď byl Aral? A kde vlastně byli oni sami? Cordelia doufala, že Pjotr to ví. Určitě neujeli víc jak pět kilometrů za hodinu, se všemi těmi kopci a zajížďkami. Opravdu si Pjotr představoval, že takhle uniknou svým pronásledovatelům?
Pjotr, který dosud seděl o pár metrů dál pod jiným stromem, vstal a odešel se vymočit do křoví. Když se vrátil, přišel se podívat na Gregora, který byl ve tmě sotva k rozeznání. "Spí?"
"Ano. Překvapivě."
"Hm. Mládí," zabručel Pjotr. Záviděl mu?
Už nemluvil tak nepřátelským tónem jako dřív, takže se Cordelia odvážila zeptat: "Myslíte, že Aral už je v Hassadaru?" Nedokázala se přimět, aby řekla Myslíte, že se do Hassadaru dostal?
"Už tam určitě byl a už je zase pryč."
"Myslela jsem, že svolá svou posádku."
"Svolal ji a rozprášil na všechny strany. A Vordarian nebude vědět, jaké vojsko má císař. Když budeme mít štěstí, tak se ten zrádce nechá zlákat, aby Hassadar okupoval."
"Štěstí?"
"Je to malá, ale cenná diverze. Hassadar nemá žádnou strategickou hodnotu, jaká by kterékoli straně stála za řeč. Ale Vordarian tam bude muset nechat část svých věrných vojáků, kterých určitě nemá nekonečný počet, aby město udrželi, a to hluboko v nepřátelském území s dlouhou partyzánskou tradicí. My budeme dostávat dost zpráv o všem, co tam dělají, ale oni mezi místní obyvatelstvo neproniknou.
A je to moje hlavní město. Vordarian bude s císařskými vojáky okupovat hlavní město hrabství a všichni moji hraběcí přátelé se nad tím určitě zamyslí. Budu příště na řadě já? Aral pravděpodobně odjel do raketoplánové základny Tanery. Musí si zřídit nezávislou komunikační linku s vesmírnými posádkami, jestli Vordarian opravdu přerušil spojení z hlavního štábu. Loajalita vesmířanů bude kritická. Řekl bych, že v jejich komunikačních centrech vypukne epidemie technických potíží, zatímco velitelé lodí budou dávat hlavy dohromady, aby odhadli, která strana zvítězí." Pjotr se ve stínu morbidně zachechtal. "Vordarian je moc mladý, aby si pamatoval válku šíleného císaře Jurije. To má smůlu. Svým rychlým startem získal určitou výhodu, ale strašně nerad bych mu poskytl další."
"Jak rychle… se to všechno stalo?"
"Rychle. Když jsem byl v poledne v hlavním městě, ještě tam nebyl ani náznak potíží. Muselo to vypuknout hned potom, co jsem odjel."
Nakrátko se mezi nimi rozhostil chlad, který neměl nic společného s deštěm. Oba si vzpomněli, proč dnes Pjotr do města jel.
"Má hlavní město… velkou strategickou hodnotu?" zeptala se Cordelia, aby změnila téma. Nechtělo se jí znovu otevírat živou ránu.
"V některých válkách ano, ale ne v téhle. Tohle není boj o území. Rád bych věděl, jestli si to Vordarian uvědomuje. Je to boj o loajalitu, o názor lidí. Žádný fyzický objekt tady nemá větší než přechodnou taktickou důležitost. Nicméně, Vorbarr Sultana je komunikační centrum a komunikace znamená hodně. Ale není to jediné centrum. Paralelní spojení nám bude stačit."
My nemáme komunikaci žádnou, pomyslela si Cordelia otupěle. Ne tady v lese a v dešti. "Ale jestli teď Vordarian má hlavní štáb císařské armády…"
"Pokud se moc nemýlím, to, co má, je obrovská budova plná chaosu. Pochybuji, že čtvrtina mužů je na svých místech. Polovina plánuje sabotáže ve prospěch té strany, kterou preferují, a zbytek se utíká schovat nebo se snaží dostat rodiny z města."
"Bude kapitán Vorpatril v - myslíte, že budou obtěžovat i lorda a lady Vorpatrilovy?" Alysin termín porodu byl velmi blízko. Když navštívila Cordelii v Císařské vojenské nemocnici - jen před deset dny? -, její plavná chůze se změnila na těžký, kolébavý kachní krok a houpající se břicho opisovalo vysoký oblouk. Doktor jí slíbil velkého chlapce. Bude se jmenovat Ivan. Má už plně zařízený a vyzdobený dětský pokoj, vzdychala Alys a přehazovala si břicho na klíně z jedné strany na druhou - takže teď by byla správná chvíle…
Ne, teď už nebyla správná chvíle.

"Padma Vorpatril bude první na seznamu. Půjdou po něm, to jistě. On a Aral jsou poslední potomci prince Xava, kdyby došlo k tomu, že se nějací pitomci pokusí obnovit tu zatracenou debatu o nástupnictví. Nebo kdyby se cokoli stalo Gregorovi." Poslední větu ukousl, jako kdyby mohl zastavit osud vlastními zuby.
"Půjdou taky po lady Vorpatrilové a po dítěti?"
"Po Alys Vorpatrilové snad ne. Po chlapci určitě."
V této chvíli se těžko dali oddělit.
Vítr konečně ustal. Cordelia slyšela zvuk koňských zubů ukusujících a žvýkajících trávu.
"Neuvidí koně na svých termálních senzorech? Nebo i nás, i když jsme zahodili všechny energetické baterie? Nevím, jak dlouho se před nimi dokážeme schovávat." Byly oči vojáků i teď nad nimi v mracích?
"Ale ano, na jejich termálních senzorech se ukážou všichni lidé a zvířata tady v kopcích, jakmile je zaměří správným směrem."
"Všichni? Žádné jsem neviděla."
"Dnes večer jsme projeli kolem asi dvaceti malých statků. Tam jsou všichni zdejší lidé, jejich kozy, jeleni, koně a děti. Jsme stébla v kupce sena. Ale stejně by bylo pro nás lepší, kdybychom se brzy rozdělili. Jestli se dostaneme ke stezce na úpatí průsmyku Amie během dopoledne, budu mít pár dalších nápadů."
Když Bothari Cordelii opět vysadil na Rózu, hluboká čerň už šedla. Do lesů pronikal předranní svit, když vyjeli. Větve stromů v kapkách mlhy vypadaly jako pohrabáče. Cordelia se v tichém utrpení přimkla k sedlu koně, kterého Bothari táhl za sebou. Prvních dvacet minut jízdy Gregor stále spal s otevřenými ústy, uvolněný a bledý v Pjotrově náručí.
Jak se rozednívalo, světlo odhalovalo škody napáchané přes noc. Bothari a Esterházy byli zablácení a utahaní, se strnisky na bradách, hnědé a stříbrné uniformy měli zmačkané. Bothari, který svůj kabát dal Gregorovi, jel jen v košili. S rozepnutým kulatým límcem košile vypadal jako usvědčený zločinec, kterého vedou k popravčímu špalku. Pjotrova zelená generálská uniforma přežila noc celkem slušně, ale s neoholeným obličejem a červenýma očima působil jako vyvrhel. Cordelia si připadala jako beznadějná změť mokrých vlasů, různého starého oblečení a domácích pantofli.
Mohlo by to být horší Mohla bych ještě být těhotná. Aspoň jestli teď umřu, tak sama. Byl teď malý Miles ve větším bezpečí než ona? Byl dost anonymní ve svém replikátoru někde na polici ve Vaagenově a Henriho laboratoři, kam byl omezený přístup? Mohla se za to modlit, i když tomu nevěřila. Vy barrayarští parchanti, radši nechte mého chlapce na pokoji.
Klikatě stoupali na vysoký kopec. Koně frkali jako měchy a zakopávali o kořeny a kameny, i když šli jen volným a váhavým krokem. Na dně malé kotliny se zastavili. Lidé i koně se napili ze zkaleného potoka. Esterházy koním opět uvolnil otěže. Drbal je pod ohlávkami a oni do něj šťouchali a čichali k jeho kapsám, jestli tam nemá nějakou pochoutku. Tiše se jim omlouval a trochu je povzbuzoval. "To je v pořádku, Rózičko, večer si odpočineš. Jen ještě pár hodin." Bylo to víc informací, než se kdokoli obtěžoval dát Cordelii.
Esterházy odvedl koně k Botharimu a doprovodil Pjotra do lesa, kde se oba vydrápali do příkrého svahu. Gregor se bavil sbíráním rostlin a nabízel je koním, aby mu žrali z ruky. Koně ochutnali barrayarské rostliny a neshledali je chutnými - v neuspořádaných chomáčích jim padaly z huby. Gregor to nevzdal, sbíral další a další a pokoušel se je zastrkovat koním za udidla.
"Nevíte, co má hrabě za lubem?" zeptala se Cordelia Bothariho.
Pokrčil rameny. "Šel někoho najít. Tohle nestačí." Trhnutím hlavy naznačil, že myslí jejich noční tábor.
Cordelia s ním srdečně souhlasila. Lehla si na zem a naslouchala, jestli neuslyší letadla, ale slyšela jen bublání vody v potoce, na něž odpovídala kručením svého prázdného žaludku. Jen jednou polekaně vyskočila, když se hladový Gregor pokusil ochutnat některé z rostlin, které sbíral pro koně a které mohly být jedovaté.
"Ale koně je jedli," protestoval.
"Ne!" Cordelia se otřásla, když jí projely hlavou nepříznivé biochemické a histaminové reakce jako prásknutí molekulárního biče. "Víš, to bylo to první, co jsme se museli naučit v beťanském Astronomickém průzkumu. Nikdy nedávej do pusy něco, co neznáš, dokud to laboratoř neschválí. Vlastně si ani nemáš sahat na oči, pusu a sliznice."
Gregora to podvědomě přimělo, aby si přetřel nos a oči. Cordelia povzdechla a zase si sedla. Olízla si suchá ústa, a když si vzpomněla na vodu z potoka, zadoufala, že Gregor ji neupozorní na to, jak je nedůsledná. Císař házel do vody kamínky.
Esterházy se vrátil až za hodinu. "Pojďte." Teď koně jen vedli, což s určitostí znamenalo, že je čeká příkrý výstup. Při šplhání do svahu si Cordelia odřela ruce. Koňské zadky se těžce zvedaly. Za vrcholem přišel zase sestup, pak opět nahoru, až dorazili k blátivé širší stezce, vysekané mezi stromy.
"Kde to jsme?" zeptala se Cordelia.
"To je cesta k průsmyku Amie, milady," vysvětlil jí Esterházy.
"Tohle že je cesta?" podivila se Cordelia zděšeně, když se rozhlédla na obě strany. Pjotr stál kousek opodál s jiným starcem; ten držel otěže robustního malého černobílého koně.
Kůň vypadal o hodně lépe než stařík. Jeho bílá srst svítila a černá se leskla. Hřívu a ocas měl vykartáčované tak, že byly lehké jak peříčko. Nohy a chomáče chlupů na nártech měl však mokré a tmavé a břicho zacákané čerstvým blátem. Kromě starého jezdeckého sedla, stejného, jako měli Pjotrovi koně, nesl grošák čtyři velké brašny, dvě vpředu a dvě vzadu, a srolovanou pokrývku.
Stařec, stejně neoholený jako Pjotr, měl na sobě kabát Císařské poštovní služby, tak ošumělý, že jeho modrá barva zešedla. Jeho oblečení doplňovaly kousky různých jiných uniforem - černá vojenská košile a stařičké kalhoty od zelené vycházkové uniformy. Na křivých nohou měl obnošené, ale naleštěné důstojnické jezdecké boty po kolena a na hlavě civilní plstěnou čepici. Za vybledlou vzorovanou čelenku si zastrčil několik květin. Mlaskl žernalými rty a civěl na Cordelii. Několik zubů mu chybělo, ostatní byly dlouhé a žlutohnědé.

Zrak starého muže padl na Gregora, který se držel Cordelie za ruku. "Tak to je von, co? No, nic moc." Zadumaně si odplivl do lesa podél stezky.
"Časem může vyhovovat," ujistil ho Pjotr. "Když ten čas bude mít."
"Uvidím, co pro vás můžu udělat, generále."
Pjotr se usmál, jako kdyby mu stařec řekl nějaký jejich soukromý vtip. "Máš s sebou nějaké polní dávky?"
"Jo, jasně." Ušklíbl se a začal se hrabat v jedné z brašen. Vytáhl balíček hrozinek v potrhaném plastikovém obalu, několik kostek hnědých krystalků zabalených do listí, a něco, co vypadalo jako hrst kožených proužků, zakroucených a zabalených v použitém potištěném plastiku. Cordelia zahlédla nápis Aktualizované poštovní směrnice C6.77a, upraveno 17.6. Okamžitě zařaďte do stálé evidence.
Pjotr si kriticky prohlédl zásoby. "Sušené kozí maso?" ukázal na kožovité smotky.
"Většinou," řekl stařec.
"Vezmeme si polovinu. A hrozinky. Ten javorový cukr si schovej pro děti." Pjotr si ale jednu kostku hodil do úst. "Vyhledám tě tak za tři dny, možná za týden. Pamatuješ si výcvik z Jurijovy války, ne?"
"To víte, že jo," protáhl starý muž.
"Seržante," Pjotr pokynul Botharimu, aby přistoupil blíž. "Vy pojedete tady s majorem. Vezmete s sebou ji a chlapce. On vás ukryje. Zůstaňte v úkrytu, dokud pro vás nepřijdu."
"Ano, milorde," řekl Bothari bezvýrazně. Záblesk v jeho očích však prozradil, že se mu to moc nelíbí.
"Kohopak to tady máte, generále?" vyzvídal stařec, když si prohlédl Bothariho. "To je někdo novej?"
"To je chlap z města," řekl Pjotr. "Patří mému synovi. Moc nemluví. Ale umí jít lidem po krku, bude pro vás dobrý."
"Jo? No tak dobře."
Pjotr se teď pohyboval daleko pomaleji. Počkal na Esterházyho, aby mu pomohl do sedla. Usadil se s povzdechem, se zády netypicky ohnutými a s pokleslými rameny. "Zatraceně, už jsem na tohle starý."
Člověk, kterého Pjotr nazval majorem, si s rozmyslem sáhl do kapsy a vytáhl kožený váček. "Chcete moje žvejkací listí, generále? Je to lepší než kozí maso, i když to tak dlouho nevydrží."
Pjotr se rozzářil. "Ano, za to ti budu vděčný. Ale ne všechno, člověče." Pjotr prohrábl slisované sušené listí ve váčku a oddrolil si dobrou polovinu, kterou si nasypal do náprsní kapsy. Kousek si dal do úst a vrátil starci váček s upřímným zasalutováním. Žvýkací listí byl mírný povzbuzující prostředek, ale ve Vorbarr Sultaně Cordelia nikdy Pjotra žvýkat neviděla.
"Dávejte pozor na milordovy koně," zavolal Esterházy poněkud zoufale na Bothariho. "Pamatujte si, nejsou to stroje."
Bothari zamumlal něco nezávazného. Hrabě a Esterházy zamířili na koních zpátky po cestě a za pár okamžiků byli z dohledu. Rozhostilo se hluboké ticho.

KAPITOLA 12

Major si za sebe posadil Gregora, pohodlně zabaleného v pokrývce a zapřeného mezi brašnami. Cordelii čekal ještě jeden výstup na to mučící zařízení pro koně i lidi, kterému se říkalo sedlo. Bez Bothariho by to nikdy nedokázala. Tentokrát vzal otěže jejího koně major a Róza kráčela vedle jeho grošáka. Teď daleko méně trhala uzdou. Bothari jel za nimi a pozorně sledoval okolí.
"Tak vy jste nová lady Vorkosiganová," řekl stařec po chvíli a úkosem se na ni podíval.
Cordelia, špinavá a ve zmačkaných šatech, se na něj nevesele usmála. "Ano. Ale - hrabě Pjotr nám zapomněl říct, jak se jmenujete, majore…"
"Amor Klyeuvi, milady. Ale lidi tady mi říkají jenom Kly."
"A vy jste… kdo?" Nějaký horský skřítek, kterého Pjotr vyčaroval ze země?
Usmál se, ale kvůli stavu jeho zubů byl jeho úsměv spíš odpudivý než přitažlivý. "Já jsem císařskej pošťák, milady. Každejch deset dní jezdím okruh po těchhle kopcích kolem Vorkosigan Surleau. Už to dělám vosumnáct let. Tady v kopcích jsou dospělý děcka se svejma vlastníma děckama, který mě neznají jinak než jako pošťáka Klyho."
"Myslela jsem, že pošta se do těchto končin dováží letadlem."
"Pomalu je zaváděj. Ale letadla se nedostanou do každýho domu, jen k centrálním místům, kde ji shazujou. Na pohodlí lidí už nikdo nehledí." Vyplivl své znechucení a žvýkací listí. "Ale kdyby je generál zdržel ještě tak dva roky, dokončil bych svou poslední dvacetiletou rundu a byl bych v armádě třikrát dvacet let. Šel jsem do penze s dvakrát dvaceti, víte."
"U jakého pluku jste byl, majore Klyeuvi?"
"Císařská jízdní hlídka." Se lstivým výrazem čekal na její reakci; odměnila ho tím, že s úctou zvedla obočí. "Byl jsem bojovník, žádnej intoš. Proto jsem se nikdy nedostal vejš než na majora. Začal jsem ve čtrnácti tady v horách, prohánět jsem Cetaganďany s generálem a Ezarem. Pak už jsem se do školy nikdy nedostal. Mám jen výcvikový kurzy. Armáda na mě časem zapomněla."
"Zdá se, že ne úplně," řekla Cordelia, rozhlížejíc se po zdánlivě neobydlené divočině.
"Ne…" S našpulenými rty si povzdechl a podíval se za sebe na Gregora. Byl trochu zamyšlený a nesvůj.
"Řekl vám Pjotr, co se stalo včera odpoledne?"
"Jo. Odjel jsem od jezera předevčírem ráno. O všechen ten randál jsem přišel. Ale řek bych, že oficiálně se to dozvím eště před polednem."
"Je možné…, že by nás tady někdo dohonil?"
"Počkáme a uvidíme." Trochu váhavěji dodal: "Budete se muset zbavit těchhle šatů, milady. Když máte na kapse velkejma písmenama napsáno jméno VORKOSIGAN, A., tak to moc anonymní nejni."

Cordelia se podívala dolů na Aralovu černou košili, kterou měla na sobě, a uznala porážku.
"Milordův stejnokroj je taky nápadnej jako prapor," dodal Kly s pohledem dozadu na Bothariho. "Ale ve správnejch šatech projdete. Podívám se, co můžu zařídit, jen co tam budem."
Cordeliina ramena poklesla a břicho ji rozbolelo v očekávání odpočinku. Ale za jakou cenu jim ti lidé poskytnou útočiště? "Není to pro vás riziko, že nám pomáháte?"
Povytáhl chomáčovité obočí. "Asi jo." Z jeho tónu pochopila, že další poznámky na toto téma nejsou žádoucí. Musela nějakým způsobem soustředit svou unavenou mysl, jestli má být lidem kolem sebe k užitku a nepředstavovat nebezpečí. "To vaše žvýkací listí. Má to podobný účinek jako káva?"
"To je lepší než kafe, milady."
"Můžu ho trochu zkusit?" zašeptala nesměle. Mohla to být příliš důvěrná žádost.
Líce se mu zkřivily do suchého úsměvu. "To žvejkaj jen venkovský burani jako já, milady. Hezký vorský dámy z hlavního města by se propadly, kdyby je někdo zmerčil s listím v jejich perlovejch zoubkách."
"Já nejsem hezká, nejsem dáma a nejsem z hlavního města. A za kafe bych teď dala život. Já to zkusím."
Položil otěže na šíji pokojně se plahočícího koně, hrábl do kapsy svého modrošedého kabátu a vytáhl váček. Nepříliš čistými prsty ulomil kousek a podal jí ho.
Chvilku pochybovačně uvažovala nad tmavou, listnatou hmotou ve své dlani. Nikdy nedávej do pusy nic organického, dokud to neschválí laboratoř. Rychle smotek strčila do úst. Byl slepený javorovým sirupem, a proto lepkavý, ale když olízla překvapivou počáteční sladkost, chuť byla příjemně hořká a trpká. Jako by listí odstraňovalo noční povlak na jejích zubech a to bylo značné zlepšení. Napřímila se v sedle.
Kly se na ni překvapeně podíval. "Tak co vlastně jste, když jste z jiný planety a žádná dáma?"
"Původně jsem byla astrokartografka. Pak kapitánka průzkumné lodi. Potom jsem sloužila v armádě, byla jsem válečná zajatkyně a pak uprchlice. A pak manželka a potom matka. Nevím, co budu teď," odpověděla poctivě přes listí v ústech. Doufala, že se nestane vdovou.
"Matka? Slyšel jsem, že jste byla těhotná, ale… nepřišla jste vo dítě kvůli soltoxinu?" Nejistě sklouzl očima k jejímu pasu.
"Ještě ne. Ještě má šanci bojovat. I když se to zdá trochu nefér, právě teď ho postavit proti celému Barrayaru… Narodil se předčasně, císařským řezem." (Rozhodla se nevysvětlovat mu děložní replikátor.) "Je v Císařské vojenské nemocnici ve Vorbarr Sultaně. A pokud vím, tu právě obsadili Vordarianovi rebelové…" Zachvěla se. Vaagenova laboratoř byla tajná a nepřitahovala pozornost. Miles byl v pořádku, v pořádku, v pořádku… jediná prasklina v téhle skořápce přesvědčení by vyústila v hysterii… Aral. Když nikdo jiný, tak Aral se dokáže o sebe postarat. Tak jak to, že ho převezli, co? Císařská bezpečnostní služba byla prolezlá zrádci. Tady se nedalo nikomu důvěřovat, a kde byl Illyan? Chytil se do pasti ve Vorbarr Sultaně? Nebo to byl Vordarianův kolaborant? Ne… Spíš je odříznutý od spojení. Jako Kareen. Jako Padma a Alys Vorpatrilovi. Závod života se smrtí…
"Nikdo se nebude zabejvat nemocnicí," řekl Kly a pozoroval přitom její obličej.
"Já - ano. Máte pravdu."
"Proč jste přišla na Barrayar, mimozemšťanko?"
"Chtěla jsem mít děti." Ze rtů se jí vydral neveselý smích. "Vy máte děti, pošťáku Kly?"
"Pokud vím, tak ne."
"To bylo od vás velmi moudré."
"No…" Zatvářil se zdrženlivě. "Já nevím. Vod tý doby, co moje stará umřela, je tu moc klidu. Některý lidi, co znám, mají s dětma jen trápení. Ezar. Pjotr. Nevím, kdo zapálí obětní svíčku na mým hrobě. Možná moje neteř."
Cordelia pohlédla na Gregora, který seděl mezi sedlovými brašnami a poslouchal. Gregor zapálil voskovici na Ezarově velké pohřební hranici a ruce mu vedl Aral.
Stoupali do prudkého kopce. Kly čtyřikrát uhnul na postranní stezky, zatímco Cordelia, Bothari a Gregor čekali ve skrytu. Ze třetí takové zajížďky se Kly vrátil s rancem, v němž byla stará sukně, obnošené kalhoty a trochu obilí pro unavené koně. Cordelia, které pořád byla zima, si navlékla sukni přes své staré průzkumnické kalhoty. Bothari vyměnil své nápadné hnědé vojenské kalhoty se stříbrnými lampasy za to, co horalé vyhodili. Kalhoty byly příliš krátké, za jízdy jen ke kotníkům, a vypadal v nich jako zlověstný strašák. Bothariho uniformu a Cordeliinu černou vojenskou košili ukryli do prázdného poštovního vaku. Kly také vyřešil problém Gregorovy chybějící boty tím, že mu sundal i tu zbývající a nechal chlapce jet naboso. Jeho až příliš hezký modrý obleček schoval pod velkou pánskou košili s vyhrnutými rukávy. Muž, žena a dítě - vyhlíželi jako vyčerpaná, otrhaná horácká rodinka.
Dojeli na vrchol průsmyku Amie a zahájili sestup. Občas se na kraji cesty objevovali lidé, čekající na Klyho - předával jim ústní zprávy, které na ně vždycky vychrlil, patrně doslova. Rozdával dopisy na papíře i na laciných hlasových discích s tenkým plechovým zvukem. Dvakrát se zastavil, aby přečetl dopisy zřejmě negramotným adresátům, jednou slepému muži, kterého vedla malá holčička. Cordelia byla s každým dalším setkáním nervóznější a vyčerpanější. Zradí nás ten chlap? Jak vypadáme v očích té ženy? Ten slepec nás aspoň nemůže popsat…
Za soumraku se Kly vrátil z jedné ze svých zajížděk, prohlédl si obě strany tiché, stinné lesní stezky a prohlásil: "Je tu trochu moc lidí." Že s ním Cordelia v duchu souhlasila, bylo jen známkou jejího nervového vyčerpání.
S obavami si ji prohlédl. "Myslíte, že dokážete ject další čtyři hodiny, milady?"
A jakou mám alternativu? Sednout si u téhle blátivé louže, brečet a čekat, až nás dopadnou? Pracně se zvedla, opírajíc se o kládu, na které se uhnízdila během čekání, až se jejich průvodce vrátí. "To záleží na tom, co nás po těch čtyřech dalších hodinách čeká."
"Můj dům. Obyčejně zůstávám na noc u neteře, tady blízko. Když roznáším poštu, moje trasa končí po dalších asi deseti hodinách, ale když pojedeme rovnou, můžeme to zvládnout za čtyři. Zejtra ráno se sem můžu vrátit a pokračovat

podle plánu. Uděláme to celý v klidu, nic, čeho by si kdo všimnul."
Co znamená rovnou? Ale Kly měl jasně pravdu, jejich bezpečnost spočívala v anonymitě a neviditelnosti. Čím dřív budou z dohledu, tím líp. "Veďte nás, majore."
Trvalo to šest hodin. Bothariho kůň zchroml těsně před cílem. Bothari sesedl a táhl koně za sebou, ten kulhal a pohazoval hlavou. Cordelia šla také pěšky, aby ulevila svým bolavým nohám a aby se zahřála a zůstala v chladné tmě bdělá. Gregor usnul a spadl, volal maminku a pak zase usnul, když si ho Kly posadil před sebe, aby ho mohl lépe držet. Během posledního výstupu se Cordelia zadýchala a srdce jí bušilo o závod, i když se celou cestu držela Rozina třmenu. Oba koně se pohybovali jako staré báby s artritidou, trhali sebou a zakopávali a jen z vrozené družnosti následovali Klyho otužilého grošáka.
Za hřebenem se najednou stoupání změnilo v sestup do velkého údolí. Les prořídl a sem tam ho střídaly horské louky. Cordelia cítila, že krajina kolem nich se rozkládá do daleka, konečně se dostali do skutečně horského prostředí s obrovskými rozsedlinami plnými stínů a velikými skalami, tichými jako věčnost. Na jejím obličeji, obráceném vzhůru a zírajícím do nebe, se rozpustily tři sněhové vločky. Na okraji nezřetelné skupinky stromů se Kly zastavil. "Konec cesty, lidi."
Cordelia dovedla napolo spícího Gregora do maličké chaloupky, prošmátrala se k posteli a uložila ho na ni. Zafňukal ze spaní, když přes něj přetahovala pokrývky. Cordelia se zapotácela, točila se jí hlava a mysl měla otupělou, a pak v posledním záblesku jasného myšlení skopla pantofle a vlezla si do postele k němu. Gregor měl nohy studené jako kryogenicky konzervovaná mrtvola. Zahřívala mu je tak, že si je přitiskla k tělu, a jeho třas se postupně uvolnil. Upadl do hlubokého spánku. Cordelia si byla matně vědomá toho, že Kly - nebo Bothari - prostě někdo zapálil oheň v krbu. Chudák Bothari, byl vzhůru stejně dlouho jako ona. V přísně vojenském smyslu byl její podřízený, měla by dohlédnout na to, aby jedl, postaral se o své nohy, spal… měla by… měla by…

ü
Něco ji vytrhlo ze spánku. Zjistila, že to byl Gregorův pohyb - seděl vedle ní a dezorientovaně si protíral rozespalé oči. Dvěma špinavými okny po stranách dřevěných předních dveří do místnosti proudilo světlo. Chata - nebo srub, dvě stěny byly zřejmě vybudovány z celých klád, nastavených na sebe - měla jen jednu místnost. V šedém kamenném krbu, na roštu nad žhavými uhlíky stály na jednom konci kotlík a hrnec přikrytý pokličkou. Cordelia si musela znovu připomenout, že dřevo tu znamená chudobu, ne bohatství. Včera museli projet kolem deseti milionů stromů.
Posadila se a bolestí zalapala po dechu, ve svalech se jí nahromadila kyselina mléčná. Protáhla si nohy. Postel byla ve skutečnosti provazová síť napjatá na rámu, nesoucí dole slamník a na něm péřovou matraci. V hnízdě jim aspoň bylo teplo. Vzduch v místnosti páchl prachem a mísil se se stopami příjemného kouře z páleného dřeva.
Venku na prknech verandy se ozval zvuk bot a Cordelia se v náhlé panice prudce nadechla. Běžet nemohla a černý železný pohrabáč by byl hodně špatnou zbraní proti paralyzéru nebo nervovému disruptoru - ale byly to Bothariho kroky. Proklouzl dveřmi spolu se závanem venkovního vzduchu. Měl na sobě hrubě ušitý hnědý plátěný kabátek, a protože mu kostnatá zápěstí vyčuhovala zpod ohrnutých manžet, musel být vypůjčený od Klyho. Snadno by se mohl vydávat za horala, pokud by držel pusu a neprozradil se městským přízvukem.
Kývl na ně. "Milady. Sire." Klekl si u ohniště, podíval se pod pokličku hrnku a vyzkoušel teplotu v kotlíku tak, že pár centimetrů nad ním podržel svou velkou ruku. "Je tu kaše z krupek a sirup," řekl. "Horká voda a bylinkovej čaj. Sušený ovoce. Máslo není."
"Co se děje?" Cordelia si přetřela obličej, aby se vzbudila, a dala nohy na zem, rozhodnutá doklopýtat za bylinkovým čajem.
"Nic moc. Major nechal svýho koně chvíli odpočinout a odjel před svítáním, aby dodržel svůj časovej rozvrh. Od tý doby je tu opravdu klid."
"Spal jste trochu?"
"Pár hodin, myslím."
Čaj musel počkat, než Cordelia doprovodila císaře dolů z kopce ke Klyho venkovnímu záchodu. Gregor nakrčil nos a nervózně si prohlížel sedátko pro dospělého. Když se vrátili na verandu, Cordelia dohlédla na to, aby si umyl obličej a ruce v otlučeném umyvadle.
Když si konečně sama utřela obličej ručníkem a vyjasnil se jí zrak, zjistila, že výhled z verandy je úchvatný. Pod nimi se zřejmě rozprostírala polovina Vorkosiganova hrabství, hnědé podhůří a za ním zeleně a žlutě tečkované obydlené pláně.
"Je to naše jezero?" ukázala na záblesk stříbrné barvy v kopcích, téměř na hranici viditelnosti.
"Myslím, že jo," řekl Bothari a přimhouřil oči.
Tak daleko a tak rychle se dostali pěšky. Tak strašně blízko pro letadlo… no, aspoň hned uvidí, co se k nim přibližuje.
Horká kaše se sirupem, servírovaná na prasklém bílém talíři, chutnala báječně. Cordelia upíjela bylinkovy čaj a uvědomila si, že byla nebezpečně dehydrovaná. Pokusila se přimět Gregora, aby se ho napil, ale jemu trpký čas nechutnal. Bothari vypadal, že se stydí do morku kostí, protože nedokázal na císařovu žádost vyčarovat ze vzduchu mléko. Cordelia vyřešila problém tím, že do čaje nalila sirup, a pak už byl přijatelný.
Než dojedli, umyli pár příborů a talířů a vylili vodu z nádobí přes zábradlí verandy, už se na verandě v ranním slunci oteplilo natolik, že se tam dalo sedět.
"Jděte se prospat do naší postele, seržante. Já budu hlídat. A… neříkal Kly něco o tom, co bychom měli dělat, kdyby sem vpadnul někdo s nepřátelskými úmysly, než se vrátí? Zdá se, že nám už jaksi došla místa, kam bychom mohli utéct."
"Ještě ne, milady. Je tu celej systém jeskyní, tam vzadu nahoře v lese. Je to starý partyzánský skladiště. Kly mě tam včera večer dovedl a ukázal mi vchod."

Cordelia si vzdychla. "Ano. Jděte se vyspat, seržante, určitě vás budeme později potřebovat."
Seděla na slunci na jedné ze starých židlí a její tělo odpočívalo, i když mysl ne. Oči i uši měla napjaté, jestli neuslyší vzdálený zvuk lehkého letadla nebo těžkého airbusu. Obula Gregora do improvizovaných onucí z hadrů, dítě se potulovalo kolem a prohlíželo si okolí. Doprovodila ho na návštěvu přístěnku, aby se podíval na koně. Seržantovo zvíře bylo stále ještě zchromlé a Róza se pohybovala co nejméně, ale měli kupu krmení a vodu z malého potoka, který tekl na kraji pozemku. Druhý Klyho kůň, štíhlý ryzák, který vypadal fit, zřejmě toleroval invazi cizích koní a pouze po Róze chňapnul, když se příliš přiblížila k jeho kupce sena.
Cordelia se s Gregorem usadila na schodech verandy. Slunce už měli nad hlavou a bylo příjemně teplo. Jediným zvukem v širém údolí, kromě vánku ve větvích, bylo Bothariho chrápání, odrážející se od stěn srubu. Cordelia usoudila, že klidněji už asi nebude, a odvážila se zeptat Gregora - jediného očitého svědka -, co se stalo v hlavním městě při převratu. Moc to nepomohlo, Gregorovy pětileté oči sice dobře viděly, co se stalo, ale proč, to už nechápal. Na vyšší úrovni měla stejný problém, přiznala si Cordelia lítostivě.
"Přišli vojáci. Plukovník řekl mamince a mně, abychom šli s ním. Přišel taky jeden z našich livrejovaných sluhů. Plukovník ho zastřelil."
"Paralyzérem nebo nervovým disruptorem?"
"Nervovým disruptorem. Mělo to modrý oheň. On upadl. Odvedli nás do mramorového dvora. Měli airbusy. Pak tam přiběhl kapitán Negri s nějakými lidmi. Mě popadl jeden voják a maminka mě tahala zpátky, a tak jsem ztratil botu. Zůstala jí v ruce. Měl jsem… si ji ráno pořádně zavázat. Pak kapitán Negri zastřelil toho vojáka, který mě nesl, a nějací vojáci střelili kapitána Negriho -"
"Plazmovou pistolí? Od toho byl tak hrozně popálený?" zeptala se Cordelia s nuceným klidem.
Gregor beze slova přikývl. "Nějací vojáci odvedli maminku, ti druzí, ne Negriho. Negri mě popadl a utíkal. Běželi jsme tunelem pod rezidencí a vyšli jsme v garážích. Nastoupili jsme do malého letadla. Střílelí po nás. Letěli jsme, strašně dlouho jsme letěli a kapitán Negri mi pořád říkal, abych byl zticha a držel pusu, ale já jsem opravdu byl zticha. A pak jsme přistáli u jezera." Gregor se už zase třásl.
"Hm." Přes prostotu Gregorova vyprávění si Cordelia dokázala živě představit Kareen. Její jindy klidnou tvář, zkroucenou zuřivostí a jekotem a hrůzu, když jí rvali z rukou syna, kterého porodila Barrayaranům. Z celého jejího nejistého života a iluzorního vlastnictví jí nezbylo nic víc než… botička. Tak Vordarianovi vojáci měli Kareen. Jako rukojmí? Oběť? Byla živá, nebo mrtvá?
"Myslíš, že maminka je v pořádku?"
"Jistě." Cordelia se s nepříjemným pocitem ošila. "Je to velice vzácná dáma. Oni jí neublíží." Dokud pro ně nebude záhodno, aby se jí zbavili.
"Ona plakala."
"Ano." V žaludku pociťovala přesně stejný tlak. Představa, které se včera celý den bránila, jí teď prošlehla mozkem. Boty, vykopávající dveře tajné laboratoře, převracející stoly a pulty. Žádné obličeje, jen boty. Rukojeti pistolí, shazující jemné sklo a počítačové monitory na zem do hromady trosek. Hrubou silou otevřený děložní replikátor, jeho sterilní pečeti prořízнuté a obsah nedbale vylitý na dlaždičkách… ani není třeba tradičního vražedného úderu dítětem za patičky o nejbližší betonovou zeď, Miles je tak malý, že stačí na něj šlápnout a rozmačkat ho na kaši… nadechla se. Miles je v pořádku. Je anonymní, stejně jako my. Jsme maličcí, tichoučcí a v bezpečí. Drž pusu a buď zticha, dítě. Pevně Gregora objala. "Můj malý chlapeček je taky v hlavním městě, stejně jako tvoje maminka. A ty jsi se mnou. Budeme jeden na druhého dávat pozor, tak se neboj."
ü

Po večeři, když se Kly stále ještě neobjevil, Cordelia řekla: "Ukažte mi tu jeskyni, seržante."
Kly měl na krbové římse krabici studených světel. Bothari jedno rozlomil a odvedl Cordelii a Gregora po sotva znatelné kamenité stezce nahoru do lesa. S nazelenalým světlem svítícím z trubičky mezi jeho prsty vypadal jako hrozivá bludička.
Prostor kolem ústí do jeskyně byl zřejmě kdysi vyklučen, ale v nedávné době opět zarostl. Vstup vůbec nebyl skrytý, byla to zívající díra dvakrát vyšší než Bothari a dost široká, aby se jí protlačilo lehké letadlo. Hned za vchodem se strop a stěny zdvíhaly a vytvářely prašnou jeskyni. Mohly tam tábořit celé hlídky a podle starých odpadků tu taky kdysi tábořily. Ve skále byly vytesané výklenky na spaní a stěny byly pokryté jmény, iniciálami, daty a sprostými průpovídkami.
Ve stropě nad vyhaslým ohništěm uprostřed byl zčernalý ventilační otvor, kudy kdysi odcházel kouř. Cordelia si v duchu představovala přízračné zástupy horalů a partyzánů, jak jedí, žertují, vyplivují žvýkací listí, čistí si zbraně a osnují příští výpad. Lesní špehové přicházejí a odcházejí jako duchové mezi duchy, aby předali své drahocenné, krví zaplacené informace mladému generálovi, který si rozložil mapu támhle na tom balvanu… Vytřásla si vizi z hlavy, vzala si jedno světlo a šla prozkoumat výklenky. Z jeskyně vedlo přinejmenším pět nouzových východů a tři z nich jevily známky častého použití.
"Říkal Kly, kam to vede, seržante?"
"Přesně ne, milady. Říkal, že ty chodby vedou kilometry daleko zpátky do hor. Měl zpoždění a spěchal, aby už byl na cestě."
"Říkal, jestli je to vertikální, nebo horizontální systém?"
"Prosím, milady?"
"Jsou všechny v jedné vrstvě, nebo jsou tu neočekávané poklesy a stoupání? Je tu hodně slepých chodeb? Nebo podzemní řeky?"

"Myslím, že nás chtěl vést, kdybysme sem šli. Začal mi to vysvětlovat, ale pak řek, že by to bylo moc složitý."
Cordelia se zamračila a uvažovala o možnostech. Během průzkumného tréninku prošla i prací v jeskyních, dostatečně na to, aby věděla, co znamená výraz respekt před nebezpečím. Průduchy, změny úrovně, pukliny, chodby křižující se jako labyrint… a navíc se tu mohly vyskytovat neočekávané přívaly a odtoky vody, což v Kolonii Beta nebyl zrovna problém. Minulou noc pršelo. Senzory moc nepomáhaly, když šlo o to najít ztraceného jeskyňáře. A čí senzory? Jestli byl jeskynní systém tak rozsáhlý, jak Kly naznačoval, mohl pohltit stovky záchranářů… Její rozmrzelý výraz se náhle změnil v úsměv.
"Seržante, dneska v noci se tu utáboříme."
ü
Gregorovi se v jeskyni líbilo, zvlášť když mu Cordelia vyprávěla o její historii. Hlučně poskakoval kolem, šeptal si pro sebe vojenské výkřiky jako ‚bum, bum, bum!', lezl do všech výklenků a snažil se přečíst hrubá slova vyrytá ve skále.
Bothari zapálil malý oheň v jámě a rozbalil pro Gregora a Cordelii pokrývku. Sám si chtěl vzít noční hlídku. Cordelia položila ranec smotaný z druhé pokrývky, naplněný cestovními zásobami, ke vchodu, kde byl při ruce. Do jednoho výklenku pečlivě naaranžovala černou vojenskou košili s nápisem VORKOSIGAN, A., jako kdyby tam na ní někde seděl a chránil si tak zadek před chladem, a pak ji tam zapomněl. Nakonec Bothari přivedl jejich chromé a nepoužitelné koně, teď opět osedlané a s uzdami, a přivázal je venku u vchodu.
Cordelia se vynořila z nejširší chodby, kde o čtvrt kilometru dál spustila jedno téměř spotřebované studené světlo po provaze z desetimetrové skalní stěny. Provaz byl z přírodních vláken, velmi starý a chatrný. Raději ho osobně nezkoušela.
"Já tomu moc nerozumím, milady," řekl Bothari. "Když tam venku někdo najde vopuštěný koně a půjde se podívat dál, tak nás okamžitě najde a bude přesně vědět, kam jsme šli."
"Najdou to tady, ano. Ale nebudou vědět, kam jsme šli. Protože bez Klyho v žádném případě nevezmu Gregora dolů do toho bludiště. A nejlepší způsob, jak předstírat, že jsme tu byli, je opravdu tady na chvíli zůstat."
V Bothariho plochých očích konečně svitlo pochopení, když se rozhlédl po pěti tmavých východech v různých výškách. "Aha."
"To znamená, že taky potřebujeme najít opravdovou schovávačku. Někde nahoře v lesích, odkud se budeme moci dostat na tu cestu, kudy nás Kly včera přivedl. Škoda, že jsme to neudělali během dne."
"Vím, co máte na mysli, milady. Půjdu to prozkoumat."
"Ano, seržante, jděte prosím."
Bothari sebral jejich cestovní ranec a zmizel v temném lese. Cordelia přikryla Gregora dekou a pak se usadila venku mezi balvany nad vchodem do jeskyně a hlídala. Viděla do údolí, které se jako šedá skvrna rozprostíralo pod korunami stromů, a dokázala rozeznat střechu Klyova srubu. Teď z jeho komína žádný kouř nestoupal. Pod kamenným stropem by žádný termální senzor jejich nový oheň nenašel, ačkoli citlivé nosy mohly jeho vůni v chladném vzduchu ucítit. Pozorovala pohybující se světla na nebi tak dlouho, až se jí hvězdy vlhce rozmazávaly před očima.
Bothari se vrátil za dlouho. "Našel jsem vhodné místo. Půjdeme hned?"
"Ještě ne. Možná, že Kly ještě přijde." Jako první.
"Tak je řada na vás, abyste šla spát, milady."
"Ano." Večerní námaha jen částečně odstranila kyselou únavu z jejích svalů. Nechala Bothariho na vápencovém výstupku pod světlem hvězd jako strážnou obludu a zalehla ke Gregorovi. Nakonec usnula.

ü
Probudila se v šedém světle svítání. Vstup do jeskyně se teď jevil jako průzračný, zamlžený ovál. Bothari uvařil horký čaj, podělili se o studené kusy placek zbylých od večera a přikusovali sušené ovoce.
"Budu ještě chvíli hlídat," nabídl se Bothari. "Stejně bez svejch léků moc dobře nespím."
"Léky?" otázala se Cordelia.
"Jo, nechal jsem prášky ve Vorkosigan Surleau. Už cítím, že mi ta droga mizí z těla. Všecko se zdá vostřejší."
Cordelia najednou musela zapít velkou houdu chleba teplým čajem. Byly jeho psychoaktivní drogy opravdu terapeutické nebo byl jejich účinek spíš jen taktický? "Dejte mi vědět, kdybyste měl jakékoli problémy, seržante," řekla opatrně.
"Zatím nemám. Jenom těžko usínám. Ty drogy potlačujou sny." Vzal si svůj čaj a odkráčel zpátky na své místo.
Cordelia si dala pozor, aby jejich tábořiště nijak neuklízela. Doprovodila Gregora k nejbližšímu potůčku, aby se umyl. Už určitě získávali pravý horalský odér. Pak se vrátili do jeskyně a Cordelia chvíli odpočívala na dece. Musí Bothariho brzy vystřídat, bude na tom trvat. Tak dělejte, Kly…
Od stěn jeskyně se odrazil Bothariho napjatý hlas. "Milady. Sire. Je čas jít."
"Kly?"
"Ne."
Cordelia se překulila na nohy, skopla předem připravenou hromadu hlíny do posledních uhlíků ohně, popadla Gregora a vyběhla s ním z ústí jeskyně. Hoch byl vystrašený a vypadal, že je mu špatně. Bothari sundával koňům uzdy, odvázal je a hodil jejich postroje i sedla na hromadu. Cordelia vylezla na balvan vedle jeskyně a rychle se rozhlédla přes koruny stromů. Před Klyho srubem přistálo lehké letadlo. Dva vojáci v černých uniformách obklíčili dům zleva i zprava. Třetí zmizel pod střechou verandy. Z dálky uslyšeli tlumený zvuk vykopnutých dveří. V letadle byli jen vojáci, žádní horští průvodci ani vězni. Po Klym ani stopa.
Rozběhli se do lesa. Bothari zvedl Gregora a posadil si ho na ramena. Róza se rozhodla, že půjde za nimi, a Cordelia na ni začala mávat rukama a usilovně šeptala: "Ne! Jdi pryč, zvíře pitomý!" aby ji odradila. Róza zaváhala a pak se otočila a

zůstala se svými chromými společníky.
Běželi stejnoměrně, nepanikařili. Bothari už cestu znal a vedl je po cestách krytých skalami a stromy a po přírodních schodech, vymletých vodou. Lezli po čtyřech nahoru a dolů a zase nahoru, a když už si
Cordelia myslela, že jí prasknou plíce a pronásledovatelé je musí zahlédnout, Bothari zmizel za příkrým skalním srázem.
"Sem, milady!"
Našel úzkou vodorovnou štěrbinu ve skále, půl metru vysokou a tři metry hlubokou. Cordelia se tam vmáčkla vedle něho a zjistila, že jsou ve výklenku, chráněném skálou ze všech stran kromě přední a téměř zataraseném spadlým kamením. Pokrývky a zásoby tu na ně čekaly.
"Žádný div," vydechla Cordelia, "že Cetaganďané tu měli problémy." Termální senzor by musel být namířený přímo na ně, aby je zjistil, a to z dvaceti metrů ve vzduchu nad strží. Kolem byla spousta podobných rozsedlin.
"Tady je to dokonce lepší." Bothari vytáhl z pokrývky starodávný polní dalekohled, který sebral v Klyho srubu. "Odsud je můžeme vidět."
Dalekohled sestával jen ze dvou binokulárních trubek s posuvnými čočkami, které pouze pasivně zaznamenávaly světlo. Musel pocházet z Doby izolace. Zvětšení bylo podle moderních norem mizerné, neměl ani ultrafialové nebo infračervené rozlišení, žádný pulz dálkoměru… ani baterii, jejíž energetická stopa by se dala vysledovat. Vleže na břiše s bradou opřenou o kamení Cordelia zahlédla v dálce vchod do jeskyně na svahu, který se zvedal nad strží za hřebenem, ostrým jako nůž. Když řekla: "Teď musíme být úplně zticha," pobledlý Gregor se schoulil do embryonální polohy.
Černě odění muži se skenery konečně nalezli koně, i když se zdálo, že jim to trvalo celou věčnost. Pak našli vchod do jeskyně. Maličké postavy gestikulovaly jedna na druhou, vbíhaly do jeskyně a zase z ní vybíhaly, a pak zavolaly letadlo. Přistálo před vchodem, kde polámalo spoustu keřů. Nakonec do jeskyně vešli čtyři muži a jeden se vrátil. Za chvíli přistálo další malé letadlo a po něm větší, z něhož se vyvalila celá četa. Ústí jeskyně je spolykalo všechny.
Přiletělo další, větší letadlo a muži rozestavili kolem jeskyně světla, polní generátor a spojovací zařízení.
Cordelia udělala pro Gregora hnízdečko z deky a krmila ho malými sousty jídla a vodou z polní láhve. Bothari se vzadu ve výklenku natáhl s nejtenčí pokrývkou srolovanou pod hlavou, jinak mu kámen zřejmě nevadil. Zatímco dřímal, Cordelia pečlivě počítala pronásledovatele, kteří stále přijížděli. Uprostřed odpoledne už jich do jeskyně vstoupilo asi čtyřicet a nikdo se nevrátil.
Dva muže vynesli ven připoutané na vznášejících se lehátkách, naložili je do letadla pro evakuaci zraněných a to odletělo. V přeplněném prostoru špatně přistálo jedno lehké letadlo, převrátilo se, spadlo ze svahu a narazilo do stromu. Další muži se je snažili vytáhnout, srovnat a opravit. Do soumraku jeskyně pohltila přes šedesát mužů. Celá jedna posádka, kterou poslali pryč z hlavního města a která tedy nemohla ani pronásledovat uprchlíky, ani se dopídit tajemství Císařské vojenské nemocnice…, ale určitě to nestačilo.
Je to začátek.
Cordelia, Bothari a Gregor vyklouzli za šera z výklenku, vylezli ze strže a tiše se vydali do lesa. Už byla skoro tma, když došli na kraj lesa a narazili na Klyho stezku. Když přecházeli horský předěl nad údolím, Cordelia se ohlédla. Prostor u vchodu do jeskyně byl plný reflektorů, probodávajících tmu. Stále tam přistávala a odlétala lehká letadla.
Spustili se z hřebenu a sklouzli dolů po svahu, který Cordelii před dvěma dny téměř zabil, když šplhali nahoru a ona visela na Rozině uzdě. Ušli po cestě plných pět kilometrů skalnatým terénem bez stromů, jen mezi křovím, když se Bothari náhle zastavil. "Pst, milady. Poslouchejte."
Zaslechli hlasy. Byly to mužské hlasy a nebyly daleko, ale zněly podivně dutě. Cordelia zírala do tmy, ale žádné pohybující se světlo neviděla. Nic se nepohnulo. Skrčili se vedle cesty s nervy napjatými k prasknutí.
Bothari poodlezl s nakloněnou hlavou a dál postupoval po sluchu. Po chvíli ho Cordelia s Gregorem opatrně následovali. Našla Bothariho klečet u zvrásněného výstupku. Mávl na ni, aby přišla blíž.
"To je ventilační otvor," oznámil jí šeptem. "Poslouchejte."
Hlasy teď byly daleko zřetelnější, s ostrou intonací pronášenou hněvivým hrdelním tónem, občas přerušeným kletbami ve dvou nebo třech řečech.
"Zatraceně, přece vím, že jsme na tý třetí křižovatce odbočili vlevo."
"To nebyla třetí, ale čtvrtá."
"Přešli jsme zpátky přes potok."
"Byl to ten samej potok, sobaka!"
"Merde. Perdu!"
"Poručíku, jste idiot."
"Desátníku, vy jste drzý!"
"Tohle studené světlo nevydrží ani hodinu. Vidíte, už slábne."
"No tak s ním netřes, ty blbče, když svítí víc, tak zhasne dřív."
"Dej mi to -"
Botharimu se ve tmě zaleskly zuby. Byl to první úsměv, který na jeho tváři Cordelia viděla za celé měsíce. Tiše jí zasalutoval. Po špičkách poodešli do chladu dendarijské noci.
Zpátky na cestě si Bothari hluboce vzdychl. "Škoda, že jsem neměl granát, kterej bych tam dolů hodil. Příští tejden touhle dobou se tam jejich průzkumný čety navzájem postřílejí."

KAPITOLA 13

Po čtyřech hodinách nočního putování po cestě se ze tmy vynořil nápadný černobílý kůň. Kly na jeho hřbetě působil

jako stín, ale jeho hrubý profil a pomačkaný klobouk se daly ihned rozeznat.
"Bothari!" zafuněl Kly. "Žijeme. Z milosti boží."
"Co se vám stalo, majore?" zeptal se Bothari klidně.
"Skoro jsem vběhnul do náruče Vordarianovejm oddílům u jednoho srubu, kam jsem doručoval poštu. Snažej se propátrat tyhle kopce dům od domu. Každýho, koho potkají, nadopujou fastpentou. Musejí sem dovážet tu drogu v sudech."
"Čekali jsme vás už včera večer," řekla Cordelia. Snažila se, aby to neznělo moc vyčítavě.
Plstěný klobouk se zhoupl, když jí Kly kývl na pozdrav. "Nebejt tý pitomý Vordarianovy hlídky, tak bych bejval dorazil. Nemoh jsem si dovolit, aby mě vyslýchali. Celej den a celou noc jsem se jim vyhejbal. Poslal jsem pro vás muže svý neteře. Ale když dneska ráno přišel k mýmu domku, všude tam byli Vordarianovi vojáci. Myslel jsem si, že je s náma konec. Ale když tam byli ještě večír, sebral jsem odvahu. Kdyby vás bejvali našli, tak už byli pryč. Řek jsem si, že bych se měl radši pohnout a vypravit se sem, abych to tu trochu prozkoumal. Ani jsem už nedoufal."
Kly otočil koně a namířil dolů po cestě. "Seržante, dejte mi toho kluka."
"Já ho unesu. Radši pomozte milady, už sotva stojí na nohou."
To byla úplná pravda. Že Cordelia dobrovolně popošla ke Klyho koni, bylo jen důkazem toho, jak byla vyčerpaná. Bothari a Kly ji vysadili nahoru a usadili obkročmo na grošákův teplý zadek. Vyrazili a Cordelia se chytla pošťákova kabátu.
"Co se dělo s váma?" zeptal se Kly na oplátku.
Cordelia nechala odpověď na Botharim. Zhostil se jí krátkými větami, které ještě zkracoval jeho ztěžklý krok, protože nesl Gregora na ramenou. Když se zmínil o mužích, které slyšeli ventilačním otvorem, Kly se štěkavě zasmál a hned si přikryl ústa rukou. "Bude jim trvat tejdny, než se vodtamtud dostanou. Dobře jste to proved, seržante."
"To byl nápad lady Vorkosiganový."
"Jo?" Kly se otočil a podíval se přes rameno na Cordelii, která se k němu unaveně tiskla.
"Aral i Pjotr věřili, že je vždycky dobré odvést část vojska jinam," vysvětlila Cordelia. "Pokud vím, Vordarian má omezené zdroje."
"Přemejšlíte jako voják, milady." Znělo to jako pochvala.
Cordelii to nepotěšilo. Bylo to pro ni spíš děsivé. Poslední, co chtěla, bylo začít přemýšlet jako voják a hrát hru podle jejich pravidel. Ale tenhle halucinační vojenský světonázor byl strašlivě nakažlivý, když jím byla tak obklopená jako teď. Jak dlouho ještě dokážu šlapat vodu?
Kly je vedl další dvě hodiny nocí a občas vyrážel na neznámé stezky. V nejtemnější hodině před svítáním dorazili k boudě, nebo možná k domu. Vypadal podobně jako Klyův srub, ale byl větší, s několika místnostmi uvnitř a dalšími přistavěnými. V okně svítilo maličké světlo z jakési mastné, doma vyrobené svíčky.
Ke dveřím přišla stará žena v županu a bundě a s vlasy spletenými do copu na zádech. Pokynula jim, aby šli dál. Další stařec, ale mladší než Kly, odvedl koně z dohledu, směrem k chlévu. Kly vykročil za ním.
"Je tu bezpečno?" zeptala se Cordelia omámeně. Kde to jsme?
Kly pokrčil rameny. "Prohledali to tu předevčírem. Než jsem poslal pro muže mý neteře. Voznačili to jako čistý."
Při špatné vzpomínce si stará žena odfrkla.
"Se všema těma jeskyněma a statkama, kde ještě nebyli, a s jezerem to bude chvíli trvat, než se dostanou k tomu, aby všechno kontrolovali znova. Prej ještě pořád prohledávají dno jezera a vozej tam všelijaký zařízení. Je to tu stejně bezpečný jako jinde." Odešel za svým koněm.
Což znamenalo i stejně nebezpečné jako jinde. Bothari si už sundával boty, musely ho pěkně bolet nohy. Její nohy na tom také byly špatně, pantoflíčky měla roztrhané na cucky, a Gregorovy hadrové onuce byly naprosto zničené.
Cordelia se nikdy necítila tak blízko konce svých sil, utahaná k smrti a k zoufání, i když v minulosti už zažila delší pochody. Jako by z ní její přerušené těhotenství vysálo život a předalo ho dál. Nechala se odvést, nakrmit chlebem, sýrem a mlékem a uložit do postele v malé postranní místnosti. Spala sama na úzkém lůžku, Gregora položila na druhé. Dnes bude věřit v bezpečí stejně jako barrayarské děti věřily na Dědu Mráze během zimních oslav, a bude to skutečné bezpečí, protože zoufale chtěla, aby bylo.
ü
Druhý den se vynořil z lesa asi desetiletý otrhaný chlapec. Jel na Klyho ryzákovi, bez sedla, jen s ohlávkou z provazů. Kly řekl Cordelii, Gregorovi a Botharimu, aby se schovali, než chlapce vyplatil několika mincemi. Soňa, Klyho postarší neteř, mu zabalila pár sladkých koláčů, aby ho rychleji vypravila na cestu. Když dítě odjíždělo, Gregor se za ním toužebně díval pod cípem záclony.
"Sám jsem se tam nevodvážil," vysvětlil Kly Cordelii. "Vordarian tam má teď tři čety vojáků." Zamyslel se a dýchavičně se zasmál. "Ale ten kluk neví nic jinýho, než že starej pošťák je nemocnej a potřeboval novýho koně."
"Tomu dítěti ale nedali fastpentu, že ne?"
"Ale jo."
"To se odvážili?!"
Kly, sympatizující s jejím rozhořčením, sevřel zčernalé rty. "Jestli nenajde Gregora, tak je Vordarianův puč vodsouzenej k zániku. A von to ví. Teď už toho není moc, co by se nevodvážil udělat." Odmlčel se. "Můžeme bejt rádi, že místo mučení se používá fastpenta, ne?"
Manžel jeho neteře Klymu pomohl osedlat ryzáka a připnul mu poštovní vaky. Pošťák si narovnal klobouk a nasedl.
"Jestli nedodržím svůj rozvrh, tak generál nebude mít žádnou možnost se se mnou spojit," vysvětlil. "Musím ject, už mám zpoždění. Já se vrátím. Vy a chlapec zůstaňte co nejvíc vevnitř, ať vás nikdo nevidí, milady." Otočil koně směrem ke stromům s holými větvemi. Zvíře se rychle ztratilo v okolním červenohnědém křoví.

Pro Cordelii bylo až příliš snadné poslechnout Klyho poslední radu. Většinu z dalších čtyř dní strávila v posteli. Nudné, tiché hodiny mílely jako v mlze, vrátila se jí ta strašlivá únava, kterou zažila po placentární operaci a jejích skoro smrtelných komplikacích. Konverzací se rozptýlit nemohla. Horalé byli stejně lakoničtí jako Bothari. Mohla za to hrozba fastpenty, pomyslela si Cordelia. Čím méně toho člověk věděl, tím méně mohl říct. Stará Soňa si Cordelii zvědavě prohlížela, ale nikdy se na nic neptala, kromě toho, jestli nemá hlad. Cordelia ani nevěděla, jak se Soňa jmenuje příjmením.
Koupel. Potom, co zažila první, už o další nežádala. Staří manželé se dřeli celé odpoledne, aby nanosili a ohřáli vodu pro ni a pro Gregora. Jejich prostá jídla vyžadovala skoro stejně práce. Tady neexistovalo nic jako Odtrhněte víčko a obsah se sám ohřeje. Technologie, nejlepší přítel ženy. Pokud se ovšem technologie neobjeví v podobě nervového disruptoru v ruce vojáka s lhostejnýma očima, který vás bezohledně štve jako zvěř.
Cordelia počítala dny od převratu, kdy vypuklo peklo. Co se v širém světě vůbec dělo? Přišla nějaké reakce od vesmírných sil, planetárních vyslanectví, z dobytého Komarru? Využije Komarr chaosu ke vzpouře nebo ho Vordarian také překvapil? Arale, co tam venku děláš?
Ačkoli se Soňa na nic nevyptávala, občas když se vrátila ze svých pochůzek, utrousila nějaké místní novinky. Vordarianovo vojsko, které si zřídilo hlavní štáb v Pjotrově domě, už vzdávalo průzkum jezerního dna. Hassadar byl sice pevně uzavřený, ale uprchlíci se někdy dostali ven - přijely sem něčí děti, které propašovali ven, aby tu zůstaly u příbuzných. Většina rodin Pjotrových gardistů ve Vorkosigan Surleau se zachránila, až na ženu gardisty Vogtiho a jeho velmi starou matku, které odvezli a nikdo nevěděl kam.
"Jo, a co je taky moc divný," dodala Soňa, "že vodvezli Karlu Hysopiovou. To nedává smysl. Dyť to byla jenom vdova po penzionovaným armádním seržantovi, co s ní chtěj dělat?"
Cordelia ztuhla. "Vzali taky to dítě?"
"Dítě? Doňa nic vo dítěti neříkala. To bylo její vnouče?"
Bothari seděl u okna a brousil si nůž Soniným kuchyňským brouskem. Jeho ruka se zastavila v půli pohybu. Vzhlédl a jeho oči se setkaly s Cordeliiným polekaným pohledem. Kromě toho, že vysunul bradu, se jeho výraz nijak nezměnil, ale z náhlého napětí v jeho těle Cordelii rozbolel žaludek. Vrátil se ke své práci a delší, pevnější tah nožem zasyčel na brousku jako voda na rozpáleném uhlí.
"Možná…, že Kly bude něco vědět, až se vrátí," řekla Cordelia třesoucím se hlasem.
"Snad," řekla Soňa nejistě.

ü
Kly konečně vjel na svém ryzákovi na mýtinu podle plánu, večer sedmého dne. O několik minut později za ním přijel gardista Esterházy. Měl na sobě horalský úbor a jel na hubeném horském koni s kotníky jako hůlky. Nebyl to jeden z Pjotrových velkých, do lesku vykartáčovaných koní. Odvedli zvířata do stáje a přišli dovnitř na večeři, kterou Soňa pravděpodobně připravovala celých osmnáct let vždycky na poslední den Klyho roznášky.
Po večeři si přitáhli židle ke kamennému krbu a Kly s Esterházym šeptem sdělili Cordelii a Botharimu, co je nového. Gregor seděl Cordelii u nohou.
"Protože Vordarian hodně rozšířil oblast, kterou prohledává," začal Esterházy, "hrabě a lord Vorkosigan si myslí, že Gregor bude pořád nejlépe ukrytý v horách. Jak se okruh hledání zvětšuje, bude na ten prostor míň a míň vojáků."
"Vordarianovo vojsko furt prolejzá jeskyně," vložil se do řeči Kly. "Pořád jsou tam asi dvě stovky mužů. Ale hned jak se sejdou, tak asi vylezou. Slyšel jsem, že už nepočítaj, že by vás tam našli, milady. Zítra, Sire," Kly se podíval dolů a promluvil přímo ke Gregorovi, "vás gardista Esterházy odvede na jiný místo, hodně podobný tomuhle. Na chvíli dostanete nový jméno, aby si lidi mysleli, že jste někdo jinej. A gardista Esterházy bude říkat, že je váš táta. Myslíte, že to zvládnete?"
Gregor se pevněji chytil Cordeliiny sukně. "Bude lady Vorkosiganová říkat, že je moje maminka?"
"My vezmeme lady Vorkosiganovou k lordu Vorkosiganovi na raketoplánový letiště na základně Tanery." Na Gregorův poplašený pohled Kly dodal: "Mají tam poníka, tam co budete. A kozy. Ta paní tam vás může naučit dojit kozy."
Gregor se zatvářil pochybovačně, ale už neprotestoval, i když následujícího rána, když ho vysazovali za Esterházyho na huňatého koně, neměl daleko k slzám.
"Dejte na něj pozor, gardisto," řekla Cordelia úzkostlivě.
Esterházy se na ni uraženě podíval. "Je to můj císař, milady. Složil jsem mu přísahu."
"Taky je to malý chlapec, gardisto. Postarejte se o císaře kvůli Pjotrovi, ale kvůli mně se postarejte o Gregora, ano?"
Esterházy se jí podíval do očí a jeho hlas změkl. "Mám taky čtyřletého chlapce, milady."
Takže rozuměl. Cordelia vydechla úlevou i žalem. "Slyšel jste něco… co se děje v hlavním městě? Něco o vaší rodině?"
"Ještě ne," řekl Esterházy smutně.
"Budu všechny zprávy sledovat, jak nejlíp budu moci."
"Děkuju vám." Pokývl jí, ne jako vazal své paní, ale jako jeden rodič druhému. Už nebylo třeba nic říkat.
Bothari byl z doslechu, vrátil se do srubu, aby zabalil pár zásob. Cordelia přistoupila ke Klyho třmenu, když se připravoval otočit svého černobílého koně, aby vedl Esterházyho a Gregora. "Majore, Soňa přinesla zvěst, že Vordarianovi vojáci odvezli paní Hysopiovou. Bothari ji najal, aby se starala o jeho malou dcerku. Víte, jestli odvezli taky Elenu, to dítě?"
Kly snížil hlas: "Já jsem slyšel, že to bylo vobráceně. Šli pro to dítě. Karla Hysopiová spustila strašnej randál, tak ji vodvedli taky, i když ji neměli na seznamu."
"Víte, kam je odvezli?"

Potřásl hlavou. "Někam do Vorbarr Sultany. Zpravodajové vašeho manžela už teď možná budou vědět víc."
"Už jste to řekl seržantovi?"
"Včera večer mu to řek jeho kamarád gardista."
"Aha,"
Když odjížděli, Gregor se ohlížel přes rameno tak dlouho, dokud mu kmeny stromů nezakryly výhled.
ü

Klyův synovec je tři dny vedl horami. Bothari šel pěšky a vedl Cordeliina kostnatého horského koníka s ovčí kožešinou přivázanou na hřbetě. Třetí den odpoledne dorazili ke srubu obývanému hubeným mládencem. Ten je odvedl do chléva, kde se nacházelo, zázrak nad zázraky, rozviklané lehké letadlo. Na zadní sedadlo naložil Cordelii a šest džbánů javorového sirupu. Bothari si mlčky potřásl rukou s Klyho synovcem, který pak vyskočil na svého koníka a zmizel v lese.
Pod dohledem Bothariho přivřených očí hubený mládenec přiměl letadlo vzlétnout. Letěli sotva nad korunami stromů, podél strží a horských srázů přes horský hřeben na druhou stranu, mimo území Vorkosiganova hrabství. Za soumraku dorazili do malého trhového města. Mládenec přistál s letadlem v postranní ulici. Cordelia a Bothari mu pomohli odnést jeho žbluňkající produkt do malého hokynářství, kde vyměnil sirup za kávu, mouku, mýdlo a baterie.
Když se vrátili k letadlu, zjistili, že hned za ním zaparkovalo otlučené nákladní vznášedlo. Mládenec a řidič náklaďáku na sebe jen kývli, řidič vyskočil ven a pro Bothariho a Cordelii odtáhl dveře do nákladního prostoru. Prostor byl ze čtvrtiny zaplněný pytli se zelím. Nebyly to nejlepší polštáře, i když se Bothari snažil v nich Cordelii urovnat místo, kde by se mohla uvelebit během drkotavé jízdy nad zoufale nerovnými cestami. Bothari seděl přitisknutý ke stěně nákladního prostoru a na provizorním kusu kůže, který vyškemral na Soně, si automaticky brousil ostří nože do molekulárního břitu. Po čtyřech hodinách takovéto jízdy byla Cordelia ochotná navázat rozhovor i se zelím.
Náklaďák se konečně s bouchnutím zastavil. Dveře se odsunuly, nejdřív vystoupil Bothari a po něm Cordelia, a zjistili, že jsou uprostřed neznámé krajiny - štěrková cesta vedla přes stoku do tmy v neznámém hrabství, loajálním bůhví komu.
"Vyzvednou vás u kilometrovníku 96," řekl řidič náklaďáku a ukázal na malou šmouhu v šeru, která vypadala jen jako pomalovaný kámen.
"Kdy?" zeptala se Cordelia zoufale. A kdo je měl vyzvednout?
"To nevím." Muž se vrátil ke svému náklaďáku a odjel se sprškou štěrku za ventilátorem vznášedla, jako kdyby ho už pronásledovali.
Cordelia se usadila na pomalovaném balvanu a morbidně přemýšlela, na kterou stranu uskočí do noci nejdřív a jakému testu příchozí podrobí, aby poznala, na čí straně jsou. Čas ubíhal a postupně ji přepadala úzkost, že je nevyzvedne nikdo.
Ale nakonec se sneslo dolů neosvětlené lehké letadlo s motory ztlumenými do strašidelného šepotu. Na štěrku zaskřípaly přistávací podpěry. Bothari se skrčil vedle Cordelie s dosud neužitečným nožem v ruce. Ale ten, kdo se neobratně vyhoupl ze sedadla pro cestující, byl poručík Koudelka. "Milady?" zavolal nejistě na dva lidské strašáky.
"Seržante?" Cordelia vydechla čirým potěšením, když rozeznala na místě pilota blonďatou hlavu Droušnákové. Můj domov není místo, pane, jsou to lidé…
Bothari jí podepřel loket a na Koudelkovo úzkostlivé gesto Cordelia vděčně dopadla na zadní sedadlo letadla. Droušnáková vrhla přes rameno temný pohled na Bothariho, nakrčila nos a zeptala se: "Jste v pořádku, milady?"
"Je mi lépe, než jsem čekala, opravdu. Nastartujte to."
Kryt se uzavřel a vznesli se do vzduchu. Ventilátory se rozběhly a přečerpávaly filtrovaný vzduch. Barevná světla na kontrolním panelu osvětlovala obličeje Kou a Drou. Teď byli přímo obklopení technologií. Cordelia pohlédla na data svítící nad ramenem Droušnákové a pak se podívala skrz kryt - ano, doprovázely je tmavé stíny, vojenská strážní letadla. Bothari je také uviděl a souhlasně přivřel oči. Z jeho těla se uvolnil zlomek napětí.
"Jsem ráda, že vás dva zase vidím -" jistý jemný náznak patrný z jejich postojů a nějaká skrytá rezervovanost přiměly Cordelii nedodat spolu. "Mám pravdu, když předpokládám, že jste už vyřešili to obvinění ze sabotáže komunikačního terminálu?"
"Jakmile jsme dostali šanci vyslechnout toho desátníka stráže pod fastpentou, milady," odpověděla Droušnáková. "Neměl dost odvahy na to, aby před výslechem spáchal sebevraždu."
"On to sabotoval?"
"Ano," odpověděl Koudelka. "Chtěl přeběhnout k Vordarianovým vojákům, když tam dorazili, aby nás zajali. Vordarian ho pravděpodobně podplatil už před několika měsíci."
"To vysvětluje náš bezpečnostní problém - nebo ne?"
"Dal jim informace o naší trase ten den, kdy došlo k pokusu o atentát se sonickým granátem." Koudelka se při té vzpomínce podrbal na nose.
"Takže za tím byl Vordarian!"
"To je potvrzené. Ale ten strážce zřejmě o soltoxinu nic nevěděl. Prakticky jsme ho obrátili naruby. Nebyl to žádný významný spiklenec, jen nástroj."
Neubránila se ošklivé myšlence. "Už se ohlásil Illyan?"
"Ještě ne. Admirál Vorkosigan doufá, že se skrývá v hlavním městě, jestli nebyl zabit během prvních bojů."
"Hm. No, asi rádi uslyšíte, že Gregor je v pořádku -"
Koudelka ji přerušil zdviženou rukou. "Promiňte, milady. Admirálův rozkaz - ani vy, ani seržant nemáte poskytovat žádné informace o Gregorovi nikomu jinému než hraběti Pjotrovi nebo jemu samotnému."

"Dobře. Zatracená fastpenta. Jak se má Aral?"
"Dobře, milady. Nařídil mi, abych vám pověděl o posledním vývoji strategické situace -"
K čertu se strategickou situací, co je s mým dítětem? Tyhle dvě věci však zřejmě byly neodvolatelně propojené.
"- a abych vám odpověděl na jakékoli otázky." Tak dobře. "Co je s naším dítětem, s Pj- Milesem?"
"Nic zlého jsme neslyšeli, milady."
"Co to má znamenat?"
"Znamená to, že jsme nic neslyšeli," vložila se do rozhovoru Droušnáková nevrle.
Koudelka po ní střelil vzteklým pohledem, na což Drou jen trhla ramenem.
"Žádné zprávy jsou možná dobré zprávy," pokračoval Koudelka. "Je sice pravda, že Vordarian ovládá hlavní město -".
"A tím pádem i Císařskou vojenskou nemocnici," řekla Cordelia.
"- a zveřejňuje jména rukojmích, spojená s kýmkoli v našem velení. Ale žádná zmínka o - vašem dítěti na seznamu nebyla. Admirál si myslí, že Vordarian si prostě neuvědomuje, že to, co je v replikátoru, je nějak cenné. Neví, co má."
"Zatím," řekla Cordelia řezavě. "Zatím," uznal Koudelka neochotně. "Dobře. Pokračujte."
"Celková situace není tak špatná, jak jsme se ze začátku obávali. Vordarian ovládá hlavní město, své vlastní hrabství a jeho vojenské základny, ale má jen asi pět oblastních hrabat, kteří jsou jeho oddanými spojenci. Asi třicet dalších hrabat zůstalo v hlavním městě a my nedokážeme říct, koho podporují, protože Vordarian jim drží pistoli u hlavy. Většina ze zbývajících třiadvaceti hrabství zopakovala přísahu lordu regentovi. Jen pár jich držkuje, ti, co mají v hlavním městě příbuzné nebo jejichž hrabství jsou v nebezpečné strategické pozici jako potenciální bitevní pole."
"A vesmírné síly?"
"Ano, právě jsem se k tomu dostával, milady. Víc než polovina jejich zásob pochází z letišť raketoplánů ve Vordarianově hrabství. Vesmírné síly momentálně stále ještě čekají na jasný výsledek, než aby se přidaly na kteroukoli stranu. Ale odmítly otevřeně podpořit Vordariana. Je to půl napůl, a kdokoli dokáže tu rovnováhu porušit ve svůj prospěch první, spustí lavinu. Admirál Vorkosigan zřejmě věří, že to dobře dopadne." Z jeho tónu Cordelia pochopila, že Koudelka jeho sebedůvěru možná tak úplně nesdílí. "Ale konec konců, on musí. Kvůli morálce. Říká, že Vordarian prohrál válku v okamžiku, kdy mu utekl Negri s Gregorem a zbytek jsou jen manévry, aby omezil ztráty. Ale Vordarian má princeznu Kareen."
"To je bezpochyby jedna ze ztrát, které by byl Aral velice rád zabránil. Je Kareen v pořádku? Neublížili jí ti Vordarianovi teroristi?"
"Pokud víme, tak ne. Zřejmě má domácí vězení ve svých pokojích v císařské rezidenci. Drží tam s ní několik významnějších rukojmí."
"Rozumím." V zešeřelé kabině se ohlédla na Bothariho, jehož výraz se nezměnil. Čekala, že se zeptá na Elenu, ale neřekl nic. Po zmínce o Kareen se Droušnáková smutně zahleděla do noci.
Smířili se Kou a Drou? Zdáli se chladní, zdvořilí a jako by je zajímala jen a jen služba. Ale i když se mohli jeden druhému povrchně omluvit, Cordelia vycítila, že žádná rána se nezahojila. Z modrých očí, které na muže vedle ní občas pohlédly od řídícího panelu, zmizel veškerý tajný obdiv a ochota důvěřovat, byly jen opatrné.
Na zemi se rozsypala světla středně velkého města a za ním se objevila propletená geometrie rozsáhlého letiště raketoplánů. Drou během přibližování prováděla jednu kontrolu kódů za druhou. Spirálou se snesli na místo, které se pro ně rozsvítilo a bylo plné ozbrojených stráží. Jejich ochranná letadla je přeletěla a pokračovala do vlastní přistávací zóny.
Jakmile vystoupili z letadla, stráže je obklopily a eskortovaly k výtahu tak rychle, jak to Koudelkova chůze dovolovala. Sjeli dolů, přestoupili na pohyblivý chodník a po něm pokračovali zase dolů dveřmi zesílenými proti explozi. Základna Tanery zjevně měla opevněné podzemní velitelské stanoviště. Vítejte v bunkru. A přesto Cordelii zarazil závan něčeho povědomého, až se na jeden zmatený okamžik zachvěla a málem zalkla. Podzemní prostory v Kolonii Beta měly lepší vnitřní výzdobu než tyto holé chodby, ale měla téměř pocit, že sestoupila do bezpečného a chladného pracovního suterénu některého podzemního beťanského města… Já chci domů.
V chodbě stáli a hovořili tři důstojníci v zelených uniformách. Jeden z nich byl Aral. "Děkuji vám, pánové, můžete jít," řekl uprostřed věty někoho jiného, jakmile ji spatřil, a dodal ohleduplněji: "Za chvíli budeme pokračovat." Důstojníci nicméně zůstali na místě a nespustili z nich zrak.
Vypadal jen unaveně, nic horšího. Bolelo ji srdce, jak ho postrádala, a přece… Přišla jsem sem kvůli tobě. A není to Barrayar, v jaký jsem doufala, je to Barrayar, jakého jsem se bála.
S tichým povzdechem ji objal a pevně přitiskl k sobě. Přitulila se k němu. Tohle je dobré. Odejdi, světe. Ale když vzhlédla, svět tam stále čekal v podobě sedmi přihlížejících lidí, z nichž každý něco chtěl.
Aral od ní poodstoupil na délku paže a úzkostlivě si ji prohlížel od hlavy k patě. "Vypadáš strašně, milá kapitánko." Aspoň byl dost zdvořilý, že neřekl strašlivě smrdíš. "Nic, co by nespravila koupel."
"To jsem nemyslel. Nejdřív ze všechno půjdeš na ošetřovnu." Otočil se a jako prvního uviděl seržanta Bothariho.
"Pane, musím se hlásit mému pánu hraběti," řekl Bothari.
"Otec tu není. Poslal jsem ho na diplomatickou misi k jeho starým kamarádům. Třeba vy, Koudelko - vezměte Bothariho a sežeňte mu ubytování, kupony na jídlo, propustky a šaty. Hned jak se postarám o Cordelii, budu chtít vaši osobní zprávu, seržante."
"Ano, pane." Koudelka Bothariho odvedl.
"Bothari byl úžasný," svěřila se Cordelia Aralovi. "Ne - to je nespravedlivé. Bothari byl Bothari a vůbec by mě to nemělo překvapovat. Bez něho bychom to nedokázali."
Aral s letmým úsměvem přikývl. "Myslel jsem, že ti bude vyhovovat."
"To tedy ano."

Droušnáková zaujala své staré místo u Cordeliina lokte okamžitě poté, co je Bothari uvolnil. S určitými pochybnostmi potřásla hlavou a následovala Arala, který s Cordelii zamířil dál chodbou. Zbytek průvodu se za nimi vydal s o něco menší sebejistotou.
"Slyšel jsi něco nového o Illyanovi?" zeptala se Cordelia.
"Ještě ne. Kou tě neinformoval?"
"Jen trochu, prozatím to stačilo. O Padmovi a Alys Vorpatrilových taky nepřišla žádná zpráva, předpokládám."
S politováním zavrtěl hlavou. "Ale taky nejsou na seznamu Vordarianových potvrzených zajatců. Myslím, že se skrývají ve městě. Z Vordarianovy strany tečou informace jako ze síta a věděli bychom, kdyby zatkli někoho tak důležitého. Jen bych rád věděl, jestli i naše zabezpečení je tak děravé. To je vždycky problém s civilními nepokoji, každý má někde bratra -"
Z chodby proti nim zazněl hlasitý výkřik. "Pane! Počkejte, pane!" Jen Cordelia pocítila, jak sebou Aral trhl, protože paže, kterou ji vedl, sebou škubla.
Zaměstnanec generálního štábu k nim vedl muže v černé kombinéze a plukovnickými výložkami na límci. "Tady jste, pane. Přijel plukovník Gerould z Marigradu."
"Ano, dobře. Musím si s ním hned promluvit…" Aral se spěšně rozhlédl a oči mu padly na Droušnákovou. "Drou, prosím vás doprovoďte Cordelii na ošetřovnu místo mne. Ať ji vyšetří a zařiďte - prostě všechno pro ni zařiďte."
Plukovník nebyl žádná kancelářská myš z generálního štábu. Ve skutečnosti vypadal, jako by právě přiletěl odněkud z fronty, ať fronta v téhle válce o loajalitu zuřila kdekoli. Jeho kombinéza byla špinavá a zmačkaná, vypadala, že v ní spal, a pach kouře přehlušil Cordeliin horský puch. Plukovníkova tvář byla zbrázděná vráskami. Ale vypadal jen pochmurně, ne poraženecky. "Boje v Marigradu se rozšířily dům od domu, admirále," ohlásil bez úvodu.
Vorkosigan se ušklíbl. "Tak na to budeme muset skočit. Pojďte se mnou do taktického střediska - co to máte na ruce, plukovníku?"
Horní část rukávu černé uniformy měl plukovník obtočenou kusem bílé látky a užším proužkem hnědé. "To je identifikace, pane. Zblízka jsme nedokázali rozeznat, na koho střílíme. Vordarianovi lidé nosí červenou a žlutou, to je počítám nejblíž ke hnědé a zlaté, co mohli sehnat. Tohle má samozřejmě být Vorkosiganova hnědá a stříbrná."
"Toho jsem se obával." Vorkosigan se tvářil neobyčejně vážně. "Sundejte to a spalte to. A řekněte to ostatním. Vy už máte svou uniformu, plukovníku, kterou vám dal císař. Za toho bojujete. Ať si svou uniformu mění zrádci."
Plukovníka viditelně šokovala Vorkosiganova vehemence, ale za moment pochopil, rychle strhl látku z paže a nacpal si ji do kapsy. "Máte pravdu, pane."
Aral se přinutil pustit Cordeliinu ruku. "Uvidíme se v našem bytě, lásko. Později."
Tímhle tempem to bude koncem týdne. Cordelia bezmocně potřásla hlavou, naposled pohlédla na jeho statnou postavu, jako kdyby ji vlastní intenzitou dokázala digitalizovat a uložit do paměti, a následovala Droušnákovou do podzemního bludiště základny Tanery. Ale s Drou Cordelia přinejmenším dokázala zvrátit Vorkosiganův příkaz a trvat nejdříve na koupeli. A co bylo téměř stejně dobré, ve skříni v Aralových pokojích na ni čekalo půl tuctu nových šatů ve správné velikosti, které prozrazovaly dobrý, palácem vycvičený vkus Droušnákové.

ü
Doktor na základně neměl žádné podklady - Cordeliiny lékařské záznamy byly teď samozřejmě všechny na nepřátelském území ve Vorbarr Sultaně. Lékař potřásl hlavou a naťukal na konzoli nový formulář. "Je mi líto, lady Vorkosiganová. Prostě musíme začít od začátku. Prosím mějte se mnou strpení. Rozumím tomu dobře, že jste měla nějaké ženské problémy?"
Ne, většina mých problémů byla s mužskými. Cordelia se kousla do jazyka. "Podstoupila jsem placentární přenos, počkejme, před více než třemi," musela to spočítat na prstech, "před pěti týdny."
"Promiňte, co?"
"Porodila jsem císařským řezem. Nemělo to hladký průběh."
"Aha. Pět týdnů po porodu." Poznamenal si to. "A na co si stěžujete teď?"
Nemám ráda Barrayar. Chci domů, můj tchán chce zavraždit mé dítě, polovina mých přátel prchá o život a nemůžu mít ani deset minut s vlastním manželem, kterého vy lidi požíráte před mýma očima, bolí mě nohy, bolí mě hlava, bolí mě duše… bylo to všechno příliš komplikované. Ten chudák jen chtěl něco, co by mohl zapsat do svého prázdného formuláře, ne román. "Únava," vypravila za sebe nakonec.
"Aha." Rozveselil se a zanesl tento fakt do počítače. "Únava po porodu. To je normální." Vzhlédl a bedlivě si ji prohlédl. "Uvažovala jste o nějakém cvičení, lady Vorkosiganová?"

KAPITOLA 14

"Kdo jsou Vordarianovi lidé?" zeptala se Cordelia Arala znechuceně. "Utíkám před nimi už týdny, ale je to, jako bych je jen zahlédla ve zpětném zrcátku. Říká se, že člověk má znát svého nepřítele. Kde bere tu nekonečnou zásobu hrdlořezů?"
"Ale ona není nekonečná." Aral se lehce usmál a vzal si další kousek dušeného masa. Byl to asi zázrak, ale byli konečně sami v jeho prostém bytě vyššího důstojníka v podzemí. Večeři jim přinesl na podnose důstojnický sluha a rozložil ji na nízkém stole mezi nimi. Pak, ke Cordeliině úlevě, Aral propustil otálejícího služebného ducha se slovy: "Děkuji vám, desátníku, to bude všechno."
Aral spolkl sousto a pokračoval: "Kdo jsou? Většinou ti, které osud zastihl s jejich velícím důstojníkem, který si zvolil Vordarianovu stranu, a kdo nesebral dost odvahy, aby buď toho důstojníka udal, nebo dezertoval z dané jednotky a

hlásil se jinde. Těmhle mužům hluboce vštípili poslušnost a soudržnost s jednotkou. Když jde do tuhého, drž se svou jednotkou, to jim doslova vtloukli do hlavy. Takže ta nešťastná skutečnost, že je jejich důstojník vede ke zradě, způsobí, že soudržnost s kamarády ve zbrani je pro ně ještě přirozenější. Kromě toho," usmál se ponuře, "zrada to bude, jen když Vordarian prohraje."
"A prohrává?"
"Pokud budu žít a udržím naživu Gregora, Vordarian nemůže zvítězit." Přesvědčivě pokývl. "Vordarian mi přičítá zločiny tak rychle, jak si je dokáže vymýšlet. Nejvážnější je pověst, kterou rozšiřuje, a sice, že jsem utekl s Gregorem a chci získat císařství pro sebe. Soudím, že je to léčka, aby z nás dostal místo Gregorova úkrytu. Ví, že Gregor není se mnou. Jinak by byl v pokušení sem hodit jadernou bombu."
Cordelia s odporem sevřela rty. "Tak chce Gregora chytit, nebo zabít?"
"Zabít jen tehdy, když ho nebude moci chytit. Až nadejde správný čas, Gregora předvedu."
"Proč ne teď?"
Aral se opřel v židli s unaveným povzdechem a odstrčil svůj podnos s několika nedojedenými sousty dušeného masa a okousanou skývou chleba na misce. "Protože chci vidět, kolik z Vordarianových vojáků dokážu přilákat zpátky na svou stranu, než se to celé vyřeší. Dezerce ke mně není ten správný výraz… asi bych měl říct přechod. Nechci začít svůj druhý rok v úřadu čtyřmi tisíci vojenskými popravami. Všichni do určité hodnosti mohou dostat všeobecnou milost na základě skutečnosti, že byli vázáni přísahou poslouchat své velitele, ale chci zachránit tolik vyšších důstojníků, kolik budu moci. Pět vládnoucích hrabat a Vordarian jsou už odsouzeni ke zkáze, pro ně není naděje. Proklel bych ho za to, že tohle začal."
"Co teď dělají Vordarianovi vojáci? Je to vyčkávací válka?"
"To zrovna ne. On plýtvá spoustou svého i mého času tím, že se snaží získat pár nepotřebných opěrných bodů, jako třeba zásobovací sklad v Marigradu.
My mu vyhovíme a buď ho tam nalákáme, nebo ho odeženeme. Tím mají Vordarianovi důstojníci co dělat a nepřemýšlejí o opravdu důležitých věcech, jako jsou vesmírné síly. Kéž bych tu měl Kanziana!"
"Tvoji zpravodajci ho ještě nenašli?" Obdivovaný admirál Kanzian byl jedním ze dvou mužů barrayarského nejvyššího velení, které Vorkosigan považoval za lepší stratégy než sám sebe. Kanzian byl zkušený specialista na vesmírné operace a galaktické síly mu plně důvěřovaly. "Ten žádnou slámu v botách nemá," popsal ho jednou Koudelka a Cordelii to docela pobavilo.
"Ne, ale ani Vordarian ho nemá. Zmizel. Pevně doufám, že se nedostal do nějaké pitomé pouliční bitky a neleží někde mrtvý jako neznámý vojín. To by byla strašná škoda."
"Pomohlo by, kdyby ses vypravil nahoru a zkusil vesmírné síly přemluvit?"
"Proč si myslíš, že se tak namáhám, abych udržel základnu Tanery? Uvažoval jsem o kladech a záporech, kdybych přemístil svůj štáb na vesmírnou loď. Myslím, že na to ještě není vhodná doba, mohlo by se to vykládat jako počátek útěku."
Útěk, to byla hodně svůdná myšlenka. Utéci co nejdál od tohoto šílenství, až by se všechno zredukovalo na rozměr jednoho menšího šotu v galaktických holovizních zprávách. Ale… utéci od Arala? Prohlížela si ho, když teď seděl na čalouněné pohovce a zíral na zbytky večeře, aniž by je viděl. Unavený muž středního věku v zelené uniformě, nijak zvlášť pohledný (možná až na bystré šedé oči). Hladový intelekt, který vedl neustálou vnitřní válku s agresí poháněnou strachem, obojí podporované jeho bizarními celoživotními zkušenostmi. Barrayarské zkušenosti. Měla ses zamilovat do šťastného muže, když jsi chtěla štěstí. Ale ne, musela jsi propadnout úchvatné kráse bolesti…
Dva lidé se mají stát jedním tělem. Ukázalo se, že je nutné tu starodávnou zbožnou průpovídku brát doslova. A maličký kousek těla, uvězněný v děložním replikátoru na nepřátelském území je teď svázal jako siamská dvojčata. Kdyby malý Miles zemřel, přetrhlo by se to pouto?
"Co… co děláme ohledně Vordarianových rukojmí?"
Vzdychl. "To je jádro pudla. I když Vordarianovi vezmeme všechno ostatní, jako že to pořád děláme, bude pořád mít více než dvacet oblastních hrabat a Kareen. A několik set obyčejných lidí."
"Jako Elenu?"
"Ano. A taky samotné město Vorbarr Sultanu. Mohl by nakonec pohrozit, že na město hodí atomovou bombu, aby mu byl umožněn odchod z planety. Pohrával jsem si s myšlenkou, že s ním budu vyjednávat. Atentát na něj můžu zorganizovat později. Ale prostě ho nemůžu nechat běžet, to by bylo nespravedlivé vůči všem těm, kteří už zahynuli z loajality ke mně. Jaký plamen by uspokojil ty zrazené duše? Ne.
Takže plánujeme na samý konec několik potenciálních přepadů a únosů. V momentě, kdy přechod mužů na naši stranu a změna loajality dosáhnou kritického bodu a kdy Vordarian skutečně začne panikařit. Zatím čekáme. Nakonec… obětuju třeba i rukojmí, ale nenechám Vordariana zvítězit." Jeho nepřítomný pohled byl teď černý. "I Kareen?" Všechna rukojmí? I ta nejmenší?
"I Kareen. Je z rodu Vor. Chápe to."
"To je nejjistější důkaz toho, že já nejsem Vor," řekla
Cordelia zasmušile. "Já nic z tohohle… stylizovaného šílenství nechápu… Myslím, že všichni do posledního byste měli podstoupit léčení."
Lehce se usmál. "Myslíš, že by se dala Kolonie Beta přesvědčit, aby nám sem poslala pluk psychiatrů jako humanitární pomoc? Včetně té doktorky, se kterou ses naposled pohádala?"
Cordelia si odfrkla. Barrayarské dějiny opravdu měly svou podivnou, dramatickou krásu - z abstraktního, vzdáleného pohledu. Hra vášní. Až teprve zblízka člověk cítil tu stupiditu, rozplývající se jako mozaika do bezvýznamných čtverečků.

Chvíli váhala a pak se zeptala: "Hrajeme tedy hru na rukojmí?" Nebyla si jistá, jestli chce slyšet odpověď.
Vorkosigan potřásl hlavou. "Ne. To byl po celý týden můj nejhorší problém, podívat se do očí lidem, kteří mají v hlavním městě ženy a děti, a říct jim Ne." Úhledně srovnal příbory na podnose a dodal přemýšlivě: "Ale oni to vidí moc úzce. Tohle zatím není ani revoluce, je to pouhý palácový puč. Obyvatelstvo nic nedělá, nebo spíš na sebe neupozorňuje, s výjimkou několika informátorů. Vordarian apeluje na konzervativce z elity, staré Vory a vojsko. Hrabata neumějí počítat. Nová technologická kultura produkuje plebejské pokrokáře tak rychle, jak je naše školy dokážou chrlit. Ti budou v budoucnosti tvořit většinu. Rád bych jim dal nějakou jinou metodu než barevné pásky na rukávech, aby mohli rozlišit dobré od špatných. Morální přesvědčení je mocnější síla, než si Vordarian představuje. Který starý pozemský generál řekl, že morální síla je k fyzické v poměru tři ku jedné? Ach, ano, to byl Napoleon. Škoda, že neposlouchal vlastní rady. Speciálně v této válce bych řekl, že je to spíš pět ku jedné."
"Ale jsou vaše síly vyrovnané? Myslím po fyzické stránce."
Vorkosigan pokrčil rameny. "Oba máme přístup k dostatečnému počtu zbraní, abychom z Barrayaru udělali poušť. Tady o čistou sílu vlastně nejde. Moje legitimita je však velkou výhodou, protože ty zbraně musí někdo obsluhovat. Proto se Vordarian snaží tu legitimitu podminovat obviněním, že jsem odklidil Gregora. Mám v úmyslu dokázat, že lže."
Cordelia se zachvěla. "Víš, asi bych nechtěla být na Vordarianově straně."
"Ale- pořád ještě existuje pár způsobů, jak by mohl zvítězit. Všechny závisejí na mé smrti. Beze mne ve středu zájmu jako jediného regenta pomazaného zesnulým Ezarem, jaká alternativa tu je? Vordarianův nárok by pak byl stejně platný jako nárok kohokoli jiného. Kdyby mě zabil a zmocnil se Gregora - nebo naopak -, mohl by od toho momentu svou pozici upevňovat. Až do příštího puče, řetězu povstání a zabíjení ze msty, které by se táhly do neurčité budoucnosti…" Nad touto temnou vizí zúžil oči. "To je moje nejhorší noční můra. To, že tahle válka neskončí, jestli prohrajeme, dokud nepovstane další Dorka Vorbarra Spravedlivý, aby ukončil další krvavé století. Bůhví kdy. Upřímně řečeno, muže takového kalibru v této generaci nevidím."
Podívej se do zrcadla, pomyslela si Cordelia chmurně.

ü
"Tak proto jsi chtěl, abych šla nejdřív k doktorovi," škádlila Cordelia Arala ten večer. Jakmile opravila několik doktorových zmatených předpokladů, pečlivě ji vyšetřil, změnil své doporučení ze cvičení na odpočinek a dovolil jí znovu začít s manželskými povinnostmi, pochopitelně opatrně. Aral se jen usmál a miloval se s ní, jako by byla z brouseného skla. Podle toho usoudila, že sám už se skoro zotavil ze soltoxinové otravy. Dokud je za svítání neprobudil komunikační terminál, spal jako kámen, byl jen teplejší. Muselo v tom hrát roli nějaké vojenské spiknutí, že se terminál neozval dřív. Cordelia si představila nějakého nižšího oficíra, jak se svěřuje Koudelkovi: "Jo, necháme starýho, ať si trochu užije, třeba pak změkne…"
Ale tentokrát se její mozek, zamlžený únavou, vyčistil dřív. Druhý den Cordelia vstala a v doprovodu Droušnákové zkoumala nové prostředí.
V tělocvičně základny našla Bothariho. Hrabě Pjotr se ještě nevrátil, takže jakmile podal zprávu Aralovi, neměl Bothari žádné povinnosti. "Musím se udržovat ve formě," řekl jí stručně.
"Spal jste?"
"Moc ne," řekl a pokračoval v běhu. Běhal automaticky a příliš dlouho, až daleko za bod, kdy se účinek vyrovnal strávenému času. Potil se, aby zabil čas a nemusel přemýšlet, a Cordelia mu v duchu popřála hodně štěstí.
Podrobnosti o válce se dozvídala od Arala a Koudelky a z cenzurovaných holovizních zpráv. Která hrabata byli spojenci, o kom bylo známo, že je držen jako rukojmí a kde, které jednotky obou stran byly vyslány kam a které byly poraženy a rozprášeny, kde se odehrávaly boje, jaké byly škody, kteří velitelé obnovili své přísahy… všechno znalosti k ničemu. Nebyly o nic užitečnější než její intelektualizovaná verze Bothariho běhání a ještě méně přispívaly k tomu, aby odvedly její myšlenky od neustálé koncentrace na hrůzy a neštěstí, minulé i hrozící, s nimiž momentálně nemohla vůbec nic dělat.
Raději se zabývala historií, která ji odváděla století nebo dvě do minulosti. Představovala si nějakého chytrého budoucího vědce, jak se na ni dívá časovým teleskopem a v duchu mu zahrozila sprostým gestem. Teď si uvědomovala, že vojenské dějiny, které četla, stejně vynechávaly to nejdůležitější - nikdy neříkaly, co se stalo s dětmi. Ne - všichni tam venku byli něčí děti. Každý muž v černé uniformě byl synem nějaké matky. Vzpomněla si na jednu z Aralových reminiscencí, pronášenou jeho sametovým hlasem: "Přibližně v té době se mi vojáci začali jevit jako děti…"
Vstala od holovizního terminálu a začala v koupelně hledat nějaký lék proti bolesti.

ü
Třetí den potkala na chodbě poručíka Koudelku. Navzdory své těžké chůzi skoro běžel a vypadal vzrušeně. "Co se děje, Kou?"
"Je tu Illyan. A přivedl s sebou Kanziana."
Cordelia ho následovala do konferenční místnosti. Droušnáková dokonce musela natáhnout své dlouhé nohy, aby jim stačila. Aral se dvěma členy štábu po boku seděl s rukama sepjatýma na stole před sebou a velmi pozorně naslouchal. Velitel Illyan seděl na okraji stolu a jedna noha se mu pohupovala do rytmu jeho řeči. Z obvazu na levé paži mu prosakovala žlutá tekutina. Byl bledý a špinavý, ale oči mu zářily triumfem a částečně i horečkou. Měl na sobě civilní šaty, které vypadaly, jako by je ukradl z něčího špinavého prádla a pak v nich válel sudy z kopce.
Vedle Illyana seděl starší muž - jeden z členů štábu mu podal sklenici s nápojem. Cordelia drink poznala, byl to povzbuzující ovocný nápoj pro lidi s vyčerpaným metabolismem, s přídavkem draslíku a solí. Muž ho poslušně ochutnal a zašklebil se, zřejmě by dal přednost nějakému staromódnímu životabudiči jako třeba brandy. Admirál

Kanzian, malé postavy a s nadváhou a s prošedivělými vlasy tam, kde nebyl plešatý, moc vojensky nevypadal. Vypadal jako něčí dědeček - ale jen pokud by takový dědeček byl výzkumný profesor. Z tváře mu zářila taková intelektuální intenzita, že výraz ‚vojenská věda' se najednou zdál docela smysluplný. Cordelia se s ním kdysi setkala, když byl v uniformě, ale civilní košile a volné kalhoty, které možná pocházely ze stejného koše na prádlo jako Illyanovy, nijak neumenšily dojem klidné autority, který z něho vyzařoval.
Illyan právě říkal: " - a další noc jsme strávili ve sklepě. Ráno se vrátil Vordarianův oddíl, ale - milady!"
Radost ze shledání mu však ztupil pocit provinění, když krátce pohlédl na její pas. Cordelia by byla raději, kdyby vzrušeně plácal dál o svých dobrodružstvích, ale její příchod ho zřejmě zbavil nadšení vítěze, protože mu připomněl jeho nejvážnější selhání.
"Je báječné vás oba zase vidět, Simone a admirále." Pozdravili se, Kanzian se pokusil vstát, ale když na něj všichni gestikulovali, aby zůstal sedět, jen zamyšleně zkřivil rty. Aral ukázal Cordelii, aby si sedla vedle něho.
Illyan trochu střízlivěji pokračoval. Jeho poslední dva týdny, kdy se schovával před Vordarianovými vojáky, se hodně podobaly Cordeliiným, ale odehrály se v mnohem složitějším prostředí hlavního města. Cordelia však pod jeho prostými slovy rozeznala povědomé hrůzy. Rychle ve svém vyprávění dospěl k současnosti. Kanzian občas souhlasně kývl.
"Dobrá práce, Simone," řekl Vorkosigan, když Illyan skončil, a dodal ke Kanzianovi: "Provedli jste to skvěle."
Illyan se usmál. "Myslel jsem si, že se vám to bude líbit, pane."
Vorkosigan se otočil ke Kanzianovi. "Jakmile se na to budete cítit, budu vás podrobně informovat v taktickém středisku, pane."
"Děkuji vám, lorde. Až na Vordarianovy zprávy jsem byl odříznutý od komunikací od té doby, co jsem utekl z hlavního štábu. Nicméně, hodně se dalo odvodit z toho, co jsme viděli. Mimochodem, musím pochválit vaši zdrženlivou strategii. Zatím je to dobré. Ale blížíte se k jejím hranicím."
"To jsem vycítil, pane."
"Co dělá Veselý Nolly na Stanici pro vesmírné skoky jedna?"
"Neodpovídá na pokusy o spojení. Minulý týden jeho podřízení nabízeli celou paletu vynalézavých výmluv, ale nakonec jim došly."
"To si dovedu představit. Musí z toho mít žaludeční vředy. Vsadil bych se, že ne všechny výmluvy o tom, že je nemocný, byly lži. Myslím, že bych měl začít soukromým rozhovorem s admirálem Knollysem, jen mezi námi dvěma."
"To bych byl velmi rád, pane."
"Probereme to, co je teď nevyhnutelné. A nedostatky potenciálního velitele, který zakládá celou svou strategii na atentátu, který se mu nakonec nepovede." Kanzian se při posuzování situace zachmuřil. "Nebyl to dobrý nápad, nechat úspěch celé války záviset na jedné události. Vordarian měl vždycky sklony ke zbrklosti."
Cordelii se podařilo upoutat Illyanovu pozornost. "Simone, nezískal jste během vašeho nuceného pobytu ve Vorbarr Sultaně nějakou informaci o Císařské vojenské nemocnici? O Vaagenově a Henriho laboratoři?" O mém dítěti?
S politováním zavrtěl hlavou. "Ne, milady." Otočil se k Vorkosiganovi. "Pane, je pravda, že kapitán Negri je po smrti? My jsme slyšeli jen pověsti a Vordarianovo propagační vysílání. Myslel jsem, že by to mohla být lež."
"Bohužel, Negri je mrtev," zašklebil se Vorkosigan.
Illyan se poplašeně napřímil. "A císař taky?"
"Gregor je v bezpečí a v pořádku."
Illyan se opět uvolnil. "Díky bohu. Kde je?"
"Jinde," řekl Vorkosigan suše.
"Ach ano, pane. Máte pravdu. Promiňte."
"Jakmile projdete ošetřovnou a sprchou, Simone, budu mít pro vás pár reorganizačních úkolů," pokračoval Vorkosigan. "Chci přesně vědět, jak to, že se dala Císařská bezpečnostní služba tak zaslepit ohledně Vordarianova puče. Nechci nijak pomlouvat mrtvé, ale Negriho starý personální systém vedení Císařské bezpečnosti, kdy všechna svá tajemstvíčka sdílel jen s Ezarem, se musí kompletně předělat. Každá část struktury a každý muž musí být znovu prověřeni, než to zase dáme dohromady. To bude vaše první práce jako nového šéfa Císařské bezpečnosti, kapitáne Illyane."
Illyanův obličej změnil barvu z unavené bledosti v zelenobílou. "Pane - vy chcete, abych nahradil Negriho?"
"Nejdřív se zbavte jeho dědictví," poradil mu Vorkosigan suše. "A urychleně, buďte tak laskav. Nemohu uvést na scénu císaře, dokud bezpečnostní služba nebude zase schopná ho chránit."
"Ano, pane." Illyanovi se úžasem třásl hlas.
Kanzian začal vstávat a odmítl přitom pomoc úzkostlivého štábního důstojníka. Aral pod stolem stiskl Cordelii ruku a rovněž vstal, aby doprovodil zárodek svého nového generálního štábu. Když odcházeli, Kou se přes rameno usmál na Cordelii a zašeptal: "Už to vypadá líp, co?"
Usmála se na něj také, ale nevesele. V hlavě jí zněla Vorkosiganova slova: "V momentě, kdy přechod mužů na naši stranu a změna loajality dosáhnou kritického bodu a kdy Vordarian skutečně začne panikařit…"
ü
Jak týden pokračoval, pramínek uprchlíků, kteří přicházeli na základnu Tanery, se měnil v řeku. Největší událostí po Kanzianovi byl útěk předsedy vlády Vortaly z domácího vězení, nařízeného Vordarianem. Dorazil s několika zraněnými muži ve stejnokrojích a s hrůzostrašným příběhem o podplácení, podvodech, pronásledování a přestřelkách. Ukázali se i dva méně významní císařští ministři, jeden z nich přišel pěšky. S každým prominentním přírůstkem se morálka zvedala a atmosféra na základně se zelektrizovala v očekávání akce. Zaměstnanci se na chodbách už nevyptávali jeden druhého "Kdo přišel?", ale "Kdo přišel dneska ráno?" Cordelia se snažila předstírat, že ji to všechno těší a svůj strach si

schovávala pro sebe. Vorkosigan byl také potěšený, ale napjatý.
Cordelia podle doporučení hodně odpočívala ve Vorkosiganově bytě. Ale velice brzy nabyla zase dost energie na to, aby začala obrazně řečeno bušit do zdi. Pak se pokusila pozměnit lékařské instrukce několika pokusnými kliky a dřepy (ale ne procvičováním břišních svalů). Právě uvažovala, jaké by to mělo výhody a nevýhody, kdyby se připojila k Botharimu v tělocvičně, když zazvonil komunikační terminál.
Na obrazovce se objevila Koudelkova ustrašená tvář. "Milady, lord Vorkosigan žádá, abyste se dostavila do konferenční místnosti sedm. Chce, abyste se podívala na něco, co přišlo."
Cordelii se zatřásl žaludek. "Dobře. Už jdu."
V konferenční místnosti sedm čekala řada lidí shromážděných kolem videoterminálu. Tiše spolu rozmlouvali. Členové štábu, Kanzian, dokonce ministr Vortala. Vorkosigan vzhlédl a krátce, formálně se na ni usmál.
"Cordelie, chtěl bych znát tvůj názor na něco, co přišlo."
To bylo sice lichotivé, ale - "Jakého druhu je to něco?"
"Vordarianova poslední speciální zpráva nabrala nový obrat. Koudelko, přehrajte to video, prosím."
Vordarianovo propagační vysílání z hlavního města bylo většinou terčem posměchu Vorkosiganových lidí. Tentokrát se tvářili vážněji.
Když se Vordarian objevil na obrazovce, byl zřejmě v jedné ze státních komnat císařské rezidence, formálním a tichém Modrém pokoji. Užíval ho Ezar Vorbarra, když chtěl pronést jedno ze svých vzácných veřejných prohlášení z pozadí. Vorkosigan se zamračil.
Vordarian v kompletní vycházkové uniformě seděl na smetanové hedvábné pohovce s princeznou Kareen po boku. Tmavé vlasy měla z oválné tváře přísně stažené dozadu a upevněné drahocennými hřebeny. Měla na sobě úžasně střižené, střízlivé černé společenské šaty.
Vordarian pronesl jen několik vážných slov, aby upoutal pozornost diváků. Pak kamera ukázala velký sál Hraběcí rady ve Vorhartungovském hradě. Video se zaostřilo na lorda Strážce řečníků, oděného ve slavnostním úboru se všemi odznaky hodnosti. Kamera neukázala, co kromě ní samé bylo namířené na lordovu hlavu, ale něco v jeho občasných pohledech stranou namísto do záběru Cordelii říkalo, že by tam mimo obraz mohl stát ozbrojený člověk - nebo možná celá četa.
Lord Strážce pozvedl dokument tištěný na plastické fólii a začal: "Cituji - kvůli -"
"Chytré," zamumlal Vortala. Koudelka zastavil video a řekl: "Prosím, pane ministře?"
"Tím, že řekl ‚cituji' se právě legálně distancoval od toho, co bude číst z dokumentu a tedy co sám řekne. Poprvé jsem si toho nevšiml. Dobře jsi to udělal, Georgosi, dobře," oslovil Vortala zmrazenou postavu na obrazovce. "Pokračujte, poručíku, nechtěl jsem vás přerušit."
Holovizní video pokračovalo. "- hanebné vraždě dětského císaře Gregora Vorbarry a zradě svatých přísah rádoby uchvatitele Vorkosigana. Hraběcí rada prohlašuje falešného regenta za zrádce a vyvrhele, zbavuje ho moci a staví ho mimo zákon. Dnešním dnem Hraběcí rada potvrzuje komodora hraběte Vidala Vordariana ve funkci předsedy vlády a prozatímního regenta princezny vdovy Kareen Vorbarrové, jehož úřednická vláda pro stav nouze bude vládnout do té doby, dokud nebude nalezen nový dědic trůnu a potvrzen Hraběcí radou a Radou ministrů na jejich společném shromáždění."
Pokračoval dalšími právními výrazy a kamera zatím zabírala sál. "Zastavte to, Koudelko," požádal Vortala. Potichu počítal. "Vidíte? Nepřišla jich ani třetina. Ani zdaleka nemá potřebný počet k hlasování. Koho si myslí, že zblbne?"
"Zoufalí lidé se uchylují k zoufalým prostředkům," řekl Kanzian. Koudelka zase spustil video.
"Pozoruj Kareen," řekl Vorkosigan Cordelii.
Kamera se vrátila k Vordarianovi a princezně. Vordarian pokračoval tak vyhýbavým stylem, že Cordelii chvíli trvalo, než odhalila fakt, že slovy "osobní ochránce" Vordarian vlastně oznamuje jejich zasnoubení. Se vší vážností vzal Kareen za ruku, ale stále se díval jen do kamery. Kareen zvedla ruku, aby přijala zásnubní prsten, ale vůbec přitom nezměnila svůj klidný výraz. Video uzavřela slavnostní hudba. Konec. Naštěstí byli ušetřeni závěrečného komentáře v beťanském stylu - zřejmě se tady nikdo lidí na ulici na nic moc neptal, aspoň dokud všeobecné protesty nenabyly na síle natolik, že je nebylo možné ignorovat.
"Jak bys analyzovala reakci Kareen?" zeptal se Aral Cordelie.
Cordelia zvedla obočí. "Jakou reakci? Co mám analyzovat? Neřekla ani slovo."
"Právě. Zdála se ti nadrogovaná? Nebo pod nátlakem? Nebo s tím skutečně souhlasila? Nechala se oklamat Vordarianovou propagandou, nebo co?" Vorkosigan otráveně hleděl na obrazovku, kde ještě před chvílí viděl Kareen.
"Vždycky byla rezervovaná, ale tohle bylo nejmíň čitelné vystoupení, které jsem kdy viděl."
"Přehrajte to znovu, Kou," řekla Cordelia. Nechala ho zastavit video na místě, kde byla Kareen nejlépe vidět. Studovala její nehybnou tvář, sotva živější, než když video běželo. "Nevypadá zmatená nebo pod sedativy. A nedívá se stranou tak, jako se díval lord Strážce řečníků."
"Takže nikdo jí asi nehrozil zbraní," usoudil Vortala.
"Nebo jí to je prostě jedno," podotkla Cordelia chmurně.
"Souhlas, nebo nátlak?" opakoval Vorkosigan.
"Možná ani jedno. Celý svůj dospělý život se musela vyrovnávat s podobnými nesmysly… co od ní čekáš? Přežila tři roky manželství se Sergem, než jí Ezar poskytl ochranu. Musí být expert na to, co neříkat a kdy to neříkat."
"Ale veřejně se podrobit Vordarianovi - jestli si myslí, že je zodpovědný za Gregorovu smrt…"
"Ano, čemu vlastně věří? Jestli si opravdu myslí, že její syn je mrtvý - i když si nemusí myslet, žes ho zabil ty -, tak jediná její vyhlídka do budoucnosti je její vlastní přežití. Proč by to přežití riskovala kvůli nějakému marnému dramatickému gestu, když už to Gregorovi nepomůže? Co tobě nebo nám konec konců dluží? Pokud ví, všichni jsme ji

zklamali."
Vorkosigan sebou trhl.
Cordelia pokračovala: "Vordarian jistě kontroluje její přístup k informacím. Možná je dokonce přesvědčená, že vítězí. Je ta, která přežila, zatím přežila Serga a Ezara. Třeba chce přežít i tebe a Vordariana. Třeba jediná pomsta, kterou si dovede představit, je, že bude žít dost dlouho, aby nám všem plivla na hrob."
Jeden ze štábních důstojníků poznamenal: "Ale je šlechtična. Měla se mu vzepřít."
Cordelia mu věnovala zářivý úsměv. "Přece nikdy nemůžete uhodnout, co si barrayarská žena myslí podle toho, co před muži říká. Za upřímnost žádnou odměnu čekat nemůže, víte."
Důstojník se po ní neklidně podíval. Drou se suše usmála a Vorkosigan prudce vydechl. Koudelka zamrkal.
"Tak Vordariana už přestalo bavit čekání a jmenoval se regentem," poznamenal Vortala tiše.
"A předsedou vlády," upozornil ho Vorkosigan.
"Pěkně se nafoukl, to je pravda."
"Proč nejde rovnou po císařské koruně?" zeptal se jeden štábní důstojník.
"Zkouší vodu," řekl Kanzian.
"To přijde, má to ve scénáři později," mínil Vortala.
"Nebo možná i dřív, když ho k tomu trochu vyprovokujeme," navrhl Kanzian. "To bude jeho poslední, osudný krok. Musíme přemýšlet, jak bychom ho ještě trochu zneklidnili."
"Moc dlouho čekat nemůžeme," řekl Vorkosigan pevně.
ü

Po celý zbytek dne před sebou Cordelia viděla Kareenin obličej, připomínající ducha, a druhý den po probuzení se obraz vrátil. Co si Kareen myslela? A co vůbec cítila? Možná byla tak němá, jak se na videu zdálo. Možná, že jí šlo o čas. Nebo třeba byla na Vordarianově straně. Kdybych věděla, čemu věří, věděla bych, co dělá. Kdybych věděla, co dělá, věděla bych, čemu věří.
V téhle rovnici bylo příliš mnoho neznámých. Kdybych byla Kareen… Byla to platná analogie? Mohla Cordelia přenést svůj způsob uvažování na někoho jiného? Mohl vůbec někdo? Obě měly něco společného, byly ženy podobného věku, matky ohrožených synů… Cordelia vzala Gregorovu botičku z hubené hromádky suvenýrů z hor a otáčela ji v ruce. Maminka mě chytla, ale zůstala jí v ruce moje bota. Měl jsem si ji pořádně zavázat…
Možná by měla věřit vlastnímu úsudku. Možná přesně věděla, co si Kareen myslí.
Když zazvonil komunikační terminál, skoro ve stejnou dobu jako den předtím, Cordelia vyskočila, aby přijala hovor. Měli záznam dalšího vysílání z hlavního města, nějaké nové důkazy, něco, co by přerušilo ten začarovaný kruh nesmyslů? Ale obličej, který se objevil na obrazovce, nepatřil Koudelkovi, ale cizímu muži se zpravodajskými výložkami na límci.
"Lady Vorkosiganová?" začal uctivě.
"Ano?"
"Já jsem major Sircoj, důstojník ve službě u hlavního vchodu. Mou povinností je zkontrolovat každého, kdo se tu ohlásí, muže, kteří opustili zrádcovské oddíly a tak dále, a zaznamenat všechny nové zprávy, které přinesou. Před půl hodinou se tu objevil muž, který říká, že uprchl z hlavního města, a odmítá se nechat dobrovolně vyslechnout. Máme potvrzeno, že je pravda, když říká, že je biologicky chráněný proti vyslýchání - kdybychom mu píchli fastpentu, zabilo by ho to. Pořád se ptá po vás, ve skutečnosti naléhá, že s vámi musí mluvit. Mohl by to být atentátník."
Cordelii se rozbušilo srdce. Naklonila se k obrazovce, jako kdyby skrz ni mohla prolézt na druhou stranu. "Přinesl s sebou něco?" zeptala se bez dechu. "Něco jako kanystr, asi půl metru vysoký, s mnoha blikajícími světélky a velkými červenými písmeny na víku, které říkají, kde je horní strana? Vypadalo by to zatraceně tajemně, dost na to, aby každý bezpečák dostal záchvat - jak se ten člověk jmenuje, majore?"
"Nepřinesl s sebou nic než šaty, které má na sobě. Není v moc dobrém stavu. Jmenuje se Vaagen, kapitán Vaagen."
"Hned tam budu."
"Ne, milady! Ten chlap prakticky blouzní. Mohl by být nebezpečný, nemůžu vám dovolit -"
Nechala ho mluvit do prázdné místnosti. Droušnáková se musela rozběhnout, aby ji dohonila. Cordelia dorazila ke kanceláři bezpečnostní služby u hlavního vchodu za méně než sedm minut a na chodbě se zastavila, aby nabrala dech. Aby zadržela svou duši, která se jí drala ústy ven. Klid, jen klid. Fantazírování zřejmě na Sircoje nedělalo žádný dojem. Zvedla bradu a vstoupila do kanceláře. "Řekněte majoru Sircojovi, že za ním přišla lady Vorkosiganová," řekla úředníkovi, který s patřičnou úctou povytáhl obočí a poslušně se sklonil k terminálu.
Sircoj se ukázal po několika nekonečných minutách - přišel tamtěmi dveřmi, zapamatovala si Cordelia. "Musím vidět kapitána Vaagena."
"Milady, mohl by být nebezpečný," začal Sircoj přesně tam, kde ho předtím přerušila. "Mohl by být nějakým neočekávaným způsobem naprogramovaný."
Cordelia zvažovala možnost, že by neočekávaným způsobem popadla Sircoje za krk a pokusila se do něj nacpat trochu rozumu. Nebylo by to praktické. Zhluboka se nadechla. "Co mi tedy dovolíte? Mohu ho aspoň vidět na videu?"
Sircoj se zatvářil přemýšlivě. "To by mohlo být v pořádku. Prověříme si jeho identifikaci a můžeme to nahrát. Tak dobře."
Vzal ji do jiné místnosti a zapnul obrazovku na monitoru. Cordelia slabě zaúpěla.
Vaagen byl sám v zadržovací cele a pochodoval ode zdi ke zdi. Měl na sobě zelené vojenské kalhoty a bílou košili s hnědými skvrnami. Strašně se změnil z úhledného, energického vědce, kterého naposledy viděla v jeho laboratoři v Císařské vojenské. Pod oběma očima měl červenofialové podlitiny, jedno víčko bylo tak oteklé, že skoro neviděl, a

štěrbinou pod ním prosvítala hrozivá barva krve. Chodil shrbený. Bez mýdla, beze spánku, s oteklými rty…
"Pošlete tomu muži zdravotníka!" Cordelia si uvědomila, že křičí, až když Sircoj nadskočil.
"Dostal lék a jeho stav není životu nebezpečný. Začneme ho léčit, jakmile ho bezpečnostní služba prověří," řekl Sircoj zarputile.
"Tak ho se mnou spojte," procedila Cordelia. "Drou, vraťte se do kanceláře a zavolejte Aralovi. Řekněte mu, co se děje."
Sircoje to znepokojilo, ale statečně se držel svého postupu. Následovaly další nekonečné vteřiny, než někdo došel do vězeňské cely a odvedl Vaagena ke komunikačnímu terminálu.
Konečně se na obrazovce ukázala jeho tvář. Cordelia v její vášnivé intenzitě spatřovala odraz své vlastní. Konečně ho spojili. "Vaagene! Co se stalo?"
"Milady!" Sepjal třesoucí se ruce a přes ně se naklonil ke kameře terminálu. "Ti blbci, ti pitomci, ti nevědomí, stupidní -" vysypal ze sebe několik obscenit, pak se nadechl a začal znovu, rychle a výstižně, jako kdyby její obraz mohl každou chvíli zmizet.
"Nejdřív jsme si mysleli, že bychom to mohli v pořádku přežít, potom co skončily první dva dny bojů. Schovali jsme replikátor v Císařské vojenské, ale nikdo nepřišel. Neupozorňovali jsme na sebe a střídavě jsme spali v laboratoři. Potom se Henrimu podařilo propašovat manželku z města, ale oba jsme tam zůstali. Pokoušeli jsme se tajně pokračovat v léčení. Mysleli jsme si, že to tam přečkáme a budeme čekat na záchranu. Nějak se ta situace přece musela změnit… Už jsme je skoro nečekali, ale přišli. Minulý - včera," prohrábl si rukou vlasy, jako kdyby hledal spojitost mezi reálným časem a časem z nočních můr, kde se hodiny zbláznily. "Vordarianova četa. Přišli hledat replikátor. Zamkli jsme laboratoř, ale vlámali se tam. Požadovali ho. Odmítli jsme, odmítli jsme mluvit a ani jednomu z nás nemohli dát fastpentu. Tak nás zbili. Henriho ubili k smrti, jako kdyby byl sběř z ulice, jako kdyby na něm nezáleželo, všechna ta inteligence, všechno to vzdělání, celá ztracená budoucnost, zničená nějakým idiotem, který se sotva dovede vyjadřovat a jen mává pistolí…" Po tváři mu tekly slzy.
Cordelia stála v šoku s bílou tváří - tohle bylo opravdu špatné, nepovedené déjá vu. Už si v duchu tisíckrát přehrávala pomyslnou scénu v laboratoři, ale nikdy neviděla doktora Henriho mrtvého na podlaze, ani Vaagena zbitého do bezvědomí.
"Pak vtrhli do laboratoře. Všechno zničili, všechny záznamy o léčení. Všechna Henriho práce o popáleninách je pryč. To nemuseli dělat. Všechno přišlo vniveč!" Zlomil se mu hlas, už tak drsný zuřivostí.
"Našli… replikátor? Zničili ho?" Viděla to, přehrávala si to znovu a znovu…
"Nakonec ho našli. Vzali si ho s sebou a mě nechali jít." Vrtěl hlavou.
"Vzali si ho," opakovala po něm hloupě. Proč? Jaký smysl mělo vzít si technologii a ne vědce? "A vás nechali jít. Abyste běžel k nám, předpokládám. Abyste nám o tom řekl."
"To jsem právě udělal, milady."
"Kam si myslíte, že ho odvezli?"
Vedle ní promluvil Vorkosigan: "S největší pravděpodobností do císařské rezidence. Tam drží svá nejlepší rukojmí. Hned řeknu zpravodajcům, aby se na to podívali." Stál tam s rozkročenýma nohama a v obličeji byl šedivý. "Zdá se, že nejsme jediní, na koho je vyvíjen nátlak."

KAPITOLA 15

Dvě minuty potom, co Vorkosigan dorazil do kanceláře bezpečnosti u hlavního vchodu, už kapitán Vaagen ležel na vznášecím lehátku a byl na cestě na ošetřovnu. Nejlepší místní specialista na trauma byl vyvolán, aby se dostavil. Cordelia hořce přemýšlela o povaze velitelské struktury - žádná pravda, rozum a naléhavá potřeba zřejmě nestačily na to, aby trocha autority byla příležitostně přiznána i někomu mimo strukturu.
Další výslech vědce musel počkat, až bude ošetřen. Vorkosigan toho času využil, aby nasměroval Illyana a jeho oddělení na nový problém. Cordelia zatím chodila kolem dokola v čekárně ošetřovny. Droušnáková ji tiše a starostlivě pozorovala, ale měla dost rozumu, aby jí nenabízela útěchu, o níž obě věděly, že by byla planá.
Konečně se traumatolog vynořil z ordinace a ohlásil, že Vaagen je při vědomí a dostatečně orientovaný, aby podstoupil krátký výslech - to slovo zdůraznil. Koudelkovi a Illyanovi v patách přišel Aral a vešli dovnitř jako jeden muž. Vaagena našli na lůžku se zavázaným okem a infuzí, která mu dodávala tekutiny a výživu.
Drsným a unaveným hlasem Vaagen dodal několik hrůzných podrobností, ale nic, co by změnilo původní obraz událostí, který vykreslil Cordelii.
Illyan poslouchal s neměnnou pozorností. "Naši lidé v rezidenci to potvrzují," hlásil, když utichl Vaagenův skleslý šepot. "Replikátor zřejmě přinesli včera a umístili ho do nejvíce střeženého křídla, blízko pokojů princezny Kareen. Naši stoupenci nevědí, co to je, myslí si, že je to nějaké zařízení, možná bomba, která má v poslední bitvě srovnat se zemí celou rezidenci a usmrtit všechny její obyvatele."
Vaagen si odfrkl, zakašlal a bolestně přivřel oči.
"Mají tam někoho, kdo by se o to staral?" zeptala se Cordelia na něco, co dosud nikoho nenapadlo. "Doktora, laboranta, kohokoli?"
Illyan se zamračil. "To nevím, milady. Můžu zkusit to zjistit, ale každá komunikace navíc tam ohrožuje naše lidi."
"Hm."
"Léčení bylo stejně přerušeno," poznamenal Vaagen tiše. Pohrával si s okrajem prostěradla. "Je to úplně v háji."
"Já si uvědomuju, že jste přišel o své poznámky, ale nemohl byste… svou práci obnovit?" zeptala se Cordelia ostýchavě. "Myslím, kdybyste dostal replikátor zpátky. Že byste pokračoval, kde jste přestal."

"Až bychom ho dostali zpátky, tak by to už nebylo tam, kde jsem přestal. A nebylo to všechno z mé hlavy, něco bylo i z Henriho."
Cordelia se zhluboka nadechla. "Pokud si vzpomínám, tyhle escobarské přenosné replikátory běží na dvoutýdenní servisní cyklus. Kdy jste naposled nabili baterie, vyměnili filtry a dodali výživu?"
"Baterie vydrží měsíce," opravil ji Vaagen. "Filtry jsou větší problém. Ale první mezní faktor, na který replikátor narazí, bude výživný roztok. Se svým zrychleným metabolickým rytmem plod vyhladoví za pár dní, dřív než se systém ucpe odpadem. Ale až se nastartuje metabolismus měkkých tkání, rozložené produkty můžou zahltit filtry hodně rychle."
Cordelia se vyhnula Aralovu pohledu a dívala se přímo do Vaagenova zbývajícího zdravého oka, raději než na známky fyzické bolesti v jeho obličeji. "A kdy jste s Henrim naposledy provedli údržbu?"
"Čtrnáctého."
"Tak zbývá méně než šest dní," zašeptala Cordelia zděšeně.
"Asi… asi tak. Kolikátého je dneska?" Vaagen se rozhlédl s pro něj netypickou nejistotou. Cordelii to zabolelo.
"Časový limit platí jen tehdy, když se o replikátor nikdo řádně nestará," vložil se do rozmluvy Aral. "Palácový lékař, Kareen a Gregorův doktor - uvědomili by si, že je něco třeba?"
"Pane," řekl Illyan, "dostali jsme zprávu, že princeznin lékař byl zabit první den bojů v rezidenci. Bylo to dvakrát potvrzeno, takže to musím považovat za jisté."
"Nechali by Milese umřít z čiré nevědomosti," uvědomila si Cordelia nešťastně. "A stejně tak i schválně." Dokonce i jeden z jejich vlastních stoupenců by mohl představovat pro dítě hrozbu, kdyby jednal s hrdinským přesvědčením, že zneškodňuje bombu.
Vaagen se v posteli zavrtěl. Aral zachytil Cordeliin pohled a trhl hlavou ke dveřím. "Děkuji vám, kapitáne Vaagene. Prokázal jste nám výjimečnou službu, nad rámec vašich povinností."
"Kašlu na povinnost," zabručel Vaagen. "Je to v háji… zatracení ignorantští teroristi…"
Odešli a ponechali Vaagena jeho neklidnému uzdravování. Vorkosigan poslal Illyana za jeho četnými povinnostmi. Cordelia se podívala Aralovi do tváře. "Co teď?"
Jeho rty tvořily úzkou, tvrdou linku, v očích měl nepřítomný výraz, prozrazující, že uvažuje. Cordelia se domnívala, že podobné úvahy, komplikované tisícem dalších faktorů, které si mohla jen představovat, mu běžely v hlavě pořád. Pomalu řekl: "Nic se vlastně nezměnilo, je to stejné jako předtím."
"Změnilo. Je rozdíl být v úkrytu a být vězněm. Ale proč Vordarian čekal až do teď, aby se ho zmocnil? Jestli do této doby nevěděl o Milesově existenci, kdo mu o ní řekl? Možná Kareen, když se rozhodla s ním spolupracovat?" Droušnáková vypadala, že se jí z toho pomyšlení udělalo špatně.
"Možná si s námi Vordarian hraje," řekl Aral. "Třeba měl vždycky replikátor v rezervě, až ho bude nejvíc potřebovat jako novou páku."
"Našeho syna v rezervě," opravila ho Cordelia. S pohledem pevně upřeným do jeho napůl nepřítomných šedých očí se mu snažila vsugerovat: Podívej se na mě, jsem tady! "Musíme si o tom promluvit." Odtáhla ho chodbou do nejbližší prázdné místnosti, konferenčního sálu lékařů, a rozsvítila tam. Vorkosigan si poslušně sedl za stůl, Koudelka vedle něho, a čekali na ni. Sedla si naproti němu. Dřív jsme vždycky sedávali na jedné straně stolu… Drou stála vedle ní. Aral ji ostražitě pozoroval. "Ano, Cordelie?"
"Co se v tvé hlavě děje?" otázala se naléhavě. "Kde teď v téhle věci stojíme?"
"Já… toho lituju, ve zpětném pohledu. Lituju toho, že jsem tam neposlal útočné oddíly dřív. Teď se z císařské rezidence stala pevnost, do které je mnohem těžší proniknout než do vojenské nemocnice, i když útok na Císařskou vojenskou by byl taky nebezpečný. Ale stejně… nemohl jsem jednat jinak. Jestliže jsem žádal své lidi, aby se jen potili a čekali, nemohl jsem riskovat jejich životy a utrácet peníze na své soukromé účely. Milesova… situace mi dala autoritu vyžadovat jejich věrnost tváří v tvář Vordarianovu tlaku. Věděli, že jsem je nežádal, aby se vystavili riziku, které bych s nimi nebyl ochoten sdílet."
"Ale teď se situace změnila," upozornila ho Cordelia. "Teď už s nimi stejné riziko nesdílíš. Jejich příbuzní mají všechen čas na světě. Miles má jen šest dní, minus ten čas, který tu strávíme dohadováním." V duchu slyšela tikat hodiny. Neřekl nic.
"Arale… za celou dobu, co jsem tady, kolikrát jsem tě - z hlediska tvého oficiálního postavení - žádala o laskavost?"
Na rtech se mu objevil smutný náznak úsměvu a zase zmizel. Teď ji však skutečně viděl. "Nikdy," zašeptal. Oba seděli napjatí, nakláněli se k sobě, Aral s lokty opřenými o stůl a s rukama sepjatýma pod bradou, Cordelia s rukama ukázněně položenýma před sebou.
"Žádám tě o ni teď."
"Teď," řekl po dlouhém váhání, "je z hlediska celkové strategie maximálně citlivá doba. Vedeme tajná jednání se dvěma vysoce postavenými Vordarianovými veliteli, kteří by ho mohli prodat. Vesmírné síly se mohou každým dnem rozhodnout. Jsme těsně u cíle, kdy bychom mohli Vordariana porazit bez větší bitvy."
Cordeliiny myšlenky se zatoulaly jen na tak dlouho, aby si představila, kolik Vorkosiganových velitelů právě teď tajně jedná o tom, že by prodali jeho. Časem se to dozvědí. Čas…
Vorkosigan pokračoval: "Jestli… jestli to jednání dopadne tak, jak bych si přál, budeme v pozici zachránit většinu rukojmích najednou během jednoho velkého překvapivého útoku ze směru, odkud to Vordarian nečeká."
"Já od tebe nechci velký útok."
"Ne. Ale říkám ti, že malý útok, zvlášť kdyby se nepodařil, by mohl vážně ohrozit úspěch toho velkého, pozdějšího."
"Mohl by."
"Mohl by." Naklonil hlavu a dal tím najevo, že uznává nejistotu.
"Čas?"

"Asi deset dní."
"To nestačí."
"Ne. Zkusím věci urychlit. Ale pochop - jestli zfušuju tuhle šanci, tohle načasování, několik tisíc mužů může zaplatit za moje chyby životem."
Rozuměla mu dobře. "V pořádku. Co kdybychom teď z toho úplně barrayarské armády vynechali. Nech jít mě. Třeba s jedním nebo dvěma gardisty a v naprosté tajnosti, takové, která se vůbec nedostane na povrch. Čistě soukromá iniciativa."
Práskl pěstí do stolu a vychrlil ze sebe: "Ne! Bože, Cordelie!"
"Pochybuješ o mých schopnostech?" zeptala se nebezpečným tónem. Já tedy ano. Ale teď nebyla správná chvíle, aby to přiznala. "Když mi říkáš milá kapitánko, je to jen roztomilé jméno pro domácí zvířátko, nebo to myslíš vážně?"
"Viděl jsem tě dělat výjimečné věci -"
Taky jsi mě viděl padnout na hubu, no a co?
"- ale nejsi nahraditelná. Bože. Z toho bych se tedy definitivně zbláznil. Čekat a nevědět…"
"To chceš ty ode mne. Čekat a nevědět. Chceš to ode mne každý den."
"Ty jsi silnější než já. Jsi neuvěřitelně silná."
"To je lichotivé, ale nepřesvědčivé."
Jeho myšlenky se točily kolem jejích, viděla to v jeho pohledu ostrém jako nůž. "Ne. Žádný tvůj úprk na vlastní pěst. Zakazuju ti to, Cordelie. Absolutně, výslovně ti to zakazuju. Zapomeň na to. Oba vás nemůžu riskovat."
"To už děláš, když tohle říkáš."
Zaťal zuby a sklonil hlavu. Pochopil, co tím chce říct. Ustaraný Koudelka, který seděl vedle něho, vyděšeně těkal očima z jednoho na druhého. Cordelia přímo cítila tlak ruky Droušnákové, která svírala opěradlo její židle, až zbělela.
Vorkosigan vypadal jako něco, co se mele mezi dvěma velkými kameny, a Cordelia netoužila vidět, jak ho rozemelou na prach. Každou chvíli bude chtít, aby mu dala slovo, že neopustí základnu a neodváží se vystavit riziku.
Otevřela dlaň dosud sevřenou na stole. "Já bych se rozhodla jinak. Ale mě nikdo regentem na Barrayaru neustanovil."
Napětí z něho s povzdechem vyprchalo. "Nedostatek představivosti."
To je na Barrayaru běžné, lásko.
ü

Když se Cordelia vracela do Aralova bytu, potkala na chodbě hraběte Pjotra, který právě odcházel od jejich dveří. Už to nebyl ten vyčerpaný divous, který ji zanechal na horské stezce. Teď měl na sobě střízlivý oblek vyšších tříd, kterému penzionovaní vorští lordi a císařští ministři dávali přednost - elegantní kalhoty, vyleštěné kotníčkové boty a nákladně vypracovanou tuniku. U jeho ramene se tyčil Bothari, zase jednou oblečený ve svém formálním hnědém a stříbrném stejnokroji. Přes rameno nesl teplý kabát, v němž Pjotr asi právě přiletěl ze své diplomatické mise k nějakému spřátelenému oblastnímu hraběti na sever od Vorkosiganova hrabství, kde vládla zima. Kromě centrální oblasti, kterou okupoval Vordarian, se Vorkosiganovi lidé zřejmě dokázali pohybovat zcela volně.
"Ach ano, Cordelie." Formálně, opatrně ji pozdravil, tady nebude obnovovat nepřátelství. To Cordelii vyhovovalo. Nebyla si jistá, jestli jí ve zmučeném srdci ještě zbývá nějaká chuť bojovat.
"Dobrý den, pane. Byla vaše cesta úspěšná?"
"Ano, zcela. Kde je Aral?"
"Myslím, že šel do zpravodajské sekce, aby si promluvil s Illyanem o posledních zprávách z Vorbarr Sultany."
"Ano? Co se děje?"
"Přišel kapitán Vaagen. Zbili ho skoro do bezvědomí, ale nějak dokázal se sem z hlavního města dostat - zdá se, že Vordarian si konečně uvědomil, že má další rukojmí. Jeho komando uloupilo Milesův replikátor z vojenské nemocnice a vzali ho do císařské rezidence. Asi nám o tom brzy dá vědět, ale bezpochyby čekal na to, až si nejdřív vyslechneme, co nám poví kapitán Vaagen."
Pjotr pohodil hlavou a krátce, hořce se zasmál. "To je tedy opravdu planá hrozba."
Cordelia uvolnila své zaťaté zuby jen na tak dlouho, aby řekla: "Co tím chcete říct, pane?" Věděla přesně, co tím chtěl říct, ale chtěla vidět, kam až je ochoten zajít. Tak ukaž, zatraceně, vysyp to ze sebe.
Škubl rty v něčem mezi úšklebkem a úsměvem. "Chci říct, že Vordarian nevědomky prokazuje rodu Vorkosiganů službu. Jsem si jistý, že si to neuvědomuje."
Kdyby tu stál Aral, tak bys to neřekl, starochu. Zařídil jsi to? Bože, to mu přece nemohla říct - "Zařídil jste to?" zeptala se stroze.
Pjotr trhl hlavou. "Se zrádci nejednám!"
"Vordarian je členem vaší staré vorské strany, které patří vaše skutečná oddanost. Vždycky jste tvrdil, že Aral je až moc pokrokářský."
"Ty se opovažuješ mě obviňovat -" Jeho pobouření přerostlo v obyčejnou zuřivost.
Z vlastní zuřivosti Cordelia viděla rudě. "Vím, že jste se pokusil o vraždu, tak proč byste se nepokusil i o zradu? Můžu jen doufat, že jste na to moc neschopný."
Běsnil tak, že se zadýchával. "Zacházíš moc daleko!"
"Ne, starý pane. Ani zdaleka ne moc daleko."
Drou vypadala naprosto vyděšená. Bothariho obličej byl bezvýrazný jako kámen. Pjotrova ruka sebou cukla, jako kdyby ji chtěl uhodit. Bothari tu ruku pozoroval podivně lesklým, neklidným zrakem.
"I když vyhodit toho mutanta z jeho plechovky je největší laskavost, kterou by mi Vidal Vordarian mohl prokázat, není pravděpodobné, že bych ho o tom informoval," odsekl Pjotr. "Bude daleko zábavnější pozorovat ho, jak si myslí, že má

v rukou trumf, a pak se diví, proč se to nepovedlo. Aral ví… domnívám se, že se mu zatraceně ulevilo, že Vordarian to musí udělat za něj. Nebo jsi ho očarovala natolik, aby naplánoval něco kolosálně hloupého?"
"Aral nic nedělá."
"Hodný kluk. Už jsem si myslel, že jsi ho nadobro připravila o páteř. Je tedy pořád ještě Barrayaran."
"Zdá se," řekla prkenně. Třásla se. Pjotr na tom nebyl o mnoho lépe.
"Ale to je vedlejší," řekl spíš k sobě než k ní. Snažil se znovu nabýt sebekontroly. "Musím s lordem regentem projednat důležité záležitosti. Sbohem, milady." Ironicky se uklonil a otočil se.
"Přeji vám hezký den," zavrčela na jeho záda a vrazila do Aralova bytu.
ü

Dvacet minut přecházela po místnosti sem a tam, než si začala důvěřovat natolik, aby promluvila aspoň na Drou, která se vmáčkla na židli v koutě, jako kdyby chtěla být co nejmenší.
"Vy si ale doopravdy nemyslíte, že hrabě Pjotr je zrádce, že ne, milady?" zeptala se Droušnáková, když Cordelia konečně zpomalila krok.
Cordelia zavrtěla hlavou. "Ne… ne. Jen jsem ho taky chtěla ranit. Tohle místo mi začíná jít na nervy. Už nejsem normální." Unaveně klesla na židli a opřela si hlavu o čalounění. Po chvíli ticha dodala: "Aral má pravdu. Nemám právo riskovat. Ne, to není úplně pravda. Nemám právo selhat. A už si sama moc nevěřím. Nevím, co stalo s mým nadhledem. Někde v téhle cizí zemi jsem ho ztratila." Nemůžu si vzpomenout. Nemůžu si vzpomenout, jak jsem to dělala. Byla Bothariho dvojče, pravda - dvě osobnosti, každá zvlášť, ale obě stejně zmrzačené po předávkování Barrayarem.
"Milady…" Droušnáková si přitáhla sukni a sklopila oči. "Byla jsem tři roky u bezpečnostní služby císařské rezidence."
"Ano…" Cordelii poskočilo srdce a zadržela dech. Aby se pocvičila v sebekázni, zavřela oči a nechala je zavřené.
"Povídejte mi o tom, Drou."
"Mě vyškolil sám Negri. Byla jsem Kareenina osobní služebná a on vždycky říkal, že budu poslední bariérou mezi Kareen a Gregorem a - a čímkoli, co by bylo dost zlé, aby se dostalo tak daleko. Ukázal mi v rezidenci všechno. Trénoval mě, abych se tam dokonale vyznala. Ukazoval mi věci, které asi neukázal nikomu jinému. Během tréninku na případnou katastrofickou situaci jsme vyznačili pět únikových tras. Dvě z nich spadaly pod normální bezpečnostní proceduru. Jednu ukázal jen několika nejvyšším důstojníkům, jako je Illyan. Ty poslední dvě - myslím, že o nich nevěděl nikdo než Negri a císař Ezar. A myslím…" navlhčila si rty, "že tajná cesta ven by zrovna tak měla být tajnou cestou dovnitř, nemyslíte?"
"Vaše usuzování mě nesmírně zajímá, Drou. Jak by řekl Aral - pokračujte." Cordelia stále ještě neotevřela oči.
"To je asi všechno. Kdybych se mohla nějak dostat k rezidenci, vsadím se, že bych se dostala dovnitř. Jestli Vordarian prostě převzal standardní bezpečnostní uspořádání a jen je posílil."
"A dostala byste se i zpátky?"
"Proč ne?"
Cordelia si musela připomenout, že musí dýchat. "Pro koho pracujete, Drou?"
"Pro kapitána -" začala odpovídat, ale rozpačitě se zarazila. "Negriho. Ale ten je mrtvý. Tak teď asi - pro velitele Illyana."
"Řekněme to jinak." Cordelia konečně otevřela oči. "Pro koho jste byla ochotná nasadit život?"
"Pro Kareen, a samozřejmě pro Gregora. Pro mě byli tak nějak jedno a totéž."
"A pořád jsou. To vám jako matka můžu potvrdit." Podívala se do modrých očí Drou. "A Kareen vás dala mně."
"Abyste mě učila. Myslely jsme si, že jste voják."
"To jsem nikdy nebyla. Ale neznamená to, že jsem nikdy nebojovala." Cordelia se odmlčela. "Za co byste to vyměnila, Drou? Váš život v mých rukou - neřeknu pod přísahou, to je dobré pro ty ostatní pitomce - za co?"
"Za Kareen," odpověděla Drou vyrovnaně. "Když se tak dívám kolem, vidím, jak ji všichni postupně berou jako postradatelnou. Po tři roky jsem každý den pro ni nasazovala život, protože jsem věřila, že její život je důležitý. Když máte někoho zblízka na očích tak dlouho, tak o něm nemáte moc iluzí. Teď si zřejmě všichni myslí, že bych měla být prostě věrná někomu jinému, jako kdybych byla stroj na hlídání. To není správné. Chci - chci se aspoň pokusit pro Kareen něco udělat. Výměnou za - cokoli budete chtít, milady."
Cordelia si přetřela rty. "To se mi zdá… fér. Jeden postradatelný život za druhý. Kareen za Milese." Schoulila se na židli v hlubokém zamyšlení.
Nejdřív to uvidíš. Pak se tím staneš. "To nestačí," potřásla nakonec hlavou. "Potřebujeme… někoho, kdo se vyzná ve městě. Nějakého svalovce, který nám bude krýt záda. Někoho ozbrojeného a bdělého. Potřebuju přítele." Koutky jejích úst se zvedly v nepatrném úsměvu. "Bližšího než bratra." Vstala a přešla ke komunikačnímu terminálu.

ü
"Chtěla jste, abych přišel, milady?" řekl seržant Bothari.
"Ano. Prosím, pojďte dál."
Pokoj vysokého důstojníka na Bothariho nedělal žádný dojem, ale stejně svraštil obočí, když mu Cordelia ukázala, aby se posadil. Sama si sedla na Aralovo obvyklé místo naproti němu. Drou seděla v koutě a sledovala je s rezervovaným mlčením.
Cordelia si Bothariho podrobně prohlížela, stejně jako on ji. Fyzicky vypadal v pořádku, i když měl obličej zvrásněný napětím. Jakoby třetím okem viděla frustrovanou energii procházející jeho tělem, oblouky zuřivosti, kontrolní sítě a pod tím vším zašmodrchaný elektrický uzel nebezpečné sexuality. Energie se šířila, její intenzita stále stoupala a neměla se kde vybít. Zoufale potřeboval nařízenou akci, jinak by ta energie mohla nekontrolovaně vybuchnout. Cordelia zamrkala

a soustředila se na méně hrozivý povrch - na unaveného ošklivého muže v elegantní hnědé uniformě.
K jejímu překvapení Bothari začal sám. "Milady, slyšela jste něco o Eleně?"
Divíš se, proč jsem tě sem zavolala? Zastyděla se, protože na Elenu skoro zapomněla. "Nic nového, obávám se. Podle dosavadních zpráv ji drží s paní Hysopiovou v tom hotelu v centru města, který Vordarianova bezpečnostní služba zabrala, když jim došly cely.
Je tam spolu s mnoha dalšími rukojmími druhé a třetí kategorie. Do rezidence ani nikam jinam ji nepřevezli." Na rozdíl od Kareen, Elena nebyla hlavním cílem Cordeliiny tajné výpravy. Když se Bothari zeptá, co všechno se mu odváží slíbit?
"Bylo mi líto, když jsem slyšel o vašem synovi, milady."
"O mém mutantovi, jak by řekl Pjotr." Pozorovala ho, z jeho ramen a páteře dokázala vyčíst víc než z jeho bezvýrazné, zobákovité tváře.
"Pokud jde o hraběte Pjotra," řekl a zarazil se. Prohýbal prsty, sepjaté mezi koleny. "Chtěl jsem o tom mluvit s admirálem. Nenapadlo mě promluvit si s vámi. Měl jsem pomyslet na vás."
"Kdykoli." Co tím myslí?
"Včera ke mně přišel nějakej chlap, v tělocvičně. Nebyl v uniformě, neměl ani výložky, ani jmenovku. Nabídl mi Elenu. Život Eleny, když zabiju hraběte Pjotra."
"Lákavá představa," uniklo Cordelii, než se sama zarazila. "Jaké vám nabídl… ehm, záruky?"
"To mě taky hned napadlo. Já bych byl v těžkým průseru, možná by mě popravili, a kdopak by se postaral o - o parchanta mrtvýho muže? Bral jsem to jako podvod, prostě další podvod. Pak jsem ho hledal, číhal jsem na něj všude, ale už jsem ho ani nezahlíd." Vzdychl. "Teď mi to připadá skoro jako halucinace."
Výraz na tváři Drou odrážel její hluboké zneklidnění, ale Bothari byl k ní naštěstí obrácen zády a nevšiml si toho. Cordelia se na ni varovně zamračila.
"Měl jste někdy halucinace?" zeptala se.
"Myslím, že ne. Jen zlý sny. Pokouším se nespat."
"Já… mám teď své vlastní dilema," řekla Cordelia. "Slyšel jste, co jsem řekla Pjotrovi."
"Ano, milady."
"Slyšel jste o tom časovém limitu?"
"Časovém limitu?"
"Když replikátor nedostane včas nutný servis, přestane Milese živit za méně než šest dní. Aral namítá, že Miles není ve větším nebezpečí než rodiny členů jeho štábu. Já s ním nesouhlasím."
"Za jeho zády jsem slyšel něco jiného."
"Prosím?"
"Říká se, že je to celý podvod. Admirálův syn prej je nějakej mutant, kterej stejně nebude žít, tak proč riskovat zdravý děti?"
"Myslím, že si neuvědomuje…, že tohle se říká."
"Do obličeje by mu to nikdo neřek."
"Hodně málo lidí. Možná ani Illyan ne." Ačkoli Pjotr by asi neváhal mu to sdělit, kdyby něco takového zaslechl.
"Zatraceně, nikdo na kterékoli straně by se nerozmýšlel ten replikátor vyhodit." Po chvilce přemýšlení začala nanovo.
"Seržante, pro koho pracujete?"
"Jsem gardista vázaný přísahou hraběti Pjotrovi," odříkal Bothari to, co bylo zřejmé. Teď ji pozorně sledoval a jeden koutek úst se mu zvedal v prapodivném úsměvu.
"Řekněme to jinak. Vím, že oficiální tresty za dezerci gardisty jsou strašné. Ale co když -"
"Milady." Zvedl ruku a Cordelia se zarazila uprostřed věty. "Vzpomínáte si, když jsme stáli na předním trávníku ve Vorkosigan Surleau a nakládali Negriho tělo do letadla, že mi lord regent řek, abych vás poslouchal jako jeho samotnýho?"
Cordeliino obočí vylétlo nahoru. "Ano…"
"Nikdy ten rozkaz neodvolal."
"Seržante," vydechla konečně, "nikdy bych si nepomyslela, že zrovna vy byste byl vojenský právník."
Jeho úsměv se o milimetr zúžil. "Technicky vzato, váš hlas je stejnej jako hlas samotnýho císaře."
"Teď ano," zašeptala plná radosti a zaryla nehty do dlaní.
Bothari se naklonil kupředu a ruce mezi koleny teď měl nehybné jako skálu. "Takže, milady, co jste to říkala?"
ü

Garáž motorové flotily byla klenutá kobka, kde se rozléhala ozvěna. Stíny uvnitř prosekávalo světlo ze zasklené kanceláře. Cordelia stála a čekala ve tmě u vchodu do výtahu s Drou po boku a pozorovala z dálky Bothariho, vyjednávajícího ve skleněné krychli s dopravním důstojníkem. Gardista generála Vorkosigana podepisoval převzetí vozidla pro pána, kterému byl vázán přísahou. Propustky a průkazky, které Botharimu vydali, zřejmě zafungovaly bezvadně. Důstojník flotily motorových vozidel vložil Bothariho karty do počítače, otiskl si jeho dlaň na senzorovou podložku a bez prodlení vydal příslušné rozkazy.
Povede se jim tenhle jednoduchý plán? přemýšlela Cordelia zoufale. A jestli se nepovede, jakou možnost ještě měla? Naplánovanou trasu měla vyrytou v mysli červenými čárami, plazícími se po mapě jako hadi. Ne na sever k jejich cíli, ale napřed na jih pozemním vozidlem do nejbližšího loajálního hrabství. Tam nechají nápadný vládní vůz a budou pokračovat jednokolejkou na západ do dalšího hrabství, pak na severozápad do dalšího a potom rovnou na východ do neutrální zóny hraběte Vorinnise, kam se soustřeďovala pozornost diplomatů obou stran. Stále jí zněla v uších Pjotrova poznámka: "Přísahám, Arale, že jestli Vorinnis nepřestane hrát na obě strany, že bys ho měl pověsit výš než

Vordariana, až tohle všechno skončí." A pak konečně do hlavního města - nějak se do jeho uzavřeného prostoru musejí dostat. Měli před sebou spoustu kilometrů, naplánovaná trasa byla třikrát delší, než kdyby jeli přímo. Tolik času. Srdce jí ukazovalo na sever jako střelka kompasu.
Nejhorší bude první a poslední hrabství. Aralovi vojáci budou klást jejich výpravě možná větší odpor než Vordarianovi. Z narůstající nemožnosti celého plánu se jí točila hlava.
Vezmeme to krok za krokem, řekla si pevně. Jeden krok za druhým. Dostat se ven ze základny Tanery, to dokážou. Rozdělí si nekonečnou budoucnost do pětiminutových úseků a budou je brát jeden po druhém.
A vida, uběhlo prvních pět minut a z podzemního stanoviště vyjel rychlý a nablýskaný generálský vůz. Malé vítězství, odměna za trochu trpělivosti a odvahy. Co jim může přinést hodně trpělivosti a odvahy?
Bothari pečlivě prohlédl vozidlo, jako kdyby pochyboval, že je pro jeho pána úplně v pořádku. Dopravní důstojník s úzkostí čekal a zdálo se, že splaskl úlevou, když gardista velkého generála zavrčel nevrlý souhlas poté, co přejel rukou po krytu a zamračil se nad smítkem prachu. Bothari odjel s vozem ke vchodu do výtahu a tam ho zaparkoval tak, aby blokoval důstojníkovi výhled na nastupující cestující.
Drou se sehnula a zvedla tašku napěchovanou velmi podivnou směsí oblečení včetně Bothariho a Cordeliiných suvenýrů z hor, a malou zásobou zbraní.
Bothari nastavil polarizaci zadního krytu do zrcadlového odrazu a zvedl ho.
"Milady!" ozval se Koudelkův znepokojený hlas ze vchodu do výtahu za nimi. "Co to děláte?"
Cordelia skousla sprostou kletbu. Násilím přetvořila svůj divošský výraz na lehký, překvapený úsměv a otočila se. "Nazdar, Kou. Co je?"
Když ji spatřil s Droušnákovou a s taškou, zakabonil se. "Já jsem se ptal první." Byl bez dechu, musel za nimi dlouhé minuty běžet, potom, co ji nenašel v Aralově bytě. Špatně načasovaná pochůzka.
Cordelia si udržovala na tváři úsměv, ale v duchu si představovala bezpečnostní tým, hrnoucí se z výtahu, aby ji zatkl nebo aspoň překazil plány. "My… jedeme do města."
Skepticky sevřel rty. "Ano? A ví o tom admirál? Kde je v tom případě Illyanův výjezdní tým?"
"Jeli napřed," řekla Cordelia s předstíranou lhostejností.
Bylo to tak neurčitě pravděpodobné, že Koudelka na chvilku zaváhal, viděla mu to na očích. Bohužel jen na okamžik. "Počkejte sakra aspoň minutu -"
"Poručíku," přerušil ho seržant Bothari, "podívejte se na tohle." Ukázal směrem k zadním sedadlům pro cestující ve štábním voze.
Koudelka se naklonil k vozidlu. "Na co?" řekl netrpělivě.
Cordelia sebou škubla, když Bothari praštil hranou dlaně Koudelku do krku. Podruhé sebou trhla, když uslyšela hlasitou ránu, jak Koudelkova hlava narazila na stěnu vozu uvnitř kupé pro cestující. Tam mu pomohl Bothari, prostě ho vzal za krk a za opasek a šoupl ho dovnitř. Koudelkův meč zařinčel na dláždění.
"Nastupte," řekl Bothari napjatým, tichým hlasem. Rychle se podíval přes garáž směrem k zasklené dopravní kanceláři. Droušnáková do kupé hodila tašku a skočila za Koudelkou, musela odstrčit jeho dlouhé nohy. Cordelia popadla jeho meč v holi a vlezla za nimi. Bothari ustoupil, zasalutoval, uzavřel zrcadlový kryt a usedl na místo řidiče.
Hladce vyjeli. Cordelia musela bojovat s iracionální panikou, když Bothari zastavil u první kontroly. Viděla i slyšela stráže tak jasně, že si jen s námahou připomínala, že oni vidí jen odraz svých vlastních nesmlouvavých očí. Ale hrabě Pjotr zřejmě opravdu mohl jet, kam chtěl. Bylo velmi příjemné být generálem Pjotrem, i když v těchto perných časech by asi ani Pjotr nemohl vjet dovnitř do základny Tanery, aniž by mu zadní kryt otevřeli a prohledali. Poslední posádka u brány, která je jen odmávla, byla zaměstnaná právě takovou inspekcí velkého přijíždějícího konvoje přepravních kamionů. Jejich načasování bylo přesně takové, jaké si Cordelia přála a za jaké se modlila.
Cordelia s Droušnákovou konečně narovnaly rozpláclého Koudelku a posadily ho mezi sebe. Už nebyl tak znepokojivě ochablý. Koudelkova hlava, krk a horní část trupu byly z těch mála částí, které neměl prošpikované dráty, a Cordelia doufala, že nic anorganického se mu nezlomilo.
Droušnáková se zeptala utrápeným hlasem: "Co s ním provedeme?"
"Na silnici ho vyhodit nemůžeme, utíkal by zpátky a žaloval by na nás," řekla Cordelia. "A kdybychom ho připoutali někde ke stromu, kde nebude vidět, je šance, že by ho nenašli… radši ho svážeme, už se probírá."
"Já ho zvládnu."
"Obávám se, že už s ním manipulovalo dost lidí."
Droušnákové se podařilo Koudelku imobilizovat, svázala mu ruce zkroucenou šálou z tašky a ukázalo se, že umí docela zajímavé uzly.
"Mohl by nám být užitečný," uvažovala Cordelia.
"On nás zradí," mračila se Droušnáková.
"Možná, že ne. Ne jakmile budeme na nepřátelském území. Až jediná cesta dál bude kupředu."
Koudelkovy oči sebou přestaly škubat, pak se pod neviditelnou blánou rozmazaly a nakonec zaostřily. Cordelii se ulevilo, když zjistila, že má obě panenky stále stejně velké.
"Milady - Cordelie," zaskřehotal. Marně se pokoušel roztrhnout hedvábná pouta. "Tohle je bláznovství. Narazíte přímo na Vordarianovy vojáky. A pak bude Vordarian mít na admirála dvě páky místo jen jedné. A vy i Bothari víte, kde je císař!"
"Kde byl," opravila ho Cordelia. "Před týdnem. Jsem si jistá, že od té doby ho přestěhovali. A Aral už myslím prokázal, že je schopný odolat Vordarianovu nátlaku. Nepodceňujte ho."
"Seržante Bothari," Koudelka se naklonil kupředu a apeloval na něj pomocí interkomu. Přední kryt byl teď také postříbřený.

"Ano, poručíku?" odpověděl Bothariho monotónní bas.
"Nařizuji vám, abyste toto vozidlo otočil." Následovala krátká pauza. "Já už nejsem v císařských službách, pane. Jsem v penzi."
"Pjotr tohle nenařídil! Jste ve službách hraběte Pjotra."
Po delší přestávce Bothari odpověděl tišším hlasem: "Ne, jsem podřízený lady Vorkosiganové."
"Přestal jste brát léky!"
Cordelia nechápala, jak se podobný úkaz mohl přenášet pouhým hlasovým spojením, ale zcela zřetelně před sebou uviděla Bothariho vlčí úsměv.
"Ale no tak, Kou," přemlouvala ho Cordelia. "Stůjte při mně. Pojďte se mnou za štěstím. Pojďte se mnou za životem. Pojďte za adrenalinem."
Droušnáková se předklonila s přísným úsměvem na rtech a špitla Koudelkovi do druhého ucha: "Podívej se na to z tohohle hlediska, Kou. Kdo jiný ti ještě nabídne šanci na skutečný boj?"
Koudelka se podíval napravo a nalevo, z jedné své přemožitelky na druhou. Zvuk motoru pozemního vozidla se zvýšil do vytí, když vystřelili do houstnoucího soumraku.

KAPITOLA 16

Ilegální zelenina, uvažovala Cordelia zadumaně mezi pytli květáku a krabicemi zahradnicky pěstovaných lesních plodů, když se vrzající nákladní vznášedlo prokašlávalo po cestě. Jižní zelenina proudila do Vorbarr Sultany po stejně utajených trasách, jako byla ta její. Byla si skoro jistá, že se pod hromadou nalézalo pár pytlů se stejným zelím, s nímž cestovala před dvěma nebo třemi týdny a které migrovalo podle podivných válečných ekonomických tlaků.
Hrabství loajální Vorkosiganovi vydala přísný zákaz vstupu do hrabství ovládaného Vordarianem. I když smrt hladem byla ještě daleko, v očekávání obležení a zimy ceny potravin v hlavním městě vyletěly do nebetyčné výše. To inspirovalo chudáky, aby zkusili štěstí. A chudák pokoušející štěstí neměl nic proti tomu, aby za úplatek přidal ke svému nákladu několik nehlášených cestujících.
Celé schéma vymyslel Koudelka, který zanechal svého snaživého odporu. Plánování cesty ho přitahovalo téměř proti jeho vůli. A byl to Koudelka, kdo našel velkoobchodní sklady zeleniny v jednom městě ve Vorinnisově hrabství, a prolézal nakládací prostory, dokud nenalezl nezávislého obchodníka, který vyrážel na cestu se zbožím. Ale Bothari rozhodl o velikosti úplatku, podle Cordelie směšně malého, ale přiměřeného pro jejich současnou roli venkovských zoufalců.
"Můj táta byl kupec," vysvětlil Koudelka škrobeně, když jim schéma popisoval. "Já vím, co dělám."
Cordelii na chvíli zmátl jeho opatrný pohled na Droušnákovou, než si vzpomněla, že otec Drou byl voják. Kou mluvil o své sestře a ovdovělé matce, ale až dosud si Cordelia neuvědomovala, že ze svých vzpomínek schválně vynechával otce kvůli jeho společenskému postavení, ne proto, že by se neměli rádi. Jejich nápad použít nákladňák s masem Kou zavrhl. "U toho je větší šance, že ho zastaví Vordarianovi vojáci," vysvětlil, "aby z řidiče vytřásli pár stejků." Cordelia nevěděla, jestli z něj mluví vojenská zkušenost nebo historie dodavatelů jídla nebo obojí. V každém případě byla vděčná, že nemusí cestovat s odpornými zmrzlými zvířecími mrtvolami.
Oblékli se pro své role, jak nejlépe dovedli - rozdělili se o obsah tašky a o šaty, které měli na sobě. Bothari a Koudelka se vydávali za nedávno propuštěné veterány, snažící se vylepšit svůj ubohý úděl, a Cordelia s Drou hrály role dvou venkovanek, které se k nim přidaly. Ženy měly na sobě realistickou kombinaci starých, obnošených horských oděvů a věcí, které vyšší třída vyhodila, zřejmě z bazaru. Když si některé kusy šatstva vyměnily, dokázaly přesně napodobit ten jemný nádech nevkusu, vyzařující z žen, které nenosí originály.
Cordelia vyčerpáním zavřela oči, i když na spánek neměla ani pomyšlení. V hlavě jí odtikávaly hodiny. Dostat se až sem jim trvalo dva dny. Tak blízko k cíli a tak daleko k úspěchu… Když nákladňák náhle zastavil a klesl na zem, trhla sebou a otevřela oči.
Bothari se protáhl otvorem z řidičovy kabiny. "Tady vystupujeme," zavolal na ně nepříliš hlasitě. Všichni vyskákali ven na kraji Vorbarr Sultany. Dech se jim v chladném vzduchu srážel. Byla ještě tma před svítáním a bylo tam méně světel, než Cordelia čekala. Bothari mávl na řidiče, aby odjel.
"Myslel jsem si, že bysme s ním neměli ject až na tržiště," zabručel Bothari. "Řidič říkal, že v téhle denní době, když přijíždějí nový zásoby, je tu plno Vordarianovejch městskejch stráží."
"Čekají vzbouření kvůli jídlu?" zeptala se Cordelia.
"To jistě, a taky chtějí svoje potraviny dostat první," řekl Koudelka. "Vordarian sem bude muset brzy poslat armádu, než černej trh vysaje všechno jídlo z přídělového systému." Kou na moment zapomněl předstírat, že je jakoby Vor a předvedl jim úžasné a podrobné znalosti ekonomiky černého trhu. A jak vlastně dokázal kupec koupit synovi takové vzdělání, aby ho přijali do nelítostně konkurenční Císařské vojenské akademie? Cordelia se nenápadně zazubila a rozhlédla se po ulici. Byli ve staré části města, z doby, kdy ještě neexistovaly dopravní tunely a žádná budova neměla víc než šest pater. Byly ošumělé; kanalizace, elektrické a světelné potrubí byly zřejmě do architektury zabudovány dodatečně.
Bothari je vedl a zdálo se, že ví, kam jde. Stav domů podél cesty se nezlepšoval. Ulice a uličky se zužovaly a vydávaly vlhký pach rozkladu s občasným závanem moči. Světel tu bylo ještě méně. Drou šla se shrbenými rameny a Koudelka pevně svíral svou hůl.
Bothari se zastavil před úzkými, špatně osvětlenými dveřmi, na nichž visela ručně psaná cedulka Pokoje. "Tady to bude dobrý." Starodávné dveře, které se neotevíraly automaticky, ale byly zavěšené na pantech, byly zamčené. Zaklepal s nimi a pak zaklepal. Po dlouhé době se otevřela malá dvířka zasazená ve velkých a ven vyhlédlo

podezřívavé oko.
"Co chcete?"
"Pokoj."
"V tuto hodinu? Ani náhodou."
Bothari přitáhl Drou kupředu. Pruh světla z pootevřených dveří jí osvítil obličej.
"Hmmm," zavrčel hlas zpoza dveří tlumeně. "No dobře…" Zachřestilo pár řetězů, zaskřípal kov a dveře se rozlétly.
Shromáždili se v úzké chodbě se schody, kde byl psací stůl a klenutý průchod, vedoucí do temné místnosti. Když se hostinský dozvěděl, že chtějí jen jeden pokoj pro všechny čtyři, byl ještě nabručenější. Ale na nic se jich nevyptával, skutečná beznaděj zřejmě propůjčila jejich roli chudáků nádech pravosti. Protože byly ve skupině dvě ženy a zejména Koudelka, nikoho zřejmě ani nenapadlo, že by mohli být tajní agenti.
Ubytovali se v laciném, těsném pokoji nahoře, kde si Kou a Drou mohli lehnout jako první. Za okny začínalo svítat, když se Cordelia s Botharim vydali dolů ve snaze sehnat něco k snědku.
"Měla jsem si uvědomit, že do obleženého města si musím vzít s sebou polní dávky," poznamenala Cordelia.
"Ještě to není tak zlý," řekl Bothari. "Ale - radši nemluvte, milady. Máte přízvuk."
"Pravda. V tom případě navažte rozhovor s tím chlapem, jestli můžete. Chci znát místní názor na situaci."
Našli hostinského - nebo kdo to byl - v malé místnosti za klenutým průchodem. Podle pultu a několika otlučených stolů a židlí místnost zřejmě sloužila i jako bar a jídelna. Muž jim neochotně prodal za přemrštěné ceny několik zapečetěných balíčků s jídlem a nápoje v lahvích. Přitom si stěžoval na přídělový systém a snažil se z nich vylákat, co jsou zač.
"Já už jsem tuhle cestu plánoval celý měsíce," řekl Bothari a opřel se o bar. "Ta zatracená válka mi to posrala."
Hostinský povzbudivě zabručel jako jeden podnikatel ke druhému. "Jo? Do čeho děláte?"
Bothari si olízl rty a zamyšleně přimhouřil oči. "Viděl jste tu blondýnu?"
"Jo."
"Je panna."
"V žádným případě. Na to je moc stará."
"To jo. Ale můžu ji vydávat za vyšší třídu. Chtěli jsme ji prodat nějakýmu Vorovi na zimním trhu. Aspoň by bylo co jíst. Ale ti všichni zmizeli z města. Moh bych možná zkusit nějakýho bohatýho kupce. Ale jí se to nebude líbit. Slíbil jsem jí vopravdovýho lorda."
Cordelia si přikryla ústa rukou a pokusila se zdusit jakékoli zvuky, kterými by upoutala pozornost. Ještě že tu Drou nebyla a neslyšela, co si Bothari vymyslel jako krycí historku. Dobrý bože. Bylo možné, že barrayarští muži skutečně platili za potěšení sexuálně trápit nezasvěcené ženy?
Hospodský střelil očima po Cordelii. "Když ji necháváte samotnou s vaším partnerem bez gardedámy, může se stát, že přijdete vo to, co jste přišel prodat."
"Ale kdepak," řekl Bothari. "Udělal by to, kdyby moh, ale dostal kdysi zásah nervovým disruptorem, tam dolů, víte. Propustili ho z armády ze zdravotních důvodů."
"I vás?"
"Propuštěn bez újmy."
Jak Cordelia věděla, to bylo synonymum jak pro obyčejný odchod z armády, tak i pro propuštění z vojenského vězení, nevyhnutelný osud chronických výtržníků, kteří spáchali něco těsně pod hranicí hrdelního zločinu.
"A vy s sebou taháte kripla?" hospodský trhl hlavou směrem k jejich pokoji nahoře a jeho obyvatelům.
"Je to hlava votevřená."
"Teda moc toho v tý hlavě nemá, když sem přijde teď kvůli takovýmu obchodu."
"Jo. Myslím, že bych za ten kus masa dostal lepší cenu, kdybych ho byl rozsekal na řízky."
"Svatá pravda," odfrkl si hospodský nevrle s pohledem na hromadu jídla na pultě před Cordelií.
"Ale na to je furt moc dobrá. Asi si budu muset najít něco jinýho, než se tenhle bordel přežene. Zabíjím čas. Někdo možná bude potřebovat ranaře…" Bothari nechal konec věty viset ve vzduchu. Docházela mu inspirace?
Hospodský si ho se zájmem prohlédl. "Jo? Já jsem měl vyhlídnutýho něco, na co bych potřeboval asi agenta. Už tejden se bojím, že mě někdo předběhne. Vy byste moh bejt přesně to, co potřebuju."
"Jo?"
Hospodský se důvěrně naklonil přes bar. "Chlapci hraběte Vordariana dávají dole na stanovišti císařský bezpečnosti tučný vodměny za informace vo hledanejch vosobách. Já bych se normálně mezi bezpečáky neplet, ať už je tenhle tejden vede kdo chce, ale tady dole v ulici je jeden moc divnej chlap, pronajímá si tam pokoj. A moc z něj nevychází, akorát když jde pro jídlo, a nosí víc jídla, než může jeden člověk sníst… Má tam s sebou někoho, koho nikdo ještě neviděl. A určitě to není nikdo z nás. Muselo mě napadnout, že… by to třeba někomu stálo za vodměnu, ne?"
Bothari se přemýšlivě zamračil. "To by mohlo bejt nebezpečný. Jestli admirál Vorkosigan vtrhne do města, budou moc chtít seznam informátorů. A vy tu bydlíte."
"Ale vy ne, co? Když mi uděláte zástěrku, moh bych vám dát deset procent. Myslím, že ten chlápek je důležitej. Vyděšenej je na to dost."
Bothari potřásl hlavou. "Já jsem byl na venkově, a když jsem přišel sem - vy to tady ve městě necejtíte? Smrdí to tu porážkou, člověče. Vordarianovi lidi se mi zdají přímo chorobně snaživý. Na vašem místě bych vo tom seznamu informátorů přemejšlel."
Hospodský zklamaně sevřel rty. "Tak nebo tak, ta příležitost nevydrží věčně."
Cordelia se naklonila k Bothariho uchu a zašeptala: "Dělejte, že souhlasíte. Zjistěte, kdo to je. Mohl by to být spojenec." Zamyslela se a dodala: "Řekněte si o padesát procent."
Bothari se narovnal a přikývl. "Půl na půl," řekl hostinskému. "Za riziko."

Hostinský se na Cordelii zakabonil, ale s jistou úctou. Neochotně řekl: "Počítám, že padesát procent něčeho je lepší než sto procent ničeho."
"Můžete mi zařídit, abych se na toho člověka podíval?" zeptal se Bothari.
"Snad jo."
"Nastav ruce, ženská." Bothari naskládal balíčky s jídlem Cordelii do náručí. "Vodnes to nahoru do pokoje."
Cordelia si odkašlala a pokusila se předstírat horácký přízvuk. "Ty buď vopatrnej. Ve městě tě vodřou."
Bothari se na hospodského výhružně usmál. "Ne, ten by nezkusil podvíst starýho veterána. Ne víc než jednou."
Hospodský se na něj usmál také, ale nervózně.
ü
Cordelia neklidně dřímala, dokud ji Bothariho návrat do jejich malého pokoje nevytrhl ze spaní. Než za sebou zavřel dveře, pečlivě zkontroloval chodbu. Tvářil se zasmušile.
"Tak co, seržante? Co jste zjistil?" Co kdyby se ukázalo, že ten druhý uprchlík je stejně strategicky významný jako třeba admirál Kanzian? Ta myšlenka ji vyděsila. Jak by mohla odolat a dál jít za svým cílem, kdyby před ní jasně stálo nějaké větší dobro…? Kou na lehátku na zemi a Drou na druhém lůžku si protírali oči, opírali se o lokty a poslouchali.
"Je to lord Vorpatril. S lady Vorpatrilovou."
"Ach ne." Posadila se. "Jste si tím jistý?"
"Jo, jsem."
Kou se podrbal na hlavě a prohrábl si vlasy, rozcuchané spánkem. "Mluvil jste s nimi?"
"Ještě ne."
"Proč ne?"
"O tom musí rozhodnout lady Vorkosiganová. Jestli se máme vodchýlit od našeho původního cíle."
A to si myslela, že by se jí líbilo velet. "Vypadají v pořádku?"
"Jsou naživu a skrejvají se. Ale - ten hajzl dole určitě není jedinej, kdo si jich všimnul. Zatím jsem mu dal něco na přemejšlení, ale někdo jinej by moh dostat zálusk na peníze kdykoli."
"Nějaká známka, že mají dítě?"
Zavrtěl hlavou. "Ještě se nenarodilo."
"Už je pozdě! Měla rodit před víc než dvěma týdny! To je peklo." Odmlčela se. "Myslíte, že bychom mohli uprchnout společně?"
"Čím víc lidí je pohromadě, tím jsou nápadnější," řekl Bothari pomalu. "A lady Vorpatrilovou jsem zahlíd. Ta je vopravdu nápadná. Lidi by si jí všimli."
"Nevím, jak by to zlepšilo jejich situaci, kdyby se k nám teď připojili. Už se úspěšně skrývají několik týdnů. Jestli se nám podaří dostat se do rezidence, třeba bychom mohli zkusit je vzít s sebou, až se budeme vracet. Určitě by Illyan za nimi mohl poslat své loajální agenty, aby jim pomohli…" K čertu. Kdyby tu byla na oficiální misi, měla by přesně ty kontakty, které Vorpatrilovi potřebovali. Ale na druhé straně, kdyby byla na oficiální misi, určitě by nešla tudy. Seděla a přemýšlela. "Ne. Ještě je nekontaktujte. Ale měli bychom udělat něco, abychom odradili našeho přítele dole."
"To už jsem udělal," řekl Bothari. "Řek jsem mu, že vím, kde bych moh dostat lepší cenu a přitom neriskovat hlavu. Možná ho budeme muset podplatit, aby nám pomoh."
"Vy byste mu důvěřoval?" řekla Droušnáková pochybovačně.
Bothari se ušklíbl. "Pokud ho mám na vočích. A dokud tady budem, zkusím ho mít na vočích pořád. A ještě jedna věc. Viděl jsem zprávy na jeho holovizi v zadní místnosti - Vordarian se včera večer prohlásil císařem."
Kou zaklel. "Tak to nakonec udělal."
"Ale co to znamená?" zeptala se Cordelia. "Necítí se dost silný, nebo je to jen zoufalá akce?"
"Řekl bych, že je to jeho poslední trik, jak získat na svou stranu vesmírné síly," řekl Koudelka.
"A vážně tím víc lidí získá, než rozzuří?"
Kou potřásl hlavou. "My na Barrayaru se opravdu bojíme chaosu. Už jsme to zažili a je to ošklivé. Císařství bylo vždycky pokládáno za zdroj pořádku, dokonce už předtím, než Dorka Vorbarra skoncoval s mocí válčících hrabat a sjednotil planetu. Slovo císař tady opravdu znamená hodně."
"Pro mě ne," vzdychla si Cordelia. "Musíme si trochu odpočinout. Možná, že zítra touto dobou bude všechno už za námi." To byla buď nadějná, nebo hrůzná myšlenka, podle toho, na čem se zakládala. Po tisící odpočítávala hodiny, jeden den budou potřebovat, aby pronikli do rezidence, a dva dny na zpáteční cestu na Vorkosiganovo území… moc času nemají. Měla pocit, že sama letí stále rychleji a už nemá kde se otočit.
ü

Poslední možnost celou věc zrušit. Jemný déšť s mlhou přinesl do města časný soumrak. Cordelia se dívala špinavým oknem na kluzkou ulici s několika pruhy jantarového světla ze slabých pouličních lamp. Po ulici spěchalo jen pár zahalených postav se sklopenými hlavami. Bylo to, jako kdyby válka a zima vysály poslední dech podzimu a místo toho vydechly smrtící ticho. To jsou nervy, řekla si Cordelia, napřímila se a odvedla svou malou společnost dolů.
Stůl v hale byl opuštěný. Cordelia se právě rozhodovala, že vynechá takovou maličkost jako odhlášení - konec konců, zaplatili předem -, když hospodský vtrhl dovnitř předními dveřmi. Setřásal si z kabátu studené kapky deště a klel. Pak zahlédl Bothariho.
"Vy! To je všecko vaše vina, vy zbabělej hajzle! Propásli jsme to, k čertu, a teď dostane zaplaceno někdo jinej! Ta vodměna mohla bejt moje, měla bejt moje -"
Bothari přerušil nadávky hospodského ranou, kterou ho přišpendlil ke zdi. Špičky hostinského nohou se natahovaly k zemi, když se Bothari k jeho obličeji zčistajasna sklonil s divošským výrazem ve tváři. "Co se stalo?"

"Toho chlapa sebral jeden Vordarianův oddíl. Vypadá to, že ho taky donutili vodvést je za tím druhým." V hlase hostinského se mísil vztek a strach. "Mají je voba a já nemám nic!"
"Mají je?" opakovala Cordelia mdle.
"Právě je vodvádějí, zatraceně."
Cordelia si uvědomila, že možná ještě mají šanci. Rozhodnutí velitelky nebo taktická nutnost, na tom teď nezáleželo. Vytáhla z tašky paralyzér, Bothari ustoupil a Cordelia zasáhla hospodského na místě, kde stál s otevřenými ústy. Jeho nehybné tělo Bothari strčil za stůl. "Musíme zkusit jim pomoct. Drou, vyndejte ostatní zbraně. Seržante, veďte nás. Jdeme!"
Zjistila, že běží po ulici ke scéně, které by se každý Barrayaran určitě vyhnul - noční zatýkání bezpečnostní policie. Drou běžela vedle Bothariho a Koudelka, který nesl tašku, zaostával za nimi. Cordelia si přála, aby mlha byla hustší. Tajný byt Vorpatrilových byl o dva bloky dál a kousek za rohem v ošumělé úzké budově, hodně podobné té, v níž strávili den. Bothari zvedl ruku, opatrně se podívali za roh a zase ustoupili. Před malým penzionem byly zaparkované dva vozy bezpečnosti, přesně u vchodu. Kromě nich samotných byla ulice podivně vylidněná. Koudelka je s funěním doběhl.
"Droušnáková," řekl Bothari, "obejděte je. Zaujměte pozici pro křížovou střelbu z druhý strany jejich vozidel. Dávejte pozor, určitě mají lidi u zadních dveří."
Ano, pouliční taktika byla jasně Bothariho specializace. Drou přikývla, zkontrolovala si, jestli má nabitou zbraň, a s předstíranou nedbalostí obešla roh bez ohlédnutí. Jakmile byla z dohledu nepřátelských vojáků, rozběhla se.
"Musíme se dostat do lepší pozice," zabručel Bothari a zariskoval ještě jeden pohled za roh. "Sakra, nic nevidím."
"Po ulici jde muž se ženou," představovala si Cordelia intenzivně. "Zastaví se, aby si popovídali u dveří. Zvědavě civí na vojáky, kteří se starají jen o zatýkání - prošlo by nám to?"
"Nadlouho ne," řekl Bothari. "Jen než by jim jejich oblastní skenery ukázaly, že máme nabitý zbraně. Ale přežili bysme dýl než ti dva. Až se pohneme, musí to bejt rychle. Možná, že bysme je oklamali na dost dlouho. Poručíku, vy nás budete odtud krejt. Mějte plazmovou pistoli připravenou, nic lepšího, co by zastavilo vozidlo, nemáme."
Bothari si schoval svůj nervový disruptor pod kabát. Cordelia si zastrčila paralyzér za pas sukně pod bundu a lehce se zavěsila do Bothariho. Přešli za roh.
Tohle byl opravdu hloupý nápad, říkala si Cordelia, když udržovala krok s Botharim. Jestli chtěli zkusit podobnou léčku, měli ji zorganizovat už před několika hodinami. Nebo měli už před několika hodinami vylákat Padmu a Alys ven. Ale - kdy vlastně si Padmy někdo všiml? Co když padli společně s nimi do nějaké dlouho připravené pasti? Žádné co kdyby. Dávej pozor na to, co se děje teď.
Když se blížili k temnému vchodu, Bothari zpomalil krok. Postrčil Cordelii před sebe a nad její hlavou se opřel rukou o zeď. Byli teď dost blízko děje, aby slyšeli i hlasy. Ve vlhkém vzduchu se jasně rozléhalo praskání komunikátorů.
Právě včas. I přes obnošené kalhoty a košili Cordelia ihned poznala tmavovlasého muže, kterého jeden voják tiskl k vozidlu - byl to kapitán Vorpatril. Tvář měl znetvořenou krvácejícími odřeninami a modřinami a rty naběhlé, stažené dozadu v typické grimase vyvolané fastpentou. Úsměv se čas od času měnil v bolestný škleb a zase zpátky. Hihňání se střídalo se sténáním.
Černě odění bezpečáci táhli ze dveří penzionu ženu. Soustředili se jen na ni, stejně jako Bothari s Cordelii.
Alys Vorpatrilová na sobě měla jen noční košili a župan a na bosých nohou měla narychlo obuté boty bez podpatku. Rozpuštěné tmavé vlasy jí divoce vlály kolem bílého obličeje, vypadala jako šílená. Byla opravdu nápadně těhotná, černý župan se jí rozevíral nad břichem v bílé noční košili. Voják měl ruce surově obemknuté kolem jejího těla, Alys se rozkročila, aby se mohla jeho tahu lépe vzepřít.
Velitel, řádný plukovník, zkontroloval nejnovější zprávy z komunikátoru. "Tak to bychom měli. Lord a jeho dědic." Pohlédl na břicho Alys Vorpatrilové, potřásl hlavou, jako by si chtěl pročistit mozek, a promluvil do komunikátoru. "Nechte toho, kluci, tady jsme skončili."
"Co s tímhle k čertu máme dělat, plukovníku?" zeptal se jeho poručík nervózně. V hlase se mu mísil intenzivní zájem se strachem. Přešel k lady Vorpatrilové a vyhrnul jí košili. Během posledních dvou měsíců ztloustla, brada i prsa se jí zakulatily, stehna zesílila a břicho měla jako vycpané. Voják zvědavě zabořil prst hluboko do měkkého bílého masa. Alys stála mlčky, třásla se a tmavé oči se jí leskly slzami strachu. "Naše rozkazy říkají zabít lorda a jeho dědice. Ji ne. Máme teda sedět a čekat? Zmáčknout jí břicho? Nebo rozříznout? Nebo," pokračoval vemlouvavým tónem, "že bysme ji vzali na velitelství?"
Strážný, který držel Alys zezadu, se ušklíbl a pohybem nezaměnitelného významu narazil boky do její zadnice. "Ale přece ji tam nemusíme vozit hned, ne? Chci říct, tohle maso je Vorka. To je nějaká šance!"
Plukovník se na něj zahleděl a znechuceně si odplivl. "Desátníku, jste perverzní."
Cordelia si s úlekem uvědomila, že Bothariho pozornost, intenzivně zaostřená na scénu před nimi, už nemá nic společného s taktikou. Byl hluboce vzrušený. Oči měl skelné a ústa pootevřená.
Plukovník strčil svůj komunikátor do kapsy a vytáhl nervový disruptor. "Ne." Potřásl hlavou. "Uděláme to rychle a čistě. Odstupte, desátníku."
Podivná milost…
Voják odborně podrazil Alys kolena a povalil ji na zem. Pak ustoupil. Alys rozhodila ruce nad chodníkem, příliš pozdě na to, aby uchránila své břicho před tvrdým nárazem. Padma Vorpatril zaúpěl ze svého fastpentového obluzení. Plukovník namířil svůj nervový disruptor a zaváhal, jako by si nebyl jistý, jestli ji má střelit do těla nebo do hlavy.
"Zabijte je," zasyčela Cordelia Botharimu do ucha, vytáhla svůj paralyzér a vypálila.
Bothari nejen že přišel k sobě, ale rovnou přeskočil do jakéhosi zběsilého stavu. Náboj z jeho nervového disruptoru zasáhl plukovníka ve stejném okamžiku, kdy ten dostal zásah i z Cordeliina paralyzéru, i když ona vytasila zbraň dřív.

Pak se rozběhl a jako tmavá rozmazaná skvrna skočil za zaparkované vozidlo. Neustále střílel, modré blesky elektrifikovaly vzduch. Dva další vojáci padli a zbytek se ukryl za vozy.
Alys Vorpatrilová, která stále ležela na chodníku, se schoulila a pokoušela se chránit si břicho rukama i nohama. Padma Vorpatril, nadrogovaný fastpentou, se k ní zmateně potácel s rukama před sebou. Zřejmě měl na mysli totéž. Poručík, kutálející se po zemi ve snaze najít úkryt, se zastavil a namířil na zmateného muže svůj nervový disruptor.
Pauza, kterou si poručík dovolil pro přesnější zamíření, se mu stala osudnou. V jeho těle se setkaly dva výstřely, jeden z nervového disruptoru Droušnákové zpoza vozidel a druhý z Cordeliina paralyzéru - oba však přišly o tisícinu vteřiny pozdě. Výstřel z poručíkova disruptoru zasáhl Padmu Vorpatrila do týla. Rozlétly se modré jiskry, tmavé vlasy se zbarvily do oranžova. Padmovo tělo se prohnulo v divoké křeči a se škubnutím padlo na zem. Alys Vorpatrilová zakvílela, byl to krátký, ostrý výkřik, prudce ukončený zajíknutím. Zdálo se, že na rukou a kolenou momentálně zkoprněla a nemohla se rozhodnout, jestli se má plazit k němu, nebo pryč.
Postavení Droušnákové pro křížovou palbu bylo perfektní. Poslední voják byl zabit, když se snažil zvednout kryt ozbrojeného vozidla. Řidič se obezřetně rozhodl zkusit odjet za krytem druhého vozu. Výstřel z Koudelkovy plazmové pistole vozidlo zasáhl, když zrychlovalo kolem rohu. Sklouzlo do divokého smyku, se záplavou jisker škrtlo bokem o chodník a narazilo do cihlové budovy.
Ano, a nezakládala se celá moje strategie pro tuhle misi na tom, že budu neviditelná? pomyslela si Cordelia zmámeně a rozběhla se kupředu. S Droušnákovou doběhly k Alys ve stejné chvíli a společně zvedly chvějící se ženu na nohy.
"Musíme vodtud," řekl Bothari. Vstal ze střelecké pozice a vykročil k nim.
"To ti bůh řek," souhlasil Koudelka. Kulhal k nim a rozhlížel se kolem po náhlých, úděsných jatkách. Ulice byla nápadně klidná. Dlouho tak nezůstane, domnívala se Cordelia.
"Tudy," ukázal Bothari směrem do úzké a tmavé uličky. "Utíkejte."
"Neměli bychom si vzít ten vůz?" ukázala Cordelia na vozidlo ověšené mrtvolami.
"Ne. Dá se vystopovat. A tam, kam jdem, se nevejde."
Cordelia si nebyla jistá, jestli Alys s pláčem zkrouceným obličejem může vůbec někam běžet, ale zastrčila si paralyzér zpátky za pas a vzala těhotnou ženu za jednu ruku. Drou ji vzala za druhou a společně ji vedly za seržantem. Aspoň Koudelka už nebyl z nich všech nejpomalejší.
Alys plakala, ale ne hystericky - jen jednou se ohlédla přes rameno na mrtvé tělo svého muže a pak se pochmurně soustředila na běh. Moc jí to nešlo. Byla beznadějně neschopná udržet rovnováhu, rukama si objímala břicho a zkoušela tak vyrovnávat nárazy svých těžkých kroků. "Cordelie," vydechla. Bylo to jen poznání, na žádosti o vysvětlení neměla čas ani dech.
Neušli víc než tři bloky, když Cordelia uslyšela sirény z míst, odkud utekli. Ale zdálo se, že Bothari se opět ovládá a nepodléhá panice. Prošli další úzkou uličkou a Cordelia si uvědomila, že se dostali do městské čtvrti, kde nebyla pouliční světla - vlastně kde nebyla vůbec žádná světla. Napínala zrak do mlhavých stínů.
Alys se náhle zastavila a Cordelia se zarazila tak prudce, že ji málem srazila na zem. Žena stála půl minuty na místě a v předklonu lapala po dechu.
Cordelia si uvědomila, že pod klamnou vrstvou tuku je Alysino břicho tvrdé jako kámen a že vzadu má župan celý mokrý. "Začínáte rodit?" zeptala se. Nevěděla, proč se ptá, protože to bylo očividné.
"Takhle to je už - den a půl," vyhrkla Alys. Zřejmě se nedokázala narovnat. "Myslím, že mi voda praskla ještě tam, když mě ten darebák srazil na zem. Pokud to není krev - ale to bych už asi byla v bezvědomí, kdyby to byla krev - teď to bolí o hodně víc…" Její dech se zpomalil a pracně napřímila ramena.
"Jak dlouho ještě?" zeptal se Koudelka poplašeně.
"Jak to mám vědět? Nikdy jsem to ještě nedělala. Váš odhad je stejně dobrý jako můj," obořila se na něj lady Vorpatrilová. Žhavý vztek jí pomůže od studeného strachu. Ale vztek nevydával dost tepla, byl jako svíčka ve sněhové bouři.
"Moc dlouho už to trvat nebude, řek bych," ozval se Bothariho hlas ze tmy. "Radši bysme se měli někam uklidit. Pojďte."
Lady Vorpatrilová už nemohla běžet, ale dokázala se rychleji kolébat, i když se každé dvě minuty bezmocně zastavovala. Pak už každou minutu.
"Tam už nedojdeme," zabručel Bothari. "Počkejte tady." Zmizel v postranní uličce. Všechny uličky tu vypadaly jako průchody, chladné, smradlavé a tak úzké, že pozemní vozidlo by jimi neprojelo. V bludišti potkali jen dva lidi, kteří se museli přitisknout k jedné straně průchodu, aby se opatrně minuli.
"Můžete udělat něco, čím byste to nějak zadržela?" zeptal se Koudelka, když viděl, jak se lady Vorpatrilová opět předklonila. "Měli bychom… zkusit sehnat nějakého doktora."
"Ten blbec Padma pro něj právě šel," procedila Alys. "Prosila jsem ho, aby nechodil… ach bože!" Po chvilce dodala překvapivě konverzačním tónem: "Příště, až se vám bude chtít zvracet z hloubi žaludku, Kou, navrhuju vám, abyste prostě zavřel ústa a usilovně polykal… není to zrovna ovladatelný reflex." Opět se napřímila a roztřásla se.
"Nepotřebuje doktora, potřebuje si někam lehnout," promluvil Bothari ze stínu. "Tudy."
Odvedl je o kousek dál ke dřevěným dveřím, přitlučeným hřebíky ke staré štukované stěně. Podle čerstvých třísek bylo zřejmé, že je právě vykopl. Jakmile byli uvnitř a pevně za sebou dveře zavřeli, Droušnáková se konečně odvážila vyndat z tašky baterku. Osvítila malou, prázdnou, špinavou místnost. Bothari rychle prolezl všechny kouty. Dvoje vnitřní dveře byly už dávno vylomené, ale celý dům byl tichý a temný a zřejmě opuštěný. "Bude to muset stačit," řekl Bothari.
Cordelia přemýšlela, co by měla k sakru udělat dál. Věděla všechno o placentárním přenosu a císařských řezech, ale pokud šlo o takzvaný normální porod, měla jen teoretické znalosti. Alys Vorpatrilová pravděpodobně věděla o biologii ještě méně, Drou sotva tolik a Kou byl úplně k ničemu. "Už jste někdo někdy byl u porodu?"

"Já ne," zašeptala Alys. Jejich oči setkaly a bylo zcela jasné, že si rozumějí.
"Nejste tu sama," řekla Cordelia nebojácně. Sebedůvěra by měla navodit relaxaci, měla by k něčemu vést. "My vám všichni pomůžeme."
Se zvláštní váhavostí Bothari řekl: "Moje matka dělávala tak trochu porodní bábu. Někdy mě tahala s sebou, abych pomáhal. Nic moc na tom není."
Cordelia se snažila ovládnout svůj výraz. To bylo poprvé, co se seržant jakkoli zmínil o svých rodičích.
Seržant si povzdechl - z jejich výrazů mu došlo, že se tím sám jmenoval do velení. "Půjčte mi svůj kabát, Kou."
Koudelka galantně sundal krátký kabát a zabalil do něj třesoucí se lady Vorpatrilovou. Zatvářil se překvapeně, když seržant dal ještě své vlastní sako lady Vorpatrilové kolem ramen, přiměl ji lehnout si na podlahu a Koudelkovým kabátem jí podložil boky. Už nebyla tak bledá, nevypadala, jako by měla každou chvíli omdlít. Ale na okamžik přestala dýchat a pak vykřikla, když jí břišními svaly opět projela křeč.
"Zůstaňte tady, lady Vorkosiganová," řekl Bothari Cordelii tiše. Na co? podivila se Cordelia, a pak si uvědomila proč, když si Bothari klekl a jemně vyhrnul Alys Vorpatrilové noční košili. Chce mě tu, abych ho kontrolovala. Ale zabíjení z něj zřejmě vyhnalo tu strašidelnou vlnu chtíče, která mu tak znetvořila tvář tam na ulici. Jeho obličej teď vyjadřoval jen normální zájem. Alys Vorpatrilová byla naštěstí teď příliš soustředěná na sebe, než aby si všimla, že Bothariho pokus o lékařský odstup nebyl zcela úspěšný.
"Hlavička ještě není venku," hlásil. "Ale bude to brzy."
Další křeč. Bothari se rozhlédl kolem sebe a dodal: "Asi byste neměla křičet, lady Vorpatrilová. Už nás asi hledají."
Kývla, že chápe a zoufale mávla rukou. Drou, která jí porozuměla, srolovala kus látky do roubíku a dala jí ho, aby měla do čeho kousat.
A tak to pokračovalo, děložní stah za děložním stahem. Alys se zdála být naprosto vyčerpaná, velmi tiše plakala a nebyla schopná zastavit opakované pokusy svého těla obrátit se naruby aspoň na tak dlouho, aby popadla dech a nabyla rovnováhy. Hlavička dítěte s tmavými vlásky už byla vidět, ale zdálo se, že nemůže pokračovat ven.
"Jak dlouho to má trvat?" zeptal se Koudelka hlasem, který měl znít vyrovnaně, ale byl velmi ustaraný.
"Asi se mu líbí tam, kde je," řekl Bothari. "Nechce ven do zimy." Žert dolehl až k Alys, její vzlykavý dech se nezměnil, ale v očích jí na okamžik blýskl vděk. Bothari se skrčil, rozvážně se zamračil, dřepl si vedle ní, položil svou velkou ruku na její břicho a čekal na další stah. Pak se předklonil.
Hlavička novorozeněte vyskočila mezi zakrvácenými stehny lady Vorpatrilové jako špunt z láhve.
"Tak a je to," řekl seržant s určitým uspokojením. Na Koudelku to zřejmě udělalo nesmírný dojem.
Cordelia zachytila hlavičku rukama a s dalším stahem vyprostila tělíčko. Chlapeček dvakrát zakašlal, kýchl do ohromeného ticha jako kotě, nadechl se a zahájil otřesný řev. Cordelia ho málem upustila.
Když to uslyšel Bothari, zaklel. "Dejte mi svůj meč v holi, Kou."
Lady Vorpatrilová poděšeně vzhlédla. "Ne! Dejte mi ho! Já ho utišim!"
"To jsem nemyslel," řekl Bothari s jistou důstojností. "I když to není špatnej nápad," dodal, když vřískot pokračoval. Vytáhl plazmovou pistoli a krátce meč ohřál, na nízký stupeň. Sterilizuje ho, uvědomila si Cordelia.
Další stah vytlačil placentu a pupeční šňůru v neuspořádané hromadě na Koudelkův kabát. Cordelia se s tajným zájmem dívala na teď už neužitečný orgán, na němž v jejím případě tolik záleželo. Čas. Tahle záchrana trvá moc dlouho. Jaké jsou teď ještě Milesovy šance? Nevyměnila právě život svého syna za život malého Ivana? Vlastně ne zas tak malého, žádný div, že způsobil své matce tolik problémů. Alys musí mít štěstí, že má neobyčejně širokou pánev, nebo by tuhle noční můru vůbec nepřežila.
Když pupeční šňůra zbělela, Bothari ji odřízl sterilizovanou čepelí a Cordelia tu gumovitou věc zavázala, jak nejlépe dovedla. Utřela miminko, zabalila je do náhradní čisté košile, a konečně ho podala Alys do napřažených paží. Alys se podívala na dítě a začala znovu plakat s potlačovanými vzlyky. "Padma říkal…, že musím mít ty nejlepší doktory, Padma říkal…, že to nebude bolet. Padma říkal, že bude se mnou… k čertu s tebou, Padmo!" Přitiskla k sobě Padmova syna. Úplně jiným tónem s mírným překvapením dodala: "Au." Ústa novorozeněte našla její prs a zřejmě mělo stisk jako barracuda.
"Dobrej reflex," poznamenal Bothari.

KAPITOLA 17

"Proboha, Bothari, tam ji přece nemůžeme vzít," sykl Koudelka.
Stáli v uličce hluboko v bludišti karavanní stanice. Do neobvyklé výše tří pater se nad nimi v chladné, vlhké tmě tyčil dům se silnými stěnami. Vysoko na jeho štukované fasádě se strupy odlupující se barvy prosvítalo vyřezávanými okenicemi žluté světlo. Nad dřevěnými dveřmi, jediným vchodem, který Cordelia viděla, matně hořela olejová lampa.
"Tady venku ji nemůžu nechat. Potřebuje teplo," odpověděl seržant. Nesl lady Vorpatrilovou v náručí, pobledlá a třesoucí se Alys se ho úpěnlivě držela.
"Co je to za dům?" zeptala se Droušnáková.
Koudelka si odkašlal. "V Době izolace, když tohle byl střed Vorbarr Sultany, to byla šlechtická rezidence, myslím, že patřila jednomu z princů rodu Vorbarra. Proto byla vybudovaná jako pevnost. Teď je to… určitý druh hospody."
Aha, tak tohle je ten tvůj bordel, Kou, málem vyhrkla Cordelia, ale zarazila se včas. Místo toho oslovila Bothariho: "Je to tu bezpečné? Nebo můžeme čekat, že je to prolezlé informátory jako ta minulá?"
"Na pár hodin tam budem v bezpečí," usoudil Bothari. "A víc než pár hodin stejně nemáme." Podal lady Vorpatrilovou Droušnákové a po krátké tlumené rozmluvě s nějakým hlídačem vklouzl dovnitř. Cordelia k sobě pevněji přitiskla malého Ivana a přetáhla přes něj svůj kabátek, aby s ním sdílela co nejvíce tepla. Naštěstí během několika

minut jejich cesty z opuštěného domu tiše spal. Bothari se za chvilku vrátil a pokynul jim, aby ho následovali. Prošli průchodem podobným kamennému tunelu s úzkými štěrbinami ve zdi a s otvory každého půl metru nad nimi. "Obrana ze starých časů," zašeptal Koudelka a Droušnáková s pochopením přikývla. Dnes je však nečekaly šípy a vroucí olej. Muž stejně vysoký jako Bothari, ale silnější, za nimi zase zamkl dveře.
Vešli do velké, zešeřelé místnosti, předělané na bar s jídelnou. Seděly tam jen dvě sklesle vypadající ženy v županech a nějaký muž chrápal s hlavou na stole. Jako obvykle, ve fantastickém krbu žhnulo dřevěné uhlí.
Ujala se jich průvodkyně nebo možná hostinská, hubená ženština s dlouhými údy, která jim mlčky pokynula ke schodům. Před patnácti, možná i před deseti lety asi vypadala jako nohaté hříbě, teď byla jen kostnatá a zvadlá. Měla na sobě příšerně křiklavý, ostře růžový župan se zplihlými kanýry, které jako by odrážely její vnitřní smutek. Bothari vzal lady Vorpatrilovou a vynesl ji nahoru po příkrých schodech. Koudelka se neklidně rozhlížel a zřejmě ho mírně potěšilo, že nikoho kolem nezaznamenal. Žena je zavedla do pokoje na horní chodbě. "Převlékněte postel," zabručel Bothari. Žena přikývla a zmizela. Bothari vyčerpanou lady Vorpatrilovou dál držel v náručí. Žena se za několik minut vrátila, stáhla pomačkané povlečení a nově postel povlékla čistým prádlem. Bothari lady Vorpatrilovou položil na lůžko a ustoupil. Cordelia k ní položila spící novorozeně. Lady Vorpatrilová dokázala naklonit hlavu na důkaz díků.
Žena - Cordelia se rozhodla, že ji bude pokládat za správcovou - se s jiskřičkou zájmu podívala na dítě. "Hele, nový mimino. Velkej kluk, co?" Zkusmo na něj zavrkala.
"Jsou mu dva tejdny," řekl Bothari nepřátelským tónem.
Žena si s rukama na bocích odfrkla. "Já taky občas dělám porodní bábu, Bothari. Spíš tak dvě hodiny."
Bothari střelil po Cordelii podivným pohledem, v němž se zableskl strach. Správcová omluvně zvedla ruku. "Jak myslíte."
"Měli bychom ji nechat spát," řekl Bothari, "dokud si nebudeme jisti, že nekrvácí."
"Ano, ale nenecháme ji tu samotnou," řekla Cordelia. "Mohla by se probudit dezorientovaná a nevěděla by, kde je." V paletě podivností se jakékoli šlechtičně mohlo zdát podobné místo jako z cizí planety, domnívala se Cordelia.
"Já tu s ní budu chvíli sedět," nabídla se Droušnáková. Podezřívavě se zamračila na správcovou, která se na její vkus nakláněla nad dítětem příliš blízko. Cordelia nevěřila, že Droušnáková se nechala splést Koudelkovým přesvědčováním, že jsou v nějakém muzeu. Lady Vorpatrilovou také nepřesvědčí, jakmile nabude dost sil, aby dokázala myslet.
Droušnáková sebou žuchla do ošoupaného čalouněného křesla a nakrčila nos nad jeho zatuchlým pachem. Všichni ostatní z pokoje odešli. Koudelka zmizel, aby našel něco, co se v této budově používalo jako záchod, a aby pak zkusil nakoupit nějaké jídlo. Jistá pikantní vůně ve vzduchu Cordelii naznačovala, že karavanní stanice vůbec není napojená na kanalizaci. Ústřední topení tu také nebylo. Bothari se na správcovou zamračil a ta rychle vypadla.
Na konci chodby stálo několik židlí a nízký stolek, osvětlený lampou na baterii s červeným stínítkem. Bothari a Cordelia se tam znaveně usadili. V téhle chvilce klidu, kdy nemusel přemáhat stres, vypadal Bothari jako otrhanec. Cordelia neměla tušení, jak vypadá ona, ale věděla, že zrovna nejlepší to není.
"Máte v Kolonii Beta kurvy?" zeptal se Bothari znenadání.
Cordelia pocítila otázku jako ránu bičem. Bothariho hlas byl tak unavený, že otázka zazněla takřka společensky, jenže Bothari se nikdy neobtěžoval se společenskou konverzací. Nakolik narušily násilné události této noci jeho nejistou rovnováhu, jak posílily jeho specifické nedostatky? "No… máme LTPS," odpověděla opatrně. "Myslím, že ty víceméně plní stejnou společenskou funkci."
"Co je LTPS?"
"Licencované terapeutky praktické sexuality. Musí udělat zkoušky u vládní komise a získat licenci. Musí mít aspoň související titul z psychoterapie. Ale touhle profesí se zabývají všechna tři pohlaví. Hermafroditi vydělávají nejvíc, jsou velmi oblíbení u turistů. Není to zrovna… práce, která by znamenala vysoké společenské postavení, ale ani to není spodina. My v Kolonii Beta asi vůbec nemáme spodinu, všechno víceméně končí u nižší střední třídy. LTPS jsou jako…" zarazila se a hledala výraz odpovídající pro tuto kulturu, "jako třeba kadeřníci na Barrayaru. Prokazují osobní služby na profesionální úrovni, s troškou umění a dovednosti."
Poprvé v životě se jí podařilo Bothariho znejistit. Stáhl obočí "Jen Beťani si můžou myslet, že na to potřebujete blbej univerzitní diplom… najímají si je i ženy?"
"Jistě. I páry. Tam se… víc zdůrazňuje vyučovací prvek."
Potřásl hlavou, zaváhal a po očku se na ni podíval. "Moje matka byla kurva," řekl podivně vzdáleným tónem a čekal.
"Já… jsem si to myslela."
"Nevím, proč mě nepotratila. Mohla, dělala to stejně jako práci porodní báby. Možná, že se připravovala na stáří. Taky mě prodávala svejm zákazníkům."
Cordelia nebyla schopná slova. "To… to by bylo v Kolonii Beta zakázané."
"Já se na tu dobu moc nepamatuju. Utek jsem, když mi bylo dvanáct, když jsem byl dost velkej, abych ty její zatracený zákazníky zbil. Žil jsem v gangu do šestnácti let, to už jsem vypadal na vosumnáct, a prolhal jsem se do armády. Takhle jsem se z toho dostal." Přejel jednu dlaň druhou, aby naznačil, jak hladký a rychlý byl jeho únik.
"Ve srovnání s tím vám musela armáda přidat jako nebe."
"Dokud jsem nepotkal Vorrutyera." Nepřítomně se rozhlédl. "Tady bejvalo víc lidí. Teď je tu skoro mrtvo." Hovořil zamyšleně. "Na hodně ze svýho života se vůbec nepamatuju. Je to, jako bych byl… celej záplatovanej. A přitom jsou věci, na který bych chtěl zapomenout a nemůžu."
Nebude se ho na ty věci ptát. Ale tiše broukla, aby mu naznačila, že poslouchá.
"Nevím, kdo byl můj otec. Bejt tady parchant je skoro stejně špatný jako bejt mutant."
"Slovo parchant se u vás používá jako negativní popis osobnosti, ale v beťanském kontextu objektivní význam vlastně nemá. Není to totéž jako děti narozené bez licence, a těch je tak málo, že se s nimi zachází případ od případu." Proč mi to

všechno povídá? Co ode mě chce? Když začal, vypadal skoro ustrašeně a teď se tváří takřka spokojeně. Řekla jsem něco správně? Vzdychla.
K její tajné úlevě se v té chvíli vrátil Koudelka a přinesl úplně čerstvé sendviče z chleba a sýra a lahvové pivo. Cordelia pivo uvítala, místní vodě moc nedůvěřovala. Vděčně zapila první sousto a řekla: "Kou, musíme pozměnit naši strategii."
Nemotorně se posadil vedle ní a s vážnou tváří poslouchal. "Ano?"
"Je jasné, že nemůžeme vzít lady Vorpatrilovou a mimino s sebou. A tady je nemůžeme nechat. Nechali jsme za sebou pět mrtvol a hořící vůz Vordarianových bezpečáků. Budou tuto oblast důkladně prohledávat. Ale chvilku ještě budou pátrat po velmi těhotné ženě. To nám dává moment oddechu. Musíme se rozdělit."
Zakryl okamžik váhání tím, že si ukousl ze sendviče. "Vy tedy zůstanete s ní, milady?"
Zavrtěla hlavou. "Já musím jít s týmem, který se vypraví do rezidence. Když pro nic jiného, tak proto, že já jsem jediná, kdo může říct, že něco už není možné a že je čas s tím skončit. Drou je nepostradatelná a Bothariho potřebuju." A v jistém podivném smyslu Bothari potřebuje mě. "Takže je to na vás."
S hořkým výrazem sevřel rty. "Aspoň vás nebudu zdržovat."
"Nevybrala jsem vás proto, že bych musela," řekla ostře. "Váš důvtip nás dovedl až do Vorbarr Sultany. Myslím, že se stejným důvtipem dostanete lady Vorpatrilovou ven. Jste její největší nadějí."
"Ale vypadá to jako že vy jdete do nebezpečí a já utíkám."
"To je nebezpečná iluze. Myslete, Kou. Jestli ji Vordarianovy gorily zase chytí, nebudou s ní mít slitování. Ani s vámi a už vůbec ne s tím dítětem. Žádná bezpečnější varianta neexistuje. Jen potřeba přežít, logika a absolutní nutnost udržet si chladnou hlavu."
Povzdechl si. "Zkusím to, milady."
"Zkusit nestačí. Padma Vorpatril to taky zkusil. Vy k sakru koukejte uspět, Kou."
Pomalu přikývl. "Ano, milady."
Bothari odešel vyžebrat nějaké oblečení pro Koudelku v jeho nové roli chudého mladého manžela a otce. "Zákazníci tu vždycky něco nechají," prohodil. Cordelia uvažovala, co tu asi může sehnat za šaty, v nichž by se lady Vorpatrilová mohla objevit na ulici. Kou odnesl jídlo do pokoje pro lady Vorpatrilovou a Drou. Vrátil se s velmi chmurným výrazem v obličeji a opět se posadil vedle Cordelie.
Po chvíli řekl: "Myslím, že teď už chápu, proč se Drou tak bála, že je těhotná."
"Opravdu?" řekla Cordelia.
"Když vidím starosti lady Vorpatrilové, tak moje se zdají… hodně malé. Panebože, to ji muselo bolet."
"Hm. Ale ta bolest trvá jen den." Podrbala si jizvu. "Nebo pár týdnů. Myslím si, že o to nejde."
"A o co tedy jde?"
"Je to… transcendentální akt. Tvoříte život. Přemýšlela jsem o tom, když jsem nosila Milese. Říkala jsem si, že tím přinesu na svět i jednu smrt. Jedno zrození, jedna smrt a všechna ta bolest a činy naší vůle mezi nimi. Jsou určité orientální mystické symboly, kterým jsem nerozuměla, jako Matka smrt Kálí, než jsem si uvědomila, že to vůbec není mystika, prostě fakt. Sexuální ‚nehoda' v barrayarském stylu může zahájit řetěz příčinné souvislosti, který nikdy neskončí. Naše děti nás mění… ať žijí nebo ne. I když vaše dítě se tentokrát prokázalo jako chiméra, Drou to změnilo. Vás ne?"
Ve zmatku potřásl hlavou. "Na to jsem vůbec nemyslel. Jen jsem chtěl být normální, jako jiní muži."
"Myslím, že vaše instinkty jsou správné. Jen jich nemáte dost. Myslíte, že byste dokázal, aby vaše instinkty a intelekt projednou spolupracovaly, místo aby šly proti sobě?"
Koudelka si odfrkl. "Já nevím. Nevím… jak k ní teď proniknout. Řekl jsem jí, že se omlouvám."
"Mezi vámi dvěma to není v pořádku, že?"
"Ne."
"Víte, co mi na téhle cestě nejvíc vadilo?" řekla Cordelia.
"Ne…"
"Že jsem se nemohla rozloučit s Aralem. Kdyby… se mi něco stalo - nebo stejně tak jemu, nechalo by to mezi námi něco nevyřešeného, nedokončeného. A už by se to nikdy nedalo napravit."
"Hm." Trochu se skrčil a zapadl do židle.
Cordelia chvilku uvažovala. "Co ještě jste zkusil, kromě omluvy? Co takhle: Jak ti je? Jsi v pořádku? Můžu ti nějak pomoct? Mám tě rád. - To je klasika. Jednoslabičná slova. Většinou otázky, když o tom tak přemýšlím. Ukazuje to, že máte zájem o rozhovor, víte?"
Smutně se usmál. "Já si nemyslím, že se mnou vůbec ještě chce mluvit."
"A co kdyby," Cordelia otočila hlavu a nepřítomně se dívala do chodby, "co kdyby to bylo tenkrát v noci neskončilo tak špatně. Kdybyste byli nezpanikařili. Kdyby nás ten idiot Evon Vorhalas nepřerušil s tou svou hororovou scénkou." To byl nápad. Ale příliš bolestný, všechno to ‚co kdyby se bylo nestalo'… "Vraťme se zpátky na samý začátek. Vy se tam spokojeně k sobě tulíte." To slovo, tulit, použil Aral. Ale to taky moc bolelo, myslet teď na Arala.
"Rozloučíte se jako přátelé, druhý den ráno se probudíte s bolavým srdcem kvůli, ehm, nenaplněné lásce… co se potom na Barrayaru stane?"
"Nastoupí prostředník."
"Co?"
"Její rodiče nebo moji převezmou roli zprostředkovatele. A - no, všechno zařídí."
"A co děláte vy?"
Pokrčil rameny. "Přijdu na svatbu včas a zaplatím účty, asi tak nějak. Vlastně rodiče platí účty."
Není divu, že ten člověk neví, co má dělat. "Vy jste se chtěl oženit? Ne se jen s někým vyspat?"

"Ano! Ale… milady, já jsem jen poloviční chlap, a to ještě, když jsem v dobrý kondici. Její rodiče by se na mě jednou podívali a vysmáli by se mi."
"Setkal jste se někdy s její rodinou? Nebo oni s vámi?"
"Ne…"
"Kou, posloucháte se, co říkáte?" Zatvářil se trochu zahanbeně. "No…"
"Zprostředkovatel. Panebože." Vstala.
"Kam jdete?" zeptal se nervózně.
"Zprostředkovávat," řekla rozhodně. Odpochodovala chodbou ke dveřím lady Vorpatrilové a strčila hlavu dovnitř. Droušnáková seděla a pozorovala spící ženu. Na nočním stolku stály dvě netknuté láhve piva a sendviče.
Cordelia vklouzla dovnitř a tiše za sebou zavřela dveře. "Víte," zašeptala, "dobrý voják nikdy nepropásne šanci se najíst nebo vyspat. Protože neví, co všechno mu velitel nařídí udělat, než dostane další šanci."
"Já nemám hlad." Drou byla také zahleděná do sebe, jako kdyby se sama chytila do pasti.
"Chcete si promluvit?"
Drou se nejistě usmála a přesedla si od postele na pohovku ve druhém rohu pokoje. Cordelia se posadila vedle ní.
"Dnes večer jsem poprvé byla ve skutečném boji," řekla Drou.
"Byla jste dobrá. Našla jste si správnou pozici, reagovala jste -"
"Ne." Droušnáková zamítavě pohnula rukou. "Nereagovala."
"Skutečně? Mně se to zdálo dobré."
"Utíkala jsem kolem budovy - paralyzovala jsem dva bezpečáky, kteří čekali u zadních dveří. Vůbec mě neviděli. Našla jsem si pozici na rohu ulice. Viděla jsem ty muže, jak týrali lady Vorpatrilovou. Uráželi ji a cívěli na ni a strkali a dloubali do ní… tak mě to rozzlobilo, že jsem sáhla po svém nervovém disruptoru. Chtěla jsem je zabít. Pak začala ta přestřelka. A… a já jsem zaváhala. A lord Vorpatril kvůli tomu zemřel. Moje vina -"
"Tak počkat, děvče! Ten žoldák, který střelil Padmu Vorpatrila, nebyl jediný, kdo na něj mířil. Padma byl tak nasáklý fastpentou a zmatený, že se ani nepokusil krýt. Museli mu dát dvojitou dávku, aby ho donutili dovést je zpátky k Alys. Zrovna tak mohl zemřít následkem jiného výstřelu nebo zabloudit do naší vlastní křížové palby."
"Seržant Bothari neváhal," řekla Droušnáková rezolutně.
"Ne," souhlasila Cordelia.
"Seržant Bothari taky neplýtvá energií na to, že by… mu bylo nepřítele líto."
"Ne. Vy ano?"
"Mně je z toho špatně."
"Vy zabijete dva úplně cizí lidi a čekáte, že vám z toho bude veselo?"
"Bothari se cítil dobře."
"Ano. Bothariho to bavilo. Ale Bothari není duševně zdravý člověk, ani podle barrayarských měřítek. Vy byste chtěla být bestie?"
"Vy mu říkáte bestie?"
"Ale on je moje bestie. Můj hodný pes." Vždycky měla problém vysvětlovat Bothariho, někdy i sama sobě. Cordelia přemýšlela, jestli Droušnáková zná starý pozemský výraz ‚obětní beránek'. Obětní zvíře, vypuštěné do divočiny, aby s sebou odneslo hříchy společnosti… Bothari byl zcela jistě tažné zvíře, jasně si uvědomovala, co pro ni udělal. Nebyla si zase tak jistá, co udělala ona sama pro něho, až na to, že pro něho to zřejmě bylo nesmírně důležité. "Kromě jiných lidí i já jsem ráda, že jste z toho deprimovaná. Dva patologičtí zabijáci v mých službách by byli moc. Važte si té nevolnosti, Drou."
Drou potřásla hlavou. "Myslím, že jsem si možná vybrala špatnou profesi."
"Možná. Možná, že ne. Představte si, jak by to bylo příšerné mít armádu Bothariů. Všechny ozbrojené síly společnosti - vojsko, policie, bezpečnost - potřebují ve svém středu lidi, kteří dokážou provádět potřebné zlo, ale přitom kvůli němu nejsou sami zlí. Musí dělat jen to, co je třeba, a nic víc. Musí neustále kontrolovat svou aroganci, aby nesklouzli ke zvěrstvu."
"Jako když ten bezpečnostní plukovník zarazil svého obscénního desátníka."
"Ano. Nebo to, jak ten jejich poručík zapochyboval o plukovníkovi… škoda, že jsme ho nemohli ušetřit," povzdechla si Cordelia.
Drou sklopila oči a zakabonila se.
"Kou si myslí, že se na něj zlobíte," řekla Cordelia.
"Kou?" Droušnáková nepřítomně vzhlédla. "Ano, pravda, on tam byl. Říkal vám něco?"
Cordelia se usmála. "To je celý Kou, představuje si, že všechno, co vás trápí, se týká jeho." Úsměv zmizel. "Pošlu ho s lady Vorpatrilovou, zkusí ji i s dítětem propašovat odsud. My půjdeme svou vlastní cestou, hned jak ona bude schopná chůze."
Drou se zatvářila starostlivě. "Bude to pro něj strašně nebezpečné. Vordarianovi lidé budou rozvzteklení, že jim dnes večer i s malým lordem utekla."
Ano, byl tu ještě jeden lord Vorpatril, který narušoval Vordarianovy genealogické kalkulace. Šílený systém, kde novorozenec představoval smrtelné nebezpečí pro dospělého muže. "Nikdo nebude v bezpečí, dokud tahle hanebná válka neskončí. Povězte mi, milujete ještě Koudelku? Vím, že už jste se dostala z původní zamilovanosti, kdy jste měla oči jako hvězdy. Teď už vidíte jeho chyby. Je egocentrický, má komplex kvůli svým zraněním a dělá si obrovské starosti ohledně své mužnosti. Ale není hloupý. Ještě má naději. Má před sebou zajímavý život ve službách regenta." Za předpokladu, že přežijí příštích osmačtyřicet hodin. Je dobré vštípit svým agentům vášnivou touhu žít, pomyslela si Cordelia. "Chcete ho?"

"Já… jsem teď k němu připoutaná. Nevím, jak vám to mám vysvětlit… dala jsem mu své panenství. Kdo jiný by mě chtěl? Styděla bych se -"
"Na to zapomeňte! Až dokončíme tenhle nájezd, budete tak slavná, že se mužští budou stavět do fronty, aby se vám dvořili. Budete si moct vybrat. V Aralově domácnosti budete mít šanci potkat ty nejlepší. Co tedy chcete? Generála? Císařského ministra? Nějakého pitomého šlechtice? Vyslance z jiné planety? Váš jediný problém bude si vybrat, protože barrayarské zvyky jsou tak skoupé, že vám dovolí v jednu dobu jen jednoho manžela. Nemotorný mladý poručík nemá v soutěži se všemi těmi uhlazenými papaláši žádnou naději."
Droušnáková se nad Cordeliinou živou vizí trochu skepticky usmála. "Kdo říká, že Kou taky nebude jednoho dne generálem?" řekla jemně. Vzdychla si a zamračila se. "Ano. Pořád ho chci. Ale… asi se bojím, že mě znovu zraní."
Cordelia se nad tím zamyslela. "Pravděpodobně. Aral a já se zraňujeme pořád."
"Vy dva ne, milady! Vy působíte tak… tak dokonale!"
"Přemýšlejte, Drou. Dovedete si představit, v jakém duševním stavu Aral teď zrovna asi je kvůli tomu, co jsem provedla? Já si to představit dovedu, a představuju si to."
"Ach tak."
"Ale bolest… mně se bolest jeví jako nedostatečný důvod, proč zanevřít na život. Být mrtvý je úplně bezbolestné. Bolest, stejně jako čas, bude stejně pokračovat. Otázkou je, jaké úžasné momenty můžete kromě té bolesti od života získat."
"Nevím jistě, jestli vám rozumím, milady. Ale… nějakou představu v hlavě mám. Sebe a Koudelku na pláži, jsme tam sami. Je krásně teplo. A když se na mě podívá, tak mě vidí, opravdu mě vidí, a miluje mě…"
Cordelia našpulila rty. "Jo… to bude stačit. Pojďte se mnou."
Dívka poslušně vstala. Cordelia ji odvedla ven na chodbu, nařídila Koudelkovi, aby si sedl na jeden konec pohovky, Drou na druhý, a plácla sebou mezi ně. "Drou, Kou vám chce říct několik věcí. Protože zřejmě mluvíte každý jiným jazykem, požádal mě, abych byla jeho tlumočnicí."
Kou mávl rukou nad Cordeliinou hlavou v rozpačitém negativním gestu.
"Ten signál rukou, co právě udělal, znamená, že raději zahodí zbytek svého života, než aby na pět minut vypadal jako blbec. Ignorujte to," řekla Cordelia. "Tak počkejme. Kdo začne?"
Následovalo krátké ticho. "Řekla jsem vám, že teď taky hraju roli obou vašich rodičů? Myslím, že začnu tím, že budu hrát Koudelkovu maminku. Nuže, synu, už jsi potkal nějakou milou dívku? Je ti skoro šestadvacet - to vím, viděla jsem video," dodala svým normálním hlasem, když se Koudelka zakuckal. "A Kou říká ano, mami, potkal jsem báječnou dívku. Je mladá, vysoká, chytrá - a Koudelkova máma říká, no tak vidíš! A najme si mě jako spřátelenou zprostředkovatelku ze sousedství. Tak já jdu za vaším otcem, Drou, a řeknu mu, podívejte se, je tu jeden mladík, císařský poručík, osobní tajemník lorda regenta, válečný hrdina a má před sebou pěknou kariéru v císařském hlavním štábu - a on povídá: Nic víc mi neříkejte. Toho chceme. Hurá. A -"
"Myslím, že by toho řekl víc," přerušil ji Kou.
Cordelia se obrátila na Droušnákovou. "To, co Kou právě řekl, znamená, že si myslí, že vaší rodině nebude vyhovovat, protože je mrzák."
"Ne!" pronesla Drou pohoršeně. "To tak není -"
Cordelia zvedla ruku, aby ji zadržela. "Jako vaše zprostředkovatelka, Kou, vám teď něco povím. Když něčí jediná dcera ukáže prstem a řekne pevně: Tati, toho chci, jediná odpověď, kterou moudrý otec zvolí, je: Ano, drahoušku. Připouštím, že tři velké bratry může být těžší přesvědčit. Můžou ji rozplakat a pak byste měl venku na zahradě vážný problém. Tím předpokládám, že jste si jim ještě nestěžovala, Drou?"
Drou potlačila bezděčné zahihňání. "Ne!"
Kou se tvářil, jako by to byla nová a skličující představa.
"Tak vidíte," řekla Cordelia, "pořád ještě se můžete vyhnout bratrské odplatě, když se připlazíte na kolenou." Otočila se k Drou. "Já vím, že je to hulvát, ale dá se vychovat, to vám zaručuju."
"Řekl jsem, že je mi to líto," ozval se Kou uraženě.
Drou ztuhla. "Ano. Několikrát," řekla chladně.
"A tady se dostáváme k jádru věci," řekla Cordelia pomalu a vážně. "Co tím Kou vlastně chce říct, Drou, je to, že mu to ani trochu není líto. Byl to nádherný okamžik, vy jste byla nádherná a chce to dělat znova. A znova a znova, s nikým jiným než s vámi, navždycky, se schválením celé společnosti a bez vyrušování. Je to tak, Kou?"
Koudelka vypadal užasle. "No - ano!" Drou zamrkala. "Ale… to jsem přece chtěla, abys řekl!"
"Opravdu?" Pohlédl na ni přes Cordeliinu hlavu.
Tenhle zprostředkovací způsob možná má nějaké výhody. Ale i své hranice. Cordelia vstala a podívala se na chronometr. Nálada jí okamžitě poklesla. "Máte ještě chvilku. Když se omezíte na jednoslabičná slova, můžete si toho říct za malou chvíli hodně."

KAPITOLA 18

Doba před svítáním v uličkách karavanní stanice nebyla tak smolně černá jako noc v horách. Mlhavé noční nebe odráželo slabou žlutou záři z okolního města. Obličeje Cordeliiných přátel byly jen šedé šmouhy jako velmi staré fotografie; pokusila se zahnat myšlenku, že jsou jako tváře mrtvých.
Lady Vorpatrilová, umytá, najedená a po pár hodinách odpočinku už dokázala sama jít, i když její chůze příliš pevná nebyla. Správcová jí věnovala pár kousků překvapivě střízlivého oblečení, šedivou sukni do půli lýtek a svetry proti chladu. Koudelka vyměnil celou svou vojenskou výbavu za volné kalhoty, staré boty a kabát, nahrazující jeho

původní, který utrpěl při naléhavém porodnickém případu. Nesl malého lorda Ivana, teď v provizorních plenkách a teple zabaleného a doplňoval tak obraz bázlivé rodinky, která se snaží dostat z města k ženiným rodičům, než začnou boje. Na cestě do Vorbarr Sultany Cordelia míjela stovky podobných uprchlíků.
Koudelka si prohlédl svou malou skupinku a nevlídně pohlédl na meč v holi, který držel v ruce. I když ho člověk bral jen jako hůl, saténové dřevo, vyleštěné ocelové kování a vykládaná rukojeť neukazovaly zrovna na chudáky.
Koudelka si vzdychl. "Drou, můžeš mi to někde schovat? S tímhle oblečením je to sakra nápadné, a když ponesu to dítě, byl by mi spíš na překážku."
Droušnáková přikývla, klekla si, zabalila meč do košile a nacpala ho do tašky. Cordelia si vzpomněla, co se stalo, když Koudelka naposledy tenhle meč přinesl do karavanní stanice a nervózně se rozhlížela po stínech. "Jak moc je pravděpodobné, že nás v tuto hodinu někdo přepadne? Zazobaně určitě nevypadáme."
"Jsou lidi, co by vás zabili pro vaše šaty," řekl Bothari nevrle, "protože se blíží zima. Ale teď je tu bezpečnějc než jindy. Vordarianovy čety prolézají čtvrť a snaží se získat ‚dobrovolníky', kteří by pomohli vykopat kryty v městských parcích."
"Nikdy jsem si nemyslela, že budu schvalovat otrockou práci," řekla Cordelia smutně.
"Je to stejně nesmysl, ničit parky," řekl Koudelka. "I kdyby to dodělali, nevešlo by se tam dost lidí. Ale dělá to na lidi dojem a z lorda Vorkosigana hrozbu."
"Kromě toho," Bothari nadzvedl kabát a pod ním se stříbrně zaleskl jeho nervový disruptor, "teď mám správnou zbraň."
Byl čas loučení. Cordelia se objala s Alys Vorpatrilovou. "Bůh vám pomáhej, Cordelie," zašeptala Alys. "A ať Vidal Vordarian shnije v pekle."
"Buďte po cestě opatrní. Uvidíme se na základně Tanery." Cordelia se podívala na Koudelku. "Přežijte to, a ať jsou naši nepřátelé hodně zmatení."
"My to zk-, my to přežijeme, milady," řekl Koudelka. S vážností zasalutoval Droušnákové. V jeho vojenské zdvořilosti nebyla žádná ironie, jen možná poslední zbytky závisti. Drou mu pomalu, s pochopením přikývla. Nikdo nechtěl pokazit okamžik loučení dalšími slovy. Drou se dívala přes rameno, dokud Koudelka s lady Vorpatrilovou nezmizeli z dohledu, a pak zrychlila krok.
Z tmavé zadní uličky vyšli do osvětlené ulice, kde se namísto pusté tmy občas vyskytovali lidé spěchající v časném zimním období za svými ranními záležitostmi. Zdálo se, že se vyhýbají jeden druhému a raději rychle přejdou ulici. Cordelia si tu připadala méně nápadná. Strnula, když kolem nich přejelo vozidlo městské stráže. Ale ani nezpomalilo.
Na druhé straně ulice se zastavili, aby se ujistili, že budova, která byla jejich cílem, je už otevřená. Byla to mnohaposchoďová stavba v užitkovém stylu z dob rozkvětu stavebnictví, který nastal, když Ezar Vorbarra před třiceti lety převzal moc a zavládla stabilita. Byla to obchodní, nikoli vládní budova - přešli halu, vstoupili do výtahu a bez překážek sjeli dolů.
Když se dostali do druhého suterénu, Drou se začala starostlivě ohlížet. "Teď vážně vypadáme, že sem nepatříme."
Bothari hlídal, když se sehnula a vypáčila zámek technického tunelu. Zavedla je dovnitř a dvakrát zahnula za roh. Tunel byl určitě často používán, protože byl osvětlený. Cordelia napínala sluch, jestli neuslyší kroky někoho dalšího.
K podlaze byl přišroubovaný kryt vstupního otvoru. Droušnáková šrouby rychle uvolnila. "Pověste se za okraj rukama a spusťte se. Není to víc než dva metry. Bude tam asi mokro."
Cordelia vklouzla do tmavého kruhového otvoru a se šplouchnutím přistála dole. Rozsvítila příruční svítilnu. V potrubí ze syntetického betonu jí mazlavá, černá a lesklá voda dosahovala ke kotníkům. Byla tam zima jak v ledničce. Bothari ji následoval, Drou si klekla na jeho ramena, aby mohla kryt zasunout zpátky na místo, a pak to žbluňklo, když dopadla vedle Cordelie. "Máme před sebou asi půl kilometru téhle dešťové kanalizace. Pojďte," zašeptala. Tak blízko cíle už Cordelia pobízení nepotřebovala.
Po půl kilometru chůze prolezli tmavým otvorem vysoko na zaoblené stěně do mnohem staršího a menšího tunelu ze zčernalých cihel. Šourali se dál s ohnutými koleny i zády. Pro Bothariho to musí být zvlášť bolestné, uvědomila si Cordelia. Drou zpomalila a začala ocelovým kováním Koudelkovy hole poklepávat na strop tunelu. Když uslyšela dutý zvuk, zastavila se. "Tady. Mělo by se to vyklopit dolů. Dívejte se." Sundala pochvu a opatrně zastrčila čepel mezi slizké cihly. Klaplo to a deska kamuflovaná falešnými cihlami padla dolů a málem jí rozbila hlavu. Drou vrátila meč do hole. "Nahoru." Protáhla se první.
Protlačili se za ní a zjistili, že jsou v dalším a ještě užším starodávném kanále, příkře stoupajícím vzhůru. Plazili se po dně, jejich šaty se otíraly o stěny a vlhly. Drou se náhle vztyčila a přelezla přes hromadu starých cihel do temné místnosti se stropem podpíraným sloupy.
"Kde to jsme?" zašeptala Cordelia. "Na tunel je to moc velké…"
"To jsou staré stáje," odpověděla jí Drou také šeptem. "Teď už jsme pod rezidencí."
"Mně se to nezdá tak tajné. Na starých mapách podzemí to určitě musí být zakreslené. Lidi - bezpečnostní služba musí vědět, že to tu je." Cordelia se dívala do zšeřelých, plesnivých výklenků za světlými oblouky viditelnými v matném světle jejich ručních svítilen.
"Ano, ale tohle je sklep starých stájí. Ne Dorkových, ale Dorkova prastrýce. Ten měl asi tři sta koní. Přibližně před dvěma sty lety stáje vyhořely během obrovského požáru, a místo aby je znovu postavili tady, zbourali je a postavili nové stáje na východní straně, kde tolik nefouká. Za Dorkova panování přestavěli ty nové stáje na ubytovnu personálu. Tam teď drží většinu rukojmích." Drou rozhodně kráčela kupředu, jako by si byla jistá, kde je. "Jsme teď na sever od hlavní rezidence, pod zahradami, které navrhl Ezar. Ezar pravděpodobně našel tenhle starý sklep a před třiceti lety tu s Negrim zřídili tenhle průchod. Úniková myší díra, o které nevěděla ani jeho vlastní bezpečnost. To ukazuje, jak byl důvěřivý, co?"

"Díky, Ezare," broukla Cordelia ironicky.
"Jakmile se dostaneme z Ezarova průchodu, bude to opravdu riskantní," poznamenala dívka.
Ano, stále ještě se mohli vrátit po svých vlastních stopách a nikdo by nic nevěděl. Proč tihle lidé tak lehkovážně svěřili své životy do mých rukou? Bože, jak nenávidím velení. Něco zacupitalo ve stínu a někde kapala voda.
"Tady," řekla Droušnáková a posvítila na hromadu krabic. "To je Ezarova tajná zásobárna. Šaty, zbraně, peníze - kapitán Negri mi ještě loni v době escobarské invaze řekl, abych sem dala i nějaké ženské a chlapecké šaty. Očekával problémy, ale nepokoje sem nikdy nedolehly. Ale moje šaty vám asi budou moc velké."
Svlékli si své oblečení zamazané slizem a Droušnáková vytáhla čisté šaty, vhodné pro vyšší služebnictvo v rezidenci, které mělo nárok na něco lepšího než nekvalifikované síly - právě takové tu ve službě nosívala. Bothari opět vybalil z tašky svou černou uniformu, oblékl si ji a připevnil na ni správné insignie Císařské bezpečnostní služby. Jak Drou slíbila, v zapečetěných pouzdrech tu ležela celá paleta plně nabitých zbraní. Cordelia si vybrala čerstvý paralyzér, stejně jako Drou, a podívaly se na sebe. "Tentokrát žádné váhání, ano?" řekla Cordelia tiše a Drou zachmuřeně přikývla. Bothari si vzal od každého typu jednu zbraň - paralyzér, nervový disruptor a plazmovou pistoli. Cordelia doufala, že nebude při chůzi řinčet.
"S tímhle nemůžete střílet uvnitř," namítla Droušnáková, když uviděla plazmovou pistoli.
"To nikdy nevíte," pokrčil Bothari rameny.
Po chvilce přemýšlení si Cordelia vzala ještě meč v holi a připevnila si ho na poutko opasku. Nebyla to zrovna nebezpečná zbraň, ale během jejich cesty se ukázala jako neočekávaně užitečná. Pro štěstí. Potom Cordelia vytáhla z hloubi tašky ještě něco, o čem si soukromě myslela, že je to nejmocnější zbraň ze všech.
"Bota?" řekla Droušnáková nechápavě.
"Gregorova bota. Pro Kareen, až se s ní setkáme. Jsem přesvědčená, že pořád má tu druhou." Cordelia ji zastrčila hluboko do vnitřní kapsy bolerka s vorbarrovským erbem, které si navlékla přes svoje šaty, aby odpovídala obrazu ženy, pracující ve vnitřní rezidenci.
Když byli připraveni tak nejlépe, jak jen to bylo možné, Drou je opět odvedla do zužujícího se, temného tunelu. "Teď jsme pod samotnou rezidencí," zašeptala a otočila se. "Musíme vystoupit po tomhle žebříku mezi stěnami. Ten sem dali později a není tam moc místa."
To bylo slabě řečeno. Cordelia zadržela dech a šplhala se za Droušnákovou stísněným prostorem mezi dvěma zdmi. Snažila se přitom do zdi nekopnout ani se jí nedotknout. Žebřík byl přirozeně ze dřeva. V hlavě jí bušilo vyčerpáním a adrenalinem. V duchu poměřovala šířku. Dostat se zpátky dolů s replikátorem bude zatraceně těžké. Přísně si nařídila myslet pozitivně a pak se rozhodla, že je pozitivní až dost. Proč tohle dělám? Mohla bych teď být na základně Tanery s Aralem a nechat Barrayarany, ať se zabíjejí třeba od rána do večera, když je to baví…
Drou nad ní přestoupila na nějakou malou římsu, nebylo to víc než prkno. Když se Cordelia ocitla vedle ní, Drou jí naznačila gestem, aby zůstala stát a zhasla svítilnu. Dotkla se nějakého skrytého mechanismu a před nimi se vyklopil panel ve stěně. Bylo jasné, že všechno bylo až do Ezarovy smrti udržováno dobře naolejované.
Byli ve staré císařově ložnici. Očekávali, že bude prázdná, ale Drou otevřela pusu v němém výkřiku úleku a hrůzy.
Na Ezarově obrovské staré vyřezávané posteli - na které pro všechny svaté umřel - někdo ležel. Lampa se stínítkem, ztlumená do oranžové záře, vrhala světlo i stín na dvě nahá spící těla. I když měla špatný výhled, Cordelia okamžitě poznala mísovitou tvář a knír Vidala Vordariana. Byl roztažený na čtyřech pětinách postele a těžkou paži měl majetnicky přehozenou přes princeznu Kareen. Tmavé vlasy měla rozhozené po polštáři. Spala schoulená v horním rohu postele s tváří otočenou ven, bílé paže přitisknuté k prsům a hrozilo, že každou chvíli spadne z postele.
Takže jsme našli Kareen. Ale má to háček. Cordelia se zachvěla touhou zastřelit Vordariana ve spánku, ale výboj energie by spustil alarm. Nebyla připravená dát se na útěk, dokud nebude mít Milesův replikátor v ruce. Kývla na Drou, aby panel zase zavřela, a Botharimu, který čekal vedle ní, zašeptala: "Dolů." Zopakovali si pracnou dvoupatrovou cestu, tentokrát v obráceném směru. Když byli zpátky v tunelu, Cordelia se obrátila k tiše plačící dívce.
"Ona se mu oddala," zašeptala Droušnáková. Hlas se jí třásl žalem a odporem.
"Jestli mi chcete vysvětlit, jakou si myslíte, že má Kareen sílu a podporu, aby teď tomu muži odolala, ráda si to poslechnu," řekla Cordelia štiplavě. "Co od ní chcete, aby skočila z okna, aby unikla osudu horšímu než smrt? Se Sergem měla osud horší než smrt. Myslím, že něco takového už v ní žádné emoce nevzbuzuje."
"Ale kdybychom se sem byli dostali dřív, mohla jsem - mohli jsme ji zachránit."
"To ještě pořád můžeme."
"Ale ona je mu opravdu oddaná!"
"Myslíte, že lidi ve spánku lžou?" zeptala se Cordelia. V odpověď na tázavý pohled Droušnákové vysvětlila: "Mně nepřipadala jako milenka. Ležela tam jako vězeň. Slíbila jsem, že se jí pokusíme pomoci, a to uděláme." Čas. "Ale nejdříve půjdeme pro Milese. Zkusme ten druhý východ."
"Budeme muset projít několika sledovanými chodbami," varovala ji Droušnáková.
"S tím se nedá nic dělat. Když budeme čekat, všichni se začnou probouzet a narazíme na víc lidí."
"Teď začíná směna v kuchyni," povzdechla Drou. "Někdy jsem se tam zastavila na kávu a teplé pečivo."
Komando se bohužel nemohlo zastavit na snídani.
Teď se musela rozhodnout. Jít nebo nejít? Poháněla ji statečnost nebo stupidita? Statečnost to být nemohla, protože jí bylo špatně ze strachu, žaludek jí zvedala stejná horká a kyselá pachuť jako před bitvou v escobarské válce. To, že jí byl ten pocit povědomý, nepomohlo. Když nebudu jednat, moje dítě umře. Bude se prostě muset obejít bez statečnosti.
"Teď," rozhodla Cordelia. "Lepší šanci mít nebudeme."
Zase šplhali nahoru po úzkém žebříku. Druhý panel se otevřel do staré soukromé císařovy kanceláře. Ke Cordeliině úlevě byla stále temná a nepoužívaná, nikdo se jí nedotkl od doby, kdy ji na jaře po Ezarově smrti uklidili a zamkli. Jeho

komunikační stůl s terminálem byl odpojený, se všemi nadřazenými bezpečnostními kódy vymazanými, mrtvý jako jeho majitel. Za tohoto dlouhého zimního rána byla za okny ještě tma.
Když Cordelia přecházela místnost, Koudelkova hůl ji udeřila do lýtka. Hůl vypadala divně, když ji měla upevněnou u pasu, příliš to napovídalo, že je v ní meč. Na komodě v kanceláři ležel široký starožitný podnos s plochou keramickou mísou, typická tretka, jakých byla rezidence plná. Cordelia položila hůl na podnos a obřadně, jako služka, ho pozvedla.
Droušnáková pochvalně kývla. "Neste ho ve výši mezi svým pasem a poprsím. A držte záda rovně, to mi vždycky říkali."
Cordelia souhlasila. Zavřeli za sebou panel, napřímili se a vstoupili do dolní chodby severního křídla.
Dvě rezidenční služky a jeden bezpečnostní strážce. Na první pohled v tomto prostředí vypadali naprosto přirozeně, dokonce i v tomto nesnadném období. Desátník stráže, který stál ve službě u paty malého schodiště na západní straně chodby, se postavil do pozoru, když spatřil Bothariho výložky Císařské bezpečnostní služby a jeho hodnost; jeden druhému zasalutovali. Než se po nich znovu a lépe podíval, už stoupali po točitém schodišti nahoru a mizeli mu z dohledu. Cordelia si nařídila, že nesmí zpanikařit a běžet. Jejich trojice působila mírně zavádějícím dojmem - dvě ženy, které nikoho neohrožovaly a s nimiž šel strážce. Desátníkovi možná ještě několik minut nedojde, že i ten strážce by mohl představovat hrozbu.
Zahnuli do horní chodby. Tady. Podle zpráv stoupenců Vordarian schovával replikátor za těmito dveřmi. Aby ho měl na očích. Možná i jako lidský štít - jakákoli bomba hozená do Vordarianova obydlí by nutně zabila i maličkého Milese. Nebo Barrayarané nepovažovali postižené dítě za člověka?
U těchto dveří stál další strážný. Podezřívavě se na ně podíval s rukou na zbrani u boku. Cordelia s Droušnákovou kolem něho prošly bez ohlédnutí. Bothariho zasalutování hladce přešlo do úderu do mužovy brady, po němž narazil hlavou do zdi. Než spadl na zem, Bothari ho zachytil. Rozrazili dveře a vtáhli strážného dovnitř. Bothari zaujal jeho místo na chodbě. Drou tiše zavřela dveře.
Cordelia se divoce rozhlížela po malé místnosti ve snaze najít automatické monitory. Dřív to možná bývala ložnice, kde spávali tělesní strážci, aby byli blízko svých vorských pánů, nebo to možná byla neobyčejně velká šatna. Neměla ani okno, kudy by bylo vidět na nějaký bezvýznamný vnitřní dvůr. Přenosný děložní replikátor stál na stole pokrytém ubrusem v samém středu místnosti. Světélka na něm stále svítila uklidňující zelenou a žlutou barvou. Zatím žádná brutální červená, signalizující poruchu. Když ho Cordelia uviděla, vydral se jí ze rtů povzdech, něco mezi agónií a úlevou.
Droušnáková se nespokojeně rozhlédla kolem.
"Co je, Drou?" zašeptala Cordelia.
"Bylo to moc snadné," řekla dívka nezřetelně.
"Ještě nejsme hotovi. ‚Snadné' si řekněte až tak za hodinu." Olízla si rty, vlastní podvědomý souhlas s hodnocením Droušnákové jí otřásl. Ale s tím se nedalo nic dělat. Musí to popadnout a jít. Jejich naděje teď byla rychlost, ne utajení.
Postavila podnos na stůl, sáhla po držadle replikátoru a zarazila se. Něco nebylo v pořádku… podívala se zblízka na svítící údaje. Monitor dodávky kyslíku vůbec nefungoval. Ačkoli indikátor výživné tekutiny svítil zeleně, její úroveň klesla na nulu. Prázdný.
Cordelia otevřela ústa v tichém zakvílení. Zatřásl se jí žaludek. Naklonila se blíž a očima hltala nelogický zmatek falešných dat. Noční můry, které ji trýznily, se najednou strašným, hrůzyplným způsobem uskutečnily - vylili ho na zem, do odpadu, do záchodu? Zemřel Miles rychle, když ho milosrdně rozdrtili, nebo nechali maličkého novorozence, zbaveného životní podpory, zmítat se v agónii a pozorovali ho při tom? Třeba se ani neobtěžovali dívat…
Sériové číslo. Podívej se na sériové číslo. Naděje uprostřed beznaděje, ale… zkoncentrovala svůj zastřený zrak a rychle se pokoušela vzpomenout. Tenkrát ve Vaagenově a Henriho laboratoři zamyšleně to číslo osahávala, když uvažovala o téhle technologii a vzdáleném světě, který ji stvořil - a tohle nebylo to číslo. Nebyl to stejný replikátor, nebyl Milesův! Byl to jeden ze zbývajících šestnácti, který použili jako návnadu.
Srdce jí pokleslo. Kolik dalších pastí nastražili? Představila si samu sebe, jak horečně pobíhá od replikátoru k replikátoru jako rozčilené dítě v nějaké kruté hře na schovávanou, jak hledá… Já se zblázním.
Ne. Ať byl skutečný replikátor kdekoli, nebyl daleko od Vordariana. Tím si byla jistá. Klekla si vedle stolu a na okamžik sklonila hlavu, aby si vyčistila mozek od bezkrevných černých balonů, které jí zamlžovaly zrak a hrozilo, že kvůli nim omdlí. Nadzvedla ubrus. Vida. Tlakový senzor. Byl to Vordarianův nápad? Pěkně úhledné a zlé. Drou se na její pokyn sklonila také.
"Past," zašeptala Cordelia. "Když zvednete replikátor, spustí se alarm."
"Když ho odpojíme -"
"Ne. Neobtěžujte se. Je to falešná návnada. To není ten pravý replikátor. Je prázdný a kontrolky byly nastavené tak, aby to vypadalo, že běží." Cordelia se přes bušení v hlavě pokoušela myslet jasně. "Musíme se vrátit. Zpátky dolů a zase nahoru. Nečekala jsem, že tu najdu Vordariana. Ale zaručuju vám, že ví, kde Miles je. Zkusíme trochu staromódního vyslýchání. Ale nebudeme mít moc času. Až se spustí poplach -"
V chodbě zaduněly kroky a ozvaly se výkřiky. Pak následovalo zaštěbetání paralyzéru. Bothari s kletbou proletěl dveřmi dovnitř. "A je to. Všimli si nás."
Až se spustí poplach, bude po všem, dokončila Cordelia automaticky svou myšlenku v závrati z prohry. Nebylo tu ani okno, jen jedny dveře a právě nad nimi ztratili kontrolu. Nakonec tedy Vordarianova past zaklapla. Ať Vordarian shnije v pekle…
Droušnáková sevřela svůj paralyzér. "My vás nedáme, milady. Budeme bojovat až do konce."
"Blbost," osopila se na ni Cordelia. "Za své životy si tu nic nekoupíme, jenom smrt několika dalších Vordarianových hrdlořezů. To nemá smysl."

"Chcete říct, že se máme prostě vzdát?"
"Sebevražedná sláva je luxus nezodpovědných. My se nevzdáváme. Jen čekáme na lepší příležitost, kdy bychom mohli vyhrát. Což nedokážeme, když budeme paralyzovaní nebo když budeme mít usmažené nervy." Samozřejmě, kdyby byl na stole skutečný replikátor… teď už byla dost šílená, aby obětovala životy svých lidí za život svého syna, uvědomila si Cordelia lítostivě, ale ještě nebyla dost šílená, aby je vyměnila za nic. Tak dalece se ještě Barrayarankou nestala.
"Stanete se Vordarianovým rukojmím," varoval ji Bothari.
"Jsem Vordarianovým rukojmím ode dne, kdy si vzal Milese," řekla Cordelia smutně. "Tohle nic nemění."
Po několika minutách vyjednávání zvýšenými hlasy přes dveře se vzdali, protože nervy bezpečnostních strážců už visely na vlásku. Odhodili zbraně. Strážní je pro jistotu přejeli skenerem, jestli nemají nějaké další zdroje energie, a pak se do malé místnosti nahrnuli čtyři, aby vězně prohledali. Cordelia neudělala žádný náhlý pohyb, který by je vylekal. Strážný se zmateně zamračil, když zjistil, že zajímavá boule v Cordeliině vestě je jen dětská botička. Položil ji na stůl vedle podnosu.
Velitel v hnědém a zlatém Vordarianově stejnokroji promluvil do komunikátoru na zápěstí. "Ano. Máme je tu zajištěné. Řekněte to milordovi. Ne, říkal, abychom ho probudili. Chcete mu pak vysvětlit, proč jste to neudělal? Děkuji vám."
Stráže je nevystrkaly do chodby, ale čekaly. Bezvědomého muže, kterého Bothari praštil, vytáhli ven. Vojáci opřeli Cordelii o zeď s roztaženýma rukama i nohama, v řadě s Botharim a Droušnákovou. Hlava se jí točila zoufalstvím. Ale Kareen za ní jistě někdy přijde, třeba také jako vězeňkyně. Musí za ní přijít. Všechno, co potřebovala, bylo třicet vteřin s Kareen, možná ani to ne. Až uvidím Kareen, budeš mrtvý, Vordariane. Možná budeš chodit a mluvit a vydávat příkazy a celé týdny si neuvědomíš, že je po tobě, ale zpečetím tvůj osud tak jistě, jako ty jsi zpečetil osud mého syna.
Důvod čekání se konečně materializoval. Vordarian osobně, v zelených kalhotách od uniformy a v pantoflích, s holým hrudníkem, si prorazil cestu dveřmi. Za ním šla princezna Kareen a přitahovala si kolem těla tmavočervený sametový župan. Cordeliin tep se zrychlil na dvojnásobek. Teď?
"Tak. Past sklapla," začal Vordarian samolibě, ale když Cordelia opustila své místo a otočila se tváří k němu, zahučel v nepředstíraném šoku. Rukou naznačil vojákovi, aby ji nestrkal zpátky ke zdi. Šok na jeho obličeji brzy ustoupil vlčímu úšklebku. "Panebože, že to ale fungovalo! Výborně!" Kareen stojící za ním zírala na Cordelii se zmateným úžasem.
MOJE past fungovala, pomyslela si Cordelia, zkoprnělá nad novou příležitostí. Jen se dívej…
"To je právě ono, milorde," řekl muž ve stejnokroji a moc šťastně to neznělo. "Nefungovalo to. Nezaregistrovali jsme tuhle partu hned na vnějším okraji rezidence a nenechali jsme jim sami úmyslně volnou cestu, prostě se tu najednou ukázali a žádný alarm nespustili. To se nemělo stát. Kdybych sem nedorazil, protože jsem hledal Rogeta, tak jsme na ně možná ani nepřišli."
Vordarian pokrčil rameny, byl příliš potěšen významem své kořisti, než aby se zabýval malichernostmi. "Téhle holce dejte fastpentu," ukázal na Droušnákovou, "a asi budete vědět, na co se jí máte ptát. Pracovala pro bezpečnostní službu v rezidenci."
Droušnáková se přes rameno zle a vyčítavě podívala na princeznu Kareen. Kareen si podvědomě přitáhla župan těsněji ke krku a v očích měla stejně vyčítavou otázku.
"Tak co," oslovil Vordarian Cordelii, stále s úsměvem, "má můj drahý lord Vorkosigan tak málo vojáků, že posílá svou ženu, aby dělala jejich práci? Nemůžeme prohrát." Usmál se na své vojáky, kteří mu úsměv oplatili.
Zatraceně, proč jsem toho hajzla nezastřelila ve spánku? "Co jste udělal s mým synem, Vordariane?"
"Nějaká káča z jiné planety nikdy nezíská na Barrayaru moc tím, že úkladně vnutí císařství mutanta," Vordarian procedil mezi zuby. "To vám zaručuju."
"Je to teď oficiální politika? Já netoužím po moci, jen nechci, aby mě ve své moci měli idioti."
Kareen za Vordarianem smutně zkřivila rty. Ano, poslouchej mě, Kareen!
"Kde je můj syn, Vordariane?" opakovala Cordelia paličatě.
"Je teď císař Vidal," poznamenala Kareen a střídavě pohlížela z jednoho na druhého. "Jestli si ten titul udrží."
"Udržím," přislíbil Vordarian. "Nárok Arala Vorkosigana není o nic lepší než můj. A já budu chránit to, co Vorkosigan zanedbal. Budu chránit a zachovávat skutečný Barrayar." Otočil hlavu dozadu, jeho ujišťování zřejmě patřilo Kareen.
"My jsme nic nezanedbali," zašeptala Cordelia s pohledem do Kareeniných očí. Teď. Zvedla ze stolu botičku a natáhla ruku ke Kareen. Ta vytřeštila oči. Skočila kupředu a popadla ji. Cordeliina ruka se zatřásla v křeči jako ruka umírajícího běžce, který předává kolík v závodě na život a na smrt. V duši jí vykvetla nelítostná jistota jako oheň. Teď tě mám, Vordariane. Její náhlý pohyb způsobil vlnu rozruchu v ozbrojených strážích. Kareen si prohlížela botičku s vášnivou intenzitou, převracela ji v rukou. Vordarian ve zmatku povytáhl obočí, pak přestal Kareen věnovat pozornost a otočil se k veliteli uniformovaných stráží.
"Všechny tři vězně umístíme tady v rezidenci. Osobně budu dohlížet na výslechy pod fastpentou. Tohle je úžasná příležitost -"
Když Kareen opět pozvedla tvář ke Cordelii, měla ji zrůzněnou nadějí.
Ano, pomyslela si Cordelia. Zradili tě. Lhali ti. Tvůj syn žije, musíš se znovu hýbat, přemýšlet a cítit, už nesmíš němě chodit jako bez ducha, jako člověk, který už nevnímá bolest. Nepřinesla jsem ti dárek - je to prokletí.
"Kareen," řekla Cordelia jemně, "kde je můj syn?"
"Replikátor je na polici v dubové skříni ve staré císařově ložnici," odpověděla Kareen vyrovnaně s pohledem upřeným do Cordeliiných očí. "Kde je můj?"
Cordeliino srdce změklo vděčností za Kareeninu živou, prokletou bolest. "Když jsem ho naposled viděla, byl v bezpečí a v pořádku a tak zůstane, dokud tenhle falešný uchazeč o trůn," trhla hlavou směrem k Vordarianovi, "nezjistí, kde je. Gregorovi se po vás stýská. Pozdravuje vás." Její slova působila na Kareen jako rány dýkou.
To vzbudilo Vordarianovu pozornost. "Gregor je na dně jezera, zabil se při pádu letadla s tím zrádcem Negrim," řekl

surově. "Nejzákeřnější lež je ta, kterou chceš slyšet. Buď opatrná, má paní Kareen. Nemohl jsem ho zachránit, ale pomstím ho. To ti slibuji."
Ach, ach. Počkej, Kareen. Cordelia se kousla do rtu. Tady ne, je to moc nebezpečné. Počkej na lepší příležitost. Počkej aspoň až ten hulvát usne - ale když Beťanka zaváhala a nezabila nepřítele ve spánku, udělá to barrayarská šlechtična? Kareen je skutečně z rodu Vor…
Na Kareeniných rtech se objevil nepříjemný úsměv. Oči jí svítily. "Tohle nikdy nebylo ve vodě," řekla tiše.
Cordelia slyšela znít v jejím hlase vražedný podtón jako zvon - Vordarian zřejmě slyšel jen zadýchaný hlas dívčího žalu. Pohlédl na botičku a nic nepochopil. Pak potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit od statického šumu. "Jednou budeš mít jiného syna," slíbil jí laskavě. "Našeho syna."
Počkej, počkej, počkej, křičela Cordelia v duchu.
"Nikdy," zašeptala Kareen. Ustoupila zpět za strážného, který stál ve dveřích, vytrhla mu z otevřeného pouzdra nervový disruptor, namířila ho z bezprostřední blízkosti na Vordariana a vystřelila.
Polekaný voják jí srazil ruku, střela minula Vordariana a zaryla se do stropu. Vordarian skočil za stůl, jediný kus nábytku v místnosti, a překulil se. Jeho uniformovaný strážce čistě reflexivně sáhl po svém nervovém disruptoru a vystřelil. Kareenin obličej ztuhl ve smrtelné agónii, když jí modrý oheň obklopil hlavu, a otevřela ústa v posledním němém výkřiku. Počkej, kvílela Cordelia v duchu.
Naprosto zděšený Vordarian zařval: "Ne!", vyškrábal se na nohy a vytrhl jiný disruptor z ruky dalšího vojáka. Uniformovaný muž, který si uvědomoval svůj obrovský omyl, odhodil zbraň, jako by svůj čin chtěl popřít. Vordarian ho zastřelil.
Místnost kolem ní se naklonila. Cordelia sevřela rukou jílec hole a stiskla uzávěr. Pochva odlétla a narazila do hlavy jednoho vojáka. Pak Cordelia elegantně sekla Vordariana do zápěstí ruky, v níž držel zbraň. Zaječel, krev se rozstříkla na všechny strany a disruptor odlétl. Droušnáková už mezitím skočila po prvním odhozeném disruptoru. Bothari zneškodnil svůj cíl smrtícím úderem hranou dlaně do krku. Cordelia práskla dveřmi před obličeji strážných na chodbě a vrhla se kupředu. Od stěn se odrazilo cvrlikání paralyzéru a pak následovaly bezprostředně za sebou tři výstřely, kterými Droušnáková smetla poslední Vordarianovy muže.
"Chyťte ho," křikla Cordelia na Bothariho. Vordarian se třásl a levou rukou si přidržoval své téměř useknuté pravé zápěstí. Nebyl ve stavu, kdy by mohl odporovat, i když kopal a řval. Jeho krev měla barvu Kareenina županu. Bothari sevřel Vordariana pevným hmatem a přitiskl mu disruptor k lebce.
"Ven s ním," zavrčela Cordelia a rozkopla zavřené dveře. "Do císařovy ložnice." K Milesovi. Při pohledu na svého pána vojáci, připravení ke střelbě, sklonili zbraně.
"Z cesty!" zařval Bothari a vojáci ustoupili. Cordelia vzala Droušnákovou za ruku a společně překročily Kareenino tělo. Její slonovinové paže, částečně zahalené rudou látkou, byly i ve smrti abstraktně krásné.
Ženy provedly Bothariho s Vordarianem kolem Vordarianových stráží a pokračovaly dál chodbou.
"Vyndejte z mého pouzdra tu plazmovou pistoli a začněte střílet," nařídil Bothari Cordelii divoce. Ano, Bothari ve všem tom zmatku dokázal zbraň zase znovu získat, proto asi počet obětí nebyl vyšší.
"Nemůžete podpálit rezidenci," vydechla Drou v hrůze.
Jen v tomto křídle bylo bezpochyby uložené celé jmění ve starožitnostech a barrayarských historických předmětech. Cordelia se bláznivě zasmála, popadla zbraň a začala na chodbě střílet. Dřevěný nábytek, dřevěné parkety a gobelíny vysušené věkem vzplály, když se jich dotkly žhavé prstíky plazmového paprsku.
Hořte. Hořte za Kareen. Budete hranicí za její statečnost a agónii a budete hořet výš a výš - Když došli ke dveřím staré císařské ložnice, tak ještě naposledy vypálila zpátky do chodby. To je za to, co jste udělali mně a mému chlapci - plameny by měly o pár minut zdržet pronásledování. Měla pocit, že se vznáší, lehká jako vzduch. Takhle se cítí Bothari, když zabíjí?
Droušnáková přešla k panelu vedoucímu k tajnému žebříku. Teď už se pohybovala vyrovnaně, jako kdyby její ruce patřily k jinému tělu než její obličej, zpustošený pláčem.
Cordelia položila meč na postel a odběhla k obrovské staré vyřezávané dubové skříni u blízké zdi. Prudce otevřela její dveře. V šeru, vzadu na prostřední polici zářila zelená a žlutá světélka. Bože, ať to není další návnada… Objala kanystr oběma rukama a vytáhla ho na světlo. Tentokrát měl správnou váhu, byl těžký, plný tekutin, ukazoval správné údaje a správné číslice. Byl to ten pravý.
Děkuji ti, Kareen. Nechtěla jsem tě zabít. Určitě jsem se zbláznila, pomyslela si. Necítila nic, ani vinu, ani výčitky svědomí, jen srdce jí bilo o závod a těžce dýchala. Následek bitevního šoku, euforie, která dokáže přimět muže nabíjet samopaly. Tak za tímhle šli lidé posedlí válkou!
Vordarian stále bojoval s Bothariho sevřením a děsivě klel. "Odsud neutečete!" Přestal se zmítat a podíval se Cordelii do očí. Zhluboka se nadechl. "Myslete, lady Vorkosiganová. Nikdy se odsud nedostanete. Museli byste mě vzít s sebou jako štít, ale paralyzovaného mě nemůžete nést. A když budu při vědomí, budu se s vámi prát celou cestu. Tam venku vás obklopí moji lidé." Trhl hlavou směrem k oknu. "Paralyzují vás a zajmou." Zkusil přesvědčivý tón. "Vzdejte se teď a zachráníte si život. A tamten taky, když pro vás tolik znamená," kývl směrem k replikátoru, který Cordelia držela v náručí. Teď byla její chůze těžší než chůze Alys Vorpatrilové.
"Nikdy jsem tomu bláznu Vorhalasovi nenařídil, aby zabil Vorkosiganova dědice," pokračoval Vordarian zoufale, když neodpověděla. Krev mu proudila mezi prsty. "Byl to jen jeho otec se svou osudnou progresivní politikou, který ohrožoval Barrayar. Váš syn mohl zdědit hraběcí titul po svém dědu Pjotrovi s mým požehnáním. Pjotr nikdy neměl opustit svou stranu věrného poddanství. To, co lord Aral způsobil svému otci, je zločin -"
Tak to jsi byl ty. Od samého začátku. Následkem ztráty krve a šoku se Vordarianův obvykle hladký politický projev podobal spíše trhavé parodii. Hovořil, jako by měl dojem, že kdyby našel ta správná slova, mohl by se nějak z této

odvety ještě vymluvit. Cordelia však pochybovala, že by je našel. Vordarian nebyl okázale zlý, jako byl Vorrutyer, ani zkažený jako Serg, ale přesto z něj prýštilo zlo - ne z jeho neřestí, ale z jeho ctností: odvaha jeho konzervativního přesvědčení, vášeň ke Kareen. Cordelii zle rozbolela hlava.
"Nikdy jsme nedokázali, že jste stál za Evonem Vorhalasem," řekla Cordelia tiše. "Dík za informaci."
To ho na okamžik umlčelo. Neklidně pohlédl ke dveřím, které se každou chvíli musely zhroutit, spálené ohnivým peklem venku.
"Mrtvý vám jako rukojmí nebudu k ničemu," řekl s pracnou důstojností.
"Vy mi nejste vůbec k ničemu, císaři Vidale," řekla mu Cordelia bez obalu. "Zatím v této válce zemřelo asi pět tisíc lidí. Teď když je Kareen po smrti, jak dlouho ještě chcete bojovat?"
"Navždycky," zavrčel přes zaťaté zuby. "Já ji pomstím - pomstím je všechny -"
Špatná odpověď, pomyslela si Cordelia s podivně lehkým smutkem v hlavě. "Bothari." Okamžitě byl po jejím boku.
"Podejte mi ten meč." Udělal to. Postavila replikátor na zem a na okamžik položila své dlaně, v nichž držela jílec, na Bothariho ruce. "Bothari, prosím vás, popravte pro mě tohoto muže." Vlastní hlas jí zněl v uších podivně klidně, jako kdyby právě Bothariho požádala, aby jí podal máslo. Vražda opravdu nevyžadovala hysterii.
"Ano, milady," odvětil Bothari melodickým tónem a pozvedl meč. V očích se mu radostně zablesklo.
"Co?" vyjekl Vordarian úžasem. "Jste Beťanka! Nemůžete -"
Úder blýskavé čepele přeťal jeho slova, jeho krk a jeho život. Přesto, že z pahýlu krku vystříklo ještě trochu krve, bylo to velmi čistě provedeno. Vorkosigan si měl najmout Bothariho služby ten den, když popravovali Carla Vorhalase. Síla jeho paží společně s tak výjimečnou ocelí… zmatený vír v jejím mozku ustoupil stavu blízkému realitě, když Bothari padl na kolena vedle těla, upustil meč a chytil se za hlavu. Vykřikl. Bylo to, jako by si Vordarianův smrtelný výkřik vynutil cestu ven jeho ústy.
Cordelia klesla vedle něho, najednou opět ustrašená, i když necítila strach od chvíle, kdy Kareen popadla nervový disruptor a spustila celý chaos. To už její nervy byly naprosto přetížené. Podobný stimul způsobil, že Bothari před sebou zahlédl zakázaný obraz z minulosti, domnívala se Cordelia, ono vzpurné podřezání krku, o němž barrayarské nejvyšší vedení rozhodlo, že na ně Bothari musí zapomenout. Proklínala se, že na tuhle možnost předem nepomyslela. Snad ho to nezabije.
"Ty dveře jsou pekelně horké," ohlásila Droušnáková, která stála bílá a třesoucí se vedle ní. "Milady, musíme odsud okamžitě odejít."
Bothari trhaně dýchal, ruce měl stále přitisknuté k hlavě, ale i během té krátké doby, kdy ho pozorovala, se pomalu jeho dýchání zklidňovalo. Nechala ho slepě se plazit po podlaze. Potřebovala něco, něco, co bylo odolné… tam, na dně skříně ležel pevný plastikový pytel s několika páry Kareeniných bot, které tam bezpochyby dala nějaká služka, když Vordarian vydal císařský rozkaz, aby se k němu Kareen přestěhovala. Cordelia vysypala boty, odklopýtala kolem postele a sebrala Vordarianovu hlavu z místa, kam dopadla. Byla těžká, ale ne tak těžká jako děložní replikátor. Zatáhla zdrhovací šňůru.
"Drou, vy jste v nejlepší kondici. Ponesete replikátor. Jděte dolů první a neupusťte ho." Když upustí Vordariana, řekla si Cordelia, tak už mu to nijak neublíží.
Droušnáková přikývla a popadla replikátor a odložený meč. Cordelia si nebyla jistá, jestli Drou vzala meč pro jeho nově nabytou historickou hodnotu nebo kvůli tomu, že cítila nějaký nejasný závazek vůči Koudelkovu vlastnictví. Cordelia přemluvila Bothariho, aby vstal. Z otvoru za otevřeným panelem proudil chladný vzduch, přitahovaný sem horkem za dveřmi. Dokud se hořící stěna nezhroutí a nezablokuje vchod, bude tu pěkný průvan. Vordarianovi lidé se budou dost divit, kam zmizeli, až budou prohledávat žhavý popel.
Sestup stísněným prostorem s kňučícím Botharim pod nohama byl noční můrou. Nemohla nést pytel ani vedle sebe, ani před sebou, takže si ho musela vybalancovat na rameni a slézat pomocí jedné ruky. Dlaní hmatala po příčlích a bolelo ji zápěstí.
Jakmile byli dole, bezohledně postrčila plačícího Bothariho kupředu a nedovolila mu zastavit se, dokud nedošli k Ezarově zásobárně ve sklepě starých stájí.
"Je v pořádku?" zeptala se Droušnáková nervózně, když se Bothari posadil s obličejem mezi koleny.
"Bolí ho hlava," řekla Cordelia. "Může to chvíli trvat, než ho to přejde."
"A vy jste v pořádku, milady?" otázala se Droušnáková ještě bázlivěji.
Cordelia si nedokázala pomoci a zasmála se. Dusila v sobě hysterii a Droušnáková byla čím dál vystrašenější. "Ne."

KAPITOLA 19

Ezarova zásobárna obsahovala i bednu peněz, barrayarských marek různých hodnot. Bylo tam i několik osobních průkazů s fotografiemi Drou, a ne všechny byly prošlé. Cordelia použila obojí a poslala Drou koupit použité pozemní vozidlo. Zatímco Cordelia čekala u zásobárny, Bothari se pozvolna narovnal ze své bolestné fetální polohy a zotavil se natolik, že mohl jít.
Cordelia věděla, že zpáteční cesta z Vorbarr Sultany byla vždycky slabým místem jejího plánu, možná proto, že nikdy doopravdy nevěřila, že se dostanou tak daleko. Cestování bylo přísně omezené, protože Vordarian chtěl zabránit tomu, že by se město pod jeho vládou zhroutilo, kdyby většina jeho vyděšených obyvatel utekla. Na cestu jednokolejkou museli mít lidé propustky a ty se prověřovaly. Lehká letadla byla absolutně zakázaná a stávala se příležitostným terčem stráží, nedočkavých stisknout spoušť. Pozemní vozidla musela projet mnoho silničních uzávěr. Cesta pěšky byla pro její vyčerpanou skupinu s těžkými břemeny příliš dlouhá. Z toho všeho se nedalo moc vybírat.
Po době, která jí připadala jako věčnost, se bledá Drou vrátila a vyvedla je zpátky tunely ven do obyčejné vedlejší

ulice. Město bylo poprášené sněhem zbarveným sazemi. Z rezidence, která teď byla kilometr daleko, stoupal do šedého zimního nebe temnější mrak - obrovský požár zřejmě ještě neměli pod kontrolou. Jak dlouho bude ještě fungovat Vordarianova bezhlavá struktura velení? Už se dostala ven zpráva o jeho smrti?
Drou podle instrukcí našla velmi obyčejný a nenápadný starý vůz, i když měla dost peněz, aby zakoupila nejluxusnější vozidlo, které ve městě ještě bylo. Cordelia si chtěla nechat zbylé peníze pro stráže u kontrolních stanovišť.
Ale tam to nebylo tak zlé, jak se Cordelia obávala. U prvního ani nikdo nestál, strážce možná odvolali, aby pomáhali hasit oheň nebo aby uzavřeli vchody do rezidence. U druhého stanoviště se tísnila řada vozidel a netrpělivých řidičů. Prohlídka byla zběžná a strážní nervózní, roztržití a napolo paralyzovaní kdovíjakými pověstmi, přicházejícími ze středu města. Tlustý svazek bankovek zastrčený pod falešným průkazem Droušnákové zmizel ve vojákově kapse. Mávl na Drou, že může jet dál a dovézt svého ‚nemocného strýčka' domů. Bothari určitě vypadal dost nemocně, choulil se pod dekou, která také skrývala replikátor. U posledního kontrolního stanoviště Drou zopakovala, co se ve městě údajně povídalo o Vordarianově smrti, a znepokojený strážný na místě dezertoval - místo uniformy si navlékl civilní šaty a zmizel za rohem.
Jezdili křížem krážem po špatných cestách celé odpoledne, než se dostali do Vorinnisova neutrálního hrabství, kde stařičký vůz zahynul na prasklý kabel přívodu energie. Opustili ho a vydali se k jednokolejné železnici. Cordelia, která závodila s hodinami tikajícími v její hlavě, poháněla svou malou skupinku kupředu. O půlnoci se ohlásili na první vojenské základně za další loajální hranicí, což bylo skladiště zásob. Drou se musela s důstojníkem na noční službě několik minut hádat, než ho přesvědčila, aby 1) je identifikoval, 2) pustil dovnitř a 3) dovolil jim použít vojenskou komunikační síť, aby zavolali základnu Tanery a požádali o dopravu. V tom okamžiku najednou začal systém fungovat. Sehnali jim rychlý raketoplán s pohotovostním pilotem, který je vyzvedne.
Když za svítání přilétali k základně Tanery, Cordelia zažila velice nepříjemný pocit, že už se to všechno jednou stalo. Tolik se to podobalo jejímu návratu z hor, že měla pocit časové smyčky. Třeba umřela a byla v pekle a trápení posledních tří týdnů se bude navěky, nekonečně opakovat. Zachvěla se.
Droušnáková ji starostlivě pozorovala. Vyčerpaný Bothari dřímal v kabině pro cestující. Dva Illyanovi důstojníci, v Cordeliiných očích identická dvojčata těch, které zabili v rezidenci, zachovávali nervózní mlčení. Cordelia majetnicky držela děložní replikátor na klíně. Plastikový pytel měla položený u nohou. Bylo to iracionální, ale nedokázala ani jednu z těch dvou věcí pustit z dohledu, i když bylo jasné, že Drou by mnohem raději viděla pytel v zavazadlovém prostoru.
Raketoplán úhledně zastavil na přistávací ploše. Motory naposled zavyly a utichly.
"Chci kapitána Vaagena, a to okamžitě," opakovala Cordelia už po páté, když je Illyanovi muži vedli do podzemní bezpečnostní kanceláře, kde měli podat zprávu.
"Ano, milady. Je na cestě," ujistil ji opět důstojník Císařské bezpečnostní služby. Podezřívavě se na něj zamračila. Bezpečnostní důstojníci jim obezřetně odebrali veškeré osobní zbraně. Cordelia jim to neměla za zlé, sama by také svým divoce vyhlížejícím společníkům nedůvěřovala natolik, aby jim nechala nabité zbraně. Díky Ezarově zásobárně nebyly ženy špatně oblečené, ale nenašli tam nic v Bothariho velikosti, takže si musel ponechat svou zakouřenou, smradlavou černou kombinézu. Zaschlé skvrny od krve naštěstí nebyly moc vidět. Ale obličeje všech byly propadlé, zvrásněné a zašedlé. Cordelia se třásla, Botharimu cukaly ruce a víčka a Droušnáková měla nepříjemnou tendenci se v nečekaných chvílích tiše rozplakat a zase stejně náhle přestat.
Po dlouhé době - jsou to jen minuty, řekla si Cordelia pevně - se objevil kapitán Vaagen s laborantem po boku. Měl na sobě polní zelenou uniformu a šel rychlým krokem, tak jako starý Vaagen z minulých dob. Černá páska na oku byla jediným viditelným následkem jeho zranění, ale i ta mu slušela, vypadal s ní tak trochu jako pirát. Cordelia doufala, že páska je jen dočasnou součástí jeho pokračujícího léčení.
"Milady!" Usmál se a Cordelia vycítila, že tenhle pohyb obličejových svalů byl první po dlouhé době. Oči mu triumfálně zářily. "Vy to máte!"
"To doufám, kapitáne." Zvedla replikátor, mužům z Císařské bezpečnosti nedovolila se ho dotknout. "Doufám, že jsme přišli včas. Žádná světla zatím červeně nesvítí, ale už jsem zaslechla varovné pískání. Vypnula jsem je, přivádělo mě to k šílenství."
Vaagen si zařízení prohlédl a překontroloval údaje. "Je to dobré. Zásobník výživných látek je skoro prázdný, ale ještě tam něco je. Filtry ještě fungují, úroveň kyseliny močové je vysoká, ale ještě v toleranci - myslím, že je v pořádku, milady. Chci říct živý. Bude trvat delší dobu, než zjistím, co to přerušení provedlo s mou kalcifikační procedurou. Budeme na ošetřovně. Měl bych být schopen začít s údržbou během hodiny."
"Máte tam všechno, co potřebujete? Zásoby?"
V obličeji se mu zableskly bílé zuby. "Lord Vorkosigan mi nařídil, abych vybavil laboratoř den po tom, co jste odjela. Prý pro všechny případy, říkal."
Arale, já tě miluju. "Děkuji vám. Tak běžte." Vložila replikátor do Vaagenových rukou a on s ním rychle odešel. Posadila se jako loutka s přestřiženými vodícími provázky. Teď si mohla dovolit klesnout pod tíhou svého vyčerpání. Ale ještě se nemohla úplně zastavit. Ještě musela podat jednu velmi důležitou zprávu. A ne těmhle bezpečnostním ňoumům, kteří kolem ní kroužili a otravovali ji - zavřela oči a ostentativně je ignorovala a nechala Drou, aby na jejich hloupé otázky vykoktala nějaké odpovědi.
Touha v ní bojovala se strachem. Chtěla vidět Arala. Ale naprosto otevřeně se mu vzepřela. Dotkla se tím jeho cti, zranila nenapravitelně jeho - přiznejme si, obvykle pružné - barrayarské ego? Třeba jí už nikdy nebude důvěřovat. Ne, to bylo určitě nespravedlivé podezření. Ale nepoškodila jeho veřejnou důvěryhodnost, jak ji vnímalo jeho okolí, tu součást delikátní psychologie moci? Nespadnou jim za to na hlavu nějaké nepředvídané politické následky? A záleželo jí na tom? Ano, usoudila smutně. Bylo to peklo, být tak unavená a stále se starat.
"Kou!"

Výkřik Droušnákové ji přiměl otevřít oči. Kulhající Koudelka právě vcházel hlavním vchodem do bezpečnostní kanceláře. Panebože, ten člověk už zase měl na sobě uniformu, byl oholený a rázný. Jen šedé kruhy pod jeho očima byly nevojenské.
Shledání Kou a Drou bylo také zcela nevojenské, jak Cordelia s potěšením zaznamenala. Postavu vojáka ve službě najednou zcela zakryla vysoká, umouněná blondýna a vyměňovali si spolu tlumené civilní pozdravy jako miláčku, lásko, díky bohu, v bezpečí, má milá… Bezpečáci se rozpačitě otočili od tohoto výbuchu čirých emocí, které jim sálaly do tváří. Cordelia se v nich vyhřívala. Tohle byl daleko rozumnější způsob, jak se pozdravit s přítelem, než všechno to blbé salutování.
Pustili se jen na tak dlouho, aby si jeden druhého lépe prohlédli, ale stále se drželi za ruce. "Tys to dokázal," zasmála se Drou vítězoslavně. "Jak dlouho jste - je lady Vorpatrilová -?"
"Dorazili jsme se sem jen dvě hodiny před vámi," řekl Kou a snažil se nadechnout po hrdinském polibku. "Lady Vorpatrilová a mladý lord leží na ošetřovně. Doktor říká, že lady trpí jen stresem a vyčerpáním. Byla neuvěřitelná. Měli jsme pár špatných chvil, když jsme museli projít kolem Vordarianových stráží, ale nikdy se nezhroutila. A vy-vy jste to dokázali! Potkal jsem Vaagena na chodbě s replikátorem - vy jste zachránili lordova syna!"
Droušnákové poklesla ramena. "Ale ztratili jsme princeznu Kareen."
"Aha." Navlhčil si rty. "Neříkej mi nic - lord Vorkosigan mi nařídil, abych vás všechny k němu přivedl, hned jak přijedete. Všechny zprávy řekněte nejdřív jemu. Já vás teď k němu odvedu." Odmávl bezpečnostní důstojníky jako mouchy - přesně to, co toužila udělat Cordelia.
Bothari jí musel pomoci vstát. Sebrala žlutý plastikový pytel. S ironií si povšimla, že je na něm jméno a logo nejexkluzivnějšího dámského obchodu s oděvy v hlavním městě. Nakonec tě Kareen přece jen zahalila, parchante.
"Co je to?" zeptal se Kou.
"Ano, poručíku," vložil se důstojník naléhavě do hovoru. "Prosím vás - nikomu zatím nedovolila, aby to prohlédl. Podle pravidel bychom jí neměli dovolit, aby to odnesla na základnu."
Cordelia roztáhla okraj pytle a podržela ho, aby se do něj Koudelka mohl podívat. Nahlédl tam.
"Do prdele!" Bezpečnostní důstojník se vrhl kupředu, když Koudelka uskočil, ale ten ho zarazil pohybem ruky. "Já… já," polkl. "Ano, admirál Vorkosigan to určitě bude chtít vidět."
"Poručíku, co mám zapsat do seznamu?" zeptal se bezpečnostní důstojník. Cordelia si pomyslela, že fňuká. "Musím to zapsat do seznamu, jestli to mám pustit dovnitř."
"Kou, nechte ho, ať si kryje zadek," vzdychla Cordelia.
Kou ještě jednou nahlédl do pytle a na rtech se mu objevil velice křivý úsměšek. "To je v pořádku. Zapište to jako dárek pro lorda Vorkosigana ze zimního trhu. Od jeho ženy."
"Kou." Drou zvedla jeho meč. "Zachránila jsem ho. Ale bohužel jsme ztratili kryt, je mi líto."
Kou si meč vzal, podíval se po pytli, došlo mu, co to znamená, a uchopil meč opatrněji. "To je… to je v pořádku. Děkuju."
"Odnesu ho zpátky k Sieglingovi a nechám udělat náhradní kryt," slíbila Cordelia.
Důstojník Císařské bezpečnostní služby ustoupil prvnímu pobočníkovi admirála Vorkosigana. Kou odvedl Cordelii, Bothariho a Drou na základnu. Cordelia pevně zatáhla šňůrky a volně pytlem houpala v ruce.
"Jdeme dolů do štábního poschodí. Admirál měl poslední hodinu uzavřené jednání. Včera večer sem tajně přišli dva Vordarianovi vysocí důstojníci. Jednají teď o tom, že ho prodají. Nejlepší plány na záchranu rukojmích závisí na jejich spolupráci."
"Už vědí o tomhle?" Cordelia pozvedla pytel.
"Myslím, že ne, milady. Právě jste všechno změnila." Divoce se zašklebil a prodloužil svůj nerovný krok.
"Předpokládám, že i tak ještě budeme muset zaútočit," povzdechla Cordelia. "Vordarianova strana je nebezpečná i po svém zhroucení. Možná ještě nebezpečnější, protože je zoufalá." Vzpomněla si na ten hotel v centru Vorbarr Sultany, kde, pokud věděla, stále byla Bothariho malá dcera Elena. Méně důležitá rukojmí. Dokázala by přesvědčit Arala, aby přidělil trochu víc lidí na záchranu méně důležitých rukojmí? Bohužel ještě nezařídila, aby všichni vojáci byli bez práce. Ale snažila jsem se. Bože, já jsem se snažila.
Sestupovali stále dolů do nervového centra základny Tanery, až došli k vysoce zabezpečené konferenční místnosti. Před ní stáli jako svíčky strážní s nabitými zbraněmi. Koudelka jim klidně ukázal, aby ustoupili. Posuvné dveře se rozjely a zase se za nimi zavřely.
Cordelia přejela zrakem scénu před sebou. Všichni přestali mluvit a hleděli na ně zpoza naleštěného stolu. Aral seděl samozřejmě uprostřed. Na jedné straně měl vedle sebe Illyana a na druhé hraběte Pjotra. Byli tam předseda vlády Vortala a Kanzian a několik dalších vysokých důstojníků ve formálních zelených uniformách. Oba zrádci seděli se svými pobočníky naproti nim. Spousta svědků. Chtěla být sama s Aralem, chtěla se zbavit celého toho pitomého zástupu. Brzy.
Aral se jí v tiché agónii podíval do očí. Na rtech mu hrál dokonale ironický úsměv. To bylo všechno, a přesto pocítila v žaludku teplo obnovené sebedůvěry a už si jím byla jistá. Ne, žádný mráz ji nečekal. Bude to v pořádku. Zase šli společnou cestou a žádný příval slov ani těsná objetí to nemohly lépe vyjádřit. Na objetí ale dojde, to jí jeho šedé oči slibovaly. Usmála se - poprvé po jak dlouhé době?
Hrabě Pjotr důrazně uhodil rukou do stolu. "Dobrý bože, ženská, kde jsi byla?" zařval zuřivě.
Přemohlo ji chorobné bláznovství. S krutým úsměvem pozvedla pytel. "Nakupovat."
Na vteřinu jí starý muž téměř uvěřil, protichůdné výrazy se střídaly na jeho obličeji jako blesk - úžas, nevíra a potom vztek, když pochopil, že se mu vysmívá.
"Chcete se podívat, co jsem koupila?" pokračovala Cordelia, stále ještě hystericky. Prudce roztáhla okraj pytle a

nechala Vordarianovu hlavu sklouznout na stůl. Naštěstí přestala krvácet už před několika hodinami. Hlava se zastavila čelem k Pjotrovi, její rty se šklebily a vysychající oči na něj civěly.
Pjotrovi spadla čelist. Kanzian vyskočil, důstojníci kleli a jeden z Vordarianových zrádců dokonce spadl ze židle a odtáhl se. Vortala stiskl rty a zvedl obočí.
Koudelka, zasmušilý, ale hrdý na svou roli v režii tohoto historického okamžiku, kdy jedna žena dokázala všechny trumfnout, položil na stůl svůj meč jako další důkaz. Illyan prudce vydechl a přes svůj šok se triumfálně usmál.
Aral byl dokonalý. Pouze na okamžik se mu rozšířily oči, pak si podepřel bradu rukama a díval se přes rameno svého otce s výrazem chladného zájmu. "Ale samozřejmě," vydechl. "Každá vorská dáma chodí nakupovat do hlavního města."
"Zaplatila jsem za to moc," přiznala se Cordelia.
"To je také tradiční." Škubl rty v sardonickém úsměvu.
"Kareen je mrtvá. V tom zmatku ji zastřelili. Nemohla jsem ji zachránit."
Otevřel dlaň, jako by chtěl nechat rodící se černý humor protéct mezi prsty. "Rozumím." Opět k ní zvedl oči, jako by se ptal: Jsi v pořádku? a sám si zřejmě odpověděl: Ne.
"Pánové, jestli vás mohu požádat, abyste nás na několik minut omluvili, chtěl bych být sám se svou ženou."
V šoupání vstávajících mužských nohou Cordelia zaslechla nezřetelnou poznámku: "Statečný muž…"
Zachytila pohledy Vordarianových mužů, když odcházeli od stolu. "Důstojníci, doporučuji vám, až tato konference bude pokračovat, abyste se bezpodmínečně vzdali lordu Vorkosiganovi na milost. Možná, že ještě nějakou najde." Já určitě ne, dodala v duchu. "Já už jsem z té vaší hloupé války unavená. Skončete to."
Pjotr se protáhl kolem ní. "Zdá se, že jsem tě podcenil," zamumlal.
"Už nikdy mě… nedrážděte. A nepřibližujte se k mému synovi."
Vorkosiganův pohled zarazil výlev její zuřivosti, která jen tak tak nepřetekla. Vyměnila si s Pjotrem opatrné přikývnutí podobné symbolickým úklonám dvou soupeřů v souboji.
"Kou," řekl Vorkosigan s přemýšlivým pohledem na hrůzostrašný předmět u svého lokte, "prosím vás zařiďte, aby tuhle věc odnesli do zdejší márnice. Jako ozdoba stolu se mi nelíbí. Budeme ji muset uchovat, dokud nebude moci být pohřbena se zbytkem jeho těla. Ať je to kde chce."
"Jste si jistý, že si ji tu nechcete nechat? Mohla by inspirovat Vordarianovy důstojníky, aby přijali naše podmínky," řekl Kou.
"Ne," odmítl Vorkosigan pevně. "Její efekt už byl dost prospěšný."
Kou s přehnanou opatrností vzal pytel od Cordelie a nahrnul do něj hlavu, aniž by se jí ve skutečnosti dotkl.
Aral hleděl na její unavený tým, na žal Droušnákové a Bothariho neovladatelné záškuby. "Drou, seržante. Můžete se jít umýt a najíst. Hlaste se mi potom v mém bytě, až tady skončíme."
Droušnáková kývla, seržant zasalutoval a vyšli za Koudelkou ven.
Jakmile uslyšela zvuk zavíraných dveří, Cordelia padla Aralovi do náruče, a když už vstával jí v ústrety, i na klín. Tvrdě dopadli zpátky na židli a ta se málem převrátila. Objali se tak pevně, že se museli znovu pustit, aby se mohli políbit.
"Už nikdy žádný takový sebevražedný kousek neuděláš, ano?" řekl zastřeným hlasem.
"Už nikdy nedopustíš, aby to bylo zapotřebí, ano?"
"Platí."
Podržel si její obličej kousek od sebe, s rukama na jejích spáncích, a hltal ji očima. "Já jsem se o tebe tak bál. Zapomněl jsem se obávat o tvé nepřátele. Měl jsem na ně myslet, milá kapitánko."
"Sama bych nedokázala vůbec nic. Drou byla mýma očima, Bothari mou pravou rukou a Koudelka byl našima nohama. Musíš odpustit Koudelkovi, že opustil službu bez dovolení. My jsme ho tak trochu unesli."
"To jsem slyšel."
"Řekl ti o tvém bratranci Padmovi?"
"Ano," povzdechl zarmouceně. Nepřítomně se zadíval zpátky časem. "Padma a já jsme byli jediní, kdo přežili masakr šíleného Jurije, tenkrát když vyvraždil potomky prince Xava. Mně bylo jedenáct, Padmovi rok, byl miminko… od té doby jsem ho vždycky bral jako malé dítě. Snažil jsem se na něj dávat pozor… a teď už zbývám jenom já. Jurij to skoro dokázal."
"Bothariho Elena. Musíme ji zachránit. Ona je daleko důležitější než ta ratejna v rezidenci plná hrabat."
"Už na tom pracujeme," slíbil. "Má to nejvyšší prioritu, teď když díky tobě už o císaři Vidalovi nemusíme uvažovat."
Zvolna se začal usmívat. "Obávám se, že jsi mé Barrayarany šokovala, lásko."
"Proč? Mysleli si, že mají monopol na divokost? To byla poslední Vordarianova slova: Jste Beťanka. Nemůžete -'"
"Nemůžete co?"
"Udělat něco takového, to předpokládám, že by byl řekl. Kdyby ještě měl šanci."
"Je to příliš odpuzující trofej na to, abys ji vzala do vlaku. Co kdyby tě někdo požádal, abys ten pytel otevřela?"
"Tak bych to udělala."
"Jsi… úplně v pořádku, lásko?" Pod úsměvem byla jeho ústa vážná.
"Chceš říct, jestli jsem neztratila rozum? Ano, trochu. Víc než trochu." Ruce se jí stále třásly stejně jako předtím celý den, bylo to neustálé chvění, které neustupovalo. "Zdálo se mi… nevyhnutelné vzít Vordarianovu hlavu s sebou. Určitě jsem neměla na mysli, že bychom ji měli pověsit na stěnu v paláci Vorkosiganů spolu s loveckými trofejemi tvého otce, i když by to možná byl dobrý nápad. Myslím, že jsem si ani neuvědomovala, proč na ní tak lpím, dokud jsem nevstoupila do téhle místnosti. Kdybych se sem vpotácela s prázdnýma rukama a všem těm chlapům řekla, že jsem zabila Vordariana a ukončila tím jejich válčičku, kdo by mi věřil? Kromě tebe."
"Asi Illyan. On tě už předtím viděl v akci. Ti ostatní… máš úplnou pravdu."

"Myslím, že mi taky utkvělo v mysli něco ze starodávné historie. Nevystavovali tenkrát veřejně těla zabitých vládců, aby odradili nové uchazeče o trůn? Zdálo se mi to vhodné. I když z mého hlediska byl Vordarian téměř vedlejší problém."
"Tvoji průvodci z Císařské bezpečnostní služby hlásili, že jsi získala i replikátor. Byl ještě funkční?"
"Teď ho má Vaagen a všechno kontroluje. Miles je živý. Rozsah škod neznáme. Abych nezapomněla, vypadá to, že Vordarian byl v pozadí útoku Evona Vorhalase. Nepřímo, přes nějakého agenta."
"Illyan ho z toho podezříval." Sevřel ji v náručí pevněji.
"Pokud jde o Bothariho," řekla, "není v moc dobrém stavu. Ten stres byl na něj příliš. Potřebuje skutečné léčení, lékařské, ne politické. To, že mu vymazali paměť, byl hrůzný nápad."
"V té době mu to zachránilo život. Ten kompromis jsem dojednal s Ezarem. Tehdy jsem žádnou moc neměl. Teď už můžu udělat víc."
"To bys tedy měl. Je na mě fixovaný jako pes. A já jsem ho jako psa využila. Dlužím mu… za všechno. Ale děsí mě. Proč právě já?"
Vorkosigan se zamyslel. "Bothari… nedokáže dobře vnímat sám sebe. Nemá silné jádro. Když jsem se s ním poprvé setkal, byl velice nemocný a jeho osobnost byla na pokraji rozštěpení. Kdyby měl lepší vzdělání a kdyby jeho zranění bylo menší, byl by z něho ideální špion, hluboko pronikající krtek. Je to chameleón. Zrcadlo. Stane se čímkoli, o co ho požádáš. Nemyslím si, že to dělá vědomě. Pjotr očekává loajálního vazala a Bothari tu roli hraje s kamenným výrazem. Vorrutyer chtěl příšeru a Bothari se pro něj stal mučitelem. A obětí. Já jsem chtěl dobrého vojáka a on se jím pro mě stal. Ty…" ztišil hlas, "ty jsi jediná, koho znám, kdo se dívá na Bothariho a vidí hrdinu. Tak se jím pro tebe stává. Přilnul k tobě, protože z něj děláš většího člověka, než se kdy odvážil snít."
"Arale, to je bláznovství."
"Opravdu?" Zabořil nos do jejích vlasů. "Ale není jediný, na koho máš takovýhle zvláštní účinek, milá kapitánko."
"Bojím se, že na tom nejsem o moc lépe než Bothari. Zpackala jsem to a Kareen zemřela. Kdo to řekne Gregorovi? Kdyby nebylo Milese, skončila bych. Drž Pjotra dál ode mne, nebo přísahám, že ho příště roztrhnu." Zase se celá třásla.
"Pst." Mírně ji pohoupal. "Myslím, že aspoň úklid bys mohla nechat na mně. Budeš mi ještě důvěřovat? Z téhle oběti něco stvoříme. Nebylo to nadarmo."
"Připadám si špinavá a je mi špatně."
"Ano. Tak se cítí většina duševně zdravých lidí, když se vrátí z bojové mise. Já ten stav mysli moc dobře znám." Odmlčel se. "Ale jestliže se Beťanka může natolik stát Barrayarankou, třeba není úplně nemožné, aby se Barrayaran stal aspoň trochu Beťanem. Změna je možná."
"Změna je nevyhnutelná," prohlásila. "Ale nemůžeš to dělat jako Ezar. Ezarova éra skončila. Musíš najít svůj vlastní způsob. Předělej tenhle svět do takového, v němž Miles bude moci přežít. A Elena, a Ivan, a Gregor."
"Jak si přejete, milady."

ü
Třetí den po Vordarianově smrti bylo hlavní město obsazeno loajálním císařským vojskem. I když to neproběhlo bez jediného výstřelu, aspoň to nebylo tak krvavé, jak se Cordelia obávala. Vojáci museli vyčistit jen dvě střediska odporu, v hlavním stanu Císařské bezpečnosti a v rezidenci samotné. Po několika hodinách tajných vyjednávání posádka v hotelu v centru města vydala svá rukojmí bez škrábnutí. Pjotr dal Botharimu jeden den volna, aby si osobně došel pro své dítě a jeho pěstounku a doprovodil je domů. Poprvé od svého návratu Cordelia spala celou noc.
Evon Vorhalas velel Vordarianovu pozemnímu vojsku v hlavním městě a odpovídal za poslední obrannou linii, chránící vesmírné komunikační centrum v areálu hlavního štábu. Byl zabit v jedné z posledních přestřelek a zastřelili ho jeho vlastní vojáci, když odmítl nabídku amnestie výměnou za to, že se vzdá. Cordelii se svým způsobem ulevilo. Tradiční trest za zradu pro vorského lorda bylo veřejné pranýřování a smrt hladem. Zesnulý císař Ezar neváhal tuto ohavnou tradici udržovat. Cordelia se mohla jen modlit, aby tenhle zvyk za Gregorovy vlády zanikl.
Bez Vordariana, který ji držel pohromadě, se jeho rebelská koalice brzy rozpadla na různorodé frakce. Jeden extrémně konzervativní lord ve městě Federstoku zvedl prapor a prohlásil se císařem jako Vordarianův následník, ale jeho snaha nevydržela ani třicet hodin. V jednom pobřežním hrabství na východě, které patřilo Vordarianovu spojenci, hrabě spáchal sebevraždu poté, co ho dopadli. Jedna skupina zaměřená proti Vorům v tom zmatku vyhlásila nezávislou republiku. Nový hrabě, plukovník pěchoty pocházející z vedlejší linie rodu, který nikdy nečekal, že mu titul spadne do klína, okamžitě a účinně zasáhl proti takovému násilnému, příliš progresivnímu hnutí. Vorkosigan to nechal na něm a na jeho milici, císařské vojsko si ponechával na jiné než vnitřní záležitosti v hrabstvích.
"Nemůžeš jít do půl cesty a pak se zastavit," reptal Pjotr pochmurně nad takovou zjemnělostí.
"Jeden krok po druhém," opáčil Vorkosigan neradostně, "a obejdu celý svět. Jen se dívej."
Pátého dne se do hlavního města vrátil Gregor. Vorkosigan s Cordelii se ujali úkolu říct mu o Kareenině smrti. Ohromeně se rozplakal. Když se utišil, vzali ho v pozemním vozidle s průhledným silovým polem na přehlídku části vojska - ve skutečnosti proto, aby si vojáci prohlédli jeho a viděli, že je naživu, a tím aby se rozptýlily Vordarianovy pověsti o jeho smrti. Cordelia jela s ním. Jeho tichý šok ji bral za srdce, ale z jejího pohledu to bylo lepší, než ho nejdřív vzít na přehlídku a teprve pak mu to říct. Kdyby musela po celou cestu vydržet jeho opakované otázky, kdy zase uvidí maminku, zhroutila by se sama.
Kareenin pohřeb byl veřejný, i když daleko jednodušší, než by byl za méně chaotických okolností. Podruhé v tomto roce musel Gregor zapálit obětní hranici. Vorkosigan požádal Cordelii, aby Gregorovi vedla ruku s pochodní. Tato část pohřebního obřadu se zdála takřka nadbytečná po tom, co se stalo s rezidencí. Cordelia na hranici přidala silný pramen

svých vlasů. Gregor se k ní přitiskl.
"Zabijou mě taky?" zeptal se jí šeptem. Neříkal to proto, že se bál, jen byl morbidně zvědavý. Otec, dědeček, matka, všichni zemřeli během jednoho roku, nebylo divu, že si připadal jako terč, jakkoli bylo jeho chápaní smrti vzhledem k jeho věku zmatené.
"Ne," řekla pevně a zesílila stisk své paže kolem jeho ramen. "Já jim to nedovolím." Bůh jí pomoz, tohle neopodstatněné ujištění ho zřejmě utěšilo.
Postarám se o tvého chlapce, Kareen, řekla v duchu Cordelia, když vyšlehly plameny. Ta přísaha měla větší cenu než cokoli, co na té hranici hořelo, protože ji neodvolatelně a navždycky vázala k Barrayaru. Ale horko, které cítila na tváři, jí trochu zmírnilo bolest hlavy.
Cordeliina duše se cítila jako utahaný šnek ve skleněném domečku otupělosti. Zbývající částí obřadu pomalu prošla jako automat, ale občas jí hlavou probleskla chvilka, kdy jí její okolí nedávalo vůbec žádný smysl. Přítomní barrayarští šlechtici na ni reagovali mrazivě a nanejvýš formálně. Bezpochyby mě pokládají za pomatenou, šílenou ženskou, kterou příliš shovívaví příbuzní pustili ze sklepa. Nakonec jí však došlo, že jejich přehnaná zdvořilost je výrazem úcty. Rozzuřilo ji to. Za všechnu svou odvahu a vytrvalost Kareen nezískala nic. Statečný a krvavý porod lady Vorpatrilové byl pokládán za samozřejmý, ale usekněte hlavu nějakému idiotovi a jste opravdu někdo, proboha -!
Když se vrátili do jeho bytu, trvalo Aralovi hodinu, než ji uklidnil, a pak dostala záchvat pláče. Vydržel to.
"Bude ti to k něčemu?" zeptala se ho, když se z čiré únavy navrátila k něčemu, co připomínalo souvislou řeč. "Tohle… tohle moje nové postavení?" To slovo nenáviděla a zanechávalo jí na jazyku kyselou pachuť.
"Všechno bude k dobrému," zapřísáhl se tiše. "Doufejme, že mi to pomůže posadit Gregora za patnáct let na trůn jako duševně zdravého a schopného muže, hlavu stabilní vlády. Použiju k tomu tebe, sebe a cokoli jiného bude třeba. Abych zaplatil tolik a pak selhal, by bylo nesnesitelné."
Vzdychla a vložila svou ruku do jeho. "Kdyby se mi něco stalo, daruj i zbývající části mého těla. To je beťanský způsob. Nic nevyhazuj…"
Bezmocně zkřivil rty. Opřeli se jeden o druhého čelem na vzájemnou podporu. "… a nebudeš nic potřebovat."
Tichý slib, který dala Kareen, se proměnil ve skutečnost, když ji a Arala Hraběcí rada jmenovala Gregorovými poručníky. Právně se to lišilo od Aralovy funkce jako regenta, lorda strážce císařství. Předseda vlády Vortala si udělal čas na to, aby jí učinil přednášku a ujistil ji, že její nové povinnosti neznamenají žádnou politickou moc. Měla určité ekonomické povinnosti, včetně svěřeneckého dozoru nad určitou částí majetku rodu Vorbarrů, oddělené od císařského majetku, který patřil přímo Gregorovi jako hraběti Vorbarrovi. A Aral ji jmenoval dohlížitelkou nad císařovou domácností a vzděláním.
"Ale, Arale," řekla Cordelia užasle, "Vortala mi zdůrazňoval, že nemám žádnou moc."
"Vortala taky není žádný vševěd. Řekněme, že má problémy rozeznat ty formy moci, které nejsou násilné. Prostor pro tvou příležitost je ale úzký, protože až bude Gregorovi dvanáct, nastoupí do přípravné školy Akademie."
"Ale uvědomuje si…?"
"Já si uvědomuju. To stačí."

KAPITOLA 20

Jedním ze svých prvních příkazů Cordelia přidělila Droušnákovou zpátky ke Gregorovi, aby se jeho emocionální vývoj nepřerušil. Neznamenalo to, že se vzdává dívčiny příjemné společnosti, na kterou si už zvykla, protože na neustálé Illyanovo naléhání se Aral konečně přestěhoval do císařské rezidence. A když se Drou a Kou vzali měsíc po zimním trhu, uklidnilo to Cordeliino srdce.
Cordelia se nabídla jako prostředník mezi oběma rodinami. Z nějakého důvodu to Kou i Drou oba okamžitě odmítli, i když s mnohými díky. S ohledem na matoucí úskalí barrayarských společenských zvyků byla nakonec Cordelia ráda, že to může přenechat zkušené starší dámě, kterou si mladý pár najal.
Cordelia se často navštěvovala s Alys Vorpatrilovou. I když malý lord Ivan nebyl přesně vzato pro Alys útěchou, aspoň ji během pomalého fyzického zotavování z útrap dostatečně zaměstnával. Rychle rostl a měl sklon k úzkostlivosti - zděděný sklon, jak si Cordelia uvědomila, když viděla, jak opatrně s ním Alys zachází. Cordelia usoudila, že Ivan by měl mít tak tři čtyři sourozence, aby mezi ně matka mohla rozdělit pozornost. Pozorovala Alys, jak nechává Ivana říhnout nad svým ramenem a přitom nahlas plánuje jeho geniální úspěch, až ve věku osmnácti let bude skládat převelice obtížné přijímací zkoušky na Císařskou vojenskou akademii.
Alys Vorpatrilová se však vymanila ze svého zahořklého truchlení po Padmovi a z plánování Ivanova života do posledního detailu, jakmile pohlédla na obrázek svatebních šatů, nad nimiž Drou slintala.
"Ne, tohle ne!" vykřikla a s odporem se odvrátila. "Všechny ty krajky - vypadala byste v tom jako huňatý lední medvěd. Hedvábí, má milá, vy potřebujete dlouhé, splývavé hedvábí -" a byla pryč. Drou, která neměla matku ani sestru, těžko mohla najít zasvěcenější svatební poradkyni. Lady Vorpatrilová nakonec dala Drou šaty jako jeden ze svatebních darů, aby si byla jistá, že budou esteticky dokonalé, a přidala "malou prázdninovou chaloupku", z níž se vyklubal prostorný dům na východním pobřeží. V létě se Drou splní její plážový sen. Cordelia se zazubila a koupila dívce noční košili a župan s tolika vrstvami krajek, že to muselo uspokojit i duši velice vyhladovělou po ozdůbkách.
Aral zapůjčil prostory - červený pokoj v císařské rezidenci a vedlejší taneční sál, ten s krásnou intarzovanou podlahou, který k velké Cordeliině radosti byl ušetřen ohně. Velkolepé gesto mělo teoreticky ulehčit Illyanovým bezpečnostním chmurám, protože Cordelia i Aral měli být hlavními svědky. Cordelia si osobně myslela, že přeměna Císařské bezpečnostní služby na organizátora svateb předznamenává slibný vývoj.
Aral si prohlédl seznam hostí a usmál se. "Uvědomuješ si," řekl Cordelii, "že jsou tu zastoupeny všechny společenské

třídy? Před rokem by tu podobná událost nebyla možná. Syn kupce a dcera nebojujícího důstojníka. Oni si to vykoupili krví, ale příští rok to možná bude možné i za mírové zásluhy. V medicíně, vzdělávání, strojírenství, podnikání - uděláme večírek pro knihovníky?"
"A nebudou si ti všichni Pjotrovi vorští dědci, kterým je tak oddaný, stěžovat, že jsme společensky nepřiměřeně progresivní?"
"Když to podporuje Alys Vorpatrilová? To by si netroufli."
Od toho okamžiku se záležitost rozrůstala. Týden před svatbou Kou a Drou zpanikařili a uvažovali o útěku, protože ztratili jakoukoli kontrolu nad věcí. Tu převzali jejich dychtiví pomocníci. Ale zkušený personál císařské rezidence snadno vše uvedl do pořádku. Správcová poletovala kolem s vítězoslavným úsměvem. "A já jsem se bála, že až se k nám admirál nastěhuje, nebudeme mít co dělat, kromě těch nudných večeří pro členy generálního štábu."
Konečně přišel ten den a nastala hodina svatby. Na podlaze červeného pokoje byl vytvořen z různobarevných krupek velký kruh a hvězda s tolika cípy, kolik bylo dohromady rodičů a svědků - v tomto případě čtyři. Podle barrayarského zvyku se snoubenci oddávali sami, vyslovili své sliby uvnitř kruhu, k čemuž nebylo zapotřebí ani kněze, ani úředníka. V praxi to znamenalo, že za kruhem stál instruktor, kterému se vhodně říkalo Instruktor, a četl slova, která po něm opakovali ti, kteří měli buď slabé nervy, nebo hlavu. To vystresovaný pár ušetřilo náporu na vyšší nervové funkce, způsobeného nutností se slova naučit nazpaměť. Nedostatek pohybové koordinace vyřešili jejich přátelé, kteří je do kruhu nasměrovali. Cordelia usoudila, že je to všechno velmi praktické, a také nádherné.
Aral ji s graciézním úsměvem postavil na jí určený cíp hvězdy, jako kdyby tam pokládal kytici, a pak zaujal své místo. Lady Vorpatrilová trvala na tom, že Cordelia musí mít nové šaty se širokou, dlouhou sukní, byly modrobílé s červenými květy a barevně odpovídaly Aralově nejformálnější přehlídkové modročervené uniformě. Hrdý a nervózní otec Drou měl na sobě také červenomodrou uniformu a držel se statečně. Podivná myšlenka, ale armáda, kterou si Cordelia normálně spojovala s totalitním nátlakem, se stávala průkopníkem rovnostářství na Barrayaru. Aral to nazýval darem Cetaganďanů, protože jejich invaze si poprvé vynutila povyšování nadaných lidí bez ohledu na jejich původ. Barrayarská společnost se stále ještě vezla na vlně této změny.
Seržant Droušnák byl menší a štíhlejší, než Cordelia očekávala. Za to, že všechny jeho děti byly vyšší než on, možná mohly geny jejich matky nebo lepší výživa - nebo obojí. Všichni tři bratři, od kapitána po desátníka, dostali volno ze svých vojenských posádek, aby se mohli zúčastnit svatby, a teď stáli ve velkém vnějším kruhu dalších svědků spolu s Koudelkovou rozčilenou mladší sestrou. Koudelkova matka stála na posledním cípu hvězdy a současně se smála a plakala. Měla na sobě modré šaty v tak perfektním odstínu, že Alys v tom určitě také musela mít prsty.
Koudelka vpochodoval dovnitř první, s podporou své hole s novým krytem a seržanta Bothariho. Seržant Bothari byl oblečený v nejtřpytivější verzi Pjotrova hnědého a stříbrného stejnokroje a šeptal Koudelkovi hrůzně sugestivní rady jako: "Jestli se vám udělá opravdu špatně, poručíku, skloňte hodně hlavu." Z té představy Koudelka ještě více zezelenal, což tvořilo zajímavý kontrast k jeho červenomodré uniformě. Lady Vorpatrilová by s tím určitě nesouhlasila.
Všechny hlavy se otočily. Páni. Alys Vorpatrilová měla absolutní pravdu, pokud šlo o nevěstiny šaty. Drou vplula dovnitř s omračujícím půvabem plachetnice - vysoká, čistá dokonalost formy a funkce v slonovinovém hedvábí, se zlatými vlasy a modrýma očima, červené, bílé a modré květiny v ruce. Až když si stoupla vedle Koudelky, uvědomili si, jak je vysoká. Alys Vorpatrilová ve stříbrošedých šatech dovedla Drou na okraj kruhu s gestem bohyně lovu vypouštějící bílého sokola, aby vzlétl a usadil se na Koudelkově rameni.
Kou a Drou pronesli své sliby bez zakoktání nebo omdlívání a dokázali skrýt své rozpaky, když byla veřejně pronesena jejich opovrhovaná křestní jména - Klement a Ludmila.
("Moji bratři mi říkávali Lída," svěřila se Drou Cordelii během včerejší zkoušky. "Rýmuje se to s bída, třída, škarohlída a syfilida."
"Pro mě budeš vždycky Drou," slíbil Koudelka.)
Jako nejdůležitější svědek pak Aral zrušil kruh z krupek jedním tahem boty a pustil je ven. Začala hudba, tanec, jídlo a pití.
Občerstvení bylo neuvěřitelné, hudba živá a pití… tradiční. Po první formální sklence vína, které poslal Pjotr, Cordelia vyhledala Koudelku a zašeptala mu pár slov o beťanském výzkumu nepříznivých účinků etanolu na sexuální funkci. Pak už Kou pil jen vodu.
"Jsi pěkně krutá," poznamenal Aral se smíchem.
"Vůči Drou ne," odpověděla mu šeptem.
Byla formálně představena bratrům, nyní švagrům. Ti na ni pohlíželi s tímtéž bázlivým respektem, nad nímž skřípala zuby, a uvolnila čelist, až teprve když jednoho z bratrů umlčel jeho otec. Chtěl, aby si poslechl nevěstinu poznámku o ručních zbraních. "Ticho, Josi," řekl seržant Droušnák synovi. "Ty jsi nikdy z nervového disruptoru v bitvě nestřílel."
Drou zamrkala a pak se jí zaleskly oči a usmála se.
Cordelia si našla chvilku pro Bothariho. Teď, když Aral oddělil svou domácnost od Pjotrovy, vídala ho jen zřídka.
"Jak se daří Eleně? Už se paní Hysopiová ze všeho zotavila?"
"Jsou v pořádku, milady." Bothari sklonil hlavu a téměř se usmál. "Navštívil jsem je asi před pěti dny, když hrabě Pjotr jel na venkov zkontrolovat svý koně. Elena… ehm, leze. Když ji dáte na zem, stačí, abyste se na chviličku podívala jinam, a už je vo kus dál…" Zamračil se. "Doufám, že na ni Karla Hysopiová bude dávat dobrej pozor."
"Dokázala se bezpečně o Elenu postarat během Vordarianovy války, tak předpokládám, že lezení zvládne stejně snadno. Je to statečná žena. Měla by dostat některou z těch medailí, které teď rozdávají."
Bothari svraštil obočí. "Pro ni by to asi tak moc neznamenalo."
"Hm. Ale jistě ví, že se na mě může obrátit, když bude cokoli potřebovat. Kdykoli."
"Ano, milady. Ale my teď momentálně nic nepotřebujem." V jeho prohlášení nezávislosti zaslechla závan pýchy. "Teď

v zimě je ve Vorkosigan Surleau opravdu klid. Je tam čisto. Dobrý a správný místo pro malý dítě." Ne jako to, kde jsem vyrůstal já, málem ho slyšela v duchu dodat Cordelia. "Chci, aby měla všechno dobrý a řádný. I svýho tátu."
"A jak se vůbec daří vám?"
"Ta nová medicína je lepší. Aspoň už nemám pocit, že mám hlavu plnou mlhy. A v noci spím. Jinak nevím, co to se mnou dělá."
Zřejmě to zabíralo. Bothari byl uvolněný a klidný, téměř se zbavil své nešťastné podrážděnosti. A také byl jediným člověkem v místnosti, který pohlédl k bufetu a zeptal se: "Může bejt tak dlouho vzhůru?"
Gregor, předstírající, že je neviditelný, se v pyžamu kradl podél pultu s občerstvením. Byl rád ukořistil něco dobrot, než ho objeví a zase odvedou pryč. Cordelia se k němu dostala první, než na něj nevědomky šlápne nějaký host a než ho stačí chytit bezpečnostní síly v podobě bezdeché služky a zděšeného osobního strážce, který měl dnes zastávat funkci Drou. Za nimi běžel Illyan, bílý jako papír. Naštěstí pro Illyanovo srdce jim Gregor oficiálně zmizel jen asi na šedesát vteřin. Gregor se skrčil za Cordeliiny sukně a nad ním se tyčili udýchaní dospělí.
Drou si všimla, že Illyan sáhl po svém komunikátoru, zbledl a rozběhl se. Ze zvyku zkontrolovala situaci. "Co se děje?"
"Jak se mohlo stát, že utekl?" zavrčel Illyan na Gregorovy opatrovníky, kteří ze sebe vykoktali něco nesrozumitelného, jako myslel jsem, že spí, a vůbec jsem z něj nespustila oči.
"Nikam neutekl," vložila se do řeči Cordelia ostře. "On je tu doma. Aspoň by měl mít dovoleno chodit uvnitř volně, nebo nač vlastně držíte za zdí tolik pitomých, neužitečných stráží?"
"Drouši, můžu být na tvé slavnosti?" zeptal se Gregor žalostně a zoufale se rozhlížel kolem sebe, jestli nenajde někoho s větší autoritou než Illyan.
Drou se podívala na Illyana, ale ten se nesouhlasně zamračil. Cordelia bez váhání překonala mrtvý bod. "Ano, můžeš."
Takže pod jejím dohledem císař tančil s nevěstou, jedl šlehačkové dorty a odnesli ho do postele spokojeného. Chudák kluk, všechno, co chtěl, bylo patnáct minut.
Svatební veselí v povznesené náladě pokračovalo. "Smím prosit, milady?" zeptal se s nadějí Aral u jejího lokte.
Troufne si to zkusit? Právě hráli v uměřeném rytmu zrcadlového tance - moc to přece zkazit nemůže. Přikývla, Aral dopil skleničku a odvedl ji na vyleštěný intarzovaný parket. Krok, otočka, gesto - jak se soustřeďovala, učinila zajímavý a nečekaný objev. Mohl vést kterýkoli z partnerů, a pokud byli tanečníci bdělí a pozorní, nikdo nic nepoznal. Zkusila sama své vlastní úklony a otočky a Aral ji hladce následoval. Střídali se ve vedení, jako by si házeli míč, a hra byla stále zajímavější, dokud hudba nepřestala hrát a nedošel jim dech.
ü

Na ulicích Vorbarr Sultany tály poslední zbytky sněhu, když kapitán Vaagen zavolal z Císařské vojenské nemocnice Cordelii.
"Je čas, milady. Udělal jsem, co jsem in vitro mohl. Placenta je deset měsíců stará a blíží se konci svého života. Přístrojem už to nedokážeme kompenzovat."
"Tak kdy?"
"Nejlepší by to bylo zítra."
Tu noc takřka nespala. Ráno se všichni odebrali do Císařské vojenské nemocnice - Aral, Cordelia, hrabě Pjotr a po jeho boku Bothari. Cordelia si nebyla příliš jistá, jestli chce, aby u toho byl i Pjotr, ale dokud jim všem stařec neprokáže tu laskavost, že umře, nemohla se ho zbavit. Třeba by pomohl ještě jeden apel na rozum, ještě jeden výčet faktů, ještě jeden pokus. Aral byl z jejich nevyřešeného nepřátelství nešťastný, ale aspoň přičítal vinu Pjotrovi, ne jí. Můžeš být tak zlý, jak chceš, starče. Kromě mne už žádnou budoucnost nemáš. Můj syn ti zapálí pohřební hranici. Ale byla ráda, že zase vidí Bothariho.
Vaagenova nová laboratoř zabírala celé poschodí v nejmodernější budově areálu. Cordelia ho nechala přestěhovat z jeho staré laboratoře kvůli duchům - brzy po svém návratu do Vorbarr Sultany ho během jedné ze svých častých návštěv našla téměř paralyzovaného a neschopného pracovat. Říkal, že pokaždé, když vstoupí do místnosti, znovu vidí násilnou a nesmyslnou smrt doktora Henriho. Nemohl projít kolem místa, kam padlo Henriho tělo, ale musel je zeširoka obcházet a při každém malém hluku poskočil a trhnul sebou. "Jsem rozumně uvažující člověk," tvrdil chraptivým hlasem. "Tyhle pověrčivé nesmysly pro mě nic neznamenají." Cordelia ho tedy přiměla zapálit soukromou obětní hranici za Henriho v měděném koši na laboratorní podlaze a přesvědčila ho, že stěhování znamená vlastně povýšení.
Nová laboratoř byla světlá a prostorná a žádní duchové se sem ze záhrobí nevraceli. Když ji Vaagen uvedl dovnitř, Cordelia spatřila zástup čekajících lidí - výzkumníci přidělení Vaagenovi, aby zkoumali replikátorovou technologii, civilní porodníci, které věc zajímala, včetně doktora Rittera, Milesova budoucího dětského lékaře, a konzultujícího chirurga. Vyměnily se stráže. Nezajímaví rodiče se museli odhodlaně protlačit dovnitř.
Vaagen pobíhal kolem a zřejmě byl rád, že je důležitý. Stále ještě měl pásku přes oko, ale slíbil Cordelii, že si už brzy najde čas na poslední operaci, která mu měla vrátit zrak. Technik přivezl replikátor a Vaagen se zarazil, jako by přemýšlel, jak dodat patřičné drama a obřadnost události, o níž Cordelia věděla, že je velmi jednoduchá. Nakonec se spokojil s technickou přednáškou pro své kolegy s podrobným popisem hormonálních roztoků, které zaváděl do správných hadiček, s výkladem údajů na číselnících, s popisem separace placenty, která se v replikátoru odehrávala, a s popisem podobností a rozdílů mezi replikátorem a přirozeným porodem. O některých rozdílech se však nezmínil. Tohle by měla vidět Alys Vorpatrilová, pomyslela si Cordelia.
Vaagen vzhlédl a zjistil, že se na něj Cordelia dívá. Rozpačitě se zarazil a usmál se. "Lady Vorkosiganová." Ukázal na pečeti, uzavírající replikátor. "Chtěla byste nám prokázat tu čest?"
Vztáhla ruku, zaváhala a ohlédla se po Aralovi. Stál na okraji zástupu, vážný a pozorný. "Arale?"
Přikročil blíž. "Jsi si jistá?"

"Jestli dokážeš otevřít piknikovou chladničku, dokážeš otevřít i tohle." Každý z nich vzal za jednu západku, společně je zvedli a odstranili víko. Doktor Ritter přistoupil a vibračním skalpelem prořízl tlustou vrstvu propletených vyživujících hadiček tak jemně, že stříbřitý zárodečný vak pod nimi ani neškrábl. Pak odřízl Milese od jeho posledního biologického zábalu. Vyčistil dítěti ústa a nos od tekutin, než se s překvapením poprvé nadechlo. Aral tak zesílil stisk své paže kolem jejích ramen, že ji to zabolelo. Ze rtů se mu vydralo potlačené zasmání, ne víc než výdech, pak polkl a zamrkal, aby znovu striktně ovládl svůj obličej zrůzněný radostným vzrušením a bolestí.
Šťastné narozeniny, pomyslela si Cordelia. Máš dobrou barvu…
To bylo ale bohužel všechno, co bylo skutečně dobré. Kontrast s malým Ivanem byl zdrcující. Přes několik týdnů zrání navíc, deset měsíců proti Ivanovým devíti a půl, byl Miles proti němu sotva poloviční a daleko hubenější a vrásčitější. Měl viditelně deformovanou páteř a nožičky křečovitě zkroucené. Ale byl to určitě mužský dědic, o tom nebylo pochyb. Jeho první křik zazněl tence a slabě, nebylo to nic podobného Ivanovu vzteklému, hlasitému jekotu. Cordelia zaslechla, jak za ní Pjotr zklamaně sykl.
"Dostával dost výživy?" zeptala se Vaagena. Pracně se snažila nemluvit vyčítavě.
Vaagen bezmocně pokrčil rameny. "Všechnu, kterou mohl absorbovat."
Dětský lékař a jeho kolega položili Milese pod zahřívací lampu a začali ho vyšetřovat. Cordelia s Aralem stáli vedle nich.
"Ty prohnuté nožičky se narovnají samy, milady," ukázal dětský lékař. "Ale dolní část páteře by se měla operovat co nejdřív. Měl jste pravdu, Vaagene, léčení na podporu vývoje lebky také znehybnilo lůžka kyčelních kloubů. Proto má nohy v tak divné pozici, milorde. Bude potřebovat operaci, aby se ty kosti uvolnily a otočily na druhou stranu, než začne lézt nebo chodit. Ale v prvním roce bych to nedoporučoval, nádavkem k operaci páteře, musí napřed vyrůst a zesílit -"
Chirurg zkoumal paže dítěte, náhle zaklel a chňapl po svém diagnostickém přístroji. Miles zamňoukal. Aral sevřel ruce v pěst u švů svých kalhot. Cordelii poklesl žaludek. "Sakra!" řekl chirurg. "Právě se mu zlomila pažní kost. Máte pravdu, Vaagene, kosti jsou abnormálně křehké."
"Aspoň že nějaké kosti má," povzdechl Vaagen. "Jednu chvíli je skoro neměl."
"Buďte opatrní," řekl chirurg, "zvlášť na jeho hlavu a páteř. Jestli i zbytek je na tom tak špatně jako dlouhé kosti, budeme muset přijít s něčím na posílení…"
Pjotr odpochodoval ke dveřím. Aral se za ním ohlédl se sevřenými rty, omluvil se a následoval ho. Cordelii se nechtělo odejít, ale jakmile se ujistila, že kost je napravená a že doktoři si dají pozor, aby mu dnes už víc neublížili, nechala je s jejich vynalézavými hlavami skloněnými nad Milesem a odešla za Aralem.
Pjotr po chodbě rázoval nahoru a dolů. Aral stál nepohnutě a bez výrazu v přehlídkovém pohovu. Bothari byl tichým svědkem v pozadí.
Pjotr se otočil a spatřil ji. "Ty! Ty jsi mě do teď napínala! Tomuhle říkáš velké zlepšení? Můj bože!"
"To je velké zlepšení. Miles je na tom bezpochyby o moc líp než předtím. Nikdo vám nesliboval, že bude dokonalý."
"Lhala jsi mi. Vaagen taky lhal."
"Nelhali jsme," popřela obvinění Cordelia. "Pokoušela jsem se vám po celou dobu přesně říkat, jak Vaagen experimentuje. Dopadlo to přesně tak, jak jsme podle jeho zpráv mohli očekávat. Nechte si vyšetřit uši."
"Vím, o co se pokoušíš, a nepovede se ti to. Právě jsem mu to řekl," ukázal na Arala, "tady já končím. Už toho mutanta nikdy nechci vidět. Nikdy. Dokud bude žít - jestli bude žít, a mně se zdá hodně neduživý, nenoste ho k mým dveřím. Bůh je můj svědek, ženo, že ze mě blázna dělat nebudeš."
"To taky není třeba," odsekla Cordelia.
Pjotr sevřel rty v tichém zavrčení. Protože Cordelia nebyla zrovna ochotně spolupracující terč, obrátil se k Aralovi. "A ty, ty bezpáteřní chudáku, co se schovává ženě za sukně - kdyby byl tvůj starší bratr žil -" Příliš pozdě Pjotr sklapl ústa. Aralův obličej zešedivěl tak, jak to Cordelia dosud viděla jen dvakrát, v obou případech byl jen krůček od toho, aby spáchal vraždu. Pjotr žertovával o Aralových slavných záchvatech zuřivosti. Až teď si Cordelia uvědomila, že Pjotr sice mohl vidět svého syna podrážděného, ale tohle ve skutečnosti zažil poprvé. Pjotr si to zřejmě také matně uvědomoval. Zíral na Arala zachmuřeně, poněkud vyveden z rovnováhy.
Aral za zády sepjal ruce. Cordelia viděla, jak se třesou a jak bílé má kotníky. Zvedl bradu a šeptem prohlásil:
"Kdyby můj bratr žil, byl by dokonalý. To jste si myslel, a já taky. I císař Jurij si to myslel. Ale potom jste se musel už navždycky spokojit se zbytky z té krvavé hostiny, s tím synem, kterého komando šíleného Jurije přehlédlo. My Vorkosigani si vystačíme." Ještě více ztišil hlas. "Ale můj prvorozený bude žít. Já ho nezklamu."
Jeho ledové prohlášení se téměř vyrovnalo smrtelnému seknutí do břicha, byla to stejně zlá rána, jakou by Bothari zasadil Koudelkovým mečem, a stejně přesně mířená. Pravda, Pjotr neměl nechal dojít tu diskusi tak daleko. S nevírou a bolestí hlasitě vydechl.
Aral se zahleděl do sebe. "Podruhé už ho nezklamu," opravil se pomalu. "Dám mu další šanci, kterou vy jste nedostal, pane." Jeho ruce se za zády rozpojily. Malým trhnutím hlavy odmítl Pjotra a všechno, co Pjotr mohl ještě říct.
To bylo druhé zavržení. Pjotr sice viditelně litoval svého přeřeknutí, ale stejně se rozhlížel po příležitosti, kde by si mohl vylít vztek. Zrak mu padl na Bothariho, který je pozoroval s bezvýraznou tváří.
"A vy. Vy jste v tom měl od začátku prsty. Nasadil vás můj syn jako špeha do mé domácnosti? Komu jste věrný? Posloucháte mě nebo jeho?"
V Bothariho očích se podivně zablesklo. Naklonil hlavu směrem ke Cordelii. "Ji."
Pjotrovi to tak vyrazilo dech, že mu trvalo několik vteřin, než byl opět schopen promluvit. "Fajn," vyprskl nakonec. "Může vás mít. Už vaši šerednou tvář nechci nikdy vidět. Do domu Vorkosiganů se nevracejte. Esterházy vám přinese vaše věci ještě před večerem."

Otočil se na podpatku a odpochodoval. Svůj velkolepý odchod, i když nebyl nijak pozoruhodný, pokazil ještě tím, že se ohlédl přes rameno, než zahnul za roh.
Aral si velmi unaveně povzdechl.
"Myslíš, že to tentokrát myslí vážně?" zeptala se Cordelia. "Všechna ta ‚nikdy'?"
"Vládní zájmy budou vyžadovat, abychom spolu komunikovali. To on ví. Jen ať jde domů a chvíli poslouchá ticho. Pak uvidíme." Smutně se usmál. "Dokud budeme žít, jsme na sebe vázaní."
Pomyslela na dítě, jehož krev je teď poutala dohromady, ji k Aralovi, Arala k Pjotrovi a Pjotra k ní. "Vypadá to tak."
Omluvně pohlédla na Bothariho. "Je mi to líto, seržante. Nevěděla jsem, že Pjotr může vyhodit gardistu vázaného přísahou."
"No, technicky vzato nemůže," vysvětlil Aral. "Bothari byl právě přeřazen do jiné části domácnosti. Do tvé."
"Ach tak." Přesně to, co jsem vždycky chtěla, mít svého osobního netvora. Co s ním mám dělat, zavřít ho do skříně?
Podrbala se na kořeni nosu a pak si prohlédla vlastní ruku. Tu, která dala Botharimu meč. Takže. "Lord Miles bude potřebovat tělesného strážce, že?"
Aral se zájmem naklonil hlavu. "To jistě."
Na Bothariho obličeji se najednou objevil takový výraz naděje, že se Cordelia zajíkla. "Tělesnej strážce," řekl, "a služba v záloze. Žádná lůza si na něj nikdy nedovolí, jestli… dovolte mi vám pomoct, milady."
Dovolte mi pomoct. Nerýmuje se to náhodou se slovy mám vás rád? "To by bylo… nemožné, bláznivé, nebezpečné, nezodpovědné, "… mým potěšením, seržante."
Obličej se mu rozsvítil jako pochodeň. "Můžu začít hned teď?"
"Proč ne?"
"Tak já tam na vás počkám," ukázal hlavou k Vaagenově laboratoři a proklouzl zpátky dovnitř. Cordelia si ho dovedla živě představit, jak stojí u zdi a všechno pozorně sleduje - věřila, že jeho škodolibá přítomnost doktory neznervózní natolik, aby svého křehkého pacienta upustili.
Aral si konečně oddechl a vzal Cordelii do náruče. "Máte vy Beťani nějaké pohádky o darech sudiček při narození?"
"Pro naše dítě se dobré i zlé víly přímo vyrojily, viď?" Opřela se o drsnou látku na jeho uniformovaném rameni. "Nevím, jestli Pjotr pokládá Bothariho za požehnání nebo kletbu. Ale vsadím se, že on od něho skutečně bude držet lůzu opodál. Ať je ta lůza, kdo chce. Náš chlapeček opravdu dostal podivné dárky k narozeninám."
Vrátili se do laboratoře a pozorně naslouchali dalším přednáškám lékařů o Milesových speciálních potřebách a o jeho zranitelnosti, poslouchali, jak stanovují rozvrh jeho léčení, a teple ho zabalili na cestu domů. Byl tak malý, jen ždibec masa lehčí než kočka, jak Cordelia zjistila, když ho konečně vzala do náruče a pocítila jeho kůži na své poprvé od doby, kdy ho vyřízli z jejího těla. Na moment se vyděsila. Dejte ho zpátky do té nádržky, asi tak na osmnáct let. Já to nezvládnu… Děti možná jsou požehnání a možná nejsou, ale stvořit je a pak je zklamat bylo určitě prokletí. To věděl i Pjotr. Aral jim podržel dveře.
Vítej na Barrayaru, synu. Tady ho máš. Vezmi si ho - svět bohatství a chudoby, srdcelomných změn a zakořeněné historie. Narodil ses, dokonce dvakrát. Máš jméno. Miles znamená voják, ale nedovol, aby tě sugesce skrytá v tom jménu přemohla. Budeš nápadný ve společnosti, která nenávidí mutace a bojí se jich, protože jsou její největší agónií. Budeš mít titul, bohatství, moc a zažiješ všechnu nenávist a závist, které vyvolají. Tvé tělo doktoři rozřežou a znovu uspořádají. Zdědíš zástup přátel a nepřátel, které sis neudělal. Tvůj dědeček je pekelník. Budeš trpět bolestí, zažiješ radost a dáš věcem svůj vlastní smysl, protože vesmír ti ho určitě nedá. Vždycky budeš pohyblivým cílem. Žij. Žij. Žij.

EPILOG

VORKOSIGAN SURLEAU, O PĚT LET POZDĚJI

"Zatraceně, Vaagene," vzdychla si udýchaná Cordelia, "neřekl jste mi, že ten malý prevít bude hyperaktivní."
Utíkala dolů po schodech, přes kuchyni a ven na terasu rozlehlé kamenné rezidence. Přejela pohledem trávník, prohlédla si stromy a dlouhé jezero, třpytící se v odpoledním slunci. Nikde se nic nehýbalo.
Aral, oblečený ve starých vojenských kalhotách a vybledlé vzorované košili, přišel zpoza domu, zahlédl ji a rozevřel dlaně v gestu, naznačujícím, že také neměl štěstí. "Tady venku není."
"Uvnitř taky ne. Šel nahoru nebo dolů, co myslíš? Kde je Elenka? Vsadím se, že jsou spolu. Zakázala jsem mu chodit k jezeru bez dospělého, ale nevím…"
"K jezeru určitě nešel," řekl Aral. "Celé dopoledne plavali. Mě vyčerpalo jen se na ně dívat. Stopl jsem to na hodinkách, za patnáct minut vylezl na molo a skočil zpátky devatenáctkrát. Vynásob si to třemi hodinami."
"Tak šel nahoru," rozhodla Cordelia. Otočili se a plahočili se do kopce po štěrkové pěšině lemované barrayarskými, ze Země dovezenými a exotickými keři a květinami. "A když si pomyslím," zasípěla Cordelia, "že jsem se modlila, aby přišel den, kdy bude chodit."
"Má za sebou pět let potlačeného pohybu, který najednou chce ven," zněla Aralova analýza. "Svým způsobem je uklidňující, že se veškerá ta frustrace nesoustředila na sebe a nezměnila se v zoufalství. Jednu dobu jsem se bál, že by mohla."
"Ano. Všiml sis, že od poslední operace přestal s tím svým nekonečným povídáním? Nejdřív jsem byla ráda, ale nemáš strach, že onemí? Ani jsem netušila, že lednička se dá rozebrat. Němý inženýr."
"Myslím, že… jeho verbální a mechanické schopnosti se nakonec vyrovnají. Jestli to přežije."

"Jsme tu sami dospělí a on je sám. Měli bychom být schopní s ním držet krok. Proč mám dojem, že existuje ve víc osobách a je všude kolem nás?" Došla na vrchol kopce. Pod ní se v mělkém údolí rozkládaly Pjotrovy stáje, půl tuctu načerveno natřených, dřevěných i kamenných budov, oplocených výběhů a pastvin osetých jasně zelenou pozemskou trávou. Viděla koně, ale žádné děti. Ale byl tam Bothari, právě vycházel z jedné budovy a vcházel do druhé. Jeho volání, ztlumené vzdáleností, se neslo až k nim. "Lorde Milesi?"
"Ach bože, doufám, že neotravuje Pjotrovy koně," řekla Cordelia. "Opravdu si myslíš, že náš pokus o smíření bude tentokrát fungovat? Jen proto, že Miles konečně chodí?"
"Včera u večeře byl slušný," řekl Aral s uměřenou nadějí.
"Já jsem byla včera u večeře slušná." Cordelia pokrčila rameny. "On mě prakticky obvinil, že nechávám tvého syna hladovět tak, že je z něho trpaslík. Můžu za to, že si radši s jídlem hraje, než aby ho snědl? Prostě nevím, jestli mu můžeme zvýšit dávku růstového hormonu, Vaagen si není jistý, jaký by to mělo účinek na lámavost kostí."
Aral se trochu křivě usmál. "Jeho rozhovor s hrášky, pochodujícími kolem rohlíku a žádajícími, aby se vzdal, mi připadal docela vtipný. Skoro sis je mohla představit jako vojáčky v zelených císařských uniformách."
"Ano, a nijak jsi mi nepomohl, když ses smál, místo abys ho jako správný táta donutil, aby je snědl."
"Já jsem se nesmál."
"Tvoje oči se smály. A on to taky věděl. Otočil si tě kolem prstu."
Když se blížili k budovám, vzduch byl prosycený teplou organickou vůní koní a jejich nevyhnutelných vedlejších produktů. Bothari se znovu objevil, spatřil je a omluvně mávl rukou. "Právě jsem viděl Elenu. Řek jsem jí, aby slezla z toho seníku. Povídala, že Miles tam nahoře není, ale že tu někde je. Nezlobte se, milady, ale když mi řek, že se půjde podívat na zvířata, nevěděl jsem, že myslí teď hned. Určitě ho za chviličku najdu."
"Doufala jsem, že Pjotr nás tady provede," vzdychla Cordelia.
"Myslel jsem, že nemáš ráda koně," řekl Aral.
"Já je nenávidím. Ale myslela jsem, že by to starého pána donutilo s ním mluvit jako s člověkem a ne přes jeho hlavu, jako by byl rostlina v květináči. Milese ta pitomá hovada fascinují. A nechce se mi tu už zůstávat. Tady je to tak… pjotrovské." Archaické, nebezpečné, a člověk si musí dávat pozor, kam stoupne.
O kom se mluvívá… Pjotr se vynořil ze staré chatrné boudy, zřejmě skladiště, a stáčel v rukou lano.
"Aha, tady jste," řekl neutrálně, ale připojil se k nim relativně společensky. "Asi byste se nechtěli podívat na novou klisničku?"
Mluvil tak nedůrazně, že nedokázala poznat, jestli chce slyšet ano nebo ne. Ale chopila se příležitosti. "Miles by určitě chtěl."
"Hm."
Obrátila se k Botharimu. "Dojděte prosím vás pro -" Ale Bothari se díval někam za ni a vyděšeně otevřel ústa. Otočila se na podpatku.
Jeden z Pjotrových největších koní, bez jakékoli uzdy, sedla, ohlávky nebo jiného řemenu, kterého by se mohl člověk chytit, vybíhal ze stodoly. K jeho hřívě se jako bodlák tiskl malý tmavovlasý chlapec podobný trpaslíčkovi. V Milesových ostrých, jasných rysech se mísilo vytržení s hrůzou. Cordelia málem omdlela.
"Můj importovaný hřebec!" vyjekl Pjotr zděšeně.
Čistě reflexním pohybem Bothari sáhl do pouzdra pro svůj paralyzér, ale stál nehybně, nebyl si jistý, jestli má vystřelit, a kam. Kdyby kůň padl a převalil se na svého malého jezdce…
"Podívejte se, seržante!" zvolal Milesův tenký hlásek dychtivě. "Jsem větší než vy!"
Bothari se k němu rozběhl. Kůň se polekal, otočil se a začal cválat.
"- a taky jsem rychlejší!" Slova zanikala v koňských skocích. Splašený kůň zmizel za stájí.
Čtyři dospělí se hnali za ním. Cordelia už žádný křik nezaslechla, ale když zahnuli za roh, Miles ležel na zemi, kůň se zastavil o kousek dál a začal okusovat trávu. Nepřátelsky zafrkal, když je uviděl, zvedl hlavu a tanečním krokem přešlápl a pak si utrhl ještě pár soust.
Cordelia padla na kolena vedle Milese, ale ten už seděl a mával na ni, aby ho nechala být. Byl bledý a pravou rukou si přidržoval levou v až příliš povědomém gestu bolesti.
"Vidíte, seržante?" vyrazil ze sebe Miles. "Umím jezdit na koni. Umím!"
Pjotr se cestou ke svému koni zastavil a pohlédl dolů.
"Neříkal jsem, že neumíš," řekl seržant rozhodně. "Říkal jsem, že nesmíš."
"Aha."
"Zlomil sis ji?" ukázal Bothari na jeho ruku.
"Jo," vzdychl chlapec. V očích měl slzy bolesti, ale zatínal zuby, aby se mu netřásl hlas.
Seržant zabručel, vyhrnul Milesovi rukáv a prohmatal mu předloktí. Miles sykl. "Jo." Bothari ruku natahoval a kroutil, pak ji narovnal a vytáhl z kapsy plastikový rukáv, natáhl mu ho přes zápěstí a paži a nafoukl ho. "To bude stačit, než se ti na to podívá doktor."
"Neměl byste raději… někam zavřít toho příšerného koně?" řekla Cordelia Pjotrovi.
"Není příšernej," prohlásil Miles a škrábal se na nohy. "Je nejhezčí."
"Myslíš, jo?" řekl Pjotr drsně. "Jak jsi na to přišel? Máš rád hnědou?"
"Má nejpružnější krok," vysvětlil mu Miles vážně a poskočil, aby koně napodobil.
To upoutalo Pjotrovu pozornost. "To tedy má," řekl zadumaně. "Je to můj nejlepší kandidát na drezúru… ty máš rád koně?"
"Jsou ohromní. Nádherní." Miles udělal piruetu.
"Přes mou veškerou snahu se o ně tvůj otec nikdy moc nezajímal." Pjotr se na Arala zaškaredil.

Díky bohu, pomyslela si Cordelia.
"Vsadím se, že na koni můžu být stejně rychlý jako kdokoli jiný," řekl Miles.
"O tom pochybuju," řekl Pjotr chladně, "jestli tohle měla být ukázka. Jestli chceš jezdit na koni, musíš to dělat správně."
"Tak mě to nauč," řekl Miles okamžitě.
Pjotrovo obočí vylétlo vzhůru. Pohlédl na Cordelii a kysele se usmál. "Jestli ti to tvá matka dovolí." Znal Cordeliinu hluboce zakořeněnou antipatii ke koním, proto se teď s arogantní sebejistotou pohupoval na špičkách.
Cordelia se kousla do jazyka, aby neřekla Jen přes mou mrtvolu, a rychle přemýšlela. Aral ji něco intenzivně naznačoval očima, ale nechápala co. Byl to nový Pjotrův způsob, jak Milese zabít? Vzít ho ven a nechat ho někde ležet rozdrceného, pošlapaného, rozlámaného… k smrti unaveného? Přemýšlela…
Risk, nebo bezpečí? Během těch několika měsíců od doby, kdy se Miles konečně dokázal neomezeně pohybovat, Cordelia začala propadat panice. Snažila se ho chránit před jakýmkoli zraněním a Miles strávil stejnou dobu tím, že se jejímu dozoru usilovně snažil uniknout. Jestli bude ten boj pokračovat, zblázní se buď ona nebo on.
Jestliže ho nemůže držet v bezpečí, možná druhý nejlepší způsob bude naučit ho žít nebezpečně. Už teď plaval tak, že by asi bylo nemožné ho utopit. Jeho velké šedé oči se na ni dívaly s úpěnlivou, zoufalou prosbou Dovol mi to, dovol mi to… a vyzařovalo z něho tolik energie, že by to propálilo ocel. Bojovala bych za tebe s celým světem, ale ať mě vezme čert, jestli přijdu na to, jak tě ochránit před tebou samým. Tak se do toho dej, dítě.
"Ano," řekla. "Když tě bude seržant doprovázet."
Bothari po ní střelil vyčítavým a polekaným pohledem. Aral se drbal na bradě a oči mu svítily. Pjotr vypadal velice zaražený, že mu prohlédli jeho bluf.
"Dobře," řekl Miles. "Můžu mít vlastního koně? Můžu mít tohohle?"
"Ne, toho tedy mít nemůžeš," řekl Pjotr pohoršeně. Pak se ale nechal zlákat a dodal: "Možná poníka."
"Koně," řekl Miles a pozoroval jeho obličej.
Cordelia poznala přechod do okamžitého smlouvání, což byl podle ní podmíněný reflex vyvolaný jakýmkoli ústupkem. Ten kluk by se mohl živit vyjednáváním dodatků k našim smlouvám s Cetaganďany. Přemýšlela, s kolika koňmi nakonec skončí. "Poníka," vložila se do rozhovoru, aby poskytla Pjotrovi podporu - ještě nevěděl, jak moc ji bude potřebovat. "Klidného poníka. Klidného a malého poníka."
Pjotr našpulil rty a vyzývavě se na ni podíval. "Možná, že to dotáhneš až na koně," řekl Milesovi. "Když si to zasloužíš tím, že se budeš dobře učit."
"Můžu začít hned?"
"Nejdřív ti musí spravit ruku," řekla Cordelia pevně.
"Ale nemusím přece čekat, až se zahojí, ne?"
"Aspoň tě to naučí, abys neutíkal a nelámal si kosti."
Pjotr pozoroval Cordelii přivřenýma očima. "Správný výcvik drezúry vlastně začíná na dlouhé otěži. Ruce nesmíš používat, dokud nezvládneš sezení."
"Jo?" řekl Miles a zbožně mu visel na rtech. "A co ještě?"
V době, kdy se Cordelia vzdálila, aby sehnala osobního lékaře, součást pojízdného cirkusu, promiňte, doprovodu lorda regenta, Pjotr už chytil svého koně - docela účinným způsobem, i když si Cordelia myslela, že cukr v jeho kapse je vlastně podvod - a vysvětloval Milesovi, jak z obyčejného provazu udělat užitečnou ohlávku, na které straně zvířete má stát a kterým směrem se dívat, když koně vede. Chlapec byl starému muži sotva do pasu, ale nasával jeho slova jako houba. Obličej, projevující vášnivý zájem, měl obrácený vzhůru.
"Chceš se mimochodem vsadit, kdo koncem týdne povede koho na té dlouhé otěži?" špitl jí Aral do ucha.
"To není žádná hra. Musím říct, že za ty měsíce, které Miles strávil nehybný v tom strašném spinálním korzetu, se naučil, jak lidi okouzlovat. Je to nejúčinnější, dlouhodobá metoda, jak ovládat své okolí a tak uplatňovat svou vůli. Jsem ráda, že se nerozhodl jako strategii zdokonalit fňukání. Miles je nejsvévolnější malá potvora, s jakou jsem se kdy setkala, ale nějak dokáže, že si toho nevšimneš."
"Hrabě myslím nemá šanci," souhlasil Aral.
Usmála se při té představě a pak se na něj podívala vážněji. "Když byl můj otec jednou doma na dovolené z beťanského Astronomického průzkumu, stavěli jsme spolu modely kluzáků. Musel jsi udělat dvě věci, aby létaly. Nejdřív ses musel s nimi rozběhnout, aby vzlétly. A pak jsi je musel pustit." Vzdychla. "Nejtěžší bylo vědět, kdy je pustit."
Pjotr, jeho kůň, Bothari a Miles zašli do stáje a zmizeli z dohledu. Podle Milesových gest poznali, že pálí jednu otázku za druhou.
Když se vydali zase vzhůru do kopce, Aral vzal Cordelii za ruku. "Myslím, že vzlétne vysoko, milá kapitánko."

Lois McMaster Bujold
BARRAYAR

Z amerického originálu Barrayar, vydaného nakladatelstvím Baen Publishing Enterprises v New Yorku v roce 1991, přeložila Marta Procházková.
Obálka: Martina Pilcerová.
Odpovědná redaktorka: Květa Svárovská.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol, s r.o.
Řeznická 12, 110 00 Praha 1, jako svou 455. publikaci.

Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: Trilabit.
Tisk: S-Tisk Vimperk.

První vydání, Praha 2008.